Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 118-124
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02067 5

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Et hundrede og attende til et hundrede og et og tyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1844.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Wyandotté

eller

Hytte-Høien.

En Roman af **James Fenimore Cooper.**

Oversat fra Engelsk

ved

P. B. Blicher,
Cand. theol.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1844.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Historien om Grændserne er fuld af Sagn om de Lidelser, som de enkeltboende Familier maatte udstaae ved de urolige Scener under Kolonialkrigen. De, som vi her byde Læseren, udmærke sig ved mange af dens Hovedbegivenheder, skjøndt de med Hensyn til Enkelthederne ikke holde sig strængt til Sandheden. Det Første alene er nødvendigt til en passende Gjenstand for Digtningen.

Det er en Ulykke for et Folk, ikke at høre Andet end sin egen Roes. Skjøndt den amerikanske Revolution vistnok var en saa retfærdig Bestræbelse, som nogensinde er bleven gjort af et Folk, for at modsætte sig Undertrykkelsens første Indgreb, saa har Sagen dog sin Skyggeside ligesom enhver

ligesaavel sin Moral som hans hvide Broder, og det er vel-bekjendt at selv den christelige Moral faaer et forskjelligt Ud-seende efter de forskjellige Meninger, som beroe paa reen menneskelig Auctoritet. Den ene Christnes Retskaffenhed stem-mer ikke altid overeens med den Andens, ligesaalidt som deres Menneskelighed, Sandhed, Troskab og Tro. Aanden maa aldeles forlade sit jordiske Klædebon, forend den ophører at føle Indflydelsen af dets Ufuldkommenheder.

August 1843.

Første Kapitel.

Et Agern faldt fra et gammelt Egetræ
Ned under Skovgræssets mosblode Læ —
Hvad Skjæbne skal det vel i Fremtiden faae?
Saa hvidsked' de Blomster store og smaa;
Saa hvidsked' den milde vaarlige Vind,
Som venligen kysted' Rosen paa Kind,
Mens Græshoppefaren floi lystig forbi
Og Torbisten summed en dyb Melodi.

Mrs. Sebá Smith.

Der herfter en vidtudbredt Vildfarelse med Hensyn til Amerikas Udseende. Søernes Størrelse, Flodernes Længde og Bredde, Skovenes uhyre Ensomhed og Steppernes tilsyneladende uendelige Udstrækning have gjort, at man forbinder en Tanke om Storhed dermed — et Ord, som næsten i ethvert Tilfælde ikke passer. Udseendet af den Deel af det amerikanske Fastland, som er tilfaldet den angelsariske Stamme, stiger sjelden til en Høide, der for-

tjener denne Benævnelse; og hvor dette er Tilfældet, der kommer det mere af Biomstændighederne, som f. Ex. de uendelige Skove, end af Landets naturlige Udseende. Den, der er vant til Alpernes frygtelige Høihed, til de italienske Søers yndige og dog vilde Storhed, eller det Fortryllende ved Middelhavets Kyster, for ham vil dette Land i det Hele taget synes almindeligt og uinteressant, skjønt der vistnok gives Undtagelser, hvor en saadan yndig Naturskjønhed stiger til den høieste Grad af Elskværdighed.

Af den sidste Charakteer er Udseendet næsten af den hele Egn, der ligger i det Hjørne, som dannes af Foreningen af Mohawk Strømmen og Hudson Floden, og som strækker sig ligesaa langt, ja næsten længere mod Syd end Grændsen af Pensylvanien, og mod Vest ned til den vidtudstrakte bølgeformige Slette, som udgjør det vestlige Ny-York. Dette Land har en Udstrækning af mere end ti tusinde Mile, indbefatter for nærværende Tid i det mindste ti Grevskaber, og underholder en Landbefolkning, der, naar Flodstæderne fraregnes, udgjør en halv Million Sjæle.

Alle Reisende, som have seet denne Deel af Landet, og som ere fortrolige med dets mere fortryllende end storartede Udseende, ere enige i at prise det, som kan gjøres ud deraf, og det, som allerede i visse Henseender er gjort ud deraf. Det er almindeligt i Amerika, at man i saadanne Tilfælde ikke har bragt det til nogen høi Grad af Fuldkommenhed, og vi kunne maaskee tilføie, at Savnet af

det Maleriske, forsaavidt som det kan tilveiebringes ved Menneskenes Værker, er en almindelig Mangel; men denne specielle Egn og alle andre, der ligne den — thi saadanne findes i Overflødighed i de vidt udstrakte 26 Stater — have dog deres egen Skjønhed, som det vilde være vanskeligt at finde i nogen ældre Deel af Jordkloden.

De, som have gjort os den Ære at læse vore tidligere Værker, ville strax kunne indsee, at den Egn, som vi sigte til, er den samme, som vi mere end een Gang have havt Leilighed til at skrive om. Vi vende nu atter tilbage til den, mindre i den Hensigt at forherlige dens Yndigheder, end for at fremstille den fra et nyt og dog fuldkommen historisk Synspunkt. Vore tidligere Arbeider ville have underrettet Læserne om, at alle disse vidtudstrakte Egne, med Undtagelse af en Række Kolonier langs med de to ovenfor omtalte Floder, vare øde og ubeboede forend den amerikanske Revolution. Der var dog en mindre Klasse af Undtagelser fra denne almindelige Regel, som det er nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at ikke Læseren, ved at forstaae os altfor bogstavelig, skal troe at kunne overbevise os om en Modsigelse. For at blive fuldkommen forstaaede, ville vi meddele nogle vidtløftigere Oplysninger.

Medens det saaledes er sandt, at den Bjergegn, som nu indbefatter Grevskaberne Schoharie, Otsego, Chenango, Broome, Delaware ꝛc., var øde og ubeboet 1775, havde Kolonialregjeringen en Snees Aar tidligere begyndt at bort-

give Godser i disse Landstrækninger. Patentet for det Gods, hvorom vi her skrive, ligger for os; det er fra Aaret 1769. Der er tilføiet et indiansk Kjøbebrev, som er et Aar eller to ældre. Dette maa ansees som et Middeltal for de omtalte Landstrækninger, idet nogle af Kontrakterne ere lidt ældre, andre lidt yngre. Disse Godsudviisninger vare oprindelig forbundne med en Arverente, der tilfaldt Kronen, og sædvanligviis maatte der ogsaa betales betydelige Afgifter til Kolonialregjeringen, efterat man havde opfyldt den noget overflødige Pligt „at tilintetgjøre de indianske Fordringer" som det kaldtes. Disse Fordringer vare saavel paa hiin som paa vor Tid i Virkeligheden „tilintetgjorte", og det vilde blive en ganske interessant Undersøgelse, nøiagtigen at bestemme den Kjøbesums Natur, der blev given de oprindelige Indbyggere. Hvad det os foreliggende Patent angaaer, da blev Indianernes Ret tilintetgjort ved nogle faa Geværer, Tepper, Kjedler og Perler, skjøndt Godsudviisningen indtager et nominelt Areal af hundrede tusinde Acres Land, og et virkeligt Areal af hundrede og ti eller tyve tusinde.

Da Jorden fik større Værdi, foranledigede Misbrugen af Godsudviisningerne en Lov, hvorved Antallet af de Acres, som bleve overdragne een og samme Person paa een og samme Tid, indskrænkedes til tusinde. Vore monarchiske Forfædre havde den samme Lethed, og vi maae tilføie den samme Tilbøielighed, til at gjøre en Lov til et dødt

Bogstav, som ogsaa vi Republikanere have. Det foreliggende Patent, der gjælder for hundrede tusinde Acres, indeholder Navnene paa hundrede forskjellige Besiddere, medens tre forskjellige Pergament-Dokumenter ved Siden deraf, hvert undertegnet af tre og tredive af de samme Personer, tilskriver den Forstnævnte Besiddelsen, til hvis eneste Fordeel den hele Indrømmelse var gjort; Datoen paa de sidste Dokumenter er een eller to Dage senere end den paa det kongelige Patent.

Saadan er Historien om de Fleste af de oprindelige Adkomster til de mange Besiddelser, som før Revolutionen fremkom hist og her paa den omtalte Landstrækning. Penge og Nepotisme vare dog ikke altid Bevæggrundene til saadanne store Indrømmelser. Undertiden gjorde udviste Tjenester deres Fordringer gjældende, og man finder mange Exempler paa, at især gamle Officerer af Armeen erholdt et Godspatent som enslags Belønning, efterat Salærerne vare rigtig betalte og Indianernes Rettigheder retmæssig „tilintetgjorte". Disse Landudviisninger til gamle Soldater vare sjelden store, undtagen i det Tilfælde at det var Officerer af høi Rang. Tre eller fire tusinde vel udsøgte Acres Land vare en tilstrækkelig Gave for de yngre Sønner af skotske Lairder eller engelske Squirer, der havde været vante til at betragte en enkelt Bondegaard som et Gods.

Da de fleste af saadanne Krigere paa Grund af deres lange Ophold paa Grændseposterne vare vante til Skov-

livet, og saaledes vare blevne fortrolige med dets Savn og hærdede mod dets Farer, var det ikke ualmindeligt at de solgte deres Plads eller gik af paa halv Sold, naar en Families Fornødenheder gjorde sine Fordringer gjældende. De trak sig da tilbage til deres „Patenter", som man kaldte saavel Landet som Dokumentet, hvorved det var overdraget, i den Hensigt for stedse at nedsætte sig som Godsherrer.

Disse Landstrækninger, der uddeltes i den Deel af Kolonien Ny-York, som ligger Vest for Flodgrevskaberne, vare i Almindelighed, om ikke altid, simple Indrømmelser af Lehnshøiheden med den Forpligtelse at betale Skatter til Kronen, idet denne forbeholdt sig de kostbareste Metalminer, uden at der var Talen om nogen af Feudalvæsenets Forrettigheder, som vare forbundne med de ældste adelige Godser ved Hudson-Floden, paa Øerne og ved Sundet. Vi ere ikke istand til at sige, hvorfor denne Adskillelse gjordes; men at den bestod i Virkeligheden og som en Regel, derpaa have vi Beviser i et stort Antal originale Patenter, som ere blevne os overdragne fra forskjellige Kilder. Fra „Hjemmets" Skik og Brug laante man Navnet selv der, hvor Sagen ikke fandtes. Indtil vore Dage findes der endnu titulære Godser, hvor Godsrettigheder aldrig ere blevne uddelte, og „Herresæder" vare de almindelige Benævnelser for de store Godsbesidderes Boliger, som uden nogen udelukkende Forret og med det omtalte Forbehold

havde faaet deres Lande som blotte Lehn. Mange af disse Herresæder havde et saa patriarchalsk Udseende, at man skulde troe, de havde faaet deres Navne i Spøg, thi selve Boligerne vare af Træstammer, hvorpaa Barken endnu sad, og alt det Øvrige stemte overeens dermed. Trods alle disse Skyggesider kunde man let overføre Udtryk fra tidligere Indtryk og rodfæstede Sæder paa en saadan Bolig, og det var stedse en smerteblandet Glæde for disse Udvandrere, naar de paa deres Skovliv kunde overføre Navne og Skikke fra de fjerne Barndomsscener, de havde efterladt i Hjemmet.

Virkningen af de forskjellige Grunde, vi her have angivet, var, at der hist og her i den beskrevne Egn, skjøndt med lange Mellemrum, fremstode Steder af halvciviliceret Udseende midt i de uhyre ja næsten uendelige Skove. Nogle af disse tidlige Kolonier havde allerede gjort betydelige Fremskridt i Alt, hvad der henhører til et finere og bequemmere Liv, førend Krigen 1776 nødte dem til at søge Beskyttelse mod de Vildes Indfald; og længe efter de Indvandringer, som fulgte paa Freden, udmærkede disse Oaser i Ørkenen sig ved Frugthaver, Enge og opdyrkede Marker midt imellem de mørke Træstammer, de ophugne Træblokke og de sorte Brakmarker omkring en virksom og driftig Koloni. Selv i en langt sildigere Tid udmærkede de sig ved deres Markers glattere Overflade, ved deres Frugthavers høiere Vært og rigere Afgrøde og ved det almindelige Ud-

ſeende af mere fuldendt Civiliſation og høiere Alder. Hiſt og her var der fremſtaaet en lille Landsby, og der fandtes enkelte Pladſer ſom Cherry Valley og Wyoming, der ſenere ere blevne bekjendte i Landets almindelige Hiſtorie.

Vor nærværende Fortælling leder os nu til en Skildring af een af disſe tidlige perſonlige eller Familie-Kolonier, der opſtod i en for den Tid meget afſides Deel af den omtalte Landſtrækning under Beſtyrelſe og Opſigt af en gammel Officeer ved Navn Willoughby. Efter mange Aars Tjeneſte havde Kaptain Willoughby ægtet en Amerikanerinde; han forblev i Tjeneſten indtil han havde faaet en Søn og en Datter, da ſolgte han ſin Plads, forſkaffede ſig et Godspatent og beſluttede at trække ſig tilbage til ſin nye Beſiddelſe, for at tilbringe Slutningen af ſit Liv i rolig Beſkjæftigelſe med Landvæſenet og i ſin Families Skjød. Et adopteret Barn var ogſaa betroet til hans Omſorg. Da han var en dannet og klogt beregnende Mand, havde han begyndt Udførelſen af ſin Plan med Forſigtighed, Klogſkab og Forſtand. Paa Grændſerne eller Linierne, der er den almindelige Benævnelſe for de amerikanſke Grændſer, var han bleven bekjendt med en Tuscarora, bekjendt under det engelſke Tilnavn „Saucy Nick". Denne Krabat, der halvveis var udjaget af ſit eget Folk, havde tidlig ſluttet ſig til de Hvide; han havde tilegnet ſig deres Sprog og ved Hjælp af en forunderlig Blanding af gode og ſlette Egenſkaber i Forening med ſtor naturlig Snuhed var han

traadt i et meget fortroligt Forhold til flere Befalingsmænd i de smaa Garnisoner, og blandt dem var ogsaa vor Kaptain. Aldrig saasnart var han paa det Rene med sin Plan, forend han sendte Bud efter Nick, som dengang opholdt sig i Fortet, og følgende Samtale fandt Sted.

„Nick," begyndte Kaptainen, og strøg sin Haand over Panden, som han pleiede at gjøre, naar han befandt sig i en eftertænkende Stemning; „Nick, jeg har et vigtigt Skridt for, hvorved Du kan være mig behjælpelig."

Tuscarora'en kastede sine mørke Basiliskøine paa Krigeren, betragtede ham et Øieblik, som om han vilde læse hans Sjæl; derpaa rakte han Tommelfingeren tilbage over sin egen Skulder og sagde med et alvorligt Smiil:

„Nick forstaaer. Behøver ser, to Scalper af Fransk-mændenes Hoveder; Kone og Barn; hist ovre, der ovre oppe i Canada. Nick gjøre ham — hvad give De?"

„Nei røde Skurk, jeg behøver Intet af den Slags, nu er der Fred — denne Samtale fandt Sted 1764 — og Du veed jeg kjøbte aldrig nogen Scalp i Krigstid. Lad mig ikke høre mere derom."

„Hvad vil De da?" spurgte Nick, der syntes at være bragt i stor Forlegenhed.

„Jeg behøver Land, godt Land, lidt men godt, jeg staaer i Begreb med at forskaffe mig et Godspatent."

„Ja!" afbrød Nick ham og nikkede med Hovedet.

„Jeg kjender ham. Papir til at borttage Indianernes Jagtgrund."

„Det har jeg ikke ifinde at gjøre. Jeg er villig til først at give de røde Mænd en passende Betaling for deres Ret."

„Kjøbe Nicks Land da — bedre end nogen Andens."

„Dit Land Skurk, Du eier intet Land — hører ikke til nogen Stamme, har ingen Rettigheder til at sælge."

„Hvorfor bede om Nicks Hjælp da?"

„Hvorfor? — Fordi Du kjender en god Deel, skjøndt Du i bogstavelig Forstand Intet eier. Derfor er det."

„Kjøb da det Nick veed. Bedre end det den store Fader veed, nede i York."

„Det er netop det, som jeg har ifinde. Jeg vil betale Dig godt Nick, dersom Du med Dit Gevær og et Lomme-Kompas imorgen vil bryde op herfra med de varme Kilder ved Susquehannah og Delaware, hvor Strømmen løber hurtig og hvor der ingen Feber hersker, og bringe mig Efterretning om tre eller fire tusinde Acres god Land, der er saaledes beliggende, at man kan finde det og faae Patent paa det. Hvad siger Du Nick, vil Du gaae."

„Han ikke behøver. Nick sælge Kaptainen sit eget Land; her i Fortet."

„Skurk, kjender Du mig ikke tilstrækkelig til at vide, at Du ikke tør spøge, naar jeg taler alvorlig?"

„Nick ogsaa alvorlig — en mæhrisk Præst ikke alvorligere end Nick i dette Øieblik. Faaet Land at sælge."

Kaptain Willoughby havde fundet Leilighed til at straffe Tuscarora'en, medens han havde tjent ham; og da Begge forstode hinanden fuldkommen vel, indsaae den Første det Usandsynlige i at denne skulde vove at drive Spøg med ham.

„Hvor ligger dette Dit Land Nick?" spurgte han, efterat han et Øieblik havde studeret Indianerens Ansigt. „Hvor ligger det? hvorledes seer det ud? hvormeget er der, og hvorledes er Du kommen i Besiddelse deraf?"

„Spørg ham endnu engang," sagde Nick, og tog fire smaa Qviste op, for at mærke sig Spørgsmaalene, saaledes som de kom.

Kaptainen gjentog sine Spørgsmaal, og ved hvert særskilt Spørgsmaal lagde Tuscarora'en en Green ned.

„Hvor han er?" svarede Nick og tog en Green op som et Hukommelsesmiddel. „Han ude der — han behøve ham — hvor han sige. Een Dags Reise fra Susquehannah."

„Vel! Bliv ved!"

„Hvorledes han seer ud? — som Land naturligviis. Træer, han liig Vand! faaet noget Vand — ikke altfor meget — faaet noget Land — faaet ingen Træer — faaet nogle Træer — faaet gode Sukkerplanter — faaet god Plads til Hvede og Korn."

„Videre!"

„Hvor meget af ham?„ vedblev Nick og tog en anden Green op. „Meget end han behøver — behøver Lidt, kan faae det — behøver Meget, kan faae det. Behøver aldeles Intet, kan faae aldeles Intet — kan faae, hvad han behøver."

„Bliv ved!"

„Vistnok. Hvorledes kommen til at eie ham? hvorledes er et hvidt Ansigt kommen til at eie Amerika! Opdage ham — ha! Vel, Nick opdage Land der nede hist ovre."

„Hvad Diævelen mener Du med Alt dette Nick?'

,Mener slet ikke Diævelen — mener Land — god Land — opdage ham — veed hvor han er — fanget Bævere der tre, to Aar — Alt Nick siger sandt paa Ære — og endnu mere til."

„Mener Du at det er en gammel ødelagt Bæverdam?" spurgte Kaptainen og spidsede Ører; thi han var altfor fortrolig med Skovene, til at han ikke skulde have forstaaet Værdien af en saadan Omstændighed.

„Ikke ødelagt — staaer op endnu — god som altid — Nick der sidste Sommer."

„Hvorfor taler Du da derom, ere Bæverne ikke af mere Værdi for Dig end enhversomhelst Priis, Du kan faae for Landet?"

„Fanget ham alle, fire, for to Aar siden — Resten

bortløben. Ikke funden at Bæverne blive længe, naar Indianeren engang veed, to Gange, hvor han skal sætte Fælden. Bæverne listigere end det blege Ansigt — listigere end Biørnen."

„Jeg begynder at forstaae Dig, Nick. Hvor stor mener Du at denne Dam er?"

„Han ikke være saa stor som Ontario Søen. Antager ham mindre. Nu hvad! stor nok til en Herregaard."

„Tænker Du at den indtager et eller to hundrede Acres — er den saa stor som Klaringen omkring Fortet?"

„Stor som to, sex, fire af ham. Tog fyrgetyve Skind der et Aar. Lille Sø — alle Træerne borte."

„Og Landet rundt omkring — er det bjergigt og ujevnt eller er det godt til Agerbrug?"

„Alle Sukkerplanter — hvad De ønske bedre? Antager De ønsker Korn, plante ham. Antager De ønsker Sukker — gjøre ham."

Kaptain Willoughby forbausedes over denne Beskrivelse, og atter og atter vendte han tilbage til den samme Gjenstand. Da han tilsidst havde erholdt alle de Oplysninger, han kunde faae af Nick, afsluttede han en Handel med Krabaten. En Landmaaler blev strax antaget og han reiste til Stedet, ledsaget af Tuscarora'en. Resultatet viste, at Nick ikke havde overdrevet Beskrivelsen. Søen blev funden, saaledes som han havde beskrevet den, indtagende et Areal af idetmindste fire hundrede Acres lavtliggende

Land, medens der rundt omkring i en betydelig Afstand laae adspredt næsten tre tusinde Acres høiere Flodland bedækket med Bøg og Ahorn. Ogsaa de tilgrændsende Bjerge kunde dyrkes, skjøndt de vare temmelig steile, og lovede med Tiden at blive en frugtbar og let behandlelig Strækning. Landmaaleren beregnede med Indsigt Afstanden, lagde sine Kjæder og bestemte Grændserne, saaledes at den lille Sø, det hele Lavland og omtrent tre tusinde Acres Høiland blev indbefattet derunder. Det Hele kom til at udgjøre et ret net lille „Patent" paa noget Mere end sex tusinde Acres udmærket Jord. Han sammenkaldte nu nogle faa Anførere af den nærmeste Stamme, uddelte sin Rum, Tobak, Tepper, Wampum og Krudt blandt dem, lod tolv Indianere sætte deres Tegn paa et Stykke Hjorteskind og vendte tilbage til Kaptain Willoughby med et Kort, en Markbog og et Dokument, ifølge hvilket Indianernes Ret var „tilintetgjort". Landmaaleren fik sin Betaling og begav sig paa en lignende Udflugt for en Anden i en anden Retning. Ogsaa Nick fik sin Løn, og var meget tilfreds med Handelen. Han kaldte dette senere — „Sælge Bævere, naar de alle ere løbne bort".

Forsynet med de behørige Hjælpemidler ansøgte nu Kaptain Willoughby overensstemmende med de behørige Former om sit Patent. Da han havde nogen Indflydelse, blev Sagen snart bragt i Rigtighed; Statholderen udfærdigede Dokumentet i Raadet, et stort Segl blev hæftet

paa et uhyre Stykke Pergament, de nødvendige Underskrifter erholdtes og „Willoughby's Patent" fik Plads i Koloniens Archiv saavelsom paa dens Kort. Vi have dog Uret med Hensyn til det sidste Punkt, det fik ikke sin Plads paa Koloniens Kort, skjøndt det fik en Plads; thi den Beliggenhed, som man mange Aar efter gav det, var en fyrgetyve til halvtredsindstyve Mile for vestlig. Denne Begivenhed var dog ikke noget Nyt, da Opmaalingen af alle nye Egne er forbunden med lignende Vildfarelser. Det var saaledes Tilfældet at en Besiddelse, der neppe laae 25 Mile fra Ny-York, og som vi for Øieblikket have nogen Interesse for, var bleven berøvet sin skjønne Form, da den havde mistet nogle Mile, der vare blevne lagte til en anden Koloni; og kun i en kort Afstand fra det Sted, hvor vi befinde os, var et Patent bleven fuldkommen udslettet, da to ældre Dokumenter havde gjort deres Fordringer gjældende. Et saadant Uheld traf dog ikke „Willoughby's Patent". Man fandt Landet med alle dets „betegnede eller indbrændte Træer" dets „Steendynger", „store Sukkerrørstammer" og „udgaaede Ege". Med eet Ord Alt var, som det skulde være, om det saa var Jordbundens Beskaffenhed, Bæverdammen og Størrelsen. Hvad det sidste Punkt angaaer, saa gav Kolonien aldrig „knapt Maal"; tusinde Acres paa Papiret vare sædvanligviis elleve eller tolv hundrede i Virkeligheden. I det nærværende Tilfælde

befandtes det senere, at de 6246 Acres Land, der stode paa „Willougby's Patent", netop udgjorde 7092 Acres.

Vore fastsatte Grændser og vor Plan tillader os kun at give et Udkast af Kaptainens Fremgangsmaade, da han tog sit Land i Besiddelse; skjøndt vi føle os overbeviste om, at en nøiagtig Beretning om Fremgangsmaaden ved en saadan Kolonisation vilde have samme Slags Interesse for Læserne, som Historien om Robinson Crusoe. Som sædvanlig begyndte Eventyrerne deres Foretagender om Foraaret. Mrs. Willoughby og Børnene bleve tilbage hos deres Venner i Albany, medens Kaptainen og hans Selskab banede sig Vei til Patentet, saa godt de kunde. Dette Selskab bestod af Nick, der var med i Egenskab af Jæger — en Bestilling der ikke var uden Værdighed og af største Vigtighed for en Hob Eventyrere paa en saadan Reise. Desuden var der otte „Øremænd", en Tømmermand, en Muurmester og en Møllersvend. Disse tilligemed Kaptain Willoughby og en invalid Sergeant, ved Navn Joyce, udgjorde hele Selskabet.

Vore Eventyrere tilbagelagde den største Deel af Reisen tilvands. Efterat de havde fundet Veien til den øverste Deel af Canaideraga, som de forverlede med Otsego, fældede de Træer, udhulede dem til Kanoer, gik ombord og seilede ved Hjælp af et Par Ører, som kjørtes langs med Bredden, gjennem de saakaldte „Ege" ned til Susquehannah og gik ned ad denne Flod, indtil de naaede Unadilla;

derpaa gik de op ad denne Strøm, indtil de kom til en smallere Flod, som løb gjennem Kaptainens nye Besiddelser, og som i Landets Sprog benævnes med det falske Navn af en Sidearm (creek). Denne sidste Deel af Reisen var forbunden med mange Besværligheder; men hele Reisen var dog tilbagelagt ved Enden af April Maaned, og medens Vandet stod høit i Floderne. Endnu laae Sneen i Skoven; men Saften i Træerne havde allerede sat sig i Bevægelse, og Foraaret begyndte at klæde sig i Grønt.

Vore Eventyreres første Forholdsregel var at bygge Hytter. Lige midt i Søen, som man vil erindre indtog fire hundrede Acres Land, var en Ø, der holdt fire eller fem Mile i Omfang. Det var en Klippehøi, som hævede sig 40 Fod over Vandets Overflade, og som endnu var bevoxet med de ædle Fyrretræer, en Træsort der var undgaaet Bævernes Ødelæggelser. I selve Søen var der kun bleven nogle enkelte Træstubber tilbage, da Vandet havde ødelagt Træerne, som vare faldne om og forraadnede. Denne Omstændighed beviste, at Strømmen allerede i lang Tid havde været inddæmmet; formodentlig havde den ene Bæverfamilie efter den anden indtaget Pladsen og i flere Aarhundreder fra Tid til anden fornyet Værket. Den nærværende Dæmning var dog ikke meget gammel, da Dyrene maatte være bortflygtede for deres store Fjende Mennesket snarere end for nogen anden Modstander.

Til denne Ø lod Kaptain Willoughby bringe alt

Forraad og her byggede han sin Hytte. Det var ganske imod hans „Dremænds“ Mening, der vistnok med Rette ansaae det faste Land mere passende; men efterat Kaptainen og Sergeanten havde holdt Krigsraad, bestemte de at Beliggenheden paa Høien vilde i militair Henseende være meest passende, og at man der længe vilde kunne forsvare sig mod Mennesker og Dyr. Paa den nærmeste Strandbred blev der valgt en anden Plads, hvor de Folk, som foretrak denne, fik Tilladelse til at bygge.

Da disse Forberedelser vare gjorte, overtænkte Kaptainen et dristigt Angreb paa Vildnisset, idet han vilde udtørre Søen og ved et coup de main paa engang sætte sig i Besiddelse af en god Strækning Pløieland, fri for Træer og Rødder. Dette vilde være at sammentrænge Resultaterne af flere Aars Arbeide til en enkelt Sommer, og Alle vare enige om det Hensigtsmæssige i dette Foretagende, ifald det lod sig udføre.

Snart blev man overbeviist om, at dette kunde udføres. Strømmen, som løb igjennem Dalen, var langt fra at være rivende, indtil den naaede et snevert Sted, hvor Høiene nærmede sig hinanden i lave fremspringende Punkter; der sænkede Landet sig pludselig og dannede ligesom en lavere Terrasse. I denne Kløft, der var omtrent 400 Fod i Gjennemsnit, var Dæmningen bleven opført, og Arbeidet var bleven meget lettet ved Beliggenheden af nogle Klipper, der hævede sig over Vandfladen og gjennem hvilke

den lille Flod havde banet sig Vei. Den Deel, som man kunde kalde Dæmningens Slutsteen, var kun 30 Alen bred, og umiddelbart nedenunder sænkede Klipperne sig pludselig 60 Fod, saa at det overflødige Vand blev ledet bort ved etslags Vandfald. Her erklærede Møllersvenden at det var hans Hensigt strax at begynde paa sit Arbeide, idet han ivrig protesterede imod at tilintetgjøre Bævernes Arbeide. Men da en Sø paa 400 Acres Land var for stor en Overdaadighed for Godset, blev han overstemt, og Arbeidet begyndte.

Det første Angreb skete omtent Kl. 9 om Morgenen den anden Mai 1765, og om Aftenen var den lille idylliske Sø, der havde ligget indesluttet af Skoven glinsende i Morgensolen, uden at nogen Luftning havde kruset dens Overflade, aldeles forsvunden. I dens Sted saae man en aaben Flade af vaadt Mudder bedækket med dyndet Vand og Levninger af Bæverhytterne, hvor en smal Strøm langsom banede sig Vei gjennem Dyndet. Forandringen havde virkelig noget Melankolsk for Øiet, skjøndt Synet havde noget Oplivende for en Landmand. Saasnart Vandet havde brudt sig en Bane, begyndte det selv at klare Veien og udgjød sig i en Strøm gjennem det allerede omtalte Bjergpas.

Den følgende Morgen var Kaptain Willoughby næsten bedrøvet over sine Hænders Gjerninger. Scenen var saa fuldkommen forskjellig fra det, den havde forestillet, da Sletten endnu var bedækket med Vand, at det var umuligt

andet end at føle Forandringen. I en heel Maaned yttrede det sin Indflydelse paa hele Selskabet. Nick i Særdeleshed erklærede, at det var et uklogt og utilraadeligt Foretagende, skjøndt han ved sin Handel netop havde lagt Vægt paa denne Omstændighed, ja endog Sergeant Joyce saae sig nødsaget til at indrømme, at Hoien, der nu ikke længer var nogen Ø, næsten havde mistet det Halve af sin Sikkerhed i militair Henseende. Den næste Maaned bragte dog andre Forandringer. Den halve Deel af Sumpen var forsvunden ved Udtørring og Uddunstning; Dyndet havde begyndt at slaae Revner og paa nogle Steder at smuldre, medens den øverste Kant af den gamle Sø var bleven saa fast, at Ørerne kunde gaae derpaa, uden at synke i. Levende Hegn, ja endogsaa Gjerder af Stammer og Qviste omgave paa denne Deel af Sletten næsten 50 Acres Land, og indianſk Mais, Havre, Kørvel, Ærter, Kartofler, Hør og mange andre Sorter Sæd vare allerede nedlagte i Jorden. Foraaret blev tørt, og Solen paa 43 Graders Bredde udøvede en overordentlig stor og velgjørende Magt. Næsten ligesaa vigtigt var det, at Søens Ælde forhindrede vegetabilske Stoffer fra paany at bryde frem, og saaledes bleve de, som arbeidede rundt omkring Stedet, forskaanede for de urene Uddunstninger, der i Almindelighed følge af Værternes Forraadnelse. Paa velbeliggende Steder var der ogsaa i rigelig Mængde udsaaet Græsfrø, og Gjen-

standene begyndte at faae, hvad man kalder et friſk og levende Udſeende.

Auguſt frembød et ganſke forſkjelligt Billede. En Saugmølle havde allerede i nogen Tid været i Gang. Stabler af friſke Bredder begyndte at komme tilſyne og Snedkerens Høvl var allerede i Bevægelſe. Kaptain Willoughby var riig efter en lille Maaleſtok; med andre Ord, han eiede nogle tuſinde Pund foruden ſin Jord og havde endnu ikke faaet Betaling for ſin Plads i Armeen. En Deel af disſe Midler bleve med Klogſkab anvendte til Koloniens Fremme, og overbeviiſt om at der ikke vilde blive Mangel paa Foder den følgende Vinter, ſendte han en Mand til de andre Kolonier, for at kjøbe endnu et Spand Oxer og et Par Køer. Agerdyrkningsredſkaber bleve forfærdigede paa Stedet, og Slæder begyndte at træde i Stedet for Vogne, da disſes Forfærdigelſe overgik alle de nærværende Arbeidsfolks Kunſtfærdighed.

Oktober ydede ſine Frembringelſer ſom en Belønning for al denne Møie. Høſten var overmaade riig, og Kornet af udmærket Beſkaffenhed. Af indianſk Mais høſtede Kaptainen flere hundrede Tønder foruden Stakke af Straa og Top. Ogſaa af Roer avlede han en overordentlig ſtor Mængde, der i Fiinhed og Lugt overgik dem, man finder paa ældre Jorder. Kartoflerne vare ikke lykkedes ſaa vel; Sagen var at de vare noget vandede, men der var nok af dem til at beſtride hele Staldforingen med. Ærterne og

alle Havens Frembringelser vare baade god og overflødige; og da man ogsaa havde forskaffet sig nogle Sviin, var man vis paa, at man den kommende Vinter vilde kunne faae et tilstrækkeligt Forraad af den meget vigtige Artikel: Svinekjød.

Sildig om Efteraaret reiste Kaptainen tilbage til sin Familie i Albany og ombyttede Feldten med Vinterqvarteret. Han lod Sergeant Joyce blive tilbage i Garnisonen, understøttet af Nick, en Multer, Mureren, Tømmermanden og tre af „Dremændene" Deres Forretning skulde bestaae i at skaffe Materialier tilveie til det kommende Foraar, passe paa Forraadet, lægge Vintersæden, forfærdige nogle Broer, anlægge et Par Veie, samle Brænde til at varme dem ved, bygge en Lade af Blokke og nogle Skur og paa andre Maader fremme Koloniernes Interesser. Ogsaa skulde de begynde at bygge et Huus for Godsherren.

Da Børnene gik i Skole, besluttede Kaptain Willoughby ikke strax at tage sin Familie med til „Hytte-Høien", som Stedet blev kaldt efter dets særegne Beliggenhed. Denne Benævnelse hidrørte fra Sergeant Joyce, der havde Smag i denne Henseende, og da det blev modtaget med Bifald af Eieren og hans Familie, have vi valgt det til Titel for vort nærværende Arbeide. Fra Tid til anden kom der et Bud med Nyheder fra Pladsen, og to Gange i Vinterens Løb var det samme Individ kommen tilbage med Forraad og opmuntrende Efterretninger til de

forskjellige Personer, som vare blevne ved Søen. Da Foraaret nærmede sig, begyndte dog Kaptainen at gjøre sine Forberedelser til det kommende Feldtog, hvorved han skulde ledsages af sin Kone, da Mrs. Willoughby, en mild, kjærlig og trofast Dame fra Ny-York, havde besluttet at hendes Mand ikke skulde tilbringe endnu en Sommer i denne Ensomhed, uden at føle hendes Nærværelses opmuntrende Indflydelse.

I Marts, forend Sneen begyndte at smelte, sendtes flere Slæder, ladede med forskjellige Fornødenheder, op ad Mohawk-Dalen til et Punkt, der ligger ligeoverfor den øverste Deel af Otsego, hvor der nu ligger en blomstrende By ved Navn Fortplain. Derfra bleve Gjenstandene transporterede deels ved Hjælp af Karrer, som i dette Øiemeed vare improviserede, deels paa Pakheste til Søen, som man dengang fandt istedetfor dens Nabo Canaideraga. Dette nødvendige og møisommelige Arbeide medtog sex Uger, og Kaptainen var allerede engang reist op til Søen, men vendt tilbage til Albany, forend Sneen var smeltet.

Andet Kapitel.

See! Alt er nyt. Baade Knop og Blade
Kaste Guld over Elmens gyngende Top.
Og der under Taget en Rede er bygget,
Men endnu ingen Fugl har sig vovet derop.
Longfellow.

„Jeg har gode Nyheder til Dig Wilhelmine," udbrød Kaptainen med straalende Aasyn og kjerlighedsfuld Stemme, idet han traadte ind i Dagligstuen, hvor hans Kone pleiede at sidde og strikke eller sye næsten den halve Dag. „Her er et Brev fra min fortræffelige gamle Oberst; Bobs Sag er aldeles bragt i Orden. Han skal forlade Skolen og en Uge efter isøre sig Hans Majestæts Uniform."

Mrs. Willoughby smilede, og dog randt den ene Taare efter den anden ned ad hendes Kinder, selv medens hun smilede. Smilet blev fremkaldt ved den Glæde, at høre at hendes Søn havde faaet en Fændrikpost i det 60de Regiment eller under de kongelige Amerikanere; Taarerne vare en Tribut, som betaltes Naturen — en Moders Frygt for at hengive sin eneste Søn til Krigsstanden.

„Det glæder mig Willoughby," sagde hun, „fordi Du glæder Dig derover, og fordi jeg veed at Robert vil blive henrykt over at maatte bære Kongens Uniform; men han er for ung, til at udsættes for Kampens og Leirens Farer."

„Jeg var yngre, da jeg virkelig deeltog i Kampen; thi dengang var der Krig, nu have vi Fred, der seer ud til aldrig at ville faae Ende, og Bob vil faae Tid nok til at pleie sit Skjæg, inden han kommer til at lugte Krudt. Hvad mig selv angaaer" tilføiede han i en halv sørgmodig Tone, idet han tilfældigviis mindedes sine gamle Vaner og Meninger — „hvad mig selv angaaer, saa kommer nok min fremtidige Beskjæftigelse til at bestaae i at dyrke Roer. Nu! Pergamentet er solgt; Bob har faaet sit i Stedet derfor; Forskjellen paa Prisen er i min Lomme, og nu behøve vi ikke at tale Mere om den Ting Der komme vore kjere Piger, Wilhelmine, for at forebygge al Anger. Naar man er Fader til saadanne to Piger, bør man idetmindste være lykkelig."

I dette Øieblik traadte Beulah og Maud Willoughby — thi saaledes kaldtes baade det adopterede Barn og det virkelige — ind i Værelset; de kom til deres Forældres Huus paa en Morgenvandring, som Bestyrerinden af en Opdragelsesanstalt, hvor de modtoge hvad man dengang ansaae for den høieste qvindelige Opdragelse i Amerika, regelmæssig hver Dag lod dem foretage. Og deres kjerlige Forældre havde megen Grund til at være stolte af dem. Beulah, den ældste, var netop elleve Aar, medens hendes Søster var atten Maaneder yngre. Den Første havde et alvorligt og dog venligt Udseende; men hendes Kinder vare blomstrende, hendes Øine straalende og

hendes Smiil yndigt. Den adopterede Datter havde en Engels solklare Aasyn og tillige Søsterens sunde og blomstrende Udseende, hendes Ansigt havde mere Fiinhed, hendes Udseende var mere aandigt, i hendes Overgivenhed var der mere Følelse, hendes Smiil var til visse Tider mere smt, til andre mere betydningsfuldt. Det er neppe nødvendigt at tilføie, at begge havde disse fine Omrids, der næsten synes uadskillelige fra den qvindelige Skikkelse i dette Land. De talte begge deres Modersmaal paa en egen yndefuld Maade og med en aldeles feilfri Betoning, lige fjernet fra Affectation og Provindsialisme, hvilket maaskee paa hiin Tid var sædvanligere, end i vore Dage, hos Mennesker af deres Klasse. Da man talte meget Hollandsk i Albany, og de fleste Fruentimmer af hollandsk Oprindelse havde bevaret et ubetydeligt Anstrøg af deres Modersmaal i deres Udtale af det engelske Sprog, maatte denne Reenhed i Udtalen hos de to unge Piger tilskrives den Omstændighed, at deres Fader var en indfødt Englænder, og deres Moder en Amerikanerinde af reent engelsk Blod, skjøndt hun var opkaldt efter en hollandsk Gudmoder. Desuden var Bestyrerinden af den Skole, hvor de nu havde været i tre Aar, født i London og en Dame af fine Sæder og Opdragelse.

„Nu Maud," udbrød Kaptainen og kysede sin lille smilende Yndlings Pande, Øine og Kinder. „Nu Maud!

gjet engang, hvilken god Efterretning jeg har til Dig og Beulah."

„Du og Moder have dog vel ikke ifinde i Sommer at reise til dette Bæver-Gods, som Nogle kalde den stygge Dam," svarede Barnet rask som Lynet.

„Det er smukt af Dig min Skat, smukkere end klogt; men Du har ikke truffet det."

„Prøv Du paa det Beulah," afbrød Moderen ham; thi, skjøndt ogsaa hun havde større Forkjerlighed for det yngste Barn, havde hun dog mere Agtelse for Søsterens større Modenhed og rigtigere Dømmekraft. „Lad os høre, hvad Beulah vil gjette paa."

„Det er Noget, som angaaer min Broder, kan jeg see paa Moders Øine," svarede den ældste Pige, idet hun spørgende saae paa Mrs. Willoughby.

„O ja!" raabte Maud og begyndte at springe omkring i Værelset, indtil hun endte sin Dands i Faderens Arme. „Robert har faaet sit Patent! Jeg veed nu er Alt i Orden, I behøve ikke at fortælle mig Mere, jeg veed nu Alt. Den kjære Robert! hvor han vil lee — og hvor jeg er lykkelig!"

„Er det virkelig sandt Moder," spurgte Beulah ængstelig endog uden at smile.

„Maud har Ret; Robert er nu Fændrik eller vil blive det een af Dagene. Du synes ikke at glæde Dig derover mit Barn."

„Jeg ønskede at Robert ikke skulde være Soldat, Moder. Nu vil han altid være borte, og vi faae ham aldrig at see; han bliver ogsaa nødt til at gaae i Kamp, og hvo veed, hvor ulykkelig det kan gjøre ham."

Beulah tænkte mere paa sin Broder end paa sig selv; og Moderen deelte, sandt at sige, mange af Barnets Bekymringer. Med Maud var det derimod ganske anderledes, hun saae kun Billedets Lysside — Robert munter og glimrende, hans Aasyn smilende, hans Udseende beundret, han selv og følgelig ogsaa hans Søstre, lykkelig. Kaptain Willoughby delte disse sin Yndlings Følelser. Vant til Vaabentjenesten glædede han sig over, at den Bane, der — han skjulte det hverken for sig selv eller sin Kone — tildeels havde ladet hans Forhaabninger blive uopfyldte — at den samme Bane nu havde aabnet sig for hans eneste Søn, og som han haabede under bedre Auspicier. Han bedækkede Maud med Kys og ilede ud af Huset, thi han følte sit Hjerte for fuldt og han var bange for at vise sig umandig i Fruentimmers Nærværelse

En Uge senere forlode Kaptain Willoughby og Kone Albany, for at reise til „Høien", idet de benyttede den sidst faldne Snee. Afskeden var øm og for Forældrene bitter, skjøndt de vidste at det i det Høieste kun var lidt over hundrede Mile, som adskilte dem fra deres elskede Døttre. Halvtredsindstyve af disse Mile gik dog gjennem øde og ubeboede Egne, og for at tilbagelægge dem, maatte man

passere tæt bevorede Skove eller farlige Strømme. De vilde kun med Vanskelighed og lange Mellemrum kunne meddele sig til hinanden. Det maatte dog skee, og den ængstelige Moder gav Mrs. Waring, Bestyrerinden af Skolen, mange Paamindelser med Hensyn til sine Døttres Sundhed og den Maade, hvorpaa der skulde sendes Bud efter hende i Tilfælde af en alvorlig Sygdom.

Mrs. Willoughby havde ofte, som hun troede, i sin Mands Selskab overvunden en øde Egns Vanskeligheder. Det er Mode at berømme Napoleons Overgang over Alperne blot med Hensyn til de physiske Hindringer. Aldrig har noget Troppekorps reist 24 Timer gjennem et amerikansk Vildnis, der ikke har havt flere naturlige Hindringer at overvinde, undtagen naar en gunstig Seilads paa Floderne lettede Veien. Tiden og Nødvendigheden havde dog tilveiebragt enslags militær Veie til alle vigtigere Grændsepunkter, som brittiske Garnisoner havde inde, og Mrs. Willoughby's Erfaring havde ikke hidindtil været af en saa alvorlig Charakteer, som den hun nu var nødt til at gjøre.

De første 50 Mile bleve tilbagelagte paa Slæder i faa Timer med liden eller ingen personlig Anstrængelse. Her kom de Reisende til et hollandsk Værtshuus ved Mohawk Strømmen, hvor Kaptainen oftere havde gjort Holdt, og hvorhen han i Løbet af Vinteren og Foraaret fra Tid til anden havde sendt nogle Folk. Her fandtes et Kjøretøi beredt til at modtage Mrs. Willoughby; Kaptainen

kjørte selv Hesten, og Reisen gjennem Skoven til den øverste Ende af Otsego blev lykkelig tilbagelagt. Afstanden var nu omtrent tolv Mile, og den kunde tilbagelægges i to Dage. Da Kolonierne allerede strakte sig nogle Mile Syd for Mohawk Strømmen, tilbragtes den første Nat i et Blokhuus paa den yderste Grændse af Civilisationen — dersom man ellers kan kalde det Civilisation — og de øvrige otte Mile bleve tilbagelagte i Løbet af den følgende Dag. Dette var Mere end man havde kunnet vente i den jomfruelige Skov og under saadanne Omstændigheder, hvis ikke mange af Kaptainens Folk havde passeret den samme Vei frem og tilbage og derved lært, hvorledes de skulde undgaae de største Vanskeligheder og hist og her opført en raae Bro. De havde ogsaa mærket Træerne og forkortet Veien, ved at betegne den egentlige Retning.

Ved den øverste Ende af Otsego vare vore Eventyrere ganske i en ubeboet og øde Egn. Der var bleven bygget Hytter, til at modtage de Reisende; og her samledes det hele Selskab beredt til i Forening at gaae videre. Det bestod i det Hele af mere end tolv Personer. Familiens første Tjenestefolk vare tagne med saavelsom adskillige Haandværksfolk, som Kaptain Willoughby havde taget i sin Tjeneste, til at udføre de paatænkte Forbedringer. De Folk, som vare blevne sendte i Forveien, havde ikke været ledige, ligesaalidt som de, der vare blevne tilbage i Hytte-Høien. De havde bygget tre til fire Baade, en lille Jolle og et

Par Kanoer. Disse laae alle i Vandet og ventede paa at Isen skulde gaae bort; denne saae nu ud som en Masse Stalaktiter af grønlig og mørk Farve, naar de flyde i Masse, men klar og lys, naar de ere adskilte og udsatte for Solen. Sønden-vindene begyndte at blive fremherskende, og paa Bredden glimrede hurtig smeltende Dynger af Is, skjøndt det endnu vilde have været forgjæves at prøve paa at komme derigjennem.

Otsego Søen er et Vandspeil, som vi mere end eengang have havt Leilighed til at beskrive, og de fleste af vore Læsere ville let kunne forestille sig det Billede, som den frembyder midt i sin Ramme af omkringliggende Bjerge. I Aaret 1765 saaes der intet Tegn til nogen Koloni paa dens Bredder, da faa af Landudviisningerne der i Nærheden strakte sig saa langt bort. Stedet begyndte dog at blive bekjendt, og i de sidste tyve Aar havde Jægere jevnlig besøgt dens Bredder. Fra Kaptainens Hytter var dog intet Spor af deres Nærværelse at see; men Mrs. Willoughby forsikkrede sin Mand, da hun om Morgenen efter deres Ankomst stod lænet til hans Arm, at hun aldrig før havde betragtet et saa veltalende og saa behageligt Maleri af Ensomhed, som nu laae udbredt for hendes Øine.

„Der er paa eengang noget Opmuntrende og Velgjørende i denne blide Sønden-vind," tilføiede hun, „der synes at love os, at vi her paa dette Sted, som vi have isinde at beboe, skulle møde en velgjørende Natur. Foraarets

sydlige Luftning forekommer mig stedse at have noget Forhaabningsfuldt hos sig."

„Og med Rette min Elskede; thi den er Forbud paa den kommende Vegetation. Hvis Vinden tager til, og det tænker jeg den gjør, skulle vi snart see denne kolde Isflade forsvinde for det venligere Syn af Vand. Paa denne Maade aabne alle disse Søer deres Bryst i April."

Kaptain Willoughby vidste ikke, at i samme Øieblik som han talede, vare næsten to Mile af den lavere eller sydlige Ende af Søen klar, og da Aabningen gav Vinden Rum, drev denne allerede Isfladen foran sig mod den øverste Ende med en Hurtighed af en Miil i Timen. I samme Øieblik kom en Irlænder ved Navn Michael O'Hearn, der nylig var kommen til Amerika, og som Kaptainen havde taget i sin Tjeneste, til at udføre ethvert Slags Arbeide, løbende hen til sin Herre og aabnede sin Tales Strøm med en alvorlig Mine og en forvirret Rhetorik, der i lige Grad ere charakteristiske for denne Mand og en Deel af hans Nation.

„Er det mod Syd eller til den anden Ende af dette Stykke Vand eller Is at Deres Naade har ifinde at reise," raabte han. „Vel! der vil blive Plads nok til os Alle og endda Lidt tilovers. Thi Djævelen vilde ikke kunne finde en Fugl der om Natten eller før Kl. 12, efter Uhret at regne, hvis man havde saadan en Ting, som man siger."

Da dette ikke blot blev udtalt meget hurtigt, men

tillige med en Betoning, som det ikke er muligt at beskrive, var det aldeles umuligt for Mrs. Willoughby at fatte Meningen deraf. Hendes Mand, der mere var vant til Folk som Mike, var saa heldig at kunne begribe, hvad han meente.

„Du mener nok Duerne Mike," svarede Kaptainen godmodig. „Der er vistnok en god Mængde af dem, og jeg tænker vore Jægere ville bringe os nogle af dem til Middagsmad. Det er et sikkert Tegn paa at Vinteren er forbi, naar Fugle og Dyr i det Hele taget saaledes følge deres Instinkt. Hvor er Du fra, Mike?"

„Fra Grevskabet Leitrim, Deres Naade" svarede den Anden og førte Haanden til Hatten.

„Ah! det kan man gjette," sagde Kaptainen, „men hvor kommer Du sidst fra?"

„Fra at see efter Fuglene, Herre — O, det er et Syn, som vil gjøre Fruen godt og som indeholder Vished om, at der vil være Plads nok for os, hvor disse Skabninger komme fra. Jeg tænker næsten Deres Naade, at dersom vi ikke spise dem, ville de spise os. Hvilken Masse af dem, naar man tæller Stor og Lille, skjøndt de alle ere af een Størrelse, ganske som om de vare sloine gjennem et Hul, der specielt var gjort til at holde dem i en passende Størrelse med Hensyn til Legeme og Fjedre."

„Saadan en Skare Duer vilde vække Opsigt i Irland, Mike," bemærkede Kaptainen, der gjerne vilde more

sin Kone, ved at opholde Manden fra Grevskabet Leitrim en Smule.

„Ja Deres Naade, der kunde blive Middagsmad for hver Moders Sjæl af dem, naar man tog Pigerne med i Kjøbet. Saadan en Masse Fugle vilde paa en vidunderlig Maade afhjælpe en Mangel og selv gjøre Kjernemælk billig og overflødig. Vil der altid blive saadan en Overflødighed for os nede ved Hytterne Deres Naade, eller er dette Syn kun en Skuffelse, for at fylde os med Forhaabninger, som aldrig skulle blive opfyldte?"

„Der er sjelden Mangel paa Duer i dette Land, Mike, om Foraaret og Efteraaret; men vi have baade Fugle og fiirfødede Dyr i Overflodighed, som ere en bedre Føde."

„Blive de talrigere end disse? Vel! Synet af dem er nok til at ødelægge et Menneskes Appetit! Jeg vilde give den halve Dollar, som jeg mistede blandt disse Skurke i Albany, i deres Pauss, som de kalde det, til at min Søsters Børn kunde faae en Aftensmad af een af disse Flokke, saadan som de ere bedre eller ikke bedre. O! det er en Fornsielse, at tænke at disse Børn engang skulde have deres Villie med saadan en Mængde vilde amerikanske Fugle."

Kaptain Willoughby smilede over dette Beviis paa den nye Tjeners Naivetet og ledsagede sin Kone tilbage til Hytten, da det var Tid at gjøre nye Forberedelser til den

forestaaende Flytning. Om Eftermiddagen var det indlysende for dem, som ventede en saadan Begivenhed, at Søen var i Begreb med at aabne sig; og omtrent paa samme Tid kom der een af Jægerne tilbage fra en nærliggende Klippe og berettede at han havde seet klart Vand tre til fire Mile derfra. Det blæste imidlertid temmelig stærkt, og Vinden, der havde frit Spillerum, drev den bikubeagtige Overflade foran sig, ligesom naar man kaster Snee. Da Solen dalede, var hele den nordlige Strandbred hvid af Dynger glindsende Isstykker, medens Midten af Otsego Søen, der ikke længere foruroligedes af Vinden, lignede et glat Speil.

Tidlig den følgende Morgen gik hele Selskabet i Baadene. Da der ingen Vind var, bleve Mændene satte ved Aarerne. Da man forlod Hytterne, sørgede man for at Døre og Skodder bleve lukkede; thi de skulde tjene til Opholdssted og Beskyttelse for mange Reisende, som sandsynligviis vilde komme til at reise mellem „Høien" og Kolonierne. Disse Stationer vare den Gang af den yderste Vigtighed, og en Grændseboer betragtede dem stedse med samme Agtelse som en Alpeboer sine „Tilflugtsteder".

Reisen ned ad Otsego Søen var den letteste og behageligste Deel af Veien. Det var en smuk Dag, og da Roerkarlene vare kraftige om ikke meget behændige, gik det rask fremad i en temmelig lige Retning. Et Uheld hendte dog paa den ellers heldige Reise. Blandt de Arbeidere, som Kaptainen

havde hyret, var der en Mand fra Connecticut, ved Navn Joel Strides; mellem ham og Manden fra Grevskabet Leitrim var der tidlig begyndt en Krig af Puds og ubetydelige Kjævlerier, en Krig, der var fuldkommen defensiv fra O'Hearn's Side, thi denne gjorde ingen anden Gjengjæld, end opholdt sig over sin Modstanders lange, slanke og tynde Figur og magre Ansigt. Man havde ikke seet Joel smile, siden han var traadt i Kaptainens Tjeneste; tre Gange havde han dog leet hjertelig, og hver Gang ad et eller andet Uheld, som var mødt Michael O'Hearn og som var Følgen af en Plan, han selv havde smedet.

Ved nærværende Leilighed havde Joel, som skulde fordele Arbeidet, sat Mike alene i et Fartøi og smigret den stakkels Fyr med den Ære, han vilde indlægge sig, ved uden Andres Hjælp at roe en Baad ned til Enden af Søen. Han kunde ligesaa godt have ladet Mike spadsere paa Overfladen af Vandet ned til Udløbet. Denne Fremgangsmaade hidrørte fra een Joel medfødt Tilbøielighed til at gjøre gale Streger, han besad en vis stille Skalkagtighed i Forening med mange slette Egenskaber, som findes hos Mænd af hans Klasse. En sneverhjertet og smaalig Egenkjerlighed laae til Grund for den største Deel af denne Mands Feil. Som physisk Væsen var han en fuldkommen arbeidsparende Maskine; alle en af Naturen rask og skarp Forstands Hjelpemidler anvendtes kun i den Hensigt: aldrig at gjøre Noget, som fordrede det Ringeste

mere end den Anstrængelse og Kraft, der var absolut nødvendig til at udføre Formaalet. Med sine egne Hænder roede han det Fartøi, hvori Kaptainen og hans Kone vare, og førend de toge afsted, havde han udvalgt de bedste Aarer fra de andre Baade, havde indrettet sin Tofte med den største Opmærksomhed for sin egen Bequemmelighed, og havde stillet et Bræt for sin Fod med en Indsigt og Sagkyndighed, der vilde have gjort en Baadfører fra Whitehall Ære. Dette hidrørte især fra det fremherskende Princip i hans Charakteer: stedse at have sin Opmærksomhed henvendt paa Joel Strides's Interesse, skjøndt det i dette Tilfælde undertiden indtraf, at Virkningen kom dem tilgode, som han tjente.

Michael O'Hearn derimod tænkte blot paa Maalet og det med en saadan Iver, for ikke at sige Heftighed, at han sædvanligviis oversaae Midlerne. Aaben, hoimodig, opoffrende og tillige vant til at tage galt fat paa alle Ting spildte han i Almindelighed dobbelt saa megen Kraft, ved at udføre et Arbeide, som Yankeen brugte; og endda havde han gjort Tingen slet, foruden at han havde anvendt den dobbelte Tid. Han gav sig imidlertid aldrig Tid til at tænke derover. Herrens Baad skulde roes til den anden Ende af Søen, og, skjøndt han aldrig i sit Liv havde roet en Baad en Tomme, var han beredt og villig til at paatage sig dette Arbeide.

"Hvis et vist Quantum Anstrængelse ikke kan udrette

det," tænkte Mike, „saa vil jeg forsøge ligesaameget til, og Djævelen skulde da staae i det, dersom det ikke skulde være nok til saadant et lille Stykke Arbeide."

Under disse Omstændigheder stak Selskabet i Søen. De fleste Fartøier og Kanoer gik af en halv Time førend Mrs. Willoughby var færdig, og Joel indrettede det nu saaledes at Mike's Baad blev den sidste, idet han foregav at han behøvede hans Hjælp, til at lade sin egen Baad med Sengen og Sengeklæderne fra Hytten. Endelig var Alt færdigt, og idet Joel indtog sin Plads med en vis rolig Eftertanke, sagde han i sin langtrukne Tone: „Nu kan Du følge os Mike, og jeg tænker da ikke Du skal komme et Tusinde Mile bort fra Coursen." Derpaa satte han fra Land med rolige stadige Aareslag, som snart bragte Fartøiet fremad med stor Hurtighed, skjøndt han ikke anstrængte sig selv meget.

I to til tre Minutter stod Michael O'Hearn i stum Beundring og saae efter det bortilende Fartøi. Han var ganske alene; thi alle de andre Baade vare allerede to til tre Mile forud, og Afstanden forhindrede ham allerede fra at see det Uheld, som lurede i Joel's hykleriske Øine.

"Følge dem," sagde Mike for sig selv. „Djævelen brænde dig, Du forbandede Yankee som Du er! hvorledes skulde jeg følge med saadanne Been som disse? Dersom det ikke var for Herren og Missus, som ere virkelige fornemme Folk, saa vendte jeg Jer Ryggen midt i denne Ørken og

lod Jer finde dette Bævergods i Jert eget ubehagelige Selskab. Ha! vel jeg maa gjøre et Forsøg, og dersom Baaden ikke vil gaae, saa er det ikke den Mands Skyld, der har den bedste Villie, til at drive den afsted."

Mike tog nu Plads paa en af Tofterne, som laae i en temmelig ufordelagtig Høide over Fartøiets Ræling, lagde to Aarer i Vandet, hvoraf den ene var ser Tommer længere end den anden, gjorde en fortvivlet Anstrængelse og fik Baaden et Stykke fremad. Nu var Michael O'Hearn keithaandet og, som det sædvanligviis hender med saadanne Folk, Uligheden mellem begge Lemmerne var temmelig fremtrædende. Ved et uheldigt Tilfælde indtraf det desuden, at den længste Aare kom i den stærkeste Haand, og der kunde den være forbleven til evig Tid, uden at det vilde have kunnet falde Mike ind at bytte dem. Joel alene sad med sit Ansigt vendt mod den øverste Ende af Søen og han var den eneste, som kunde see den Forlegenhed, hvori Manden fra Grevskabet Leitrim befandt sig. Hverken Kaptainen eller hans Kone tænkte paa at see tilbage, og Yankeen havde hele Spadsen for sig selv. Det lykkedes dog Mike at komme nogle faa Favne fra Land; men nu begyndte den stærkere Arm og den længere Aare at gjøre deres Overlegenhed gjældende, og Fartøiet dreiede derfor mod den vestlige Side. Den stakkels Fyrs Iver var imidlertid saa stor, at han ikke opdagede Forandringen i Coursen, inden Fartøiet havde dreiet sig saa meget, at han et

Øieblik fik et Glimt af sin forsvindende Herre at see; nu indbildte han sig at han var paa den rette Vei og roede langsommere. Følgen heraf var, at Mike efter omtrent ti Minutters Forløb standsede ved Land, idet Baaden atter stødte an mod den nordlige Kyst et Par Favne fra det selv samme Punkt, hvorfra den var gaaet ud. Den skikkelige Fyr reiste sig op, saae sig om, kløede sig i Hovedet, saae længselsfuld efter sin Herres næsten forsvindende Baad og holdt følgende Monolog:

„Gid de faae en Ulykke, som have gjort Dig, Du eensidige Ting," sagde han og rystede bebreidende med Hovedet. „Du har Frihed til at gjøre, hvad Du skal, og Du vil ikke gjøre det blot af lutter Stridighed. Hvorfor Diævelen kan Du ikke gjøre som de andre Fartøier og gaae derhen, hvor man ønsker det, henad Veien mod disse Bævere? O! Du vil angre det, naar Du bliver tilbage og Ingen seer Dig."

Nu slog den Tanke Mike, at man mulig havde glemt Noget i Hytten, og at Fartøiet kom tilbage, for at see efter det; han løb derfor op til Kaptainens forladte Bolig, gik ind, tabtes et Øieblik af Syne, kom igjen frem, kløende sig i Hovedet og fornyende sin Mumlen. „Nei," sagde han, „jeg kan Diævelen ikke see Noget, saa det maa være lutter Stridighed! Maaskee vil Bæstet opføre sig bedre næste Gang; jeg vil nu prøve paa det igjen og give den Leilighed dertil. Naar man fraregner dens Stivsindethed,

saa seer den ligesaa godt ud som det bedste af de andre Fartøier."

Mike holdt Ord og gav Fartøiet saa god en Leilighed til at vise sin Opførsel, som nogensinde er givet en Baad. Syv Gange forlod han Kysten og ligesaa ofte vendte han tilbage, hvorved han efterhaanden nærmede sig den vestlige Kyst og langsom kom ned ad Floden. Paa denne Maade kom Mike endelig saa langt over paa den anden Side af Søen, at Landjorden dannede en Skranke for Fartøiets slemme Tilbøielighed til at vende sig mod den vestlige Side. Det kunde ikke komme længere i det mindste i denne Retning.

„Djævelen brænde Dig," udbrød den skikkelige Fyr, idet Sveden løb ned over hans Ansigt. „Jeg tænker Du ikke vil være tilfreds, med mindre Du kan komme ind i Skoven, hvor jeg af mit ganske Hjerte ønskede Du var blandt de Træer, hvoraf Du er bleven gjort! Jeg vil nu see, om Du skulde være egensindig nok til at ville løbe op ad en Høi."

Mike forsøgte dernæst at roe langs Bredden, i det Haab at Synet af Land og de overhængende Graner og Fyrretræer vilde helbrede Baaden for dens Tilbøielighed, til at dreie sig i denne Retning. Det er ikke nødvendigt at tilføie, at hans Forventninger bleve skuffede; han blev derfor tilsidst nødt til at gaae ud i Vandet, saa koldt end Veiret var, og vadende langs Strandbredden trak han

Baaden efter sig. Alt dette saae Joel, førend han var kommen ud af Syne; men ingen Bevægelse i hans Muskler forraadte Kaptainen den Forlegenhed, hvori den stakkels Irlænder befandt sig.

Imidlertid havde den øvrige Deel af Flotillen eller Baadebrigaden, som Kaptainen kaldte dem, heldig fortsat Reisen og var i Løbet af tre Timer kommen fra den ene Ende af Søen til den anden. Da een af Selskabet allerede tidligere havde tilbagelagt Veien, var man ikke i Forlegenhed med Hensyn til det Punkt, hvortil Baadene skulde gaae. Alle lagde de til Land nærved den Steen, som nu kaldes „Otsegoklippen" nedenfor en skovbegroet Klippe og i Nærheden af det Sted, hvor Susquehannah Floden i rask Løb styrter ud i Søen under en høi Hvælving af Grene, der endnu ikke vare bedækkede med Blade.

Her blev nu det Spørgsmaal opkastet, hvad der var bleven af Mike. Hans Fartøi var intetsteds at see, og Kaptainen ansaae det for nødvendigt at lade lede efter ham, inden man gik videre. Efter en kort Raadslagning blev en Baad, bemandet med to Negere, Fader og Søn, ved Navn Plinius den Ældre og Plinius den Yngre eller efter almindelig Talebrug, „gammel Plin" og „unge Plin", sendt ned langs den vestlige Kyst for at jage ham op. En Hytte blev naturligviis sieblikkelig indrettet til Mrs. Willoughby paa den Flade, som der strækker sig igjennem Dalen. Dette var paa samme Side som den nuvæ-

rende Landsby Cooperstown ligger, men netop to Aar førend Grunden blev lagt til den smukke lille Flække, som nu existerer paa dette Sted.

Det var bleven mørkt, førend de to Plinier triumpherende viste sig med Mike paa Slædetoug, ligesom deres Navne fra Oldtiden bragte en karthaginiensisk Galei ind i Havnen. Manden fra Grevskabet Leitrim havde med den største Anstrængelse arbeidet sig en Miil frem, inden de mødte ham, og han blev meget glad ved at see denne Hjælp nærme sig. Paa hiin Tid kjendte man ikke Noget til den heftige Antipathi, som nu existerer mellem de Sorte og de irske Indvandrere, da de først et halvt Aarhundrede senere begyndte at rivalisere om Tjenerpladserne i Familier. Men da Negeren holdt af Løier, som holdt sig indenfor de passende Grændser, og Plinius den Yngre var enslags Skjelm, gik Mike ikke aldeles skudfri.

„Hvorfor trække ham som en Oxe, irske Mike," raabte den yngre Neger, „hvorfor Du ikke roe ham som andre Folk?"

„Ak, I ere ligesaa slemme som alle de Andre," mumlede Mike, „De fortalte mig at Amerika var et herligt varmt Land, og varmt finder jeg det rigtignok, skjøndt Vandet ikke er saa varmt som god Whiskey. Kom I sorte Djævle og see om I kunne faae denne gjenstridige Tingest til at gjøre, hvad man vil have."

Negrene fik snart Mike med paa Slædetoug og roede

raſk ned ad Søen, idet de paa deres Viis lo og ſpogte paa Irlænderens Bekoſtning. Det var en Lykke for Mike at han var vant til ſtrængt Arbeide; ſkjøndt man kunde friſtes til at ſporge om Porerne paa hans Legeme nogensinde lukkede ſig igjen, efterat de ſaaledes vare blevne aabnede. Da han kom tilbage til ſin Herre, blev der ikke talt en Stavelſe om hans Uheld; thi Joel var klog nok til at beholde Hemmeligheden hos ſig ſelv, han forenede ſig endogſaa med Mike om at fremhæve Baadens daarlige Egenſkaber. Vi ville her blot tilfoie, at en lille Beregning var med i Spillet; thi Joel ſaae at Mike ſtod i ſin Herres Gunſt og han ønſkede derfor at bringe ham i Miscredit.

Tidlig den næſte Morgen ſendte Kaptainen Negrene og Mike en Miil ned ad Susquehannah, for at bringe noget Flodtømmer bort, hvorom een af Jægerne den foregaaende Dag havde bragt Efterretning. To Timer ſenere forlode Baadene Strandbredden og begyndte at flyde ned med Strømmen, følgende Retningen af en Strøm, ſom har faaet Navn af ſit bugtede Løb.

I faa Minutter naaede Baadene Flodtømmeret, hvor Mike og Negrene, der havde lidt mere Omløb i Hovedet end hiin, til Joels ſtore Morſkab havde begyndt at ſtable Blokkene ovenpaa hinanden fra den øverſte Side af Svømmeflaaden, i den Henſigt at tilveiebringe en Gjennemgang i Midten. Man maatte derfor ſtandſe, og Fruentimmerne

gik iland. Kaptain Willoughby kastede nu i Uvished sit Øie rundt omkring, da et betydnigsfuldt Blik fra Joel tiltrak sig hans Opmærksomhed.

„Dette synes ikke at være rigtigt," sagde han, „kunde vi ikke gjøre det paa en bedre Maade."

„Det er rigtig galt Kaptain," svarede Joel leende som En, der glæder sig over en Andens Uvidenhed. „En fornuftig Skabning vilde begynde et saadant Arbeide fra den nederste Ende."

„Paatag Du Dig da, at lede Tingen efter Din Indsigt."

Det var netop hvad Joel ønskede. Alt hvad Hovedet skulde bruges til, var især Noget for ham; og hurtig og bydende satte han Værket i Gang. Efterat han dygtig havde udskjeldt Negrene for deres Dumhed og uden Skaansel hverken i Tanker eller Udtryk væltet hele Skylden over paa Mike, mønstrede han sine Kræfter og begyndte at klare Veien med Hurtighed og Indsigt.

Han gik til den nederste Side af det opstablede Flodtømmer og var snart saa heldig at faae et Par Træer løs, som dreve bort og derved gjorde Plads for de følgende. Paa denne Maade fik han i en halv Time tilveiebragt en Gjennemgang, og han havde nu den Forstand ikke at sætte mere Tømmer i Bevægelse, end der var nødvendigt for hans Forehavende, for at ikke Strømmen skulde standses længere nede. Saaledes kom nu Selskabet igjennem; og

da Vandet i Floden paa denne Aarstid var høit, havde de Reisende inden Nattens Frembrud tilbagelagt den halve Vei til Udløbet af Unadilla. Den næste Aften opsloge de deres Leir der, hvor begge Strømmene forene sig, og gjorde deres Forberedelse til at gaae op ad Unadilla den næste Morgen.

Besværlighederne ved Seiladsen begyndte dog først, da Baadene vare komne ind i den saakaldte Sidearm, hvor Bæverne havde opført deres Værk og som falder i Unadilla, efterat være løbet gjennem Godset. Her kunde de kun langsomt og besværligen komme frem; thi Strømmens Hurtighed og det lave Vand gjorde, at de kun med Anstrængelse og Møie vandt hver Fodsbred. Udholdenhed og Behændighed seirede dog; omtrent en Time før Solens Nedgang naaede Baadene Vandfaldet, hvor Kaptainen havde bygget sin Mølle. Her lod man naturligviis Baadene ligge; en raae Vei var bleven udhuggen, og ad den blev Ladningen transporteret paa Slæder den øvrige Deel af Afstanden.

Hele denne møisommelige Dag havde Joel ikke blot arbeidet med Hovedet, men han havde ogsaa anstrængt sit Legeme. Mike havde aldrig før anstrængt sig saa fortvivlet. Han følte alt det Ubehagelige i Eventyret paa Søen, og han var villig til at udslette det ved sine Bedrifter paa Floden. Saaledes var han stedse sin Herre tro og hengiven. Han havde solgt sit Kjød og Blod for Penge, og

en saa samvittighedsfuld Mand som han var tilbøielig til at give fuld Værdi for Pengene. Den lette Maade, hvorpaa Baaden var flydt ned ad Strømmen, havde rigtignok overrasket ham, hvilket kunde sees af hans Bemærkning til den unge Plinius, da de gik i Land:

„Det er i det Hele taget en snurrig Baad," sagde han. „Engang er den lutter Stivsindethed og en anden Gang er den saa føielig som Eens egen Moder. Hele Dagen fulgte den med som en Skjødehund, medens man hist nede paa det stor Vand ikke bedre kunde drive den afsted end et egensindigt Svin. O! den er af Hunkjønnet at dømme efter dens Luner."

Tredie Kapitel.

Han sov forglemmende sin fordums Flamme,
Han følte ei sin svundne Hæder,
Ei fanget Øiet meer den stolte Flamme,
Der engang ham saa kjækt henrev;
Han laae i en mørk forglemmende Drøm
Og spurgte ei, hvem Lauren krandset.

Percival.

Det første Skue af det Sted, hvor vi skulle tilbringe Resten af vort Liv, er stedse forbundet med en levende

Interesse. Saaledes havde ogsaa Mrs. Willoughby været opmærksom og taus, fra det Øieblik af at Kaptainen underrettede hende om, at de vare komne over Grændsen af hans Besiddelse og at de nærmede sig det Sted, hvor de skulde bee. Strømmen var saa smal og den omgivende Skov saa tæt, at man ikke kunde see ret vidt omkring: men den kjerlighedsfulde Ægtefælle og Moder kunde see at Høiene samledes der, at Dalen blev betydelig snevrere, at Klipperne begyndte at komme tilsyne i Flodsengen og at Træernes Vært vidnede om en frugtbar Jordbund.

Da Baadene standsede, saae man den lille Strøm falde brusende ned over en klippefuld Skraaning og en Mølle der var indrettet til at male og sauge — begge Dele dog efter en temmelig lille Maalestok — var det første Tegn paa Civilisation, hun havde seet, siden hun forlod den sidste Hytte ved Mohawk Strømmen. Efterat have givet nogle Befalinger, tog Kaptainen sin Kone under Armen og skyndte sig op ad Skraaningen med en næsten barnagtig Ilfærdighed, for at vise hende, hvad der var bleven gjort til at forskjønne „Høien". Det er en stor Fornøielse, saaledes at trænge ind i en jomfruelig Skov og begynde at arbeide paa en Civilisation; ingen anden menneskelig Beskjæftigelse taaler nogen Sammenligning dermed. At bygge eller at opdyrke Marker har vistnok nogen Lighed dermed, men det er en saa svag og fjern Lighed, at den Nydelse, som begge give, neppe kan sammenlignes dermed.

Den Første nærmer sig mere Følelsen af at skabe og er langt rigere paa Forventninger og Forhaabninger, skjøndt dens første Virkninger sjelden ere behagelige ja undertiden endogsaa frastødende. Vor Kaptain havde dog undgaaet de fleste af disse sidste Følger, da han havde den Fordeel at have faaet en aaben Strækning, saa at det ikke var nødvendigt som sædvanlig at hugge og brænde; thi i første Tilfælde vedbliver Jorden i flere Aar at være bedækket med hæslige Træstubber, i sidste formaaer Regn og Snee ikke i mange Tider at bortvaske Sporene.

Et Udraab forraadte den Glæde, som Mrs. Willoughby følte ved det første Syn af den udtørrede Sø. Dette var Tilfældet, da hun var stegen op paa Toppen af Klipperne der, hvor Strømmen begyndte at styrte sig ned i Dalen. Et Aar havde udrettet uendelig Meget for dette Sted. De faa Stumper og Stubber, som havde vanziret Søen i Begyndelsen, efterat den var bleven tømt, vare blevne førte bort af Oxer og brændte. Derved blev den hele Overflade af 400 Acres Land jevn og skikket til Ploven. Bunden havde dannet sig gjennem flere Aarhundrede, og Skraaningen fra Skoven ned til Strømmen var neppe mærkelig for Øiet. Den var dog tilstrækkelig til at bortlede den smeltende Snee. Formen var lidt uregelmæssig, men just tilstrækkelig til at være malerisk; medens Ujevnhederne vare paafaldende faa og ubetydelige. Med eet Ord: Naturen havde netop her skabt en Plet, til at fryde en Land-

mands Hjerte, og stillet den under en Sol, skjøndt Vinterens Frost og Snee holdt dens Ild i Tømme, der havde Magt til at bringe alle dens skjulte Hjælpekilder frem for Dagens Lys.

Rundt omkring hele Sletten vare Træer blevne fældede, og de aabne Steder vare blevne beplantede, for at man kunde faae et saakaldet levende Hegn. Dette var ikke noget smukt Syn, og derfor havde Kaptainen befalet at Linien skulde drages indenfor Skovene, saaledes at den synlige Grændse af den aabne Slette var den jomfruelige Skov. Hans Folk havde gjort Indsigelse derimod, da et levende Hegn om ogsaa nok saa uanseeligt efter deres Mening nødvendigviis hørte med til en begyndende Civilisation. Men Kaptainens Auctoritet, om ikke hans bedre Smag seirede og Grændsen af de omhugne Træer og Buske skjultes aldeles bagved Skoven.

Endnu var det ikke nødvendigt at anlægge Tværhegn, da det hele aabne Rum udgjorde een eneste Mark. Hundrede Acres vare besaaede med Vinterhvede. Da denne var bleven lagt i Jorden det foregaaende Efteraar, stod den nu smuk og frodig og gav den hele Strækning et Udseende af riig Frugtbarhed. Der var bleven saaet Græsfrø langs med Bredderne af Strømmen, og dens Vande flode nu rolig mellem to Belter af friskt Grønt; thi de unge Planter vare allerede komne frem i dette beskyttede Rum under Solens Straaler. Andre Dele af Sletten viste Tegn til

Forbedringer, da Ploven allerede i 14 Dage havde været i Gang.

Dette var næsten mere end Kaptainen havde ventet, og langt mere end hans Kone havde vovet at haabe. Mrs. Willoughby var vant til at see de langsomme Fremskridt, som en ny Koloni pleier at gjøre; men hun havde aldrig seet, hvad der kan gjøres af en Bæverdam. Det forekom hende Alt som Trylleri, og hendes første Spørgsmaal vilde have været at bede sin Mand forklare sig, hvad der var bleven af Træerne og Stubberne, havde ikke deres tilkommende Bolig tildraget sig hendes Opmærksomhed. Kaptain Willoughby havde givet sine Befalinger med Hensyn til Huset, førend han forlod Høien; og det var ham nu en Fornøielse at see at de vare blevne fulgte. Da dette Sted vil blive Skuepladsen for mange af de Begivenheder, som vi have ifinde at meddele, vil det være passende her at give en vidtløftigere Beskrivelse deraf.

Høien, der i Form af en lille Klippes hævede sig midt i Søen, var en af disse lunefulde Formationer, som vi ofte møde paa Jordens Overflade. Den laae omtrent 30 Favne fra den nordlige Side af det flade Land næsten lige langt fra den østlige og den vestlige Grændse og skraanede langsomt ned mod den sydlige Side. Den var høiest ved den nordlige Ende, hvor den i Ordets bogstavelige Betydning hævede sig som en Klippe 40 Favne lodret op fra den rige Jordbund. Toppen var omtrent en Acre

fladt Land og den faldt af til de tre Sider — pludselig mod Vest og Øst, langsomt og regelmæssigt mod Syd. Det var denne tilfældige Form, der foranledigede Kaptainen til at vælge dette Sted til Beliggenhed for sin Bolig; thi naar man boede saa langt fra enhver militær Post og paa et Sted, hvor det var saa vanskeligt at komme frem, var Alt, hvad der lignede militær Forsvar, en Forsigtighed, som almindelig Klogskab tilraadede. Saalænge Vandet endnu var i Søen, kunde Den let beskyttes mod ethvert af Indianernes sædvanlige Angreb, og selv nu, da den var udtørret, havde den store Fordele i samme Henseende. Den lodrette Klippe mod Nord hang næsten ud over Sletten; der var den ganske utilgjængelig, medens Formen paa de andre Sider ligeledes var bequem til en sikker Bolig. Alt dette havde Kaptainen, der var vel bekjendt med Kunstgrebene ved Indianernes Maade at føre Krig paa, besluttet at forbedre paa følgende Maade.

Først befalede han sine Folk at bygge en fast Steenmuur 140 Fod i Længden og 6 Fod i Høiden. Denne gik i lige Linie med den lodrette Klippe, men paa den modsatte Side af Høien, og blev forbunden med Klipperanden ved mellemløbende Mure. De sidste vare hver omtrent 200 Fod lange. Saaledes var et Areal af 200 Fod i Længden og 150 Fod i Breden indesluttet af en Steenmuur. Denne Muur havde kun een eneste Gjennemgang — en Port midt paa den sydlige Side. Alle Materia-

lerne vare tagne af selve Høien, der var bedækket med store Steen.

Indenfor denne Muur, som var bleven bygget under Opsigt af en skotsk Muurmester, der tilfulde forstod sin Kunst, havde Folkene opført en Bygning af stærke firkantede Fyrreplanker vel sikkret ved flere Skillerum. Denne Bygning gik langs med Muren i dens hele Udstrækning, var netop 15 Fod høi indtil Taget og bestod tildeels af selve Muren, der paa den ydre Side næsten udgjorde dens halve Høide. Denne Bygning var kun 20 Fod bred indenfor Væggene, og saaledes blev Gaardsrummet 100 Fod bredt og 175 Fod langt. Taget udstrakte sig ogsaa over Porten, saa at det hele indvendige Rum var beskyttet, naar Porten var lukket. Da Alt dette var bleven udført den foregaaende Høst og Vinter, havde den ydre Side af Bygningen et raat Udseende. Den havde en mørk fængselsagtig Charakteer, da der ikke saaes Noget, som kunde sammenlignes med et Vindue, ingen Aabning paa nogen af Ydersiderne, kun den aabne Port, hvis svære Døre vare færdige og stillede op imod Muren, men endnu ikke ophængte. Det er neppe nødvendigt at bemærke, at dette Huus mere lignede en Kaserne end en almindelig Bolig. Mrs. Willoughby stod og betragtede den halv i Tvivl om hun skulde beundre eller dadle den, da en Stemme i Nærheden pludselig drog hendes Opmærksomhed i en anden Retning.

„Hvorledes De lide ham," spurgte Nick, der sad paa

en Steen ved Kanten af Strømmen og vadskede sine Fødder efter en lang Jagt. „Ikke mene ham bedre end Bæverskind. Kaptainen forstaae Alt dette, nu han give Nick hans sidste Renter."

„Det vil rigtignok blive de sidste Nick, thi jeg har allerede betalt Dig to Gange for Dine Rettigheder."

„Opdagelse meget værd, Kaptain — see hvilken stor Mand han gjøre blege Ansigt."

„Ja, men Din Opdagelse Nick er ikke af den Slags."

„Hvad Slags da?" spurgte Nick med Lynets Hurtighed. „Giv ham Bæverne igjen, naar De ikke lide Opdagelsen. Gjerne see dem igjen; Skind høiere Priis end nogensinde."

„Nick, Du er en Slughals, dersom der nogensinde har været en saadan i Verden! See! der har Du en Dollar; nu er Renten altsaa betalt for iaar i det mindste. Det burde være for sidste Gang."

„Lad ham gaae for den hele Sommer, Kaptain. Ja Nick er en forunderlig Slughals! ikke faaet saadant et Die mellem Oneida."

Her forlod Tuscarora'en Strømmen, og da han var kommen op paa Klippen, tog han og trykkede godmodig Mrs. Willoughby's Haand, der ret godt kunde lide Skjelmen, skjøndt hun vidste at han havde en stor Deel af sin Stammes Feil.

„Han meget smuk Bæverdam," sagde Nick, idet han gjorde en let Bevægelse med Haanden ud over Udsigten; „den nok mellem os sagt frembringe Kartofler og Mais og Most. Alt hvad Squaw*) behøver. Kaptainen ogsaa faaet et godt Fort. Gammel Soldat elsker Fort, holder af at leve i ham."

„Den Dag kan komme Nick, da dette Fort kan gjøre os god Nytte herude i denne Ørken," bemærkede Mrs. Willoughby i en vis melankolsk Tone; thi hendes kjærlighedsfulde Tanker vendte sig naturligviis til hendes unge uskyldige Døttre.

Indianeren betragtede Huset med et vildt funklende Blik, der saaledes undertiden flammede i hans ellers matte og dumme Øine. I saadanne Øieblikke var der en vis tilbagevendende Forstand i hans Øine, idet Følelser fra Ungdommen og et tidligere Liv endnu engang udøvede deres Magt. For tyve Aar siden havde Nick været den forreste i Krigen, og, hvad der ikke var mindre hæderligt, han havde siddet blandt de Vise omkring Raadslagningsilden. Han var født som Høvding og var bleven udjaget af sin Stamme mere paa Grund af sine utømmelige Lidenskaber, end paa Grund af nogen nedrig og lav Handling.

„Kaptainen fortælle Nick nu, hvad han mene med at

*) Den nordamerikanske Indianerinde.

bygge saadant et Huus her ude mellem gamle Bæverknokler?' sagde han, idet han sluttede sig nærmere til sin Herre og saae ham ind i Ansigtet med en vis Nysgjerrighed.

„Hvad mener Du Nick? — Nu, det er min Hensigt at have et sikkert Sted, der i Nødsfald kan beskytte min Kone og mine Børn. Veien til Canada er ikke saa lang, at en Rød ikke skulde kunne tilbagelægge den med eet Par Moccasiner. Desuden ere Oneidaerne og Mohawkerne ikke alle Himlens Børn."

„Intet hvidt Ansigt løber omkring som en Skurk imellem dem, tænker jeg," sagde Nick spottende.

„Ja der gives ogsaa blandt os saadanne Folk, som man gjør rigtigst i at holde borte fra sit Huus. Men hvad synes Du om Hytten? Du veed at jeg kalder Stedet „Hytten" eller „Hytte-Hoien".

„De underjordiske Gange fulde af Bævere, hvis De fange dem! Men ikke noget Vand bleven tilbage. og han alle gaaet bort. Hvorfor De gjøre ham Steen først, derpaa De gjøre ham Træ? Meget Klippe, meget Træ."

„Fordi man ikke kan bygge sig igjennem eller opbrænde en Steenmuur Nick, det er Grunden. Jeg tog saa mange Steen, som vare nødvendige, og derpaa brugte jeg Træ, der er bedre at arbeide i og som bedre holder Fugtigheden ude."

„Godt! Nick tænkte netop dette. Men hvorledes skaffe ham Vand, dersom Injin*) kommer?"

„Som Du seer, snoer Strømmen sig rundt omkring Foden af Høien, og desuden er der en udmærket Kilde nogle hundrede Skridt fra den store Port."

„Paa hvilken Side?" spurgte Nick med forbausende Hurtighed.

„Her paa den venstre Side af Porten, lidt til Høire for den store Steen."

„Nei, nei!" afbrød Indianeren ham, „ikke Høire — ikke Venstre, hvilken Side — indenfor Porten eller udenfor Porten?"

„O! Kilden er rigtignok udenfor Porten; men man vil nok kunne finde Midler, til at anlægge en bedækket Vei til den og desuden løber Strømmen lige nedenfor Klippen bagved Huset; fra den kan man let heise Vand op ved Hjælp af et Tøug. Vore Geværer maae ogsaa regnes for Noget, baade naar det gjælder om Vand og om Blod."

„Godt! Gevær faaet lang Arm. Han snakker ogsaa, Injin forstaaer ham. Naar tænker De den røde Mand kommer til Deres Fort, Kaptain, nu De har faaet det færdigt?"

„Det vil vare længe Nick, haaber jeg. Vi have nu igjen Fred med Frankrig, og der er ingen Udsigt til en

*) Indianeren.

ny Krig for det Første. Saalænge de Franske og Engelske have Fred med hinanden, vil den røde Mand ikke vove at røre Nogen af dem."

"Det sandt som en Missionær! Hvad skal en Soldat saa gjøre, Kaptain, naar der er saa megen Fred. Krigeren elske Krig."

"Jeg vilde ønske at det ikke var Tilfældet. Men jeg haaber dog at jeg for stedse har begravet min Stridsøre."

"Nick haabe Kaptain vide, hvor han skal finde ham, hvis han behøver ham. Meget slemt at lægge Noget hen, hvor det bliver forglemt, især Tomahawk. Undertiden kommer Strid ligesom Regn, naar man ikke tænker derpaa."

"Ja det kan heller ikke nægtes. Men jeg frygter dog for, at den næste Krig vil blive mellem os selv Nick. Regjeringen derhjemme og Folket i Kolonierne have faaet et Horn i Siden til hinanden"

"Det meget slemt! Hvorfor hvide Moder og hvide Datter ikke elske hinanden liig Rødhud?"

"Du gjør i Sandhed mange Spørgsmaal iaften Nick; men min Kone længes vist efter at see det Indre af Boligen saavelsom det Ydre, og jeg maa derfor henvise Dig til denne skikkelige Fyr der, dersom Du vil have noget Svar. Hans Navn er Mike, jeg haaber at han og Du altid ville være gode Venner.

Med disse Ord nikkede Kaptainen venlig og førte Mrs. Willoughby til "Hytten", idet han valgte en Fodsti.

som allerede var traadt fast, og som fulgte Strømmens Bugtninger, saa at den paa en Maade dannede enslags Dæmning for den. Nick fulgte Kaptainens Ord, vendte sig om og mødte Manden fra Grevskabet Leitrim med megen Venlighed, rakte Haanden imod ham paa de Hvides Maneer som et Tegn paa Venskab og sagde i det Samme:

„Hvorledes leve Mike? Sago — Sago godt at Du kom — god Fyr til at drikke Santa Cruz med Nick."

„Hvorledes leve Mike!" udbrød den Anden og saae paa Tuscarora'en med Forbauselse; thi det var i Virkeligheden den første røde Mand, som Irlænderen nogensinde havde seet. „Hvorledes leve Mike! Er Du gamle Nick*) — vel — Du seer omtrent saaledes ud, som jeg ventede at see Dig. Siig mig, hvorledes kommer Du til at vide mit Navn?"

„Nick vide ham — vide enhver Ting. Glad ved at seee Dig, Mike, haaber vi skulle leve sammen som gode Venner, hist nede, her oppe, der ovre."

„Gjør Du det, Du? Djævelen brænde mig, om jeg bruger saadant et Selskab. Gamle Nick er Dit Navn, siger Du?"

„Gamle Nick — unge Nick — frække Nick; det er

*) Gamle Nick er det samme som Djævelen.

et og det samme. Gjør ikke Noget, hvad Du raabe, jeg kommer."

„Aha! Du er ved Haanden. Djævelen troe Dig, Du kommer nok, naar man ikke behøver Dig, ellers var Du nok ikke af Din Faders egen Familie. Boer Du her i Egnen, Hr. Gamle Nick?"

„Boer her — der ovre — i Hytten, i Skoven, hvor man vil, gjør Nick ingen Forskjel."

Michael traadte nu et Par Skridt tilbage og holdt sine Øine stivt fæstede paa den Anden, thi han ventede virkelig at see eet eller andet Vidunder eller en pludselig Forandring i hans Udseende. Da han tænkte at han havde indtaget en god Stilling for mandigt Forsvar eller hurtigt Tilbagetog, hvis nogen af Delene skulde blive nødvendig, antog han en dristigere Mine og fortsatte Samtalen.

„Dersom det er Dig saa ligegyldigt, hvor Du boer," sagde Mike, „hvorfor kan Du da ikke blive hjemme og lade en Anden bære Fruens Kaabe og Pakker ned til Huset, hvorhen hun er gaaet?"

„Nick hjælpe at bære dem. Baaret Ting for denne Squaw hundrede Gange."

„Hvad for Noget? Kalder Du Mrs. Willoughby med det lumpne Navn?"

„Ja Kaptains Kone — Kaptains Squaw."

„Naa Vor Herre bevare mig for saadan Frækhed og Uforskammenhed," sagde Mike, idet han lagde Kaaben

og Pakkerne ned og betragtede Indianeren med den største Harme. „Har noget Menneskes Barn nogensinde hørt saadan en Løgner. Nei, Hr. gamle Nick, Mrs. Willoughby vilde aldrig tillade nogen af Dine Lige at røre Sømmen af hendes Klæder. Du vilde ikke faae Tilladelse til at gaae samme Vei som hun, langt mindre til at bære hendes Pakker. Jeg vil svare for, Du er en stor Løgner, gamle Nick."

„Nick stor Løgner," svarede Indianeren godmodig; thi han vidste vel at det var hans almindelige Rygte, saa at han ikke ansaae det for nødvendigt at benægte det. „Hvad det? Løgn god undertiden."

„Det er en anden Sag! o! Du Bæst! Jeg har stor Lyst til strax at tage fat paa Dig og see, hvad en ærlig Mand kan gjøre ved Dig i aaben Kamp! Naar jeg blot vidste, hvad Du har paa Dine Fødder under disse smukke Indretninger, som Du bærer istedetfor Skoe, saa skulde jeg nok lære Dig at tale paa en anden Maade om Fruen."

„Taler saa vel som han veed hvorledes. Nick aldrig været i Skole. Kalde hende Squaw, g o d Squaw. Hvad behøves mere?"

„Bort fra mig. Dersom Du kommer et Skridt nærmere, skal jeg være paa Nakken af Dig som en Hund paa en Tyr, om Du ogsaa gjennemborer mig. Hvad har bragt Dig til denne fredelige Koloni, hvor kun Dyd og Ærlighed have opslagen deres Bolig?"

Hvad Mike vilde have sagt mere, vides ikke; thi Nick fik et Vink af Kaptainen, og løb nu paa sin sædvanlige Maade tvers over Marken, forladende Irlænderen, der blev staaende i sin Forsvarsstilling, ikke synderlig bedrøvet over at blive fri for ham. Til Ulykke for en umiddelbar Forklaring for Mike havde Joel hørt Samtalen, og da han med sin naturlige Snildhed havde begrebet Sammenhængen, saa traadte han hen til sin Kammerat i en Stemning, som ikke gjorde ham synderlig tilbøielig, til at opklare Vildfarelsen.

„Saae Du denne Skabning?" spurgte Mike med Eftertryk.

„Ja vist! han lader sig ofte see her omkring Hytterne. Man kan næsten sige at han lever den halve Tid her."

„Da maa I virkelig have en smuk Hytte! Hvorfor taale I saadan en Landstryger? Han passer ikke for et christeligt Selskab."

„O! undertiden er han en ganske god Selskabsbroder. Naar Du lærer ham bedre at kjende, vil Du komme til at lide ham bedre. Kom nu op med Pakkerne og lad os følges ad. Kaptainen seer efter os, som Du seer."

„Ja vel maa han see sig om, siden han seer os i saadant Selskab! — Vil han ikke fornærme Missus?

„Nei! Jeg siger Dig jo, at Du selv vil komme til at lide ham, naar Du lærer ham nøiere at kjende"

„Brænde mig om det skeer! See! han sagde jo selv, at han var gamle Nick, og jeg sværger Dig til, at jeg aldrig har tænkt mig ham i nogen anden Form. O! han seer saa ilde ud, at det kunde være nok for tyve gamle Nicker.“

For at Læseren ikke skal faae et overdrevent Begreb om Michaels Lettroenhed, maae vi tilføie at Nick i et Anfald af Lune havde malet sig nogle Dage iforveien, saa at den ene Halvdeel af hans Ansigt var sort og den anden morkerød, medens begge hans Øine vare omgivne med en hvid Cirkel. Alt dette var kommen til at flyde sammen som en Følge af nogle Nætters Sviir, hvorpaa han de følgende Morgener havde forsømt sit Toilette. Ogsaa hans Klædedragt, der bestod af et uldent Tøppe med røde og guulspraglede Bræmmer, forzirede Kamascher med tilsvarende Moccasiner, bidrog end mere til den tilfældige Mystification.

Mike fulgte sin Ledsager, idet han i sin Misfornøielse brummede for sig selv og holdt Øie med Indianerens Skikkelse, som endnu løb over Sletten, efterat være kommen forbi Kaptainen, med et Bud til Laderne.

„Jeg indestaaer Dig for, at Kaptainen ikke vilde taale saadan en Skabning hos sig, men han har sendt ham bort til Skovene, som Du kan see, liig en Diævel som han er! At tænke sig at en saadan Ting vover at tale til Missus! Skal jeg kjæmpe med ham? — Det vil jeg,

hellere, end at han skal sige et uhøfligt Ord til Nogen af hendes Lige. Han har Klover, siger man, skjøndt han nok saa vel forstaaer at skjule dem i sine smukke Skoe. Diævelen brænde mig, om jeg ikke skal tage ham fat ved Tærne."

Joel saae nu, hvor stor Michaels Vildfarelse var, og da han vidste at den snart maatte blive opklaret, besluttede han at gjøre en Dyd af Nødvendigheden, ved at lede sin Ven til Sandheden og derved skaffe sig en Fortrolighed, der vilde give Leilighed til hundrede Spilopper i Fremtiden.

„Klover!" gjentog han med en overrasket Mine. „Hvorfor troer Du at en Injin har Klover Mike?"

„En Injin! Kalder Du denne blakkede Skabning en Injin, Joel? Er det ikke een af Eders Yankee-Diævle?"

„Skam Dig dog, Du irske Dumrian. Troer Du at Kaptainen vilde huse en Diævel hos sig? Fyren er en Tuscarora og ligesaavel bekjendt her, som Eieren af selve Hytten. Det er frekke Nick."

„Ja frekke, gamle Nick. Jeg har det fra hans egen Mund, og selv Diævelen vilde neppe være saadan en Tølper at lyve i Anledning af sit eget Navn.' O! han er bestemt en stor Skryder. Og hvad hans Hugtænder*) angaaer, saa saae jeg dem rigtignok ikke, men Bæstet havde en Mund, der gjerne kunde indeholde en heel Kurv fuld."

---

*) Tusk er en Hugtand, her er et Ordspil mellem Tuscarora og tusk.

Joel saae nu, at han maatte gaae alvorligere tilværks, for at bringe sin Ledsager ud af Vildfarelsen. Mike troede virkelig at han havde mødt en amerikansk Dievel, og der behøvedes en vidtløftig Beviisførelse, for at overbevise ham om det Modsatte. Vi ville nu forlade Joel beskjæftiget med dette vanskelige Arbeide, som dog tilsidst lykkedes, og følge Kaptainen og hans Kone til Hytten.

Godsets Herre og Frue undersøgte enhver Ting omkring deres tilkommende Bolig med nysgjerrige Øine. Jamie Allen, den nylig omtalte skotske Murer, stod foran Huset, for at høre, hvad de vilde sige om hans Muur; medens et Par andre Haandværksfolk røbede en Bevægelse lig den, en Forfatter viser ved sin første Optræden, førend han endnu veed, hvad Kritikerne have sagt om hans første Værk. Kaptainen var meget tilfreds med det Ydre. Muren var ikke alene stærk og sikker, men den var virkelig smuk. Dette var tildeels en Følge af Stenenes Beskaffenhed, men maatte ligesaa meget tilskrives Jamie's Behændighed i at benytte dem. Muren og Skorstenene, hvoraf der ikke var mindre end ser, vare desuden alle opførte med Kalk, hvoraf man havde brændt en Deel, til at kalke og gibse Muren paa den indvendige Side. Portene vare af stærke Egerammer, som vare udfyldte med Brædder af 4 Tommers Tykkelse og kunde modstaae det frygteligste Angreb. Deres stærke Jernhængsler vare alle paa deres Plads, men det besværlige Arbeide at hænge dem op var bleven

opsat til et beleiligere Øieblik, da hele Godsets Styrke kunde blive samlet. Der stode de nu op til Muren, een paa hver Side af Porten, liig dorske Skildvagter paa Post, der følte sig altfor sikkre for noget Angreb, til at de skulde opløfte deres Øine.

De forskjellige Haandværkere forsamlede sig omkring Kaptainen, idet enhver bestræbte sig for at vise sin Deel af det, der var bleven gjort. Vinteren var ikke bleven dreven bort; men, da de havde havt passende Materialier i Overflødighed ved Haanden, havde Kaptain Willoughby al Grund til at være fornøiet med hvad han havde faaet for sine Penge. Folkene havde, aldeles udelukkede fra den øvrige Deel af Verden, arbeidet muntert og med faa Afbrydelser; thi deres Opmuntring bestod i deres Arbeide. Mrs. Willoughby fandt den Deel af Bygningen, som hendes Familie skulde indtage tilligemed de nødvendige Forraadskamre, færdig og forsynet med det Fornødne. Denne Deel indtog hele Forsiden paa den østlige Side af Porten og næsten hele Fløien, der i den samme Retning strakte sig lige ned til Klippen. Alt var vel simpelt, men meget bequemt. Der var vel ikke mere end ti Fod fra Gulvet til Loftet, men dette var dog overordentligt i Kolonierne paa den Tid; desuden var Jamie's Gibsning ingenlunde saa feilfri som hans Muurværk, skjøndt hvert Værelse havde sine to Beklædninger, og de hvidt anstrøgne Vægge gav dem et renligt og sundt Udseende. Enden af den Fløi,

som var nærmest ved Klippevæggen, var indrettet til et Badsterhuus, hvor der var anbragt en Pump, som trak Vandet op fra Strømmen. Dernæst kom Kjøkkenet, et stort og bequemt Værelse, 30 Fod langt og 20 Fod bredt; derpaa fulgte Værelser til Tjenestefolkene, og efter dem Soveværelser for Familien, en stor Selskabssal og et Bibliothek eller Arbeidsværelse for Kaptainen. Da denne Side af Huset næsten var 250 Alen lang, manglede der ikke Rum og Bequemmelighed.

Den modsatte eller vestlige Halvdeel af Bygningen var bestemt til mere huslige Øiemed. Den indeholdt et Spiseværelse og forskjellige Soveværelser til Tjenestefolkene og Arbeiderne; desuden Forraadskammere, Korngulve og Opbevaringssteder af alle Slags. Ogsaa den lange Række af Forraadskamre svarede til Husholdningens og Avlsbrugets forskjellige Fornødenheder.

Alle Vinduerne og de nødvendige Døre gik ud til Gaarden, medens hele den ydre Muur baade af Træ og Steen var aldeles fri for Aabninger. Det var imidlertid Kaptainens Hensigt, ved Leilighed at lade forskjellige Skydehuller udhugge gjennem Blokkene, saa at Folk, som bleve opstillede i Forraadskamrene, kunde beherske de forskjellige Sider af Bygningen med deres Geværer. Men disse Forsvarsmidler vare ligesom Portene opsatte til en gunstigere Leilighed.

Vor fortræffelige Mrs. Billoughby var henrykt over

de huslige Indretninger — de overgik langt de forskjellige Kaserner, hvori hun havde boet; og paa hendes Ansigt straalede et Glædessmil, da hun fulgte sin Mand fra det ene Værelse til det andet lyttende til hans Forklaringer. Da de kom ind i deres egne Værelser, som vare møblerede og færdige til at modtage dem, bleve de Øvrige af Ærefrygt holdte tilbage fra at følge dem, og de befandt sig saaledes alene.

„Nu Wilhelmine," spurgte den lykkelige Ægtefælle — lykkelig, fordi han saae Glæden straale paa det milde Ansigt og i de rene blaae Øine, der tilhørte den bedste Kone i Verden — „Nu Wilhelmine," spurgte han, „kan Du forlade Albany og alle de Bequemmeligheder, som findes i Dine Veninders Boliger, og blive tilfreds med et saadant Hjem? Det er ikke sandsynligt at jeg vil komme til at bygge igjen, hvad saa Robert vil faae ifinde at gjøre, naar han kommer efter mig. Denne Bygning altsaa, der deels er et Huus, deels en Kaserne, deels et Fort, maa blive vor Bolig for Resten af vort Liv. Vi have faaet os en „Hytte" for hele Livet."

„Det er i alle Henseender tilstrækkeligt, Willoughby. Her er Plads, Bequemmelighed, Varme, Kjølighed og Sikkerhed. Hvad Mere kan en Ægtefælle og Moder forlange, naar hun tillige er omgivet af dem, som hun meest elsker. Hav blot Sikkerheden for Øie Hugo. Huft paa, hvor langt vi ere fjernede fra enhver Hjælp, og hvor pludseligt

og snedigt Indianerne gjøre deres Angreb. To Gange have vi været nær ved at blive overraskede af dem, og det var snarere Tilfældet eller Guds Forsyn end vor egen Aarvaagenhed, som beskyttede os. Dersom dette kunde hænde i Garnisonen med Kongens Tropper rundt omkring os, hvor meget lettere maa det ikke kunne skee her, hvor vi blot have almindelige Arbeidere, til at holde Die med, hvad der foregaaer."

„Du overdriver Faren, min kjære Kone! Der findes ingen Indianere i denne Deel af Landet, som vilde vove paa at ødelægge en Koloni som vor. Vi tælle i det Hele tretten vaabendygtige Mænd foruden 7 Fruentimmer og kunne i Nødsfald bruge 17 eller 18 Geværer eller Rifler Ingen Stamme vilde vove at begynde Fjendtligheder paa en Tid, hvor der herskr en almindelig Fred og tillige saa nær ved de andre Kolonier; og hvad enkelte omstreifende Røvere angaaer, som blot myrde for at røve, saa ere vi selv saa stærke, at vi nok kunne sove i Fred for dem."

„For dem kan man aldrig være sikker, kjæreste Hugo. Et omstreifende Selskab af et halvt Dusin kan let blive farligt for et lignende Antal Mænd, naar de ere uforberedte. Jeg haaber at Du i det mindste vil faae Portene ophængte; hvis Pigerne kom hertil til Efteraaret, vilde jeg ikke kunne sove, naar Portene ikke vare hængte op."

„Frygt Intet min Elskede," sagde Kaptainen og kyssede sin Kone med mandig Ømhed. „Hvad Beulah og

Maud angaaer, saa lad dem kun komme, naar de ville; de skulle altid være velkomne, og intet Sted skal være sikkrere end under deres Faders Øine."

„Jeg bryder mig ikke saa meget om mig selv Hugo, men glem ikke at hænge Portene op, inden Pigerne komme."

„Alt skal blive gjort, som Du ønsker det, min Kone! skjøndt det vil blive et vanskeligt Arbeide at faae saadanne to uforskammet tunge Træmasser op paa deres Hængsler. Vi maae vælge en Dag dertil, naar Enhver er hjemme og villig til at arbeide. Næste Løverdag har jeg isinde at kalde dem alle sammen, og een Gang om Maaneden hele Aaret igjennem vil jeg holde Mønstring, og da skulle alle Vaabnene renses og lades, og Befalinger uddeles med Hensyn til Fremgangsmaaden i Tilfælde af et Angreb. Det vilde ikke gjøre en gammel Soldat nogen Ære, hvis han lod sig overrumple af nogle Vagabonder; min Stolthed er med i Spillet, og Du kan sove rolig."

„Gjør det min kjæreste Hugo." Derpaa gik Mrs. Willoughby gjennem Værelserne og udtrykte sin Tilfredshed med den Ombyggelighed, hvormed man havde sørget for hendes Bequemmelighed især i hendes egne Værelser.

Det Indre af „Hytten" frembød i Sandhed en forunderlig Modsætning mellem Civilisation og Raahed, som man saa ofte møder paa de amerikanske Grændser, hvor Folk, der ere opdragne i fine Sæder, finde sig bragte i

nær Berøring med det vilde Liv. I Amerika og i Aaret 1765 vare Tepper ikke saa almindelige i Huusholdningen, som de ere nutildags. Om de ogsaa fandtes, saa var det dog sjeldent at de bedækkede mere end den midterste Deel af Værelset. Een af disse vigtige Artikler, uden hvilken intet Sted kan synes behageligt i et koldt Klima, var udbredt over Gulvet i Mrs. Willoughby's Stadsstue, — et Værelse, der baade blev brugt til Spisestue og Sal, „Hyttens" Ridderhal, 20 Fod i Bredden og 24 Fod i Længden; men dette Teppe skjulte i Virkeligheden kun de to Trediedele af de rene hvide Planker. Stolene vare stærke, ja endogsaa kostbare, og man kunde speile sit Ansigt i de morke Mahognitræes Borde. Der var Flaskefodere — Kaptainen var en Vinkjender — Skriverborde, Sekretærer, Skjænkeborde og andre lignende Møbler, som vare blevne samlede i Løbet af de tyve Aar, de havde ført Huusholdning, og som adspredte paa forskjellige Steder nu vare blevne samlede og bragte herhen paa Slæder eller tilsøes. I denne simple Tidsalder havde Moden ikke meget at gjøre med Møblerne, og Sønnen skammede sig ikke ved at gaae med sin Faders Klæder, mange Aar efter at Skræderen havde taget Afsked med dem. Saadanne gamle stærke Møbler varede gjennem flere Generationer, og Mrs. Willoughby saae flere stærke Stykker, som havde tilhørt hendes Bedstefader, samlede under det første Tag, som hun i Ordets egentlige Forstand kunde kalde sit eget.

Mrs. Willoughby besaae tilsidst Kjøkkenet og de dertil hørende Værelser. Her fandt hun allerede de to Plinier tilligemed Mari', Søster til den ældre Plinius, Bess, den Yngres Kone og Mony alias Desdemona, en Sidegreen af Stammen, men paa en saadan Maade og gjennem saadanne Grader, at Verdens bedste Genealog ikke vilde have kunnet udfinde hendes Genealogi, thi han vilde have været i Forlegenhed med at bestemme, om hun var en Cousine, Tante eller Steddatter af Mari', eller alle tre Dele. Alle Fruentimmerne vare dybt inde i deres Arbeide, og Bess sang, saa man kunde høre det i den nærliggende Skov. Mari' — dette Navn blev udtalt med en stærk Betoning paa Endestavelsen — Mari' var Hovedet for Kjøkkenet, selv Plinius den ældre nærede en heldbringende Agtelse for hendes Auctoritet; og hendes Befalinger til hendes Broder eller Neveu bleve givne paa noget Engelsk, der indeholdt tre Bestanddele — Angelsaksisk — Hollandsk og Guinea-Dialekt: en Blanding, der gjorde hendes Tale til en forunderlig Forening af det Simple og Klassiske.

„Her Niggero," raabte hun, „hvorfor Du ikke springe omkring som Paus Dands. Enhver Ting behøver en Haand og een og anden behøver en Fod. Talerkner at vadske, Kjøkkentøi at skure, Vand at pumpe, Knive at slibe og Alt som det sig hør og bør. Jøsses, der er Fruen og hele Kjøkkenet er i Uorden."

„Vel Mari'," udbrød Kaptainen godmodig, „Du

dominerer, som om Du havde været her et halvt Aar og kjendte alle Stedets Feil og Svagheder."

„Kan ikke hjælpe Andet Herre i saadanne Tider som disse. Gaae væk fra Talerknerne Du „store Klodrian", og lad en behændigere Haand tage fat paa dem."

Her er det nødvendigt at bemærke, at Kaptain Willoughby havde døbt Bess med Tilnavnet „store Klodrian" paa Grund af hendes Størrelse, thi hun veiede fulde 200 Pund, og paa Grund af en vis Færdighed, som hun havde i at slaae Talerkner og lignende Sager i Stykker; medens Mony havde det mildere Tilnavn „lille Klodrian„ — ikke fordi Gryder og Fade fik en bedre Medfart i hendes Hænder, men fordi hun kun veiede 180 Pund.

„Det er hvad jeg altid siger dem, Massa," vedblev Mari' paa en belærende og demonstrerende Maade, der med en bydende Tone paa en forunderlig Maade blandede en vis Ærefrygt, „Dette, Massa, just hvad jeg sagde dem Alle. Jeg sagde dem, siger jeg, dette er „Hyttehoien" og ikke Albany, her intet Oplag; ikke Sted til at kjøbe Ting, dersom I slaae dem istykker, ikke god Kone, som kjender enhver Ting og sige Eder, hvor det findes, dersom I mister Noget. Hvis der blot var god Kone, det Noget; men ingen Spaakone her ude i Skovene — nei, nei, naar en Sølvskee er borte, saa er den borte for stedse. — Gode Massa," vedblev hun idet hun fik Øie paa Noget i Gaarden, „hvad de kalde det Herre?"

„Det? o! det er blot en indianſk Jæger, ſom jeg holder, til at bringe mig Vildt. Dit Stegeſpeed vil aldrig være tomt, ſaalænge han er hos os. Frygt ikke, han vil ikke gjøre Dig noget Ondt. Hans Navn er Nick."

„Den gamle Nick, Maſſa?"

„Nei kun den frekke Nick. Krabaten er lidt ſjuſket i ſit Udſeende idag, Du ſeer han har allerede medbragt nogle Agerhøns tilligemed en Kanin. Vi faae Vildt nok, naar den Tid kommer."

Efterat Negrene havde ſtirret paa Nick et Øieblik, opſlog de en lydelig Latter, ſom om Tuscarora'en havde været ſkabt for deres ſpecielle Fornøielſe. Skjøndt Kaptainen var temmelig ſtræng, hvad Huustugten angik, havde det dog altid været under hans Værdighed eller over hans Kunſt at forebygge diſſe Udbrud af Munterhed. Han førte derfor ſin Kone bort fra Støien og forled Mari', ſtore Klodrian og lille Klodrian tilligemed de to Plinier i Henrykkelſe over deres egen Støien. Det ene Udbrud af Latter fulgte paa det andet, indtil Indianeren gik bort, harmfuld over ſin fornærmede Værdighed.

Dette var Begyndelſen til Willoughby's Huusvæſen paa „Hytte-Høien". Planen for vor Fortælling fordrer ikke, at vi følge dem Skridt for Skridt i de paafølgende Aar, ſkjøndt en noiere Oplysning er nødvendig, for at viſe, hvorfor denne Koloni afveg lidt fra den almindelige Bane.

Samme Sommer, 1765, arvede Mrs. Willoughby ved en Onkels Død noget Jordegods i Albany tilligemed nogle faa tusinde Pund i rede Penge. Denne Forøgelse af Kaptainens Formue gjorde ham ualmindelig velhavende eller efter den Tids Betragtning riig; og han kunde nu med Hensyn til sine Jorder bære sig ad, som han fandt for godt. Da hans Gods var saa langt fjernet fra andre Kolonier, at der ikke kunde være Haab om at faae en banet Vei anlagt, ansaae han det ikke for Umagen værdt, at gjøre noget Forsøg paa at foregribe Tingenes naturlige Gang. Det vilde blot afstedkomme Forlegenhed at forøge Afgrøden, naar den ikke kunde blive sendt til Marked, og han vidste vel, at en talrigere Befolkning ikke kunde leve i Rolighed uden Kjøben og Sælgen. Det stemte derfor overens med hans egen Smag at være Overbefalingsmand paa en ensomt liggende Koloni liig denne; og han var tilfreds med at leve i Overflødighed paa sine Sletter, fødende sine Folk, sine Oxer og selv sine Svin, idet han tillige havde nok, til at kunne lade den Eventyrer, der tilfældigviis kom indenfor hans Enemærker, gaae fornøiet og lykkelig bort.

Saaledes blev det Tilfældet, at han hverken solgte eller bortforpagtede Noget. Ingen boede paa hans Gods, der ikke direkte var afhængig af ham, og Alt hvad Jorden ydede kunde han kalde sit eget. Intet blev sendt bort til Salg undtagen Hornqvæg. Hvert Aar fandt en Drift

Oxer og Malkekoer deres Vei gjennem Skoven til Albany, og Betalingen for dem vendte tilbage i Form af udenlandske Produkter. Renterne bleve lagte til Kapitalen eller anvendte til at hjælpe Robert, med at erholde en ny Grad i Armeen. Landudviisningerne begyndte at nærme sig mere og mere hans Gods, og hist og her begyndte en gammel Officeer som han selv eller en eensom Landmand at borthugge den vildsomme Skov; men Ingen i hans umiddelbare Naboskab.

Kaptainen levede dog ikke altid som en Eremit. Han besøgte Edmeston af Mount Edmeston, en Nabo, der boede mindre end 50 Mile borte fra ham. Undertiden blev han seet paa Johnson Hall hos Sir William, ligesom ogsaa paa Peversvende-Kolonien hos Sir John ved Mohawk, og et Par Gange overvandt han endogsaa sin Magelighed i den Grad, at han indvilligede i at tjene som Medlem af et nyt Grevskab, som kaldtes Tryon efter den regjerende Statholder af dette Navn.

Fjerde Kapitel.

Held blide Aften! Dig hilser om
Den trætte Vandrer med en inderlig Bon.
Du lonner Moien, lindrer Smerten,
Din Aande vifter Ro og Fred.
Den Vise fra sin Eensomhed
Nu kaster Blikket paa den travle Verden,
Og Digteraanden seer i Drømme,
At skjønne Skygger ham omringe,
Som Hverdagsøiet ei kan fatte;
Og hurtig fattende den dybe Tanke,
Han vidt sig svinger over Land og Hav.

Sands.

I det foregaaende Kapitel sluttede vi den omstændelige Fortælling med en Scene i „Hytten" i Foraaret 1765. Vi maae nu gaae ti Aar frem i Tiden, og igjen begynde med Mai Maaned 1775. Det er neppe nødvendigt at fortælle Læseren, at dette er paa eengang at bringe ham ind i de første Dage af Revolutionen. Kampen, som gik forud for denne store Begivenhed, havde fundet Sted i Mellemtiden, og vi ere nu i Begreb med at begive os ind i Strømmen af nogle af de mindre Begivenheder, som forefaldt under denne Kamp. I en aldeles ny Kolonies Historie ere ti Aar et Aarhundrede. De Forandringer, som de frembringe, ere overraskende, skjøndt de i de almindelige Tilfælde ikke ere tilstrækkelige, til at udslette Sporene af

den nye Oprindelse. Der er vel bleven gjort Aabninger i Skoven, og Dagslyset har faaet Adgang dertil; men der sees endnu en Mængde Levninger af hæslige Stubber, udgaaede Træer og stygge Trærødder. Disse Spor af den vilde Tilstand forblive sædvanligviis synlige en femogtyve Aar, i nogle Egne findes de endnu efter dobbelt saa lang Tid. Alt dette havde Kaptain Willoughby undgaaet derved, at han for største Delen havde indskrænket det aabne Land til det, som Bæverne havde jevnet, hvorfra Tiden og naturligt Forfald længe forend hans Ankomst havde bortfjernet alle ubehagelige Gjenstande.

Hist og her havde man vel ryddet nogle faa Acres paa den faste Grund i Udkanten af Sletten, hvor Lader og Stalde vare bleyne byggede og Frugttræer plantede; men, for at bevare den smukke Udsigt, havde Kaptainen sørget for, at alle Stubberne vare bleyne ryddede op og brændte, hvorved disse Steder fik det samme smukke Udseende, som charakteriserede Markerne og det lavere Land.

Vi maae nu bede Læseren i sin Phantasie at henflytte sig til denne Skovscene en Time eller lidt mere før Solens Nedgang i den første Uge af den yndige Mai Maaned. Foraaret var kommen tidlig, og da Bævergodset eller den Deel af det, som var dyrket, laae lavt og i Læ, var Vegetationen skreden betydelig frem over det Punkt, som er almindeligt paa den Aarstid i den nordlige Egn, hvorom vi skrive.

Engene vare bedækkede med grønt Græs, Hveden og Rugen lignede prægtigt Fløiel, og de pløiede Agre havde det friske og venlige Udseende af god Dyrkning og en riig Jordbund. De Buske, som Kaptainen ifølge sin engelske Smag havde plantet i Mængde, havde allerede skudt Blade og endogsaa enkelte Dele af Skoven begyndte at tilhylle deres dunkle Hemmeligheder med et amerikansk Foraars fine Løvværk. Den gamle Sø saae ud som et Vidunder af landlig Skjønhed. Alt hvad der paa nogen Maade kunde ligne Ujevnhed eller Ufuldkommenhed var forsvunden, og det Hele frembød en vidtudstrakt malerisk formet Strækning, hvis Omrids fornemmelig dannedes af Naturen, en Kunstner, der sjelden forfeiler sin Virkning Sletten var ved levende Hegn delt i Marker, da Kaptainen havde gjort det til en Lov, at holde alle uvedkommende Dyr borte fra sine Besiddelser. Laderne og Udbygningerne vare smukt byggede paa passende Steder, og de tre til fire Veie eller Gange, som førte til dem, gjennemskjare Dalen i saa yndige Krumninger, at de i høi Grad forøgede Landskabets Skjønhed.

Hist og her kom et lille Blokhuus tilsyne, der næsten laae begravet i Skoven omgivet af nogle faa nødvendige og nette Skuur: et Opholdssted for Arbeidere, som længe havde boet i dem og som syntes tilfredse med at tilbringe deres Liv paa det samme Sted. Da de fleste af disse Mænd vare gifte og Fædre, var hele Kolonien — Børnene

iberegnede — trods Kaptainens ovenfor omtalte Grundsætning, voret op til noget mere end hundrede Sjæle, hvoraf 23 vare arbeidsdygtige Mænd. Blandt de sidste vare Møllerne; men deres Møller laae begravede i Klosten, hvor de i Begyndelsen vare blevne opførte, uden at kunne sees fra Maleriet ovenfor, der skjulte alle de uundgaaelige og stygge Gjenstande, som høre med til en Saugmølle.

Det følger naturligviis af sig selv, at „Hytte-Høien", saaledes som nu Huset og alle de Gjenstande, som hørte dertil i Almindelighed blev kaldet, var den interessanteste og mest iøinefaldende Gjenstand. Derhen ville vi nu vende vor Opmærksomhed og beskrive Gjenstandene saaledes, som de saae ud ti Aar efter at de først bleve fremstillede for Læseren.

Den samme Kultur, der med Hensyn til Agerdyrkningen udmærkede Sletterne, viste sig ogsaa ved enhver Gjenstand paa Høien, skjøndt der ikke var bleven anvendt saa lidt Arbeide, for at frembringe den. Alt hvad der lignede et Klippestykke var forsvunden med Undtagelse af Klippefladen paa den nordlige Side. Stenene vare blevne sprængte og enten forarbeidede til Grundstene eller Forsvarsmure, som vare blevne opførte under Overopsigt af Jamie Allen, der endnu levede som Pebersvend og efter hans eget Sigende som en lykkelig Mand. Den sydlige Side af Høien var bleven forandret til en Græsplaine, hvoraf to

Acres vare gjennemskjaarne af Spadseregange, som vare omgivne med Buskads.

Hvad der var ualmindeligt paa den Tid i Amerika var, at Kaptainen ifølge sin engelske Opdragelse havde undgaaet lige Linier og Spadseregange; han havde i sine Forbedringer saavidt muligt ladet Naturen raade; det vil sige: han havde forskjønnet dens Værk, uden at ødelægge det. Paa hver Side af Græspladsen var der en ung og frodig Frugthave, der allerede begyndte at vise Tegn paa fremspringende Blomster.

Paa selve Hytten vare Forandringerne ikke saa tydelige. Kaptain Willoughby havde sørget for, at den strax i Begyndelsen blev opført saaledes, som det var hans Hensigt at den skulde bevares, og det havde aldrig været hans Plan, at bemale den med brogede Farver. Der stod den brun foroven og graa forneden, eftersom den var bygget af Steen eller Træ, med sit langt fremspringende Tag. Den havde ingen Søilerækker og med Undtagelse af den ene Længde var den ydre Side endnu uden Vinduer. Skydehullerne vare blevne udhugne, men det var mere for at skaffe Lys ind i Korngulvene end af nogen anden Grund; de vare alle forsynede med Glas og gjorde god Tjeneste i det Øiemed, hvori de vare blevne indrettede. Portene vare forblevne aldeles i samme Stilling, hvori de sidst bleve fremstillede for Læseren. Der stode de lænede op til Muren hver paa sin Side af Indkjørselen, og Tiden havde

begyndt at overdrage Hængslerne med Rust. I ti Aar havde de endnu ikke faaet en ledig Dag, til at hænge dem op, skjøndt Mrs. Willoughby i Løbet af den første Sommer hyppig talte om Nødvendigheden af at gjøre det. Ogsaa hun var bleven saa fortrolig med sin Stilling og saa vant til at see Portdørene, hvor de stode, at hun snarere betragtede dem som et Par sovende Steenløver eller som en charakteristisk Prydelse, end som en væsentlig Beskyttelse for Indgangen til Boligen.

Det Indre af Hytten havde dog undergaaet mange Forandringer. Den vestlige Halvdeel var bleven fuldført, og smukke Værelser vare blevne indrettede for Gjæster og Medlemmer af Familien i den Deel af Bygningen, som den sidste beboede. Man havde søgt at indrette sig bequemmere; thi, da Forraadskamrene, Staldene og Arbeidernes Boliger vare blevne flyttede til Udkanten af Skoven, var Huset mere udelukkende bleven Bolig for en agtværdig og velindrettet Familie. Ogsaa i Baggrunden var der bleven opført en Fløi langs med Klipperanden, hvorved Gaarden fuldkommen blev indelukket. Denne Fløi, der hængte ud over Strømmen og ikke alene havde den meest maleriske Beliggenhed, men ogsaa den meest maleriske og yndige Udsigt, indbefattede nu Bibliothekssal, Dagligstue, Musiksal og andre Værelser til Brug for Damerne om Dagen, medens den gamle Deel af Huset, som engang var bleven brugt til det samme, nu var bleven indrettet til Soveværelser.

Den nye Flöi var heelt opført af store firkantede Blokke, for at gjøre den kugelfast; og da den stod saa nær ved Randen af en Klippe, som var 40 Fod høi, var det ikke nødvendigt at lægge nogen Grundvold af Steen. Det var denne Deel af Bygningen, som havde Vinduer udadtil, da Høiden sikkrede den for det Farlige ved Overfald eller fjendtlige Kugler, medens den friske Luft og Udsigten var behagelig og ønskelig. Der var anvendt en særdeles Opmærksomhed paa Engenes Udseende paa denne Side af Høien, og Kaptainen havde med Flid sørget for, at Indfatningen, saavidt Øiet kunde naae fra Vinduerne, blev holdt indenfor den jomfruelige Skov; Laderne, Hytterne og andre Bygninger vare blevne opførte saa langt mod Syd, at Øiet ikke kunde naae dem.

Beulah Willoughby, et stille fiintfølende Væsen, nærede en dyb Beundring for Naturens Skjønheder, og til hende havde Forældrene betroet Opsynet med Alt, hvad der blot angik det for Øiet Fortryllende; og hendes Smag havde ordnet det Meste af det, som man ikke havde Naturens rige Yppighed at takke for. Vilde Roser begyndte allerede at skyde Blade i de forskjellige Klippeklofter, hvor man havde lagt Jord, for at fremme deres Vækst; Randen af den lille Strøm, der i Virkeligheden vadskede Klippens Fod — Bækken selv var neppe 20 Fod bred — var beplantet med Piddier og Ælletræer.

Vi ville nu forlade dette idylliske Sted og vende

tilbage til den lille med Buskvæxter beplantede Plads foran Hytten. Dette Sted kaldte Kaptainen sit „Glacis", medens Døttrene kaldte det Græspletten. Man vil erindre at Tiden var lidt før Solens Nedgang; næsten hele Familien havde begivet sig derhen, for at indaande den friske Luft, og bade sig i Aarstidens yndige Varme, der altid er saa behagelig for dem, som nylig ere slupne ud af en alvorlig kold Vinter. Raae men temmelig maleriske Havestole stode rundt omkring, paa een af dem sad Kaptainen med sin Kone; han, en sund, kraftig og athletisk Mand paa 60 Aar, hvis Haar allerede begyndte at blive graat, og hun, en endnu smuk Kone paa 48 Aar med et frisk og mildt Udseende. Foran dem stod en ærværdig Person, lille af Vært, klædt i Sort; Snittet paa hans Klædedragt viste at det var en Geistlig; thi endnu ansaae man det ikke for aristokratisk, at bære ydre Symboler paa at man hørte til Guds Kirke. Det var den høiærværdige Jedidiah Woods, en indfødt Ny-Englænder, der længe havde tjent som Feldtpræst i det samme Regiment som Kaptainen, og nu som Pebersvend paa halv Sold havde boet hos sin gamle Bordkammerat i de sidste 8 Aar i den dobbelte Egenskab af Sjælesørger og Læge. Til sine øvrige Forretninger føiede han den, at undervise de Unge i de forskjellige Videnskabsgrene. Kapelanen, thi saaledes blev han kaldet af Enhver i og omkring Hytten, var i det Øieblik, hvorom vi tale, beskjæftiget med at udvikle for sine Venner visse fine For-

skjelligheder, som eristerede, eller som han indbildte sig eristerede mellem en Stokfisk og en Chub, idet han feilagtigen indbildte sig at han i dette Øieblik holdt en af den første Art i sin Haand; men den høiærværdige Hr. Woods var en langt bedre Meder end Naturhistoriker. Mrs. Willoughby lyttede med megen Godmodighed til hans Afhandling, idet hun hele Tiden søgte at vise Interesse derfor, medens hendes Mand vedblev at yttre „Naturligvis", „Ja vistnok", „De har Ret Woods", skjøndt hans Blik til samme Tid var fæstet paa Joel Strides og Plinius den Ældre, som spændte deres Spand fra nede paa Stetten, da de netop vare blevne færdige med en Indtægt, og det var forsildigt at begynde paa en ny.

Beulah, hvis smukke Ansigt overskyggedes af en stor Solhat, havde Opsigt med Jamie Allens Arbeide, der nu havde paataget sig en Gartners Forretninger, da han ikke længer havde Noget at gjøre som Muurmester; sin Hat havde han kastet ned paa Græsset og med de hvide Lokker flagrende i Luften var han beskjæftiget med at grave omkring nogle Buske, i den Hensigt at lægge ny Gjødning omkring dem. Maud, der ikke havde nogensomhelst Hovedbedækning paa, men hvis lange, rige, silkeblode Guldlokker bedækkede hendes Skuldre og undertiden tilhyllede hendes smukke blussende Kinder, spillede Fjederbold med „Lille Klodrian", der betydelig var tiltaget i Omfang, og holdt hende i anstrængt Virksomhed, naar hun i sin ungdommelige

Overgivenhed kastede Bolden længere bort, end hendes Medspillerinde kunde naae den. I een af de nærliggende Frugthaver vare to Mænd beskjæftigede med at beskjære Træerne. Paa dem henvendte Kaptainen dernæst sin Opmærksomhed, idet han netop havde opmuntret Kapelanen til at vedblive, ved at udraabe „Upaatvivlelig min kjære Herre!" skjøndt han var aldeles uvidende om, at den Anden var fremkommen med et aabenbart Kjætteri i Videnskaben. I dette kritiske Øieblik udstødte „Lille Klodrian" et Skrig, der næsten lignede Lyden af en nedfaldende Leerpotte, og som drog alles Øine i den Retning.

„Hvad er der paafærde Desdemona," spurgte Kapelanen lidt ærgerlig, da han ingenlunde var fornøiet med at faae sit naturhistoriske Foredrag afbrudt af Toner, der saa lidt kunde forenes med Gjenstanden. „Hvor ofte har jeg ikke sagt Dig, at der ikke er Noget, som Herren saa lidt kan lide, som Dine voldsomme og upassende Skrig."

„Kan ikke gjøre ved det, Dominie! kan ikke gjøre ved det, naar han saa pludselig overrasker mig. See, Massa, der kommer gamle Nick."

Det var virkelig Nick. For første Gang i mere end to Aar saae man Tuscarora'en nærme sig Huset i det lange springende Trav, som han brugte, naar han ønskede at have Udseende af at have travlt, eller naar han i al Ærlighed tjente sine Penge. Han kom ad den eneste Vei, som den Fremmede betraadte, naar han nærmede sig Hytten,

o: han kom op igjennem Dalen. Da Desdemona talte, havde han netop ladet sig see paa Klipperne i Retning af Møllerne. I denne Afstand — det var næsten en halv Miil — vilde man ikke kunne have gjenkjendt ham, hvis ikke hans Gang havde været altfor bekjendt for Alle paa Høien, til at man skulde kunne tage Feil af den.

„Det er jo virkelig Nick," udbrød Kaptainen. „Krabaten iler afsted som en Løber; eller maaskee han bringer vigtige Nyheder."

„Frekke Nicks Puds ere altfor vel bekjendte, til at Nogen her skulde lade sig føre bag Lyset af ham," bemærkede Mrs. Willoughby, der omgivet af sin Mand og sine Børn følte sig saa lykkelig, at hun vilde bortfjerne ethvert Anstrøg af Fare.

„Disse Vilde kunne udholde denne Gang i flere Timer," bemærkede Kapelanen, „en Omstændighed, der har forledet nogle Naturforskere, til at antage Forskjel i Art om ikke i Slægt."

„Er han Chub eller Stokfisk, Woods," spurgte Kaptainen, idet han gav den Anden Alt det tilbage, som han kunde erindre af den foregaaende Samtale.

„I Sandhed," bemærkede Mrs. Willoughby ængstelig. „Jeg troer at han maa have een eller anden Efterretning at bringe! Det er nu mere end et Aar siden vi have seet Nick."

„Det er mere end to Aar siden min Kjæreste. Jeg

har ikke seet Krabatens Ansigt, siden jeg nægtede ham et Fad Rum for hans Opdagelse af en anden Bæverdam. Hvert Aar efter den Tid da jeg kjøbte denne Ss, har han forsøgt paa at sælge mig en ny."

„Troer Du at han blev alvorlig fornærmet over dette Afslag, Hugo? Hvis det var Tilfældet, vilde det da ikke have været bedre at give ham, hvad han forlangte?"

„Jeg har kun tænkt lidet derover og bryder mig kun lidt derom min Kjære. Nick og jeg kjende hinanden meget vel. Det er et Bekjendtskab, som har varet i 30 Aar; vi have prøvet Farer sammen baade tillands og tilvands, ja undertiden har han smagt Pidsken. Ikke mindre end tre Gange har jeg været nødt til med mine egne Hænder at anvende denne heldbringende Cour paa Nicks Ryg, men det er nu mere end ti Aar siden han har faaet et Slag af mig."

„Tilgiver en Vild nogensinde et Slag?" spurgte Kapelanen med alvorlig Mine og forundret Blik.

„Jeg tænker at en Vild er ligesaa godt istand til at tilgive det som et civiliseret Menneske. For Dem, der har tjent saa længe i Hans Majestæts Armee, kan det ikke være nogen stor Nyhed, at et Slag uddeles til Straf."

„Vistnok ikke, hvad Soldaterne angaaer; men jeg vidste ikke, at Indianerne nogensinde bleve pidskede."

„Det kommer af at det aldrig har truffet sig, at De

har været tilstede ved Ceremonien. Men det er jo udenfor al Tvivl, at Krabaten maa have et eller andet Budskab eller en Nyhed at bringe."

„Hvor gammel er Manden, Kaptain? Bliver en Indianer aldrig affældig?"

„Nick maa nu være over 50 Aar gammel. Jeg har kjendt ham mere end den halve Tid; og han var en svet og, for at sige Sandhed, en tapper og snild Kriger, da vi først mødtes. Jeg holder paa at han ikke er under de Halvtredsindstyve."

Imidlertid var Indianeren kommen saa nær, at Samtalen ophørte; alle stode og betragtede ham, da han nærmede sig, og Maud ordnede med jomfruelig Undseelse sit Haar, skjøndt Nick ikke var nogen Fremmed. „Lille Klodrian" vraltede afsted, for at bekjendtgjøre Nyheden for den yngre Plinius, Mari' og „Store Klodrian", der alle endnu opholdt sig i Kjøkkenet, for at pynte, pudse og polere.

Strax efter ankom Nick. Han kom op ad Høien i sit springende Trav, uden at standse, indtil han var fire eller sex Alen fra Kaptainen, da gjorde han pludselig Holdt, slog Armene overkors og antog en rolig Stilling, for ikke at vise en qvindagtig Lyst til at fortælle sin Historie. Han pustede ikke engang, men syntes saa rolig og ubevægelig, som om han havde gaaet langsom den halve Miil, man havde seet ham tilbagelægge i Trav.

„Sago, Sago!“ raabte Kaptainen hjertelig. „Velkommen tilbage Nick; det glæder mig at see Dig saa rask“

„Sago,“ svarede Indianerens dybe Stemme, idet han rolig nikkede med Hovedet.

„Hvilke Forfriskninger ønsker Du efter saadan en Reise, Nick? vore Træer give nu en god Most.‘

„Santa Cruz bedre,“ svarede Indianeren kort.

„Santa Cruz er rigtignok stærkere,“ svarede Kaptainen leende, „og derfor finder Du den vistnok bedre. Du skal faae et Glas, saasnart som vi komme ind. Hvilke Nyheder bringer Du os, siden Du har saadant Hastværk?“

„Glas ikke strække til. Nick bringe Nyheder en Kande værd. Squaw give to Kander for Nicks Nyhed. Er Handelen gjort?“

„Jeg,“ udbrød Mrs. Willoughby. „Hvad angaae Dine Efterretninger mig? Begge mine Døttre ere hos mig og, Gud være lovet, begge ere raske. Hvad kan der da være i Dine Efterretninger, Nick, som jeg bryder mig om?“

„Har ikke andre Papuser*) end Piger? Troede De havde Dreng — Officeer — stor Anfører — op her, hist nede, der ovre.“

„Robert! — Major Willoughby! Hvad kan Du fortælle mig om min Søn?“

„Sige Alt om ham for een Kande. Kande der ude

*) Born.

— Nicks Historie her ude. Den ene saa god som den anden."

„Du skal faae Alt, hvad Du forlanger Nick" — Der var den Gang ingen Maadeholdsforeninger, hvor Samvittigheden indtager et fast Standpunkt mellem Flasken og Læberne. — „Du skal faae Alt, hvad Du forlanger Nick, forudsat at Du virkelig kan give mig gode Efterretninger om min ædle Søn. Tael da; hvad har Du at sige?"

„Sige? De see ham i ti, fem Minuter, sendte Nick forud, at Moder ikke skulde blive altfor forskrækket."

Der fulgte et Udbrud fra Mauds skjønne Læber; den utaalmodige Pige saaes ile ned over Græsplainen, hendes Hat var kastet tilside, og det smukke lyse Haar bølgede atter i Krøller omkring hendes Skuldre. Hun fløi snarere end løb henimod Møllen, hvor Robert Willoughby's Skikkelse saaes ile hende imøde. Pludselig standsede Pigen, kastede sig paa en Træstub og skjulte sit Ansigt. Faa Minutter efter sluttede Broderen hende i sine Arme. Hverken Mrs. Willoughby eller Beulah efterlignede denne Mauds heftige Bevægelse; men Kaptainen, Kapelanen ja endogsaa Jamie Allen skyndte sig ned ad Veien, for at byde den unge Mand Velkommen. Ti Minuter efter laae Robert ved sin Moders Hjerte; derpaa kom Touren til Beulah; og, da Efterretningen havde udbredt sig til hele Huustyendet,

saa kom Mari', begge „Klodrianerne", Plinius den Yngre og alle Hundene, for at hilse paa den unge Mand.

Efter et Qvarteers Forstyrrelse blev Alt nu igjen bragt paa sin forrige Fod, og Noget, der lignede Orden, blev atter bragt tilveie i „Hytten". En vis Munterhed herskede dog den øvrige Deel af Dagen, thi den pludselige Ankomst af en Gjæst frembragte altid et vist Liv i den afsides liggende Koloni; hvor langt større maatte da ikke Glæden være ved den eneste Søn og Arvings uventede Ankomst. Medens Alt var i Bevægelse og Virksomhed, var hele Familien forsamlet i Dagligstuen, hvor Major Willoughby nød den behagelige Forfriskning af en udmærket Kop Thee førend Solens Nedgang. Kapelanen vilde af Delikatesse have trukket sig tilbage, men Kaptainen vilde ikke tillade det; han vilde have at enhver Ting skulde gaae, som om Sønnen var en sædvanlig Gjæst, skjøndt man af den Maade, hvorpaa Moderens kjærlighedsfulde Die hvilede paa hans smukke Ansigt, saavelsom den hvorpaa hans Søster Beulah isærdeleshed hang ved ham under Paaskud af at sørge for hans Fornødenheder, kunde see at den unge Mand var Intet mindre end en daglig Gjæst.

„Hvor han er voxet," sagde Kaptainen, idet Taarer af Stolthed bævede i hans Øine, trods hans mandige Beslutning at synes rolig som en gammel Kriger.

„Jeg vilde netop have gjort den samme Bemærkning Kaptain," sagde Kapelanen. „Jeg troer Hr. Robert har

naaet sine fulde 6 Fod, han er fuldkommen saa høi som De selv min gode Herre."

„Det er han, Woods; og endnu større i en anden Betydning Han er allerede Major i sit 27de Aar; det er et Trin, som jeg næsten i dobbelt saa høi en Alder ikke har været istand til at naae."

„Det kom af, kjære Fader!" svarede Sønnen hurtig med en ubetydelig Bæven i Stemmen, „at det ikke var falden i Deres Lod, at have en saa kjærlig Fader, idetmindste ikke een, der havde Midler ved Haanden til at kjøbe Pladser."

„Siig: slet ingen Bob, og Du gjør da ingen Uret, naar Du vil sige Sandhed. Min Fader døde som Oberst-Lieutenant, da jeg endnu var Skoledreng; min Fændrikpost kan jeg takke min Onkel Sir Hugo for, Fader til den nærværende Sir Harry Willoughby; enhver høiere Grad, som jeg naaede, maatte jeg tilkjæmpe mig ved en lang og besværlig Tjeneste. Din Moders Arv har hjulpet Dig raskere afsted, skjøndt jeg er sikker paa, at ogsaa nogen Fortjeneste har bidraget til Forfremmelsen."

„Siden vi tale om Sir Harry Willoughby, Fader, saa mindes jeg derved en Deel af mit Ærinde til Hytten," sagde Majoren og saae paa Faderen, som om han vilde forberede ham paa en uventet Efterretning.

„Hvad er der paa Færde med min Fetter?" spurgte Kaptainen rolig. „Vi have ikke seet hinanden i tredive

Aar, og ere næsten Fremmede for hinanden. Har han indgaaet det taabelige Parti, som jeg hørte Tale om, da jeg sidst var i Ny-York? Har han gjort sin Datter arveløs, som han truede hende med? Her behøver Du ikke at skjule Noget; thi Woods hører til Familien."

„Sir Harry Willoughby har ikke giftet sig, men er død."

„Død!" gjentog Kaptainen og satte sin Kop ned som Een, der har modtaget en uventet og overraskende Efterretning. „Jeg vil da haabe, at han ikke er død, uden at have forliget sig med sin Datter og sørget for hendes store Familie."

„Han døde i hendes Arme og undgik derved Følgerne af sin taabelige Beslutning, at ægte sin egen Husholderske. Blot med een væsentlig Undtagelse har han efterladt Mrs. Bowater sin hele Formue."

Kaptainen sad et Øieblik hensunken i Tanker, alle de Andre vare tause og spændte. Men Moderens Følelser tilskyndede hende til at spørge om, af hvad Art denne Undtagelse var.

„Han har, kjære Moder, imod min Forventning, og jeg maa tilføie imod mit Ønske, efterladt mig 25 Tusinde Pund i femprocents Obligationer. Jeg bevarer blot Pengene som min Faders Befuldmægtigede."

„Det gjør Du ikke Mester Bob, det kan jeg sige Dig," sagde Kaptainen med Eftertryk.

Sønnen betragtede Faderen et Øieblik, som for at see om han var bleven forstaaet, derpaa vedblev han:

„Jeg antager at De erindrer," sagde Majoren, „at De er Arving til Titelen?"

„Jeg har ikke forglemt det, Major Willoughby; men hvad Værd har en tom Barontitel for en lykkelig Ægtefælle og Fader som jeg her midt i Amerikas vilde Landstrækninger? Stod jeg endnu i Hæren og var Oberst, da vilde jeg kunne have nogen Nytte deraf; men i min nærværende Stilling ønskede jeg hellere en god Vei herfra og til Mohawk Strømmen end et Grevskab i Norfolk uden Grundbesiddelser."

„Dem er der rigtignok ingen af," svarede Majoren i en nedslaaet Tone, „undtagen De vil regne denne Eiendom med, som De har, kjære Fader, der imidlertid ikke er saa ubetydelig."

„Den er god nok for gamle Hugo Willoughby, fordum Kaptain i Hans Majestæts 23de Regiment til Fods, men ikke for Sir Hugo. Nei, nei Bob. Lad Baroniet sove i Ro en Tid, der er bleven gjort Brug nok deraf i de sidste hundrede Aar eller mere. Naar denne Kreds undtages, er der sandsynligviis ikke 10 Personer i hele Amerika, som vide at jeg har Fordring derpaa."

Majoren rødmede og legede med Skeen i den tomme Kop, idet han kastede et stjaalet Blik rundt omkring, førend han svarede.

„Jeg beder om Forladelse, Sir Hugo — min kjære Fader vilde jeg sige; men jeg har, for at tilstaae Sandheden, talt derom til mange af vore Venner, da jeg ikke kunde formode en saadan Bestemmelse fra Deres Side. Jeg tør næsten sige at jeg i det mindste et Dusin Gange i Andres Nærværelse har kaldt Dem Baronet eller Sir Hugo."

„Nu, om det ogsaa er Tilfældet, saa vil Sagen nok blive forglemt. Jeg tænker, Woods, at ligesom en Præst kan gaae uden Præstekjole, saaledes kan en Baron ogsaa være uden Baroni."

„Men Sir William" — saaledes kaldte Enhver i Kolonien Ny-York den velbekjendte Sir William Johnson — „men Sir William fandt det nyttigt Willoughby; og det Samme tør jeg sige vil ogsaa hans Søn og Efterfølger Sir John," bemærkede den opmærksomme Ægtefælle og omhyggelige Moder, „og om Du ikke mere er i Armeen, saa er Bob der; det kan engang blive nyttigt for vor Søn og bør ikke gaae tabt."

„Ah! jeg seer, hvorledes det forholder sig, Beulah; Din Moder har ikke Lyst til at miste den Ret at blive kaldt Lady Willoughby."

„Jeg er vis paa at min Moder ikke ønsker at blive kaldt Andet, end hvad der passer sig for Deres Ægtefælle, kjære Fader. Hvis De vedbliver at hedde Mr.

Hugo Willoughby, vil hun forblive Mrs. Hugo Willoughby. Men, Papa, det kunde bestemt være til Nytte for Bob."

Beulah stod i Gunst hos Kaptainen, medens Maud blot var hans Yndling; han hørte derfor altid med Velbehag paa, hvad den første sagde og tog ofte Hensyn dertil. Ofte sagde han til Kapelanen at hans Datter Beulah havde sit Kjøns sande Følelse, og at hun besad et vist Instinkt for hvad der var rigtigt og passende for Qvinder.

„Nu vel, Bob skal da have Barontitelen," sagde han smilende. „Major Sir Robert Willoughby vil ikke tage sig ilde ud i en Depesche."

„Men Bob kan jo ikke faae den, Fader!" udbrød Maud, „ingen Anden end Du Fader kan faae den, og det var Synd at den skulde gaae tabt."

„Lad ham da vente, indtil jeg er borte; da kan han gjøre sine egne Rettigheder gjældende."

„Kan det virkelig skee?" spurgte Moderen, der interesserede sig for Alt, hvad der angik hendes Børn. „Hvorledes forholder det sig Hr. Woods? kan man bortkaste en saadan Rettighed og atter tage den op? Hvorledes forholder det sig Robert?"

„Jeg troer det kan gaae an, kjære Moder. Den vil altid existere, saalænge der er en Arving, og at min Fader kaster Brag paa den, vil ikke have noget Bindende for mig."

„O! i saa Fald vil jo Alt blive rigtigt tilsidst, skjøndt

jeg vilde ønske at Du allerede nu kunde faae den, da Din Fader ikke bryder sig om den."

Dette blev sagt med en meget fornøiet Mine, som om den Talende selv ikke var det allermindste interesseret i Sagen, og Samtalen blev for denne Gang sluttet. Det var ikke let at vedligeholde Interessen for en Ting, som angik Familien og som Mrs. Willoughby havde Deel i, uden at Hjertet blev det fremherskende. En Barontitel var i Provindsen Ny-York og i Aaret 1775 en betydelig Værdighed, der gav Besidderen deraf langt større Vigtighed, end den vilde have gjort i England. I hele Kolonien var der kun een eneste Baron, skjøndt der fandtes en heel Deel længere Syd paa, og han var bekjendt som „Sir John", ligesom i England Lord Rockingham eller senere i Amerika La Fayette var bekjendt som „Marquien".

Under saadanne Omstændigheder vilde det ikke have været nogen ubetydelig Opoffrelse for en almindelig Kone, at give Afkald paa den Fornøielse at kaldes „Mylady". Men denne Opoffrelse kostede Mrs. Willoughby hverken Smerte eller Sorg, ikke engang en Tanke. Den samme Tilbøielighed, som gjorde hende lykkelig fjernet fra Verden midt i den vilde Egn, hvor hun boede, fortrængte alle andre Følelser og gav hende hverken Tid eller Rum, til at tænke paa saadanne Forfængeligheder. Da Samtalen tog en anden Vending, var man bleven enig om, at Sir

Hugo ikke skulde blive til „Sir Hugo" og at „Sir Robert" maatte vente sin Tid.

„Hvorledes er Du truffen sammen med Tuscarora'en, Bob?" spurgte Kaptainen pludselig, mere for at bringe en anden Gjenstand paa Bane, end af Nysgjerrighed. „Krabaten har været længe borte, jeg troede næsten at jeg aldrig skulde have seet ham igjen."

„Han fortalte mig, at han havde været paa et Krigstog etsteds blandt de vestlige Vilde. Det synes som om disse Indianere fra Tid til anden kjæmpe imod dem selv, og Nick har forsøgt at faae en Finger med i Spillet. Jeg fandt ham nede ved Canajoharie og tog ham til Fører; skjøndt han var saa ærlig at tilstaae, at han stod i Begreb med at drage herover, selv hvis jeg ikke havde formaaet ham dertil."

„Jeg svarer for, at han ikke fortalte Dig dette, førend Du havde betalt ham for hans Gang."

„Det gjorde han hellerikke, sandt at sige. Han foregav at han skyldte Penge i Byen og fik derfor sin Betaling iforveien. Jeg fik først hans Hensigt at vide, da vi vare nogle faa Mile fra „Hytten".

„Det glæder mig Bob, at Du giver Stedet dets rigtige Navn. Hvor glimrende vilde det ikke lyde, Woods: Sir Hugo Willoughby, Baron af Hytten, Grevskabet Tryon, Ny-York. Pralede Nick af de Scalper, som han havde taget fra Kartaginiensерne?"

„Han paastaaer at have taget tre, troer jeg, skjøndt jeg ikke har seet nogen af hans Trophæer."

„Den romerske Helt! — Jeg har dog kjendt Nick som en temmelig farlig Kriger. I min første Tjenestetid var han engang draget ud imod os, og vort Bekjendtskab blev gjort derved, at jeg frelste hans Liv fra een af vore egne Grenaderers Bajonet. Jeg troede at Knegten erindrede denne Handling i nogle Aar; men jeg troer at jeg tilsidst har banket al Taknemmelighed ud af ham. Hans Følelser ere concentrerede i den lille O Santa Cruz."

„Her er han Fader," sagde Maud og strakte sin slanke, fine Skikkelse ud af Vinduet. „Mike og Indianeren sidde ved den nederste Kilde med en Kande imellem dem og synes at være i en dyb Samtale."

„Aha! nu erindrer jeg, at Mike ved deres første Bekjendtskab antog „frekke Nick" for „gamle Nick". Indianeren var i nogen Tid vred over at være bleven antagen for den onde Aand; men snart fandtes der et Foreningsbaand imellem dem, og, førend et halvt Aar var gaaet, var han og Irlænderen blevne de bedste Venner. Man siger, at naar to menneskelige Væsner elske et fælleds Princip, saa feiler det aldrig, at de blive trofaste Bundsforvandte."

„Og hvad var Princippet i dette Tilfælde, Kaptain Willoughby?" spurgte Kapelanen nysgjerrig.

„Santa Cruz. Mike har fuldkommen givet Afkald

paa Wiskey, siden han er kommen til Amerika, og har holdt sig til Rum; Nick derimod har aldrig været saa simpel at finde Fornøielse i den første Drik."

Hele Selskabet havde nu samlet sig ved Vinduerne, idet Samtalen fortsattes, og Enhver saae nu Mike og hans Ven i den af Maud beskrevne Stilling. De to «amateurs» — «connaisseurs» kunde maaskee hellerikke være saa upassende et Udtryk — havde sat sig paa Kanten af en Kilde med det deiligste Vand; og efterat have borttaget en Kornkop, som Plinius den Yngre ifølge sin classiske Smag havde anseet det for passende at sætte i Aabningen paa Kanden, havde de begyndt den behagelige Nydelse at sondere Dybden ikke af Kilden, men af Kanden. Mike, der paa sin Viis var en Skjelm, havde mærket sig et Ordsprog, der skal være meget almindeligt i Irland, og som lyder saaledes: „Kartofler og pege med Fingrene", Betydningen deraf er at spise Kartofler og pege med Fingrene paa Smøret. Han erklærede nu at „Rum og pege med Fingrene" var ligesaa behageligt, da det vilde betyde: stedse at have fat med Fingrene paa Rumkrukken. Ifølge denne Grundsætning vilde Manden fra Grevskabet Leitrim med et vældigt Smil paa Ansigtet, hvis Mund gik fra det ene Øre til det andet, naar han loe, alvorlig med en vis spottende Hyldest pege med Fingrene paa Vandet, idet han ledsagede denne Bevægelse med et saadant Angreb paa Kanden, at han ved Nicks Hjælp snart havde undersøgt den øverste

Halvdeel af den Drik, som var kommen deri. I hele denne Mellemtid hvilede Samtalen ikke, og, efterhvert som Kammeraterne bleve varme, vorede Fortroligheden, skjøndt Fornuften tog mærkelig af. Da en Deel af deres Samtale stod i Forbindelse med det Følgende, vil det være passende at meddele den her.

„Du er et Klenodie, det er Du, gamle Nick eller unge Nick," udbrød Mike i en venskabelig Henrykkelse, da han just havde gjort Besked paa den første halve Pot. „Du er ligesaa velkommen i Hytten, som om Du eiede den, og jeg elsker Dig, saaledes som jeg elskede min egen Broder, førend jeg forlod Grevskabet Leitrim — Fred med hans Sjæl!"

„Han død?" spurgte Nick kort; thi han havde levet længe nok blandt de blege Ansigter, til at have en Idee om deres Theori om Sjælen.

„Det er mere end jeg veed; men levende eller død maa Manden have en Sjæl, forstaaer Du Nikolas? Et menneskeligt Væsen uden Sjæl er, hvad man kalder en „Kjætter", og saavidt er det endnu aldrig kommen med nogen af dem, som hedde O'Hearn."

Nick var temmelig drukken, men paa ingen Maade saavidt, at han ikke skulde have Anstand nok, til at gjøre en alvorlig og i en vis Henseende værdig Gestus, der skulde sige saameget som at han var fortrolig med Gjenstanden.

„Alt gaae paa den gamle Maade her?“ spurgte han, uden dog at vise det mindste Tegn paa Nysgjerrighed.

„Ja vist — ja vist, Nikolas. Alt bliver gammelt nok; Kaptainen begynder at blive gammel, og Missus er ældre end hun pleier at være, og Joels Kone seer ud som om hun var hundrede Aar, skjøndt hun kun er tredive Aar. Og Joel selv, den Skurk, han seer ud“ ... en Slurk af Kanden standsede Meddelelsen.

„Ogsaa tredive,“ tilføiede Tuscarora'en, der kun forstod det Halve af hvad hans Ven sagde.

„Ja tredive, det er han rigtignok. Han er en udlært Krabat, som tænker at hans Yankehoved staaer over alle andre Ting.“

Nicks Ansigt antog et Udseende, der ingenlunde var beslægtet med det, som Rummen havde frembragt, og fæstede et af disse vilde Blik paa sin Kammerat, der sædvanligviis syntes at trænge dybt ind i Sjælen paa den, som han betragtede.

„Hvorfor blege Ansigter hade hinanden? Hvorfor Irlænder ikke elske Yankee?“

„O! elske den Skabning? Du maatte hellere bede mig elske en Tudse. Hvad skulde man vel elske hos ham uden Skind og Been, jeg kunde ligesaa godt elske et Skelet — ja et udødeligt Skelet!“

Nick gjorde atter en Bevægelse, og derpaa forsøgte han at tænke som Een, der har en meget vigtig Betragtning

at gjøre. Santa Cruz forvirrede hans Hjerne; men Indianeren mistede aldrig fuldkommen sin Aandsnærværelse, i det mindste aldrig i den Grad, at han ikke skulde kunne see eller gaae.

„Ikke lide ham?“ spurgte Nick. „Lide Enhver?“

„Ja vist gjør jeg; jeg kan godt lide Kaptainen, han er en Gentleman; og jeg kan godt lide Missus — hun er en Lady; og jeg kan godt lide Miss Beulah, et deiligt ungt Fruentimmer; og der er nu Miss Maud, som er mine Dines Lyst! Guds Død, er hun ikke en Skabning, man kan glæde sig ved?“

Mike talte som en god ærlig Fyr af sit fulde Hjerte og sin Sjæls Inderste. Indianeren syntes ikke at finde Behag deri, men svarede ikke.

„Du har altsaa været i Krig, Nick?“ spurgte Irlænderen efter en kort Pause.

„Ja — Nick bleven Høvding igjen — tagen Scalper.“

„Ak! Det er en rigtig stygg Haandtering, dersom Du fortalte det til Folk i Irland, vilde de ikke troe at det var muligt.“

„Ikke lide Kamp i Irland, hvad?“

„Det vil jeg ikke sige, nei! det vil jeg ikke sige. Thi der ere mange Lystigheder, hvor Fægtning er den fornemste Fornøielse. Men vi slaae paa Hovedet, I slaae det.“

„Det Eders Mode. Min Mode at tage Scalper. I slaae — jeg slaae — hvilket bedst?“

„Aa! Det er en skrækkelig Operation at flaae; men Shilaleh-Arbeide skeer net og naturligt. Hvormange af disse saakaldte Scalper har Du samlet paa Din sidste Reise?"

„Tre — alle Mand og Kone — ingen Papuser — Een stor nok til at udgjøre to; derfor sige fire."

„O! Diævelen brænde Dig, Nick, men der er dog Noget i Dig af Din Navne. Tre menneskelige Skabninger har Du flaaet og Du er endda ikke tilfreds, Du vil endogsaa gjøre fire ud af det. Tænker Du aldrig paa Dit Endeligt? Skrifter Du aldrig?

„Tænker hver Dag paa det. Haaber at finde mere, inden sidste Tag kommer. Mange deilige Scalper her, haha! Mike."

Dette Ord blev maaskee sagt lidt uforsigtigt; men det fremgik af en mægtig naturlig Drift. Irlænderen var imidlertid ikke meget logisk eller klarttænkende, og tre Pægle Rum havde paa ingen Maade bidraget til at klare hans Hjerne. Han hørte Ordet „deilig", og da han vidste at han fik god Føde og gode Klæder, og netop nu havde faaet en saadan Overflødighed af Santa Cruz, forekom Udtrykket ham meget passende.

„Det er et deiligt Sted dette her, det er et herligt Gods. Der findes alle Ting, som man kan behøve. Der er Føde og Klæder og Qvæg og Korn og Sviin og Præster. Ja Diævelen brænde det Nick, men det er Noget,

man udgiver for Præken, skjøndt det ikke mere ligner det, som vi kalde Præken, end Du ligner Miss Maud i Yndighed — og det maa Du da selv tilstaae, Nick, at Du ikke er nogen Skjønhed."

"Faaet smukt Haar," sagde Nick mørk. „Hvorledes kun see ud uden Scalp?"

"Hendes Lige! Der har vist Ingen seet en Pige af hendes Skjønhed uden de smukkeste Haar som nogensinde har voret. Hvad faaer Du for Dine Scalper? kan Du bruge dem til Noget, naar Du finder dem?"

"Bringe mange efterhaanden. Hele Land glad ved at see ham efter saa lang Tid — da Bævere faaet Dam igjen."

„Hvorledes det — hvorledes det Indianer? Bæver faaet Dam? Der er ingen Dam heromkring, og Bæveren er ikke et Dyr, som saa let kan faae en Bolig."

Nick mærkede nu at hans Ven ikke var til at komme til Rette med, og da han selv nærmede sig den Tilstand, da Dranken finder Behag i at tænke paa ingen Ting, er det unødvendigt at meddele Mere af Samtalen. Kanden var tom. Enhver havde ærlig drukket sin Pot, og maatte naturligviis lide under Følgerne, og det saa meget mere, som Begge vare saa fulde af Rum, at de glemte at skjænke Kilden den Opmærksomhed, som man ellers kunde have ventet, da den var dem saa nær.

Femte Kapitel.

Vor Sjæl Mylord! er skabt liig Lyren,
Slaae een Streng an, og strax de andre give Lyd:
En kort Fortælling om Jert Navn, min Herre!
Et Ord tilfældig sagt til Eders Priis,
En rosende Beretning om Jer Daad,
En Nyhed sendt fra Vaabenlarmen hjem
Et Vink om Eders Ungdoms Lidenskab!
Strax blusser hendes Kind og Øiet funkler
Af Mindets pludselige Straaleglands,
Og Pulsen stormende slaaer Takt,
Stærkt banker hendes varme Hjerte.

Hillhouse.

Nattens Frembrud tilsøes og i en øde og ubeboet Skovegn har stedse noget mere Høitideligt hos sig, end midt i et civiliseret Land. Naar Forhænget er draget for Matrosens Øie, vorer Eensomheden; medens selv hans søvnløse Aarvaagenhed paa en Maade synes at tilintetgjøres, idet det er ham umuligt at iagttage de Tegn, som angive Tiden. Det Samme er Tilfældet i en Skov eller i en eensom Koloni; der vorer Skovens Hemmelighedsfuldhed, og man kan ikke beskytte sig mod Fare ved Forsigtighed og den sædvanlige Aarvaagenhed.

Denne Aften stod Major Villoughby ved Vinduet med Armen slynget omkring Beulah's smalle Midie; Maud stod i nogen Afstand, og da Dæmringen voxede og Afte-

nens Skygger gjorde Skoven tættere, der paa denne Side laae nogle hundrede Fod fra Høien, og han kastede et Blik over den hele fredelige Ensomhed, følte han sig mægtig grebet af den omtalte Følelse og det i en Grad, som han aldrig før havde erfaret.

„Det er et meget ensomt Opholdssted mine Søstre," sagde han tankefuld. „Have Fader og Moder aldrig talt om, at føre Eder mere ud i Verden?"

„De tage os hver Vinter med til Ny-York, da Fader nu er Medlem af Forsamlingen," svarede Beulah rolig. „Vi havde ventet at møde Dig der sidste Aar og bleve høilig skuffede, da Du ikke kom."

„Mit Regiment blev sendt mod Osten, som Du veed, og da jeg var bleven Major, kunde det ikke gaae an at jeg bortfjernede mig i et saadant Øieblik. See I nogensinde Andre end dem, som høre til Godset?"

„O ja!" udbrød Maud ivrig; men hun standsede pludselig, som om det gjorde hende Ondt, at hun havde sagt Noget, og vedblev efter en lille Pause i en roligere Tone: „Jeg mener undertiden. Men Stedet ligger rigtignok meget ensomt."

„Hvad er det for Gjæster? Jægere, Bæverfangere, Kolonister, Vilde eller Reisende?"

Maud svarede ikke; men da Beulah havde ventet et Øieblik paa at hendes Søster skulde svare, paatog hun sig det selv.

„Nogle af hver Slags," sagde hun, „skjøndt rigtignok faa af den sidste. Her ere ofte komne Jægere; een eller to om Maaneden i den milde Aarstid; sjelden Kolonister, som Du nok kan indsee, siden min Fader Intet sælger, og der jo ikke boe ret mange her omkring. Indianere besøge os hyppigere, skjøndt vi have seet mindre til dem under Nicks Fraværelse, end da han opholdt sig hos os. Her har dog vistnok været hundrede om Aaret, naar Fruentimmerne regnes med. De komme, som Du veed, i smaa Partier, og 5 eller 6 saadanne Partier ville omtrent kunne udgjøre dette Antal. Reisende komme sjelden hertil; det er i Almindelighed Landmaalere, Jægere eller undertiden en Godseier, som opsøger sit Gods. Vi saae to af den sidste Klasse i Efteraaret, førend vi reiste bort."

„Det er mærkeligt, og dog burde man egentlig opsøge sig et Gods i et saadant Vildnis som dette. Hvad var det for to Godseiere?"

„En ældre Mand og en ung Mand. Den første stod i etslags Slægtsskabsforhold til den afdøde Lord William, og havde kjøbt et Gods her i Nærheden, som han søgte efter. Hans Navn var Fonda. Den anden var en Beekman, der nylig havde arvet efter sin Fader en Eiendom af betydelig Udstrækning ikke langt borte fra os, og som kom for at tage den i Øiesyn. Han skal have fulde tusinde Acres Land."

„Og fandt han sin Eiendom? Strækninger paa tusinde Acres kunne undertiden ikke findes."

„Vi saae ham to Gange, paa Hen- og Hjemreisen, og han havde været heldig. Den sidste Gang blev han standset af et Sneevejr og forblev nogle Dage hos os — saalænge at han ledsagede os, da vi reiste bort. Vi saae ham ogsaa ofte sidste Vinter i Byen."

„Det har Du jo slet ikke skrevet om, Maud! Ere Besøgende af den Art noget saa almindeligt, at Du ikke taler derom i Dine Breve?"

„Har jeg ikke skrevet derom? da vil Beulah neppe tilgive mig dette. Hun anseer maaskee Hr. Evert Beekman for mere værdig til en Plads i et Brev, end jeg gjør."

„Jeg anseer ham for en meget agtværdig og fornuftig Mand," svarede Beulah rolig; skjøndt hendes Kinder antog en mørkere Farve end sædvanlig, hvilket man dog ikke kunde see formedelst Mørket. „Forresten troer jeg ikke, at han behøver at optage saa megen Plads i nogen af Dine Søstres Breve."

„Vel, det kan man kalde Eftersket," sagde Majoren leende. „Og dersom Du Beulah nu blot vilde komme frem med en lignende Hemmelighed om Maud, vilde vi være paa det Rene med alle Familiehemmelighederne."

„Med Alle," gjentog Maud. „Vilde der ikke være Noget at fortælle om en vis Major Willoughby, min Broder?"

„Ikke en Stavelse. Mit Hjerte er ligesaa ubeskadiget som en sund Eeg, og jeg vil haabe at det vil vedblive at være det. I alt Fald findes Alt, hvad jeg elsker, i dette Huus. Det er i Sandhed ikke Tider for en Soldat, til at tænke paa Andet end sin Pligt. Striden begynder at blive alvorlig mellem Moderlandet og Kolonierne.'

„Ikke saa alvorlig, Broder," bemærkede Beulah med Alvor, „at det skulde komme saa vidt. Evert Beekman mener nok, at der vil blive Uroligheder, men han synes ikke at antage, at det vil komme saavidt, at det skulde blive til alvorlig Kamp."

„Evert Beekman! — De Fleste af denne Familie ere loyale, troer jeg; hvorledes forholder det sig med denne Evert?"

„Jeg tør sige, Du vilde kalde ham en Rebel," svarede Maud leende; thi nu holdt Beulah det for rigtigst at tie og overlade Forklaringerne til sin Søster. „Han er ikke heftig; men han kalder sig en Amerikaner og lægger Eftertryk paa dette Navn; og det vil sige temmelig meget, naar det betyder at han ikke er en Englænder. Hvad kalder Du Dig Robert?"

„Jeg! Vistnok en Amerikaner i een Betydning, men en Englænder i en anden. En Amerikaner, forsaavidtsom min Fader var fra Cumberland, og en Englænder som Undersaat og forbunden med Riget."

„Ligesom Apostelen Paulus var en Romer. Bravo! — Jeg frygter ellers for at jeg kun har een Charakteer, og dersom jeg har to, saa er jeg en amerikansk og en Ny-Yorkspige. Dersom jeg var klædt i Skarlagen som Du, vilde jeg muligviis ogsaa føle Engelsk."

„Det er at tage en ubetydelig Misforstaaelse altfor alvorlig," bemærkede Beulah. „Af alle de stærke Ord, som her ere blevne brugte, kan kun komme endnu stærkere. Jeg veed at dette er Evert Beekmans Mening."

„Jeg haaber at det vil vise sig, at Du spaaer sandt," svarede Majoren atter hensunken i Tanker „Dette Sted synes virkelig at være et frygtelig eensomt Opholdssted for en Familie som vor. Jeg haaber at min Fader vil lade sig overtale til at tilbringe sin meste Tid i Ny-York. Taler han aldrig derom, eller synes han ikke at være urolig?"

„Urolig! hvorfor? Egnen er Sundheden selv, al Slags Feber og Sygdom og saadanne Ting ere aldeles ubekjendte her. Mama siger, at man ikke engang mærker Noget til Tandpine paa dette sunde Opholdssted."

„Det er en Lykke; og dog ønskede jeg at Kaptain Willoughby — Sir Hugo Willoughby — vilde lade sig overtale, til at opholde sig mere i Ny-York. Unge Piger af Eders Alder behøve desuden Leilighed til at see Verden."

„Med andre Ord: at see Beundrere, Major Robert," sagde Maud leende og bøiede sig forover, for at kaste et

Blik paa Broderens Ansigt. „God Nat! Fader beder os sende Dig ind i hans Bibliotheksværelse, naar vi kunne afsee Dig, og Mylady har givet os et Vink om, at Klokken er ti, og at det nu er passende Tid for ordentlige Folk at gaae til Ro."

Majoren kyssede begge Søstrene med varm Kjærlighed — med rolig Ømhed, meente Beulah, venskabeligt, tænkte Maud, og derpaa bortfjernede begge sig, for at gaae til deres Moder, medens Majoren opsøgte sin Fader.

Kaptainen sad i Selskab med Kapelanen og røg Tobak i Bibliotheket, som det Værelse blev kaldt, der blev brugt til alslags Hoved-Beskjæftigelse. Den Vane at ryge Tobak paa den Tid var bleven saa almindelig hos begge de gamle Garnisonskammerater, at de i Almindelighed tilbragte en Time før de gik til Hvile med denne Nydelse. Vi ville ikke forlede Læseren til at troe, at her var Talen om fiint duftende Havanna-Cigarer — Piber med virginske Blade vare de Materialier, som skaffede dem denne Nydelse. Et Glas fortræffelig Cognak og Vand, hvorved Kilden ikke var bleven forsømt i den Grad som ved de Orgier, der bleve omtalte i det foregaaende Kapitel, vædede fra Tid til anden deres Læber og gav derved deres Nydelse en vis krydret Behagelighed.

Netop i det Øieblik, da Døren gik op og Majoren traadte ind, var han Gjenstand for deres Samtale; thi den stolte Fader og den partiske Ven fandt næsten en

ligestor Fornsielse i at omtale hans skjønne mandige Udseende, hans gode Egenskaber og fremtidige Forhaabninger. I een Henseende var derfor hans Nærværelse ubeleilig, skjøndt han var velkommen og virkelig ventet."

Kaptainen skjød en Stol hen til sin Søn og indbød ham til at tage Plads ved Bordet, hvorpaa der stod et Par ledige Piber, en Tobakskasse, en Flaske fortræffelig Cognak og en Krukke reent Vand — alle behagelige Selskabsbrødre for den gamle Herre, som eiede dem.

„Jeg formoder at Du er altfor fiin en Kavaleer til at ryge," bemærkede Faderen smilende. „Da jeg var paa Din Alder, afskyede jeg en Pibe, ja jeg var ordentlig bange for den; den eneste Røg, som var i Mode blandt Skarlagenskjolerne, var Røgen af Krudt. Nu, hvorledes kommer General Gage ud af det med Eders Naboer Yankeerne?"

„Nu vel Sir," svarede Majoren og saae sig tilbage, for at forvisse sig om, at Døren var lukket; „naar jeg skal sige Sandhed, saa staaer mit Besøg her i dette Øieblik i Forbindelse med Stridens nuværende Tilstand."

Baade Kaptainen og Kapelanen toge Piberne fra Munden og holdt op med at ryge overraskede og opmærksomme

„Pokker heller!" udbrød den Første. „Jeg troede at denne uventede Fornsielse hidrørte fra det kjærlighedsfulde

Ønske, at lade mig vide, at jeg havde arvet den tomme Ære af en Barontitel."

„Det var een Bevæggrund, men den mindste. Betænk min ubehagelige Stilling som kongelig Officeer midt imellem Fjender."

„For Djævelen! Det overgaaer Kjætteri og Schisma, ikke sandt Hr. Pastor. Kalder Du det at være midt imellem Fjender, naar Du er i Din Faders Huus, Major Willoughby? Det er Oprør imod Naturen, og det er værre end Oprør imod Kongen."

„Min kjære Fader! Ingen kan føle sig sikkrere her i Deres og Hr. Woods Selskab, end jeg. Men foruden Dem findes der Andre i denne Deel af Verden, og Deres egen Koloni vil maaskee ikke være sikker en Uge længere — den vilde sandsynligviis ikke være til, hvis min Nærværelse her var bekjendt."

Begge Tilhørerne lagde nu deres Piber ned, og Røgen begyndte lidt efter lidt at forsvinde, som om den hævede sig fra en Valplads. Den ene saae forundret paa den Anden, og derpaa saae de begge nysgjerrige paa Majoren.

„Hvad betyder Alt dette, min Søn?" spurgte Kaptainen alvorlig. „Er der forefalden noget Nyt, som har gjort de gamle Stridsgrunde endnu mere indviklede?"

„Der er endelig bleven udgydt Blod; aabenbar Opstand er begyndt."

„Det er i Sandhed en alvorlig Sag, hvis det virkelig forholder sig saaledes. Men overdriver Du ikke Følgerne af een eller anden ny Overilelse af Soldaterne, som maaskee have fyret paa Folket. Husk paa at i det andet Tilfælde retfærdiggjorde selv Kolonial-Auctoriteterne Officererne."

„Her forholder Sagen sig ganske anderledes. Det er ikke i et Oplsb, men i et Slag at der er bleven udgydt Blod."

„Slag! Du forskrækker mig. Det er vistnok en alvorlig Sag, der kan have meget alvorlige Følger."

„Herren bevare os for onde Tider!" udbrød Kapelanen, „og lade os stakkels svage Skabninger, som vi ere, gaae Fredens og Rolighedens Vei. Uden hans Naade ere vi som de Blinde, der lede de Blinde."

„Mener Du, Major Willoughby, at bevæbnede og øvede Tropper have mødt hverandre i virkelig Kamp?"

„Maaskee ikke saa bogstavelig, min kjære Fader; men Minute-Mændene fra Massachusetts og Hans Majestæts Tropper have stødt paa hinanden og kjæmpet. Det er ganske vist; thi mit eget Regiment var med i Kampen, og jeg behøver vel ikke at tilføie, at den Næstkommanderende ikke var fraværende."

„Disse Minute-Mænd — Pøbel vilde være et mere passende Ord — kunde naturligviis ikke holde Stand mod

Eder?" sagde Kaptainen og sammenpressede Læberne under en mægtig Indflydelse af militær Stolthed.

Major Willoughby rødmede, og i dette Øieblik ønskede han den velærværdige Hr. Woods, om ikke i bogstavelig Forstand Fanden i Vold, saa dog i det mindste i god Behold i et andet Værelse eller hvilketsomhelst andet Sted, saa at han ikke kunde høre Svaret.

„Nu!" vedblev han nølende, for ikke at sige stammende, skjøndt han gjorde en voldsom Anstrængelse, for at synes philosophisk og rolig, „naar jeg skal sige Sandheden, saa ere disse Minute-Mænd aldeles ikke saa foragtelige, som vi Soldater ere tilbøielige til at anseе dem for. Vi angrebe en Steenmuur, og i et saadant Tilfælde veed De, at svede Tropper ikke have den sædvanlige Fordeel. De trykkede os temmelig varmt og nødte os til Tilbagetog."

„Tilbagetog! Major Willoughby?"

"Ja vel kaldte jeg det et Tilbagetog; men det var blot en Indmarscheren, efterat vi havde udrettet det, hvorfor vi vare rykkede ud. Jeg maa rigtignok tilstaae, at vi bleve bragte slemt i Knibe, indtil vor Forstærkning kom."

"Forstærkning, min kjære Robert! Dit Regiment, vort Regiment vilde ikke engang have trængt til Forstærkning med alle Yankeer i Ny-England."

Majoren kunde ikke afholde sig fra at lee en Smule ad dette Beviis paa Faderens esprit de corps; men

medfødt Aabenhed og Sandhedskjærlighed nødte ham til at komme frem med en modsat Mening.

„Det trængte ikke desto mindre dertil," svarede han, „og naar jeg skal være oprigtig, saa var det forbandet nødvendigt. Nogle af vore Officerer, som i den sidste Krig havde været med i de varmeste Træfninger, erklærede at, naar man tog Hensyn til Marschen, Afstanden og selve Kampen, var det den varmeste Dag, de kunde erindre. Vort Tab var heller ikke paa nogen Maade ubetydeligt, hvilket De selv vil kunne indsee, da De kjender Troppernes Antal. Vi havde omtrent 300 Døde og Saarede."

Det varede næsten et Minut, inden Kaptainen svarede. Han forblev imidlertid siddende tankefuld, ja endogsaa bleg; thi hans Aand forestillede sig de vigtige Følger af en saadan Kamp. Derpaa bad han sin Søn at give en kort og sammenhængende Beretning om den hele Affaire.

Majoren opfyldte hans Ønske; han begyndte med en Fremstilling af Landets almindelige Tilstand og endte med at give en Beretning om den allerede omtalte særegne Begivenhed, saa overensstemmende med Sandheden som det var muligt for Een, hvis Standsstolthed og politiske Følelse altfor dybt var indflettet i Sagen, til at han skulde kunne være fuldkommen upartisk.

De Begivenheder, som medførte den varme Træfning, man sædvanlig der i Landet kalder Slaget ved Lexington, og hvad der endvidere indtraf den samme Dag, ere enhver Læser

altfor bekjendte, til at det her skulde være nødvendigt at gjentage dem.

Majoren udviklede meget tydeligt Alt, hvad der angik det Militære, og lod Provindsialisterne — saaledes kaldte han nemlig Fjenden, thi da han selv var Amerikaner, vilde han ikke benævne dem med dette Navn — vederfares fuldkommen Retfærdighed for deres Mod og Udholdenhed, idet han indflettede saa mange oplysende Bemærkninger, som han kunde finde, for at retfærdiggjøre „Indmarschen". Dette gjorde han ligesaa meget af sønlig Ømhed som af Kjærlighed til sig selv; thi sandt at sige var Kaptainens Soldaterstolthed saa tydelig bleven saaret, at det virkelig smertede Sønnen at see det.

„Følgen af Alt dette," vedblev Majoren, da hans Fortælling om de militære Bevægelser var tilende, „er, at hele Landet er kommen i Bevægelse, og Gud veed, hvad Enden derpaa vil blive."

„Og for at fortælle mig dette, er Du kommen hertil, Robert," sagde Faderen venlig, „det var rigtig handlet og som jeg havde ventet af Dig. Vi kunde have tilbragt hele Sommeren her, uden at have hørt en Lyd om en saa vigtig Begivenhed."

„Strax efter denne Begivenhed, eller saasnart vi fik Efterretning om dens Virkninger i Provindserne, sendte General Gage mig hemmelig med Depescher til Gouverneur Tryon. Denne kjendte Deres Stilling, og, da jeg

ogsaa havde det Hverv, at meddele Dem Efterretningen om Sir Harry Willoughby's Død, overdrog han mig i al Hemmelighed at følge op med Floden og om muligt at faae en Sammenkomst med Sir John, og derpaa under et antaget Navn at gaae videre, for at træffe Dem. Han mener, at da nu Sir William er død, vilde De ved Deres Gods, deres nye Rang og lokale Indflydelse kunne bidrage Meget til at opretholde den kongelige Sag; thi det kan ikke skjules, at denne Begivenhed synes at antage Charakteren af en aabenbar vidtudbredt Opstand mod Kronen."

„General Tryon viser mig altfor megen Ære," svarede Kaptainen koldt. „Mit Gods er et lille Stykke vildt Land, min Indflydelse strækker sig ikke synderlig videre end disse Bæverenge, og indskrænker sig til mine egne Husfolk og en 15 til 20 Arbeidere. Og hvad den nye Rang angaaer, som Du talte om, saa troer jeg ikke at Kolonisterne ville bryde sig meget om den, siden de ikke bryde sig om Kongens Rettigheder. Du har imidlertid handlet som en kjærlig Søn, idet Du udsatte Dig for denne Fare, Robert, og Gud give at Du i Sikkerhed maa komme tilbage til Dit Regiment."

„Det opliver atter mine Forhaabninger; thi Intet vilde smerte mig mere, end at troe, at De ansaae det for min Pligt at opgive min Stilling og slutte mig til Oprørerne, fordi jeg var født i Kolonierne."

„Jeg indseer ikke at det er Din Pligt, ligesaalidt

som jeg indseer at det er min at tage Parti imod dem, fordi jeg tilfældigviis er født i England. Det er en svag Anskuelse af de moralske Forpligtelser, blot at indskrænke dem til Fødsel og Fødested. Senere kunne Forholdene saaledes forandre sig, at ogsaa alle vore Pligter forandres; Vi maae nødvendigviis opfylde dem, som de ere, ikke saaledes som de hidindtil have været, eller i Fremtiden ville blive. De, som raabe saa meget paa deres blotte Fødested, have intet rigtigt klart Begreb om deres høiere Pligter. Vort Fødested kunne vi ikke selv bestemme, medens vi ere strængt bundne til Opfyldelsen af de Pligter, som vi frivillig have paataget os."

„Er det Deres Mening, Kaptain?" spurgte Kapelanen med særdeles Interesse. „Nu, jeg tilstaaer at jeg i denne Henseende føler ikke alene som en indfødt Amerikaner, men ovenikjøbet som en indfødt Yankee. De veed at jeg er født i Bay og — Majoren maa undskylde mig — men det passer sig ikke for min Dragt at skjule — jeg haaber Majoren vil tilgive mig — jeg — jeg haaber."

„Tael ud Hr. Woods," sagde Robert smilende. „De har Intet at frygte af Deres gamle Ven, Majoren."

„Det vidste jeg — det vidste jeg; nu da, det glædede mig — ja det frydede mig virkelig i Hjertet, at høre at mine Landsmænd der ovre i Østen have faaet Kongens Tropper til at vige."

„Jeg erindrer ikke at have brugt et saadant Udtryk,

særegne Fordringer; thi dette Tilfælde er sui generis og maa ikke sammenblandes med noget andet. En Mand kan kun have eet Fædreland, ligesom han kun kan have een Natur, og ligesom han nødes til at være denne Natur tro, saaledes bør han ogsaa i moralsk Henseende være dette Fædreland tro. Kaptainen siger, at det er vanskeligt at bestemme, hvilket der er Eens Fædreland i en Borgerkrig; det kan jeg ikke indrømme. Dersom Massachusetts og England komme i Strid med hinanden, da er Massachusetts mit Fædreland; dersom Grevskaberne Suffolk og Worcester komme i Haarene paa hinanden, kalder min Pligt mig til Worcester, hvor jeg er født, og saaledes kunde jeg føre Grundsætningen videre fra Land til Land, fra Grevskab til Grevskab, fra By til By, fra Sogn til Sogn, ja endogsaa fra Familie til Familie."

„Det er i Sandhed en usædvanlig Betragtning af vore Pligter, min kjære Hr. Woods," udbrød Majoren temmelig levende, „og dersom nu den ene Halvdeel af Husfolkene kom i Strid med den anden, saa vilde De slutte Dem til den Deel, paa hvis Side De tilfældigviis befandt Dem i det Øieblik."

„Det er en for en Præst ualmindelig Betragtning af vore Pligter," bemærkede Kaptainen. „Lader os kaste Blikket tilbage og blive enige om, hvorfra vi skulle gaae ud. De udelukker Husherren fra Spørgsmaalet. Har han ingen Rettigheder? Skal Faderen aldeles overses i Kampen

mellem Børnene? Skulle hans Love overtrædes, hans Rettigheder tilintetgjøres, eller hans Person maaskee mishandles og hans Forbandelse ringeagtes, fordi nogle urolige Børn komme i Haarene paa hverandre i Anledning af Ting, der angaae deres egen Egoisme?"

„Jeg opgiver Familien," raabte Kapelanen, „thi det anordner Bibelen, og hvor den taler, er al Strid tilende. „Ær Din Fader og Din Moder, at Du maa længe leve i Landet, som Gud haver givet Dig" ere frygtelige Ord og maae ikke tabes af Syne. Men dette Bud indeholder ikke en Stavelse mere angaaende dette Spørgsmaal. „Du skal ikke slaae ihjel" angaaer kun Mord — blot almindeligt Mord, og „Du skal ikke stjæle" — „Du skal ikke bedrive Hor" ɔc. angaaer ikke en Borgerkrig, saavidt jeg kan see. „Kom Sabathens Dag ihu at Du holder den hellig" — „Du skal ikke begjære Din Næstes Oxe eller hans Asen" ɔc. — „Du skal ikke tage Herren Din Guds Navn forfængeligt" — intet af disse Bud, ikke eet eneste af dem angaaer i nogensomhelst Henseende dette Spørgsmaal."

„Hvad mener De om Frelserens Ord, naar han siger til os: „Giver Keiseren hvad Keiserens er"? Har Keiseren her ingen Rettigheder? Kunne Massachusetts og Lord North bilægge deres Stridigheder, saaledes at Keiseren bliver aldeles udenfor?"

Kapelanen saae et Øieblik ned for sig, grundede lidt og begyndte atter Kampen med fornyet Iver.

„Keiseren staaer her udenfor Spørgsmaalet. Dersom Hans Majestæt vil komme og tage Sæde hos os, skulle vi være rede til at ære og adlyde ham; vælger han derimod at adskille sig fra os, da er det hans Værk og ikke vort."

„Det er en ny Maade at fastsætte Undersaaternes Pligter paa! Dersom Keiseren vil gjøre, hvad vi ønske, skal han vedblive at være Keiser; men dersom han vægrer sig ved at gjøre, hvad vi ønske — saa ned med Keiseren. Jeg er en gammel Soldat, Woods, og da jeg føler, at dette Spørgsmaal har to Sider, hvorfra det kan betragtes, saa er jeg endnu lige stærk tilbøielig til at ære og agte Kongen."

Majoren syntes at være meget glad, og da han fandt at Sagerne gik saa godt, undskyldte han sig med Træthed og trak sig tilbage, idet han følte sig overbeviist om, at, naar hans Fader i en saa varm Disput forsvarede den loyale Side af Spørgsmaalet, vilde han bestyrke sig selv i de ønskede Anskuelser langt mere, end det paa nogen anden Maade vilde kunne skee. I dette Øieblik vare begge de Disputerende saa dybt inde i Striden, at de neppe lagde Mærke til at den unge Mand trak sig tilbage, og Samtalen fortsattes.

Gjenstanden er altfor ofte bleven behandlet, og har i Sandhed altfor liden Interesse, til at vi skulde give mere

end et kort Omrids af hvad der passerede. Kaptainen og Kapelanen hørte til den Klasse Venner, som man kunde kalde disputeersyge. Deres bestandige Disputer vare et stærk Leed i deres gjensidige Agtelses Kjæde, thi de bidroge til at oplive deres Ensomhed og give Livet et vist Kryderi, uden hvilket det vilde have været ualmindelig ensformigt.

Krig og Theologi vare de sædvanlige Gjenstande for deres Samtaler, idet Kapelanen havde en vis praktisk Kundskab om den første, og Kaptainen forraadede en levende Tilbøielighed for den sidste. I disse Forhandlinger var Præsten godmodig og Soldaten høflig — en Omstændighed, der gjorde dem langt behageligere for Tilhørerne, end de ellers vilde have været.

Ved nærværende Leilighed holdt Kapelanen sig fornemmelig til de naturlige Følelser, medens hans Ven mest talte om de høiere Pligter. Den Deel af Bevisførelsen ad captandum, faldt, mærkelig nok, i Præstens Lod, medens den forstandsmæssige, udsondrende og virkelig logiske Deel af Gjenstanden blev behandlet af Een, der var voxet op i Forter og i Leiren, med en Sandhed baade med Hensyn til det Ethiske og det Fornuftige, der vilde have gjort en ovet Kasuistiker Ære.

Ordstriden varede til over Midnat; begge de Kjæmpende havde atter taget fat paa deres Piber, og fortsatte Kampen i en Tobaksrøg, der ikke geraadede en saa velforsvaret Kampplads til Skam. Idet vi nu forlade Kaptainen

og hans Ven dybt indviklede i denne Samtale, ville vi kaste et Blik ind i de forskjellige Dele af Huset, inden vi lade Personerne gaae til Ro.

Paa samme Tid som Kampen i Bibliotheket var paa sit Høieste, var Mrs. Willoughby alene i sit Værelse, efterat have sørget for Alt og bestemt, hvad der skulde udrettes den følgende Dag. Moderens Hjerte var fyldt med en rolig Fryd, som det vilde have været vanskeligt for hende selv at beskrive. Alt hvad der var hende kjærest paa Jorden — hendes Ægtefælle, hendes venlige, trofaste, længe elskede Ægtefælle, hendes ædle Søn, hendes Stolthed og Glæde, Beulah, hendes egen Datter, det milde, oprigtige, lydige, trofaste Barn, der lignede hende selv saa meget, og Maud, hendes Adoptivdatter, der var bleven hende kjær ved Bekymring og Ømhed, og som nu var saa høit elsket for sin egen Skyld — Alle vare hos hende, under hendes eget Tag, saa at hun kunde slutte dem i sine Arme. „Hytte-Høien" var ikke længere saa ensom og forladt, Godset var ikke længere noget Vildnis for hende, thi hvor hendes Hjerte var, der var i Sandhed ogsaa hendes Skatte. Efter et Øieblik at have staaet hensunken i behagelige Tanker, knælede denne fortræffelige ædelfri Qvinde og udgjød sin Sjæl i Tak til det Væsen, der saa rigt havde velsignet hendes Lod paa Jorden. Ak! hun havde ikke den mindste Ahnelse om Udstrækningen, Langvarigheden og den frygtelige Natur af det Onde, som i dette Øieblik ventede hendes

Fædreneland, eller om de Smerter, som hendes eget kjærlighedsfulde Hjerte skulde udholde.

Majoren havde ikke yttret en Stavelse om den virkelige Natur af sit Ærinde, undtagen for Kaptainen og Kapelanen; og vi ville nu følge ham til hans Værelse og ogsaa tilbringe et Minuts tête-à-tête med den unge Kriger, førend han lægger sit Hoved til Puden.

Et Par nette Værelser, der vare blevne istandsatte og møblerede, holdtes hellige som Arvingens Bolig. De kjendtes af alle Tjenestefolkene, baade de hvide og de sorte, under Navn af „den unge Kaptains Qvarteer", og selv Maud kaldte dem i sin søgende Naivitet „Bobs Helligdom". Her fandt Majoren Alt, saaledes som han havde forladt det for næsten et Aar siden, og ovenikjøbet flere Ting, som vare nye for ham. Paa den Tid vare meer eller mindre forzirede Toiletborde, bedækkede med Musselin, et almindeligt Møbel i ethvert Soveværelse hos de bedre Klasser i Amerika. De mere moderne «Duchesses», «Psychés» ɔc., vare dengang ubekjendte. Et Speil af Middelstørrelse, omgivet af en udskjaaren forgyldt Ramme, hang paa Væggen over det omtalte med Musselin bedækkede Bord.

Saasnart Majoren havde sat sit Lys ned, kastede han Blikket omkring sig som Een, der gjenkjender gamle Venner; og glæder sig ved at fornye Bekjendtskabet med saa mange kjære og dyrebare Gjenstande. Selv hans Legetøi

fra Barndommen af var der; og et smukt og længe brugt Tøndebaand var prydet med Baand af een ham ubekjendt Haand. „Skulde det være Moder," tænkte den unge Mand og nærmede sig, for at undersøge det aldrig glemte Tøndebaand, som han aldrig før havde fundet saaledes hædret, „skulde min ømme, kjærlige Moder, som aldrig kan glemme at jeg ikke længere er et Barn, virkelig have gjort dette? Jeg maa virkelig imorgen lee ad hende derfor, selv naar jeg kysser hende og takker hende." Derpaa vendte han sig til Toiletbordet, hvor der stod en Kurv med forskjellige Gjenstande, som han strax indsaae vare Presenter til ham. Han havde aldrig besøgt „Hoien", uden at finde en saadan Kurv i sit Værelse om Aftenen. Det var et omt Beviis paa, hvor trofast man erindrede ham under hans Fraværelse. „Ah!" tænkte Majoren, da han aabnede en Pakke Strømper, strikkede af Lammeuld, „her er igjen min dyrebare Moder, der tænker paa fugtige Fødder og strænge Tjeneste. Og et Dusin Skjorter med, „Beulah" syet paa een af dem — hvor Djævelen kan den kjære Pige troe, at jeg kan føre saadan en Pakke med mig, da jeg ikke engang har en Hest, til at hjælpe mig med at bære Pakkerne? Jeg vilde faae ligesaa stor en Bagage som den Overstkommanderende, dersom jeg tog Alt det med mig, som disse kjære Slægtninge have bestemt for mig. Hvad er det? — en Pung! en smuk Silkepung med Beulah's Navn paa! Har Maud da Ingenting her? Hvorfor har

Maud forglemt mig? Manschetter, Lommetørklæder, Seler — ja her er et Par, som min gode Moder selv har strikket, men Intet fra Maud. Ha, hvad er det? Saasandt jeg lever! et smukt Silkeskærf, strikket saa det kan gjøre et heelt Regiment skinsyg. Er det bleven kjøbt, eller er det et Aars Arbeide? Der er heller ikke noget Navn paa det. Skulde det være en Gave fra min Fader? Maaskee er det eet af hans gamle Skærf: hvis saa er, er det et nyt gammelt, thi jeg troer ikke at det nogensinde har været brugt. Jeg maa spørge derom imorgen. Det undrer mig, at der ikke er Noget fra Maud."

Da Majoren lagde sine Presenter tilside, kyssede han Skærfet, og derpaa lagde den unge Mand sig tilsengs, men — det gjør mig ondt at maatte sige det — rigtignok uden at læse sin Aftenbøn.

Scenen maa nu flyttes til det Værelse, hvor Søstrene — Søstre i Kjærlighed, men ikke efter Blodet — vare ifærd med at gaae til Hvile. Maud, der altid var den hurtigste og raskeste i sine Bevægelser, var allerede i sin Natdragt; hun kastede et Shawl om sig og sad og ventede paa at Beulah skulde ende sin Aftenbøn. Det varede ikke længe, førend denne reiste sig fra sin knælende Stilling, og nu begyndte vor Heltinde Samtalen.

"Nu maa Majoren vist have undersøgt Kurven," udbrød hun, og hendes Kinder rivaliserede med Farven af

det Baand, som laae paa Ryggen af Stolen. „Jeg hørte hans tunge Skridt — trap — trap, da han gik op paa sit Værelse. Hvor ganske anderledes gaae ikke disse Mænd i Sammenligning med os Piger, Beulah!"

„Saaledes er det vistnok; Bob er nu bleven saa stor og svær, at han undertiden gjør mig ganske bange. Synes Du ikke at det er mærkværdigt, hvor han kommer til at ligne Papa?"

„Det har jeg ikke lagt Mærke til. Han bærer sit eget Haar, og det vilde være Skade, dersom han nogensinde skulde skjære det af, det er saa smukt krøllet. Han er desuden ogsaa høiere og slankere, har mere Farve, er saa meget yngre og i enhver Henseende saa forskjellig, at det undrer mig, Du kan mene det. Det synes mig, at han ikke i mindste Maade ligner Fader."

„Det er mærkeligt Maud. Baade Moder og jeg forbausedes over Ligheden iaften, og vi vare begge glade over at see det. Papa er smuk, og det er, tænker jeg, ogsaa Robert. Moder siger, at han ikke er fuldkommen saa smuk, som Fader var paa hans Alder, men at det er forbausende, hvor han ligner ham."

„Mænd kunne være smukke, uden at ligne hinanden. Fader er den smukkeste ældre Mand, jeg kjender; og Majoren er saa — men det undrer mig, at Du kan finde en Mand paa 27 saa overordentlig liig Een paa 60. Robert

fortalte mig, at han nu kan spille Floite med temmelig stor Færdighed, Beulah."

„Jeg tør paastaae, at han gjør Alt, hvad han foretager sig, ualmindelig godt. Hr. Woods sagde for nogle Dage siden, at han aldrig havde truffet paa en Dreng, der var hurtigere til at fatte Mathematik."

„O! alle Hr. Woods Gjæs ere Svaner. Jeg tør paastaae, der har været andre Drenge, som have været ligesaa dygtige. Jeg troer ikke paa nonpareils, Beulah."

„Du sætter mig i Forbauselse, Maud — Du, om hvem jeg altid troede, at Du holdt saameget af Robert! Ogsaa han anseer Alt, hvad Du gjør, for fuldkomment. Endnu iaften betragtede han den Skizze af Hoien, som Du har tegnet, og han paastod, at han ikke kjendte nogen Kunstner selv i England, som vilde have kunnet gjøre det bedre."

Maud tilkastede sin Søster et Sideblik, medens denne talede, og hendes Kinder gjorde nu Haandene ganske til Skamme. Men hendes Smiil var endnu trodsigt og egensindigt.

„Ah Passiar!" sagde hun, „Robert forstaaer sig ikke paa Tegninger, han kan neppe skjelne et Træ fra en Hest."

„Det forundrer mig at høre Dig tale saaledes, Maud," sagde den høimodige og kjærlighedsfulde Beulah, der ikke kunde see nogen Ufuldkommenhed hos Robert; „og det om

Din Broder! Da han lærte Dig at tegne, ansaae Du ham for at være saa duelig som nogen Kunstner."

„Gjorde jeg? Ja jeg er et lunefuldt Væsen. Men hvorledes det nu end forholder sig, saa seer jeg ikke med samme Øine paa Bob som før. Han har i den senere Tid været saalænge borte fra os, som Du veed — og Krigstjenesten gjør Mændene saa frygtelige — og de ligne ikke os — og i det Hele taget finder jeg Bob meget forandret."

„Det er godt at Moder ikke hører dette, Maud. Hun betragter sin Søn nu, da han er Major og 27 Aar gammel, med samme Øine, som da han gik i Bluse; jeg troer hun betragter os alle som smaa Børn."

„Hun er en elskelig, god Moder, det veed jeg," sagde Maud med Eftertryk, idet Taarer uvilkaarlig næsten med Heftighed traadte hende i Øinene, „hvadsomhelst hun siger, gjør, ønsker, haaber eller tænker, saa er det rigtigt."

„O! jeg vidste nok at Du vilde faae Munden paa Gang, saasnart der blev Spørgsmaal om Moder. Jeg for min Deel har ikke saadan en Ærdsel for Mandfolk, at jeg ikke skulde nære ligesaamegen Ømhed for min Fader eller min Broder, som for Moder."

„Ikke for Robert, Beulah. Ømhed for Robert. Min kjære Søster! at nære Ømhed for en Infanteri-Major er meget forskjelligt, fra at nære Ømhed for sin

Moder. Hvad Papa angaaer, da er han en herlig Mand, og ham elsker jeg."

„Det burde Du ogsaa, Maud; thi Du var hans Yndling, og jeg er ikke vis paa, om Du ikke ogsaa i dette Øieblik er det."

Det var mærkeligt, at dette fra den Talendes Side blev sagt, uden at han i mindste Maade tænkte paa, at Maud ikke var hendes naturlige Søster, og at hun ikke i den fjerneste Grad var beslægtet med hende. Men Kaptain og Mrs. Willoughby havde saa noie og omhyggelig ordnet Forholdene med deres Adoptivdatter, at hverken de selv, Beulah eller de øvrige Medlemmer af Familien eller Husstyendet betragtede hende anderledes end som en virkelig Datter af hendes nominelle Forældre. Hvad Beulah angik, da vare hendes Følelser saa naturlige, saa ukunstlede, at hun endogsaa overtraf Delikatessens almindelige Fordringer, og hun tog sig de samme Friheder med sin titulære Søster, som hun vilde have taget med en naturlig Søster.

Maud var den eneste i hele „Hytten", der erindrede sin Fødsel, og underkastede sig mange uundgaaelige Følger deraf. Hvad Kaptainen angik, da var hun aldrig falden paa den Tanke at hun var adopteret af ham; med Hensyn til Moderen følte hun dette hellige Forhold i enhver Betydning, ogsaa Beulah var en Søster i Tanke og Virkelighed, men Robert, han var saa forandret, han havde

været saa længe borte, havde engang virkelig kaldet hende Miss Meredith — hun vidste ikke selv hvorfor — men det var fulde ser Aar, siden hun begyndte at erindre, at han ikke var hendes Broder.

„Hvad min Fader angaaer," sagde Maud, idet hun stod op i heftig Bevægelse og talte med paafaldende Eftertryk, „da vil jeg ikke sige at jeg elsker ham; jeg forguder ham."

„Ah! det veed jeg meget vel, Maud, sandt at sige forgude I gjensidigen hinanden. Moder siger det undertiden, skjøndt hun tilstaaer, at hun ikke er skinsyg. Men det vilde gjøre hende meget ondt at høre, at Du ikke nærer de samme Følelser for Robert, som alle vi andre."

„Men bør jeg det? Beulah, jeg kan ikke!"

„Om Du bør! hvorfor ikke, Maud? Er Du fra Forstanden, Barn!"

„Men Du veed — jeg er vis paa — Du bør erindre" —

„Hvad?" spurgte Beulah, virkelig forskrækket over Søsterens ualmindelige Bevægelse.

„At jeg ikke er hans sande — virkelige — naturlige Søster."

Dette var den første Gang i deres Liv, at den Ene i den Andens Nærværelse havde berørt dette Faktum. Beulah blev bleg; hun skjælvede over alle sine Lemmer, som

om hun havde Feber! derpaa brast hun lykkeligviis i Graad; thi ellers vilde hun være besvimet.

„Beulah! min Søster, min egen Søster!“ udbrød Maud og kastede sig i den smertebevægede Piges Arme.

„Ak! Maud, Du er, Du skal stedse være min eneste, eneste Søster.“

Sjette Kapitel.

O! det er skjønt at døe for sit Land, hvor Rækkerne stride,
Smukt straaler Hæderens Krands, evigt den venter os hist.
Hæder, som aldrig skal døe, hvis Glands ret aldrig skal ende,
Hæderen falmer ei her, evigt den straaler paa Jord.

Percival.

Natten drog fredelig hen over „Hytte-Hoiens“ Tag, trods den foruroligende Efterretning, som saa uventet havde naaet den, og trods den varme Ordstrid, som havde fundet Sted indenfor dens Mure. Saasnart Dagslyset atter vendte tilbage, vare de to Plinier, begge „Klodrianerne“ og det hele Huustyende paa Benene, og ikke længe efter saaes Mike, frekke Nick, Joel og de Øvrige paa de aabne Marker eller i Udkanten af Skoven. Dørene bleve førede, Køerne malkede, der blev gjort Ild paa Skorstenen og

Alt gik for sig, saaledes som det pleier at skee i Mai Maaned.

De tre Negerinder aabnede deres Struber som sædvanlig paa den Tid, og hortes synge ved deres Arbeide paa en Maade, der overdøvede Skovens Beboeres Morgenhymne. Mari' i Særdeleshed vilde have kunnet overdøve Støien ved Niagara. Kaptainen pleiede at kalde hende sin Klarinet.

Paa behorig Tid kom Husets fornemme Personale tilsyne. Mrs. Willoughby var den Første, der kom ud af sit Værelse, hvilket altid var Tilfældet, naar der var Noget, som skulde gjøres. Ved nærværende Leilighed skulde „den fede Kalv" slagtes; ikke til Ære for den forlorne Sons Tilbagekomst, skjøndt rigtignok i Anledning af en Søn, men han var hendes Dines Stolthed og hendes Hjertes Glæde. Frokosten, som hun anordnede, var netop en saadan Frokost, som man maa besøge Amerika, for at være Vidne til. Frankrig kan levere en meget videnskabelig tillavet dejeuner à la fourchette, og England har vel udarbeidede og vægtige Efterligninger; men naar det kommer an paa en genial, overflodig, uforfalsket, naturlig, tilstrækkelig og aldeles tilfredsstillende Frokost, da maa man søge den i Amerika hos en Familie af den bedre Klasse, og man vil da finde en non plus ultra af denne Slags. Thee, Kaffe og Chocolade, hvoraf den første og sidste vare fortrinlige og den anden upaaklagelig; Skinke, Fisk, Æg,

ristet Franskbrød, Kager, Marmelade ꝛc. ꝛc. blev fremsat i ædel Uorden og havde ofte den Virkning paa Gjæsten, som Woods saa naivt tilstod, at han kom i Forlegenhed med hvad han skulde vælge af Alt dette, der var lige indbydende og lige velkomment.

Vi ville nu lade Mrs. Willoughby holde en dybtgaaende Raadslutning med Mari' om denne Fest, og see ind til de to elskværdige Piger, som vi saa pludselig forlode i sidste Kapitel. Da Mauds glødende Kinder først kom tilsyne om Morgenen, vilde man have kunnet opdage Spor af Taarer paa dem, ligesom man paa Rosens Blade finder Spor af Dug; men de forsvandt aldeles under Beskjæftigelsen med Toilettet, og hun traadte ud af Værelset straalende og skyfri som den prægtige Maimorgen, der atter oprandt, for at oplive det eensomme Gods. Beulah fulgte hende rolig, blid og mild som Dagen selv, det levende Billede af hendes ædle Naturs Sjælsreenhed og dybe Følelse.

De to Søstre gik ind i Frokostværelset, hvor de havde nogle smaa Damepligter at opfylde til Ære for Husets Gjæst; Enhver gav sig Noget at bestille, med at pynte Bordet og see til, om der ikke manglede Noget. Da dette behagelige Arbeide var tilende, manglede de ikke Stof til Samtale. Der blev dog Intet sagt, som kunde have den ringeste Hentydning til deres Samtale den foregaaende Aften. Hellerikke følte Nogen af dem Lyst til atter at bringe

denne Gjenstand paa Bane, og hvad Maud angik, da angrede hun bittert at hun nogensinde havde begyndt den. Undertiden blussede hendes Kinder, naar hun gjenkaldte sig sine Ord, og dog vidste hun neppe selv hvorfor. Beulah's Følelser vare af en anden Art. Hun undrede sig over, at hendes Søster nogensinde kunde tænke paa, at hun var en Meredith og ikke en Willoughby. Undertiden frygtede hun for, at hun ved en eller anden uheldig Forseelse, ved en eller anden ubetænksom Hentydning eller uoverlagt Handling skulde have givet Anledning til at minde Maud om Omstændighederne ved hendes virkelige Fødsel. Og dog var der aldeles Intet deri, der kunde vække ubehagelige Tanker, undtagen den Omstændighed, at hun ikke i Virkeligheden var et Barn af den Familie, der havde optaget hende i sit Skjød.

Efter Verdens almindelige Betragtning af den Sag, vare Mereditherne i det mindste en ligesaa agtværdig Familie, som Willoughbyerne. Hellerikke var Maud paa nogen Maade afhængig, hvad Penge angik. Ved hendes Forældres Ægteskabskontrakt var der bleven sikkret hende en Sum af 5000 Pund i den Engelske Bank, og 20 Aars omhyggelig Sparsommelighed, i hvilken Tid enhver Skilling paa det Nøiagtigste var bleven lagt til Kapitalen, havde næsten fordobblet den oprindelige Sum. Maud var saaledes saa langt fra at være fattig, at Kaptainen ofte i Spøg hentydede til hendes Formue, som om han med

Forsæt vilde minde hende om, at hun havde Midler til Uafhængighed, og at der i den Henseende paalaae hende Pligter.

Maud selv havde vistnok aldrig ahnet, at hendes Pleiefader selv havde udredet alle de Omkostninger, som havde været forbundne med hendes Opdragelse, og at hendes egne Penge ikke vare blevne brugte dertil. Naar vi skulle sige Sandheden, saa havde hun kun tænkt lidt derpaa, hun vidste ikke synderlig Andet om den Sag, end at hun eiede en Formue, som var hendes egen, og at hun selv vilde komme i Besiddelse af den, naar hun blev myndig. Hvorledes hun var kommen i Besiddelse af den, var et Spørgsmaal, hun aldrig havde opkastet, skjøndt der var Øieblikke, da en øm Længsel, en kjærlighedsfuld Sørgmodighed fyldte hendes Hjerte, naar hun tænkte paa sine naturlige Forældre og deres tidlige Død. I sit stille Sind havde Maud dog den fulde Tillid til Kaptain og Mrs. Willoughby som til en Fader og en Moder, og det var ikke dem eller Noget, som stod i Forbindelse med deres Kjærlighed, Behandling, Ord eller Tanker, der mindede hende om, at de ikke i Virkeligheden vare hendes Forældre.

„Robert vil troe, at Du har lavet disse syltede Blommer, Beulah," sagde Maud med et spødsk Smil, idet hun satte en Glastalerken paa Bordet; „han troer aldrig at jeg kan lave noget saadant, og da han holder saameget

af Blommer, saa vil han vistnok smage dem, og Du vil faae Roes for dem."

„Du synes at antage, at han nødvendigviis maa rose dem. Maaskee han slet ikke finder dem gode."

„Hvis jeg antog det, vilde jeg øieblikkelig tage dem bort," udbrød Maud, og stod som om hun var i Uvished om, hvad hun skulde gjøre. „Bob tillægger ikke saadanne Ting synderlig Værd hos unge Piger, han siger, at Damer ikke behøve at være Kokkepiger; men naar man nu engang har lavet noget Saadant, saa ønsker vistnok Enhver at have skilt sig vel derved."

„Berolige Dit Hjerte, Maud; Blommerne ere udmærkede, de bedste vi nogensinde have havt, og, som Du veed, ere vi dog temmelig berømte for dem. Jeg svarer for, at Bob vil erklære dem for de bedste, han nogensinde har smagt."

„Og om de nu ogsaa ikke skulde være synderlig gode, hvorfor skulde jeg da bryde mig synderlig meget derom? Du veed, at de ere de første, jeg nogensinde har lavet, og det maa dog vel tilgives, om jeg ikke skulde have havt Lykken med mig ved det første Forsøg. Forresten kan en Mand reise til England og see mange skjønne Ting og leve i store Huse, og dog ikke forstaae sig paa, om man sætter gode syltede Blommer for ham eller slette. Jeg tør paastaae, at der er mangen en Oberst i Armeen, som er uvidende i denne Henseende."

Beulah loe og indrømmede Sandheden af denne Bemærkning, skjøndt hun i sit stille Sind var overbeviist om, at Robert forstod Alt.

„Synes Dig ikke, Maud, at vor Broder har vundet med Hensyn til det Ydre?“ spurgte hun efter en lille Pause. „Hans Besøg i England har i det mindste i denne Henseende været ham til Nytte.“

„Det synes mig ikke, Beulah; jeg seer ingen Forandring. For mig er Robert ganske den samme nu som altid, o: siden han er bleven et voxent Menneske; med Drenge er det naturligviis en anden Sag. Jeg mener siden han blev Kaptain.“

Da Major Willoughby naaede denne Rang, var han 21 Aar, og Læseren kjender saaledes den bestemte Datum, da Maud begyndte at antage sin nærværende Anskuelse af hans Udseende og Charakteer.

„Det forundrer mig at høre Dig tale saaledes, Maud! Papa siger, at han har en bedre „Holdning“, som han kalder det, efter denne engelske Reise, og at han i det Hele taget har et mere krigersk Udseende, end han selv havde.“

„Bob har altid havt et krigersk Udseende,“ udbrød Maud rask, „det fik han allerede som Dreng i Garnisonen.“

„I saa Fald haaber jeg, at han aldrig skal miste det,“ sagde selve Gjenstanden for denne Bemærkning, som

var kommen ind i Værelset, uden at blive bemærket, og havde hørt den sidste Deel af Samtalen. „Enhver, som er Soldat, maa ønske at see ud som en Soldat, min lille Kritiker!"

Det Kys, som derpaa fulgte, og det, som blev given Beulah, var ikke mere end en Broders almindelige Morgenhilsen til sine Søstre, idet han let berørte deres rosenrøde Kinder, og dog rødmede Maud, thi, som hun sagde ved sig selv, hun var bleven overrasket.

„De, der lytte, høre sjelden noget Godt om sig selv," svarede Maud med en Hurtighed, der vidnede om Forvirring. „Var Du kommen et Minut før, Mester Robert, vilde det have været en Fordeel."

„O! Beulah's Bemærkninger frygter jeg ikke; naar jeg blot kan komme fra Dine med heelt Skind, Miss Maud, saa maa jeg anse mig lykkelig. Men hvad har bevirket, at jeg og min Holdning denne Morgen er bleven Gjenstand for Eders Samtale?"

„Er det ikke naturligt, at Søstre tale om deres Broder efter saa lang —"

„Fortæl ham ikke Noget derom, Beulah," afbrød Maud hende, „lad ham lytte og lure og gjette sig dertil, saa godt han kan, hvis han vil kjende vore Hemmeligheder. Her, Major Willoughby, haaber jeg er en meget lovende Frokost, som endogsaa vil kunne tilfredsstille Din militære Appetit."

„Den seer i Sandhed godt ud, Maud; og der seer jeg nogle af Beulah's fortrinlige Blommer, som jeg er saa indtaget i. Jeg formoder, at de netop ere lavede for min Skyld; og jeg maa derfor kysse Dig, Søster, for dette Beviis paa, at Du har tænkt paa mig."

Beulah, hvis aabne Charakteer ansaae det for en Uretfærdighed at tilegne sig Noget, som tilhørte en Anden, vilde til at sige ham Sandheden, men en bønfaldende Mine fra Søsteren bragte hende til at smile og taus at modtage Kysset.

„Har Nogen seet Kaptain Willoughby og Pastor Woods i Formiddag?" spurgte Majoren. „Jeg forlod dem iaftes i en meget heftig Ordstrid, og det gjør mig virkelig ondt med Hensyn til Levningerne, som bleve tilbage paa Valpladsen."

„Der komme de begge," udbrød Maud, glad ved at Samtalen fik en ganske anden Retning; „og der er Moder, fulgt af Plinius, for at sige til Beulah om at indtage sin Plads ved Kaffebordet, medens jeg gaaer til Chocoladen og Theen bliver betroet til den eneste Haand, der kan lave den saaledes, som Fader ønsker at drikke den."

De omtalte Personer traadte nu ind i Værelset i den nævnte Orden; derpaa fulgte de sædvanlige Morgenhilsener, og Enhver tog sin Plads ved Bordet. Kaptain Willoughby var i Begyndelsen taus og tankefuld, og lod sin Søn snakke fort paa en Maade, der ligemeget vidnede om hans

Bekymring med Hensyn til Fremtiden som om hans Moders og Søstres Tryghed. Kapelanen var lidt mere snaksom end hans Ven, men ogsaa han syntes urolig og længselsfuld efter at komme til et Punkt, der ellers ikke pleier at faae Overvægten ved et saadant Familiemaaltid.

Endelig seirede Kapelanens naturlige Følelser over hans Besindighed, og han kunde ikke længere skjule sine Tanker.

„Kaptain Willoughby," sagde han paa en vis undskyldende og dog simpel og naturlig Maade; „i de 7 Timer, som ere forløbne siden vi skiltes ad, har jeg ikke bestilt Andet, end tænkt over Gjenstanden for vor Samtale."

„Hvis der er Tilfældet, min kjære Woods, saa har der været en mærkelig Sympathi imellem os; jeg har næsten slet ikke sovet. Jeg tør sige, at jeg ikke har tænkt paa noget Andet, og det glæder mig at De atter har bragt Sagen paa Bane."

„Jeg var i Begreb med at yttre, min ærede Kaptain, at Eftertanke og min Hovedpude, og Deres sunde og beundringsværdige Grunde have bevirket en Forandring i mine Meninger. Jeg er aldeles af samme Mening som De."

„Hvad Djævelen, er De det, Woods!" udbrød Kaptainen og saae forbauset op fra sit Stykke ristede Franskbrød. „Det er mærkeligt, min kjære Ven — i høi Grad mærkeligt, dersom Sandheden virkelig skal frem. Thi naar jeg

skal tilstaae Sagens virkelige Stilling, Hr. Woods, saa har De overvundet mig, og jeg var netop i Begreb med hoitideligen at erklære Dem for Seierherre."

Det er neppe nodvendigt at tilfoie, at den ovrige Deel af Selskabet ikke blev lidet forbauset over disse Tilstaaelser, som Maud i hoi Grad morede sig over. Mrs. Willoughby fandt derimod aldrig Noget latterligt, som stod i Forbindelse med hendes Mand, og desuden var det, at latterliggjore en Kirkens Tjener, i hendes Tanker det samme, som at angribe selve Kirken. Beulah kunde aldrig see Andet, end hvad der var rigtigt hos sin Fader, og denne Faderens uventede Tilstaaelse angik Majoren altfor meget, til at han skulde lægge Mærke til Andet end Vildfarelsen.

„Har De ikke overseet Skriftens Lære, min fortræffelige Ven," svarede Kapelanen. „Har De ladet Keiserens Rettigheder faae al den Betydning og Anseelse, som der tilkommer dem? Kongens Navn er et stærkt Værn."

„Har De ikke, Woods, forglemt Fornuftens og Rettens Fordringer, der ere storre end dem, Tilfælde og Fødsel have, at en Mand maa betragtes som et fornuftigt Væsen, at han styres af Principer og stedse verlende Handlinger, og ikke er et Dyr, der ledes af et Instinkt, som gaaer tilgrunde med dets Brugbarhed.

„Hvad mon de mene, Moder," hviskede Maud, som

neppe kunde tilbageholde en Latter, der er saa let at vække hos en Pige med en saa levende Sands for det Komiske.

„Jeg troer de have været ved at disputere om Parlamentets Ret til at beskatte Kolonierne, og den Ene har vist overbeviist den Anden, det er det Hele. Det er mærkeligt, Robert, at Hr. Woods saaledes har kunnet overvinde Fader."

De Stridende, som sadde ligeoverfor hinanden, vare nu atter komne saa dybt ind i Forhandlingerne, at de ikke lagde Mærke til, hvad der foregik.

„Nei, min kjære Moder, det er noget langt alvorligere, langt værre end dette. Plinius, sig til min Tjener om at børste min Jagtfrakke, og sørg for at han faaer en ordentlig Frokost, han er en vanskelig Krabat og kunde ellers skaffe Huset et daarligt Rygte. Du behøver ikke at komme ind igjen, førend der bliver ringet. Ja, kjæreste Moder, ja, kjæreste Søstre, det er en langt alvorligere Sag, end I formode, skjøndt man ikke bør tale derom til Folkene. Gud veed, hvorledes de vilde tage det, og onde Tidender flyve hurtigt nok endda."

„Retfærdige Himmel!" udbrød Mrs. Willoughby, „hvad mener Du, min Søn?"

„Jeg mener, Moder, at en Borgerkrig virkelig er udbrudt i Kolonierne, og at Folk af vort Blod og vor Stamme have begyndt aabenbar Krig mod Folket fra min Faders Fødeland, kort, imod mig."

„Hvorledes kan det være muligt, Robert? Hvorledes kan Nogen vove at gribe til Vaaben imod Kongen?"

„Naar Menneskene bleve ophidsede og deres Lidenskaber engang ere blevne opflammede, gjøre de Meget, som de ellers aldrig vilde have drømt om."

„Det maa være en Misforstaaelse! nogle ildesindede Personer, som have kjendt Din Hengivenhed for Kronen, maae have fortalt Dig det."

„Jeg vilde ønske at det var Tilfældet, kjære Moder; men mine egne Øine have seet, ja jeg kan sige, mit eget Kjød har følt det Modsatte."

Majoren fortalte derpaa, hvad der havde tildraget sig, og gjorde saaledes sine Tilhørere bekjendte med Hemmeligheden om Landets sande Stilling. Det vil neppe være nødvendigt at omtale den høie Grad af Forbauselse, hvormed de hørte paa ham, eller den Bedrøvelse, som fulgte derpaa.

„Du talte om Dig selv, kjære Robert," sagde Maud naturlig og med dyb Følelse. „Du blev dog vel ikke saaret i dette grusomme — grusomme Slag?"

„Jeg burde egentlig ikke omtale det, men jeg fik rigtignok et lille Hug — slet ikke Andet, det forsikrer jeg Eder — her i Skulderen, og nu generer det mig ikke mere."

Nu hørte Alle til, thi Nysgjerrighed og Interesse havde selv bragt de Disputerende til Taushed, især da de

nu først hørte tale om Majorens Uheld. Ingen af dem følte nu den Iver, som havde opflammet dem i den foregaaende Strid, men de vare derimod tilbøielige til at lægge den tilside.

„Jeg haaber da, at de ikke sendte Dig til Bagtropperne, Robert," spurgte Faderen ængstelig.

„Jeg var ved Bagtropperne, da jeg blev saaret," svarede Majoren leende. „De veed, kjære Fader, at ved et Tilbagetog er det den hæderligste Post at staae ved Bagtropperne; og jeg troer ikke at man kan kalde vor Marsch andet, end et Tilbagetog."

„Det er haardt for Kongens Tropper! Hvad var det for Folk, som I havde imod Eder, min Søn!"

„Det var temmelig paatrængende Folk. Deres Hensigt var at faae os til at gaae til Boston, saa snart som muligt, og det var undertiden temmelig vanskeligt, ikke at laane Øre til deres Beviisgrunde. Dersom Lord Percy ikke var kommen ud med en stærk Troppeafdeling og to Kanoner, vilde vi ikke længere have kunnet gjøre Modstand. Vore Folk vare udmattede som jagede Dyr, og Dagen var overordentlig varm."

„Ogsaa Kanoner!" udbrød Kaptainen, hvis militære Stolthed oplivedes en Smule, for at bringe hans sidste Begreber om Pligt til at vakle. „Aabnede I eders Rækker, for at fyre paa Fjendens sluttede Linie?"

„Det vilde have været at skyde hen i Vind og Veir.

Saasnart vi havde gjort Holdt, adspredte vore Fjender sig; saasnart vi fornyede vor Marsch, blev enhver Muur langs med Veien en Linie af fjendtlige Geværer. Jeg haaber, at De vil lade os vederfares Retfærdighed; De kjender Regimenterne og kan nok indsee, at de ikke have holdt sig slet."

„Det gjør brittiske Tropper sjelden, skjøndt jeg veed, at det ogsaa har kunnet hænde. Ingen Tropper holde sig i Almindelighed saa godt, og disse Provindsialister ere frygtelige i Skjærmysler. Jeg kjender dem ogsaa i denne Henseende. Hvilken Indvirkning har Alt dette gjort paa Landet, Bob? Du fortalte os Noget derom iaftes, fuldend nu Historien."

„Provindserne ere i Oprør. Hvad Ny-England angaaer, da kunde ingen Ildebrand være mere ødelæggende; skjøndt jeg troer, at denne Koloni ikke er saa stærk i Oprør. Flere Tusinde have dog ogsaa der grebet til Vaaben."

„Min Gud, min Gud!" jamrede den fredeligsindede Kapelan, „at menneskelige Væsener saaledes kunne have Lyst til at ødelægge hinanden!"

„Er Tryon virksom? Hvorledes have de kongelige Auctoriteter forholdt sig under disse Omstændigheder?"

„De have naturligviis Intet forsømt som var gjørligt; men de maae fornemmelig stole paa de høiere Klassers Troskab og Indflydelse, indtil de kunne faae Hjælp fra

Europa. Hvis den udebliver, ville Vanskelighederne i høi Grad tiltage."

Kaptain Willoughby forstod sin Søn; han kastede et Blik paa sin Intet ahnende Ægtefælle, for at see, hvorvidt hun delte hans Følelser.

„Vore egne Familier ere naturligviis blevne delte, hvilket allerede var Tilfældet under de foregaaende Stridigheder," tilføiede han. „Familierne de Lancey, Van Cortland, Philips, Bayard og de fleste By-Forbindelser, tilligemed en stor Deel af Familierne paa Long Island, holde med Regjeringen, medens Familierne Levingston, Morrise, Schuyler, Rensselaers og deres Venner holde med Kolonien. Er det ikke omtrent den Maade, hvorpaa de ere delte?"

„Jo med nogle Indskrænkninger. Alle de Lancey'erne med de fleste af deres vidtudstrakte Forbindelser og store Indflydelse holde med os, med Kongen mener jeg, medens Familierne Levingston og Morrise ere imod os. De andre Familier ere delte — saaledes som det er Tilfældet med Cortland, Schuyler og Rensselaers. Det er heldigt, at Stamherren endnu kun er en Dreng."

„Hvorfor det, Bob?" spurgte Kaptainen og saae spørgende paa sin Søn.

„Ellers vilde hans store Besiddelser blive konfiskerede. Der ere saamange af hans nærmeste Slægtninge imod os,

at han neppe vilde kunne undgaae Smitten, og det vilde da blive en uundgaaelig Følge."

„Anseer Du det for saa ganske vist? Da Sagen kan betragtes fra to Sider, kan Krigen ogsaa have et dobbelt Resultat."

„Det troer jeg ikke. England er ikke en Magt, som saa ubetydelige Kolonier kunne byde Trods."

„Disse Ord tage sig meget godt ud i en kongelig Officeers Mund, Major Willoughby; men talrige forbundne Mænd ere stedse farlige, naar de have Retten paa deres Side; og Nationer — disse Kolonier ere en Nation i Udstrækning og Antal — kunne ikke saa let undertvinges, naar Frihedsaanden er vakt og udøver sin Indflydelse iblandt dem."

Majoren hørte paa sin Fader med Smerte og Forundring. Kaptainen talede med Alvor, og der var en Rødme udbredt over hans smukke Ansigt, som gav det Alvor og Værdighed.

Da han ikke var vant til at strides med sin Fader, især naar denne var i en saadan Stemning, forblev han taus, skjøndt hans Moder, som i sit Hjerte var aldeles kongeligsindet og som havde den største Tillid til sin Mands Ømhed og Agtelse for sig, ikke var saa ængstelig.

„Hvorledes Willoughby," udbrød hun, „holder Du virkelig med Oprørerne! Endogsaa jeg — jeg, der er født

i Kolonierne, anseer dem for at have stor Uret i at sætte sig op mod deres salvede Konge og Herre."

„O! Wilhelmine!" sagde Kaptainen mildere, „Du har en ægte Kolonists Beundring for Hjemmet. Men da jeg forlod England, var jeg gammel nok til at kunne vurdere, hvad jeg saae og lærte at kjende, og kan ikke føle denne Provindsial-Beundring."

„Men England er vistnok et meget stort Land, min kjære Kaptain,' afbrød Kapelanen ham, „et vidunderligt Land — der har Fordring paa vor Agtelse og Kjærlighed. Betragt nu Kirken, den rensede Fortsættelse af Christi synlige Herredømme paa Jorden! Det er Tanken om denne Kirke, der har overvundet min naturlige Kjærlighed til mit Fødested og forandret mine Meninger."

„Det er Altsammen meget sandt, meget rigtigt i Deres Mund, Hr. Woods, men den synlige Kirke kan feile. Denne Lære om den guddommelige Ret vilde have holdt Stuarterne paa Thronen, og da den ikke engang er en engelsk Lære, behøver den saa meget mindre at være amerikansk. Jeg er ingen Cromwellianer eller Republikaner, der ønsker at sætte sig op imod Thronen, for at styrte den. En god Konge er en god Ting og en uendelig Velsignelse for et Folk; men et Folk maa dog tage Hensyn til sine politiske Rettigheder, dersom det ønsker at bevare dem. Vi to, Woods, ville omhandle denne Sag en anden Gang. Der vil blive Leilighed nok dertil," sagde han

og reiste sig godmodig smilende. „Jeg maa nu sammenkalde mine Folk, for at meddele dem disse Efterretninger, det er ikke rigtigt at gjøre en Hemmelighed af en Borgerkrig."

„Min kjære Fader," udbrød Majoren bestyrtet, „er det ikke urigtigt — overilet mener jeg. Er det ikke bedre at De bevarer Hemmeligheden og selv giver Dem Tid til Overveielse. Jeg kan ikke indsee, at der er nogen Nødvendighed for en saadan Iilfærdighed. Dersom De senere skulde faae en anden Anskuelse af Sagen, vilde et uforsigtigt Ord, yttret i dette Øieblik, give megen Anledning til Anger."

„Jeg har tænkt paa alt dette i Nat, Bob — thi jeg lukkede neppe mine Øine — og Du kan ikke forandre min Beslutning. Ærligheden fordrer, at mine Folk faae at vide, hvorledes Sagerne staae, og det er saa langt fra at være voveligt, som Du troer, at jeg endogsaa anseer det for at være viseligt. Gud veed, hvad Tiden vil bringe; men i ethvert Tilfælde kan Ærlighed ikke fornærme den, som selv udøver den. Jeg har allerede givet Befalinger til at hele Kolonien skal samle sig, naar der ringes med Klokken, og jeg venter hvert Øieblik at vi skulle høre dens Stemme kalde."

Imod denne Bestemmelse kunde der ikke gjøres nogen Indvending. Skjøndt Kaptainen sædvanligviis var mild og eftergivende, kunde man ikke træde op imod hans Auc-

toritet, naar han havde besluttet at udøve den. Der vaktes dog nogle Betænkeligheder, og Faderen delte dem, nemlig med Hensyn til Majorens Skjæbne; thi dersom en patriotisk Aand skulde blive vakt blandt Folkene — de to Trediedele af dem vare indfødte Amerikanere, og hvad mere var, fra de østlige Kolonier — vilde han blive holdt tilbage eller i det mindste forraadt paa sin Tilbagereise og overleveret i de oprørske Auctoriteters Hænder. Dette var en meget alvorlig Betragtning, og den holdt Kaptainen tilbage i Huset nogen Tid efterat Folkene vare forsamlede, idet han i sin egen Families Skjød afhandlede Grundene for og imod.

„Vi overdrive Faren," udbrød Kaptainen tilsidst, „de fleste af disse Mænd have været hos mig i flere Aar, og jeg kjender Ingen iblandt dem, der skulde ønske at skade mig eller Dig, min Søn, paa denne Maade. Der er langt større Fare forbunden med at forsøge paa at skuffe dem end med at gjøre dem til vore Fortrolige. Jeg vil gaae ud og fortælle dem Sandheden, saa have vi da i det mindste den Sikkerhed, som en god Samvittighed giver. Dersom Du undgaaer den Fare at blive solgt af Nick, min Søn, saa tænker jeg, at Du ikke har Noget at frygte af de Andre."

„Af Nick!" gjentog et halvt Dusin Stemmer overraskede. „Hvorledes Fader — hvorledes Willoughby —

hvorledes min kjære Kaptain, kan De mistænke en saa gammel og prøvet Ledsager som Tuscarora'en?"

„Ja vistnok er han en gammel Ledsager, og han er bleven straffet ofte nok, om han ikke er bleven prøvet. Jeg har aldrig kunnet undlade at nære Mistillid til denne Knegt; man tør aldrig troe en Indianer, med mindre man har stærke Fordringer paa hans Taknemmelighed."

„Men, Willoughby, det var jo ham, som fandt dette Gods til os," svarede hans Kone, „uden ham vilde vi aldrig være blevne Eiere af denne yndige Plet, denne Bæverdam, og alt Andet, hvad der saa meget glæder os."

„Sandt nok, min Kjære, og uden gode ægte Guineer vilde vi aldrig have faaet Nick"

„Men jeg betaler saa rigelig, som han kan ønske det," bemærkede Majoren; „hvis Penge kunne bestikke ham, ere mine vel ligesaa gode, som enhver Andens."

„Vi faae nu at see: under nærværende Omstændigheder tænker jeg at vi i enhver Henseende ville være sikkrere, ved Intet at holde skjult, end ved ikke at fortælle Folkene det Hele."

Kaptainen tog nu sin Hat paa og gik ud gjennem den ubeskyttede Port, fulgt af sin hele Familie. Da Sammenkaldelsen havde været almindelig, var hver levende Sjæl i denne afsides liggende Koloni, selv de spæde Børn, som Mødrene bar paa Armene, forsamlet, da Willoughby og Kapelanen kom tilsyne paa Græspletten. Kaptainen indgjød

alle sine Undergivne den dybeste Agtelse, skjøndt Nogle af dem ikke elskede ham. Feilen var dog ikke hans, men kom snarere af de Misfornøiedes egensindige Charakteer. Han var vant til at befale, og det passede maaskee ikke med deres Anskuelse om formeentlig Lighed. Det er desuden umuligt for den forholdsviis Mægtige og Rige, at undgaae de Mænds Misundelse, som ikke ere istand til at drage den virkelige Grændselinie, der adskiller den fornemme Mand fra den lavt tænkende og simple Mand, og som anse Penge eller Tilfælde som Grunden til den Førstes Fortrin. Men endogsaa de Faa, som tillode en saadan ondskabsfuld og fordærvet Tænkemaade at have Indflydelse paa deres Følelser, kunde ikke nægte at deres Herre var retfærdig og god, skjøndt han ikke altid udøvede denne Retfærdighed og Godhed paa den Maade, der bedst var beregnet paa at tilfredsstille deres paatrængende Egenkjærlighed og overdrevne Begreber om antagne naturlige Fordringer. Med eet Ord, Kaptain Willoughby blev beskyldt for at være stolt af nogle faa urolige og opblæste Hoveder blandt hans Folk, og det fordi han indsaae og kjendte Følgerne af Opdragelse, Sæder, Vaner, Meninger og Følelser, som vare skjulte for dem, der ikke blot intet Begreb havde om deres Existents, men ikke engang vidste, hvilke Egenskaber der kaldte dem til Live. Pope's bekjendte Sætning: „Hvorledes kunne vi bedømme det, som vi ikke kjende?" er især anvendelig paa Folk af denne Klasse, som

stedse søge at drage enhver Ting ned til den indskrænkede Synskreds, som deres egen Uvidenhed har skabt, og som, skjøndt de ere Slaver af de laveste og gemeneste Lidenskaber, dog tale, som om de besad al den Kundskab, fiin Følelse og Dannelse, som deres eget Land og deres Tid, hvori de leve. Fra denne Klasse af Mænd fremgaae de almindelige Demagoger — usle Folk, der ligesaa lidt ere istand til i deres Person eller Handlen at give et Exempel paa ædlere Egenskaber, som til at skatte dem hos Andre. Af saadanne Mænd er der en stor Overflødighed under alle de Systemer, hvor den menneskelige Frihed har faaet store Privilegier, de ere Frihedens moralske Svampe, ligesom den rigeste Jordbund frembringer det værste Ukrud, de ødelæggende og giftige Produkter.

Det var ikke noget Ualmindeligt for Folket paa Hytte-Høien at blive sammenkaldt paa den her beskrevne Maade. Vi skrive her om en Periode, som den nærværende oplyste Generation er tilbøielig til at sammenblande med et dunklere Afsnit af Amerikas Historie, i det mindste i Alt hvad der angaaer de sociale Forhold; skjøndt det blev overseet af Mormon-Bibelens længe begravede Viisdom og Millers Fortolkning af Prophetierne.

Paa den Tid vare Folk ikke saa taabelige altid at ville synes vise, men nogle af vore angelsariske Forfædres Fester og Festligheder taaltes endnu iblandt os; thi endnu havde ikke Uafhængighedsdagens altfortærende og altopslu-

gende Jubelfest stillet enhver anden lignende Festdag i Skyggen. Kaptain Willoughby havde desuden medbragt til Kolonierne Kjærlighed til Festligheder, der er langt mere fremherskende i den gamle Verden, end i den nye; og det var ikke noget Ualmindeligt hos ham at sammenkalde sine Folk, for at feire en Fødselsdag eller Aarsdagen efter et Slag, hvori han havde seiret. Da han nu ved denne Leilighed viste sig paa Græspletten, ventede man derfor at han vilde forkynde noget Lignende.

Beboerne af Godset „Hytte-Hoien" kunde deles i tre store physiske, og vi maae tilføie, moralske Kategorier eller Racer, nemlig: den angelsariske, den hollandske og den afrikanske. Den første var den talrigste, den indbefattede Møllernes Familier, de fleste af Haandværkernes og Godsopsynsmanden Joel Strides' Familie. Den anden bestod fornemmelig af Arbeidsmænd, og til den sidste hørte udelukkende Tjenestefolkene, med Undtagelse af een af Plinierne, som var Agerdyrker, men havde dog Tilladelse til at leve i Hytten med sine Slægtninge. Denne Inddeling havde Maud i et Anfald af muntert Lune kaldt „de tre Stammer", medens hendes Fader, for at gjøre Optællingen fuldstændig, havde opstillet Sergeanten, Mike og Jamie Allen som overcomplette.

De tre Stammer og de tre Overcomplette vare alle forsamlede paa Sletten, da Kaptainen nærmede sig med sin Familie. Af et vist hemmeligt Instinkt havde de delt

sig i Grupper, idet den hollandske holdt sig lidt fjernet fra Yankeerne, og de Sorte, ret som om det var en hellig Skik, stode i nogen Afstand i Baggrunden, saaledes som det sommede sig Folk af deres Farve og Slaver. Mike og Jamie havde dog indtaget en vis neutral Stilling mellem de to store Afdelinger af Hvide, som om de i samme Grad vare ligegyldige for deres Stridigheder og Antipathier. Saaledes stode nu alle Partier og ventede med Utaalmodighed paa den Meddelelse, der saa længe havde ladet vente paa sig. Kaptainen traadte nu frem, og idet han tog sin Hat af — en Ceremoni, han altid iagttog ved saadanne Leiligheder, og som havde den Virkning, at hans Tilhørere efterlignede ham — tiltalte han Forsamlingen.

„Naar Folk leve sammen i en øde Egn, som denne," begyndte Kaptainen, „bør der ikke være Hemmeligheder imellem dem, mine Venner, med Hensyn til det, som angaaer de almindelige Interesser. Vi ligne Mennesker paa en fjern Ø — vi danne en Koloni for os selv, og vi maae gaae aabent og ærligt tilværks med hverandre. Jeg vil derfor meddele Eder Alt, hvad jeg selv veed om en Sag, der er af den yderste Vigtighed for Kolonierne og Riget." Her spidsede Joel Drer og kastede et betydningsfuldt Blik til Mølleren, en Landsmand og mangeaarig Nabo, der havde den Forretning at male for Kolonien, og derfor gik under Navnet „Møller" par excellence. „I

vide alle," vedblev Kaptainen, „at der nu mere end i ti Aar har været alvorlige Vanskeligheder mellem Kolonierne og Parlamentet; Vanskeligheder, som et Par Gange deelviis ere blevne bilagte, men som ofte have reist sig igjen i en ny Form, saasnart som den gamle Strid var jevnet."

Her standsede Kaptainen et Øieblik, og Joel, som var „Folkets" sædvanlige Ordfører, tog Anledning til at komme frem med et Spørgsmaal.

„Kaptainen mener formodentlig," sagde han i en los, halv ærlig, halv jesuitisk Tone, „Parlamentets Ret til at beskatte os Amerikanere uden vort eget Samtykke eller uden at vi tage Deel i deres Lovgivning?"

„Ja, det er dette jeg mener. Theeskatten og Spærringen af Havnen i Boston have bragt flere Afdelinger af kongelige Tropper iblandt os, end sædvanlig. Boston har, som I formodentlig vide, nu i nogle Maaneder havt en stærk Garnison. Omtrent for ser Uger siden sendte den Overstkommanderende en Troppeafdeling ud til Concord i New Hampshire, for at ødelægge visse Forraad. Disse Tropper kom i Kamp med Minuts-Mændene, og der blev udgydt Blod. Derpaa fulgte en Skjærmydsel, hvori flere Hundrede bleve dræbte og saarede, og jeg mener at kjende begge Parter tilstrækkelig til at kunne forudsige, at en lang og blodig Borgerkrig er i Begreb med at begynde. Disse ere Ting, som I skulde vide, og derfor har jeg fortalt Eder dem."

Denne ligefremme, men udførlige Beretning blev optaget meget forskjelligt af de forskjellige Tilhørere. Joel Strides hviede sig forover med den største Interesse, for ikke at tabe en eneste Stavelse. De fleste Ny-Englændere eller Yankeer viste stor Opmærksomhed og verlede betydningsfulde Blik med hinanden, da Kaptainen var færdig. Mike stod og lænede sig til en Stok, som han sædvanligviis gik med, naar han ikke arbeidede, saae sig omkring, som om han ventede at Kaptainen skulde befale ham, paa hvem han skulde begynde. Hollænderne syntes nysgjerrige, men forvirrede, gabende paa hinanden, som Mænd, der vel vilde kunne fatte en Beslutning, dersom man vilde give dem Tid, men som vistnok endnu ingen havde taget. Hvad de Sorte angik, da begyndte deres Øine at blive saa store som Theekopper, ved at høre tale om Strid; da der blev fortalt, at det var kommen til Kamp, grinte de af Fryd over en saa oplivende Ting. Da Antallet af de Døde blev omtalt, bleve de ligesom gjennemborede af Skræk, og deres Ansigter udtrykte stor Misfornøielse. Nick alene var ligegyldig. Af den kolde Ro i hans hele Væsen saae Kaptainen strax, at Slaget ved Lexington ikke havde været en Hemmelighed for Tuscaroraen, da han begyndte sin egen Beretning. Da Kaptainen altid opmuntrede sine Undergivne til en passende Fortrolighed, saa fortalte han dem nu, at han var rede til at svare dem paa de Spørgsmaal,

som de maatte anſee for paſſende at gjøre ham, for at tilfredsſtille deres naturlige Nysgjerrighed.

„Diſſe Nyheder ere formodentlig komne med Majoren?“ ſpurgte Joel.

„Det er en meget rigtig Formodning, Strides. Min Søn er her, og vi have ikke kunnet faae dem at vide paa anden Maade.“

„Er det Deres Herligheds Ønſke, at vi ſkulle tage vore Geværer og gaae ud at fægte enten paa det ene eller det andet Parties Side?“ ſpurgte Mike.

„Jeg ønſker intet Saadant, O'Hearn. Det vil være tidligt nok for os at tage en beſtemt Beſlutning, naar vi have faaet en klarere Idee om hvad der egentlig foregaaer.“

„Troer Kaptainen da ikke, at Sagerne ere komne ſaa vidt for Amerikanerne, at de ſaa at ſige maae tage en afgjørende Beſlutning?“ ſpurgte Joel paa en meget raae Maade.

„Jeg troer det vil være det klogeſte for os alle, at vi blive, hvor vi ere, og ſom vi ere. Borgerkrig er en alvorlig Sag, Strides, og Ingen bør ſtyrte ſig blindt ind i dens Farer og Trængſler.“

Joel ſaae til Mølleren og Mølleren ſaae til Joel. Ingen af dem ſagde dog nu Noget. Jamie Allen havde været ude i Aaret 45, da han var 30 Aar yngre end nu, og ſkjøndt han havde ſin Forkjærlighed og ſin Modbydelighed, lærte Omſtændighederne ham dog Klogſkab.

„Tænker De ikke, at Parlamentet vil kalde Soldater sammen, til at gjøre dets Villie gjældende mod det stakkels ubevæbnede Folk overalt i Landet, som ikke er forsynet med Midler til at gjøre Modstand?"

„O! Jamie!" svarede Mike, som ikke syntes at anse det for nødvendigt at bedømme Sagen selv med den sømmeligste Respekt. „Hvor er Din Tapperhed og Dit Mod, at Du kan gjøre et saadant Spørgsmaal? En Mand er altid beredt, naar han har Arme og Been frie, saa at han kan handle overeensstemmende med sin Natur. Hvad vilde et Regiment kunne udrette imod en saadan Plads som denne. I ti Aar har jeg nu været her, og har aldrig været istand til at finde ud heraf. Sæt en Soldat til at roe paa Søen mod den opgaaende Sol og befael ham at gaae til den anden Ende, og han vil have sin Nød med at naae Maalet. Jeg veed det, thi jeg har forsøgt det, og det er ikke en ny Begynder, som vil kunne gjøre det med saadanne Aarer, med Undtagelse af at han ikke forstaaer sig Noget paa den Ting."

Dette var temmelig uforstaaeligt for Enhver, undtagen for Joel, og selv han havde hørt op at lee ad Mike's Søreise i de sidste 6 til 7 Aar; forskjellige andre Uheld, der alle havde deres Oprindelse fra en lignende Tankeforvirring, havde fortrængt dette Uheld. Disse Ord tydede imidlertid paa, at Mike maatte ansees som krigersk sindet, og at han var tilbøielig til at følge sin

Herre i Kampen, uden at forurolige sig med noget Spørgsmaal angaaende det Rigtige eller Urigtige i Striden. Ikke desto mindre havde Manden fra Grevskabet Leitrim sine særegne Principer, der alle havde en vis Indflydelse paa hans Opførsel, saa ofte han kunde komme til at gjøre dem anvendelige. Først og fremmest hadede han alle Yankeer af ganske Hjerte, og han hadede en Engelskmand baade som en Undertrykker og en Kætiker; dog elskede han sin Herre og Alt, hvad der tilhørte ham. Disse vare vistnok modstridende Følelser, men Mike var idel Modsigelse baade i Theori og i Praxis.

Den angelsaxiske Stamme yttrede Tilbøielighed til at trække sig tilbage, og lovede at den vilde tænke over Sagen; et Skridt, som Mike lydelig protesterede imod, idet han erklærede, at han aldrig vidste at der var kommen noget Godt ud af at tænke, naar Sagen først var kommen saa vidt, at det var kommen til Slag.

Ogsaa Jamie gik bort, kløende sig i Hovedet, og man saae, at han den Dag gjorde mange Pauser mellem de Spadefulde Jord, som han fra Tid til anden lagde omkring sine Planter, som om han tænkte over, hvad han havde hørt. Hvad Hollænderne angik, da var deres Time endnu ikke kommen; Ingen ventede, at de skulde fatte en Bestemmelse den Dag, et Spørgsmaal blev dem forelagt.

Negrene forsamlede sig og begyndte at udlade dem om det vidunderlige Slag, hvori saa mange Christne vare

blevne dræbte. Lille Klodrian angav Antallet af de Dræbte med nogle Tusinde, men store Klodrian, som det anstod sig hendes mere ophøiede Navn og høiere Aand, erklærede, at Kaptainen havde sagt 100,000, et Tab, der efter hendes Paastand var det ringeste, naar der skulde være Tale om et stort Slag.

Da Kaptainen var kommen ind, forlangte Sergeant Joyce en Audients, blot i den Hensigt at udbede sig Kaptainens Befalinger, uden i mindste Maade at spørge om Principer.

Syvende Kapitel.

Vi alle ere her,
Fader og Moder,
Søster og Broder,
Enhver, som vort Hjerte er kjær.
Hver Stol er fyldt, hver Plads er besat;
Gid ingen Fremmed nu komme inat!
Ei ofte samles Familien her
Om Arnestedets blussende Skjær;
Velsignet være da Stedet vort Hjem,
Hver Sorg, hver Smerte for evig glem,
Lad Freden udøve sin milde Magt,
Lad Kjærligheden velsigne vor Pagt;
Thi alle — alle ere vi her.

Sprague.

Skjøndt de fleste af Folkene trak sig tilbage til deres Boliger eller til deres Arbeide, saasnart Kaptainen havde sendt dem bort, bleve dog nogle Faa tilbage, for at modtage hans nærmere Befalinger. Blandt de Sidste vare Joel, Tømmermanden og Smeden. Disse Mænd traadte nu hen til Hovedet for Kolonien og hans Søn, som vare blevne staaende i Nærheden af Porten, talende om de Forandringer, som den nærværende Tingenes Stilling maatte gjøre nødvendige i og omkring Hytten.

„Joel," sagde Kaptainen, da de tre Mænd vare komne ham saa nær, at de kunde høre hans Befalinger.

„Denne store Forandring af Forholdene vil gjøre nogle Forandringer i vort Forsvarsvæsen tilraadelige, om ikke nødvendige."

„Troer Kaptainen, at Indbyggerne i Kolonien ville angribe os?" spurgte den snu Opsynsmand med Eftertryk.

„Maaskee ikke Indbyggerne i Kolonien, Strides, thi vi have endnu ikke erklæret os for deres Fjender; men der ere andre Fjender, som ere mere at befrygte end Kolonisterne."

„Jeg skulde dog mene, at Kongens Tropper ikke vilde gjøre sig den Ulejlighed at komme herhen — de vilde lettere kunne finde Veien herhen end tilbage. Desuden vilde en Plyndring her neppe betale en saadan Marsch."

„Maaskee ikke; men der har ikke været nogen Krig i disse Kolonier, som nogle af de vilde Stammer ikke have været indviklede i, førend de Hvide aabenbart vare rykkede i Marken imod hinanden."

„Troer De virkelig, at der fra denne Side ere alvorlige Farer at befrygte?" udbrød Majoren overrasket.

„Uden tvivl min Søn. Scalperkniven vil være i Virksomhed om ser Maaneder, dersom den ikke allerede har begyndt sit Værk, hvis blot det Halve af de Efterretninger, som Du bringer, er sandt: det er Amerikas Historie."

„Jeg troer snarere, kjære Fader, at Deres Omhu for min Moder og Søstre vildleder Dem. Jeg kan ikke troe, at de amerikanske Auctoriteter nogensinde vilde tillade

sig saa afskyelige Forholdsregler, der aldrig lode sig retfærdiggjøre; og hvis det engelske Ministerium skulde være grusom eller principlos nok, til at gribe til saadanne Forholdsregler, da vilde et saa menneskeligt følende Folk i sin værdige Uvillie fratage det Magten."

Da Majoren havde endt, vendte han sig om, og blev forbauset ved at see Udtrykket i Joels Ansigt, der tilkjendegav den høie Interesse, hvormed han lyttede til Majorens varme og oprigtige Ord.

„Menneskelighed er en meget smuk Kjæphest for politiske Talere," svarede Faderen rolig. „Men hos en gammel Soldat vil det neppe blive regnet for Meget. Gud give Du maa ende denne Krig med de samme ædle og naturlige Følelser, hvormed Du begynder den."

„Majoren vil neppe have Noget at frygte af de Vilde, hvis han er paa sine naturlige Venners Side," bemærkede Joel, „og dersom det, som han siger om Kongens Raadgiveres Menneskelighed, er sandt, saa vil han kunne være sikker for dem."

„Majoren vil være paa den Side, som hans Pligt byder ham, Strides, hvis det behager Eders Anskuelser af Sagen," svarede Majoren med lidt mere Stolthed, end Leiligheden fordrede.

Det gjorde Faderen ondt, og han angrede at hans Søn havde været saa uforsigtig; men han saae ikke noget

andet Middel til at udjevne Sagen paa, end at henlede Folkenes Opmærksomhed paa den dem foreliggende Sag.

„Hverken det amerikanske eller det engelske Folks virkelige Ønsker komme meget i Betragtning ved Fortsættelsen af denne Krig. Dens Ledelse vil falde i Hænderne paa Saadanne, som mere ville have Maalet for Øie, end Midlerne, og et heldigt Udfald vil ansees for et tilstrækkeligt Forsvar for enhver Uret. Saaledes er det gaaet i alle Krige paa min Tid, og saaledes vil det sandsynligviis ogsaa gaae i denne. Jeg frygter for, at det ikke vil gjøre nogen stor Forskjel, paa hvilken Side vore Følelser ere. I ethvert Tilfælde vil der være Vilde, som vi maae beskytte os imod. Disse Porte maae hænges op, det er det Første, som maa gjøres Joel; og jeg tænker alvorlig paa at opstille Palissader rundt om Høien; naar dette er gjort, vil Hytten ikke let kunne indtages, uden ved Artilleri."

Denne Tanke syntes at gjøre Indtryk paa Joel, skjøndt ikke paa en fordeelagtig Maade. Han stod og betragtede Huset og de stærke Porte et Par Minutter, førend han kom frem med sine Meninger om denne Ting. Da han talte, var det mere i en tvivlende end i en bifaldende Tone.

"Det er Alt meget sandt, Hr. Kaptain," sagde han, „Huset vilde synes at være langt mere sikkert, hvis Portene bleve hængte; men man kan ikke ret vide det, under-

tiden ere Porte en Sikkerhed, undertiden ere de det ikke. Det afhænger ganske af, fra hvilken Side Faren kommer. Da nu dog disse ere gjorte og færdige til at blive hængte, saa vilde det jo være Skade, om de ikke bleve brugte, dersom man blot kunde finde Tid dertil."

„Tiden maa findes, Portene maae hænges," faldt Kaptainen ham i Talen, der var altfor vant til Joels tvivlende og meget overveiende Væsen, til at han altid skulde finde sig deri med Taalmodighed. „Ikke alene Portene maae hænges, men Palissaderne maae gjøres færdige, der maae graves Huller, og Volden maa fuldendes."

„Det maa naturligviis skee, som Kaptainen siger, da han er Herre her. Men i Mai er Tiden kostbar, vi have endnu ikke lagt det Halve af vor Sæd, og nogle af Markerne have endnu ikke faaet den sidste Pløining. Høsten kommer ikke uden Saatiden, hverken for store eller smaa Mænd; og det forekommer mig som en Krænkelse af Herrens Velsignelse at hænge Porte op og grave Huller af den Grund, som Kaptainen omtaler, naar man ikke kan sine nogen synlig Fare, der anbefaler saadanne kloge Forholdsregler."

„Det kan nu være Din Mening, Strides, men det er ikke min. Det er min Hensigt at beskytte mig mod en synlig Fare, som man endnu ikke kan see, og jeg vil være Dig meget forbunden, dersom Du endnu idag vil faae disse Porte hængte."

„Endnu idag! Kaptainen spøger nok? Alle Koloniens Hænder vilde ikke kunne faae disse Porte paa deres Plads i mindre end en Uge."

„Det forekommer mig, Strides, at Du nu selv spøger, som Du kalder det."

„Nei, det gjør jeg i Virkeligheden ikke, Hr. Kaptain; disse Porte maae hænges op efter mechaniske Grundsætninger; og det vil i det mindste tage to til tre Dage for Tømmermanden og Smeden at faae Arbeiderne færdige dertil, derpaa skulde jeg mene, at selve Hængningen vil tage en heel Dag til hver Fløi. Hvad nu Volden angaaer, saa skal der hugges Træe, som skal føres til, der skal graves Huller og der skal opreises Stammer. Dermed ville alle Hænder være beskjæftigede indtil Hypningstiden, og det er det Samme som at Hypningen vilde komme før Plantningen."

„Det forekommer mig ikke at være saa vanskeligt et Arbeide, som Joel fremstiller det. Portene ere vistnok tunge og ville tage os en Dag eller to; men hvad Palissaderne angaaer, saa har jeg, hvis jeg ikke tager Feil, seet Forter blive omgivne dermed i een Uge. Du kjender Noget til den Ting, Robert, hvad er Din Mening?"

„Jeg mener, at dette Huus kan blive omgivet med Palissader i den Tid, De omtaler; og da jeg ikke vil kunne overtale mig til at forlade Familien, førend den er i Sikkerhed, saa vil jeg med Deres Tilladelse blive og føre Opsynet med Arbeidet."

Tilbudet blev med Glæde modtaget af mere end een Grund, og da Kaptainen var vant til at blive adlydt, naar han alvorlig vilde, saa gav han strax Befaling til at begynde Arbeidet. Joel blev dog fritaget derfor, paa det at han kunde ende Plantningen, som han havde begyndt, og som faa Hænder vare tilstrækkelige til at fuldende i den forønskede Tid. Da man ikke behøvede dybe Grave, var Arbeidet af en meget simpel Natur, og Majoren begyndte sin Deel deraf, uden engang at vende tilbage til Huset. Det Første, som skulde gjøres, var at grave en fer til syv Fod dyb Grav, som skulde omgive den hele Bygning i en Afstand af omtrent 40 Alen fra Huset; denne Linie løb paa hver Side af Hytten lige til Randen af Afgrunden og gjorde Siderne langt sikkrere end Fronten, hvor den gik over Sletten i en sagte skraanende Flade. I en Time havde Majoren afsat denne Linie med Nøiagtighed, og fer til otte Mænd bleve satte i Arbeide, for med Spader at grave Graven. En anden Afdeling blev sendt til Skoven, for at hugge det nødvendige Qvantum Kastanietræer, og om Middagen saae man allerede en Ladning af de nødvendige Materialier paa Pladsen. Med Portene var der dog ikke gjort Noget.

Kaptainen var, sandt at sige, nu glad. Scenen mindede ham om hans militære Liv, og han ilede omkring, befalende med en god Deel af fornyet Ungdomsild, idet han dog vogtede sig for i nogen Maade at forhindre

Sonnens Planer. Mike rodede som en Muldvarp, og var virkelig kommen flere Fod frem, førend nogen af Yankeerne var kommen til Bunden af deres Deel af Graven. Jamie Allen tog med Beregning fat paa Værket; men det varede ikke længe, førend hans graae Haar bleve seete i lige Linie med Jordens Overflade. Det var ikke vanskeligt at grave, endskjøndt Grunden var noget stenet, og Arbeidet gik frem med Liv og Hurtighed. Hele denne Dag og de tre paafølgende Dage var der Liv paa Høien; der blev kastet Jord op, Vogne gik frem og tilbage, Tømmermænd saugede, Alt var i Virksomhed. Mange af Folkene erklærede, at deres Arbeide var unødvendigt, ja endogsaa ulovligt; men ikke en Eneste vovede at nøle under Majorens Øine, efterat hans Fader først havde givet dem en alvorlig Befaling.

Imidlertid var Joel ogsaa bleven færdig med at saae, skjøndt han havde gjort mange lange Pauser under sit Arbeide paa Sletten, for at see og betragte den Scene af Virksomhed og Travlhed, som Høien frembød. Henimod den fjerde Dags Aften blev han tilligemed de faa Folk, han havde beholdt hos sig, nødt til at slutte sig til den almindelige Sværm. Imidlertid var Graven bleven færdig, det Meste af Tømmeret var tilhugget, og man havde begyndt at opreise Palissaderne; ethvert ungt Træ blev afhugget i en Længde af tyve Fod og spidset paa Enden. Med passende Mellemrum blev der indhugget Taphuller, til at

satte Tverbjelkerne i, og Huller bleve borede til Pinde. Dette var den hele Forberedelse, og Tømmeret blev nu sat ned med den spidse Ende øverst. Da et tilstrækkeligt Antal saaledes vare opstillede nogle faa Tømmer fra hinanden, bleve Tverbjelkerne fastgjorte, saa at det Hele kom til at udgjøre een eneste sammenhængende Ramme eller Rækværk. Dette Rækværk blev nu rettet efter en Snor og gjort fast forneden ved at stoppe Jord omkring det. Dette sidste Arbeide fordrede Omhu og Omlob i Hovedet, og det blev derfor betroet til den betænksomme Jamies specielle Opsyn, da Majoren havde opdaget, at Yankeerne i Almindelighed vare altfor utaalmodige efter at komme frem og vise deres Dygtighed. Sergeant Joyce var i Særdeleshed brugbar til at opreise Stammerne og give det hele Foretagende et krigersk Udseende.

„Rækværk er langt bedre end r a s k Værk,“ bemærkede den rolige Skotlænder, idet han gik omkring blandt Folkene, „og det er ikke Støi og Travlhed, som fornøier Kaptainen. Den Ting, som gjøres godt, gjøres med den mindst mulige Støi og Forvirring. Sæt Palissaderne lige, Folk.“

„Retter dem i een Linie, Kammerater,“ tilføiede den ærværdige Sergeant.

„Dette er en forunderlig Saaning, Jamie,“ bemærkede Joel, „og der vil komme endnu forunderligere Frugt ud deraf; troer Du, at disse unge Kastanietræer igjen

ville groe, fordi I her stille dem op i Rækker, ligesom Furerne løbe Side om Side paa Marken?"

„Det er ikke for at de skulle groe, at vi gjøre det, Joel, men for at de skulle bevare den menneskelige Opvækt, som vi have. For at afholde de vilde Barbarer fra Skovene, fra at slaae vore Pandeskaller i Stykker, førend den naturlige Høsttid samler os til Evighedens Høst. De, som ikke holde af den Sikkerhed, som vi ere i Begreb med at skaffe dem, kunne gaae deres Vei til andre Steder, hvor de ikke finde Forter og Palisader, som forstyrre deres Øine."

„Jeg er slet ikke dadelsyg, Jamie, skjøndt det efter mit Begreb vilde være en langt bedre Brug af Eders Tømmerplantage, at forarbeide Tømmeret til Baase for Creaturerne om Vinteren; deri kunde jeg see noget Godt, men ikke heri."

„Gid Du da faae en Ulykke, Mester Straamand," raabte Mike nede fra Bunden af Graven, hvor han med megen Iver haandterede en Spade, „gid Du og alle Dine Lige faae en Ulykke, Mester Strides, siger jeg. Dersom I ikke finde Behag i en Forskandsning, naar der er Krig, saa kunne I blot tage Eders Tornister paa Nakken, og gaae ud i det aabne Land, hvor I ville have Alt til Eders Tilfredshed. Vi ville befæste Huset, det ville vi, og ikke et Haar paa Missus' Hoved, eller paa de unge Ladyers Hoveder, eller paa Herrens Hoved, skjøndt han er

betydelig skaldet, ja det er han — men ikke et Haar paa alle disse Hoveder skal blive krænket, saalænge Jamie og Mike og den gamle Sergeant her kunne røre sig. Jeg vilde ønske, jeg havde Graven her fuld af Eders Vilde, og vi vilde da foretage en almindelig Liigbegjængelse med disse Landstrygere! O, de ere Djævelens Afkom, det hører jeg Alle sige, og jeg skylder dem ikke nogen Kjærlighed.'

„Og dog er Du Nicks gode Ven, der ikke kan kaldes Andet end et specimen af sit Folk."

„Er det Nick, Du er efter? Nu, Nick er halv civiliseret efter Eders Yankee-Maneer, og han er overhovedet slet ikke noget specimen."

Joel gik brummende bort og lod Arbeiderne være i Uvished om han fandt mindre Behag i det Arbeide, til hvis Fremme han nu var nødt til at være behjælpelig, eller i Mikes Hentydning til hans egne Landsmænd. Arbeidet gik imidlertid fremad, og en Uge efterat det var begyndt, vare Palissaderne færdige, undtagen Portene derpaa. Indgangen gjennem Palissaderne var lige for Hovedporten, og begge Gjennemgangene stode endnu aabne, da de yderste Porte endnu ikke vare blevne færdige, og de inderste endnu ikke vare hængte op.

Det var en Løverdag Aften, da den sidste Palisade blev gjort fast i Jorden, og alle Tegn paa det nye Arbeide bleve bortfjernede, for saavidt som muligt atter at bringe Høiens forrige Skjønhed tilveie. Det havde været

en travl Uge, saa at den endogsaa havde forhindret Majoren fra at tage Deel i de fortrolige Samtaler med Moder og Søstre, som han ved sine forrige Besøg pleiede at finde saa megen Glæde i.

Dagens Besværligheder sendte tidlig Enhver til Puderne, og de faa Ord, man havde verlet, havde mere været inderlige og venskabelige, end de havde meddelt synderligt. Da nu det fornemste Arbeide var saa nær tilendebragt og Levningerne ryddede af Veien, sammenkaldte Kaptainen atter Familien paa Græspletten, for at nyde en behagelig Aften henimod Slutningen af Mai Maaned.

Aarstiden var meget gunstig, og Veiret var endogsaa mildere, end det sædvanlig pleiede at være i denne skyggefulde Dal. Det var første Gang i dette Aar, at Mrs. Willoughby samtykkede i, at Theetøiet blev bragt ud paa et fast staaende Bord, som var opstillet i Skyggen af en smuk Elm, færdigt til en fête-champêtre af denne simple Art.

„Kom, Wilhelmine, og giv os en Kop af Din duftende Haisang, som vi Gud skee Lov have Overflodighed af, enten der nu er betalt Told af den eller ikke. Det vilde ikke være mig behageligt, dersom det var bekjendt, hvormeget amerikansk Smuglegods vi paa den Maade have taget til os. Men en Smule Thee her oppe i Skoven kan ikke i Længden gjøre en Mands Samvittighed stor

Skade. Jeg haaber, Major Willoughby, at Hans Majestæts Tropper ikke foragte Theen i disse urolige Tider?"

„Det være langt fra, Sir; vi anse det for saa loyalt at drikke den, at man endogsaa skal forsømme Portvinen og Æresvinen i Boston Jeg er en Ynder af Theen, men for dens egen Skyld, thi jeg bryder mig ikke meget om dens Biegenskaber. Farrel," sagde han og vendte sig om til sin Tjener, der hjalp Plinius den Ældre med at ordne Bordet. „Naar Du er færdig, bring mig saa den Kurv, som Du vil finde paa Toiletbordet i mit Værelse."

„Rigtig, Robert," bemærkede Moderen smilende; „Kurven er ikke bleven behandlet med megen Høflighed. Jeg har ikke hørt eet eneste taknemmeligt Ord for alle de smukke Ting, som den indeholder."

„Mit Sind har været beskjæftiget med Omsorg for Deres Sikkerhed, kjære Moder, og det maa tjene til min Undskyldning. Nu har dog det Hele et Udseende af Sikkerhed, saa at vi kunne tage Pusterum, og min Taknemmelighed kan nu frit udtale sig. Hvad Dig angaaer, Maud, saa gjør det mig ondt at maatte sige, at Du staaer overbeviist om Dovenskab; der er ikke een eneste Ting, som hidrører fra Din Haand, eller som vidner om, at Du har tænkt paa mig."

„Er det muligt!" udbrød Kaptainen, som var ifærd med at komme Vand paa Theepotten. „Maud er den sidste, om hvem jeg skulde formode en saadan Forsømmelse. Jeg

forsikkrer Dig, Bob, at der ikke er en Eneste, der med mere Interesse end Maud lytter til Efterretningerne om Dit Avancement og Dine Foretagender i Armeen."

Maud selv svarede ikke. Hun dreiede Hovedet til Siden i hemmelig Bevidsthed om, at hendes Søster var den Eneste, der kunde opdage den Rødme, som hun følte varmede hendes Kinder, og drage sine Slutninger deraf. Men Mauds levende Følelse tillagde Beulah Mere, end den ædle og ukunstlede Pige fortjente. Hun var saa ganske vant til at betragte Robert og Maud som Broder og Søster, at ikke engang Alt det, som var foregaaet, kunde rokke hendes Meninger eller give hendes Tanker en ny Retning. Netop i samme Øieblik kom Farrel tilbage og satte Kurven paa Stolen ved Siden af sin Herre.

„Nu, min kjære Moder og I Pigebørn — Majoren havde ophørt at bruge Ordet „Søstre", naar han henvendte sig til b e g g e de unge Damer — Nu, min dyrebare Moder og I Pigebørn, vil jeg give Enhver, hvad der tilkommer Enhver. For det Første tilstaaer jeg min egen Uværdighed, og jeg erkjender, at jeg ikke fortjener det Halve af den ømme Opmærksomhed, som jeg har modtaget i disse forskjellige Gaver; derpaa ville vi gaae over til Enkelthederne."

Majoren udbredte nu enhver enkelt Gjenstand, som Kurven indeholdt, og fandt Ordene „Moder" og „Beulah" vedhæftet enhver; men ikke eet eneste Tegn paa, at

hans yngre Søster havde tænkt paa ham. Hans Fader syntes overrasket, for ikke at sige en Smule alvorlig, og med sienſynlig Nysgjerrighed ventede han at see en Gave fra Maud, efterſom den ene Ting efter den anden kom op, uden at der var noget Tegn paa, at hun havde huſket paa den Fraværende.

„Det er i Sandhed forunderligt," bemærkede Faderen alvorlig. „Jeg haaber, Bob, at Du ikke har gjort Noget, hvorved Du har fortjent dette? Det ſkulde gjøre mig ondt, om Du havde fornærmet min lille Pige."

„Jeg forſikkrer Dem, kjære Fader, at jeg aldeles ikke er mig nogen ſaadan Handling bevidſt, og jeg maa paa det Høitideligſte erklære, at jeg aldrig har havt til Hensigt at ville fornærme. Derſom jeg er ſkyldig, ſaa beder jeg nu Maud om at tilgive mig."

„Du har Intet gjort, Robert — Intet ſagt — Intet tænkt, der kunde fornærme mig," ſagde Maud ivrig.

„Hvorfor har Du da forglemt ham, min Skat, da dog Din Moder og Søſter have givet ham ſaa mange Beviſer paa, at de have erindret ham?" ſpurgte Kaptainen.

„Tvungne Gaver ere ikke Gaver, jeg kan ikke lide at blive twungen til at give Preſenter."

Diſſe Ord bleve yttrede paa en Maade, ſom foranledigede Majoren til igjen at kaſte alle de forſkjellige Gjenſtande i Kurven, ſom om han ønſkede at blive fri for denne Sag uden videre Oplysninger. Paa Grund af denne

Jilfærdighed lagde han ikke Mærke til Skærfet. Til Lykke for Maud, som var nær ved at briste i Graad, forebyggede Theen enhver videre Hentydning til denne Sag.

„Du fortalte mig, min Søn," sagde Kaptain Willoughby, „at Dit gamle Regiment havde faaet en ny Oberst, men Du forglemte at omtale hans Navn. Jeg haaber da, at det er min gamle Teltkammerat, Tom Wallingford, som skrev mig til forrige Aar, at han havde noget Haab derom?"

„General Wallingford har faaet et Regiment lette Dragoner; General Meredith har mit gamle Regiment; han er nu her i Landet i Spidsen for en af Gage's Brigader."

Det er et mærkeligt Beviis paa den Maade, hvorpaa Maud — Maud Willoughby, som hun altid blev kaldt — var bleven identificeret med Familien paa Hytte-Høien, at ikke een eneste af de nærværende Personer — undtagen to — tænkte paa hende, da General Meredith blev omtalt, skjøndt han var hendes virkelige Faders Onkel. Disse to Undtagelser vare Majoren og hun selv. Den Første hørte nemlig aldrig dette Navn, uden at tænke paa sin smukke lille Legekammerat og Pleiesøster; medens Maud i den senere Tid var bleven nysgjerrig, ja endogsaa ængstelig, naar der var Tale om hendes naturlige Slægtninge. En Følelse, beslægtet med Ærefrygt — en Følelse, der syntes at ville gjøre Vold paa een af de helligste Pligter —

hindrede hende fra at komme frem med nogen Hentydning til sine forandrede Tanker i Nærværelse af dem, som hun fra sin tidligste Barndom havde betragtet som sine nærmeste Slægtninge, og som endnu vedbleve at betragte hende som saadan. Hun vilde have givet en Verden, for at kunne gjøre Robert nogle faa Spørgsmaal om den Slægtning, han havde omtalt, men hun kunde ikke tænke paa at gjøre det i Nærværelse af Moderen, hvad hun saa siden kunde blive tilbøielig til at prøve paa, naar hun var ene med den unge Mand.

Nick kom imidlertid drivende langs med Palissaderne, og nærmede sig Bordet med den Ligegyldighed for Personer og Ting, som charakteriserede ham. Da han var kommen ganske nær til Selskabet, standsede han og fæstede sine Øine paa det nye Arbeide.

„Du seer, Nick, at jeg er ifærd med at blive Soldat igjen paa mine gamle Dage," bemærkede Kaptainen. „Det er nu mange Aar siden vi to mødtes ved en Linie af Palissader. Hvad synes Dig om vort Arbeide?"

„Hvorfor De gjøre ham, Kaptain?

„For at være sikker imod de røde Mænd, dersom de hændelsesviis skulde faae Lyst til vore Scalper."

„Hvorfor behøve Eders Scalp! Krigsøren er endnu ikke bleven gravet op imellem os — begravet ham saa dybt, kan ikke finde ham i ti, to, sex Aar."

„Den har rigtignok længe været begravet; men I røde

Herrer ere saa behændige til at grave den op med stor Hurtighed, saasnart der er nogen Leilighed dertil. Jeg formoder at Du veed, at der ere Uroligheder i Kolonierne?"

"Fortælle Nick Alt derom," svarede Indianeren undvigende. „Ikke læse — ikke høre — ikke tale meget — tale meest med Irlændere — kan ikke forstaae, hvad de ville sige — sige Noget saa, derpaa sige det paa en anden Maade."

„Mike er rigtignok ikke meget klogtig," svarede Kaptainen leende, og hele Selskabet stemte i med, „men han er et fortræffeligt Menneske, og han er altid tilstede i Nødens Tid."

„Daarligt Gevær — aldrig ramme — skyder i een Retning — seer i en anden."

„Jeg maa rigtignok tilstaae, at han ikke er stærk i at skyde, men han kan godt omgaaes med en Shillelah. Har han fortalt Dig noget Nyt?"

„Alt han siger Nyt, mere nyt ti Gange, end een Gang. Kaptainen laante Nick en Qvart-Dollar igaar."

„Ja vist laante jeg Dig en Qvart-Dollar, Nick, og jeg tænker, at Du har faaet Rum for den hos Møllleren. Hvorledes skal jeg forstaae det, at Du omtaler det? Har Du ifinde at tilbagebetale mig den?"

„Vistnok god Qvart, aldeles som den Kaptainen laante Nick, lig en Bønne. Nick Mand af Ære; holder sit Ord."

„Dette seer mere saaledes ud, end det virkelig er Tilfældet. Pengene, Nick, Pengene skulde have været tilbagebetalte idag; men jeg ventede ikke at see det; da en Mængde foregaaende Kontrakter af samme Natur ere blevne uopfyldte."

„Tuscarora-Høvding altid Mand af Ære. Hvad han siger, gjør han. God Qvart-Dollar den, Kaptain."

„Det er uomtvisteligt: formodentlig et gammelt Bekjendtskab; det vil ikke være mig ukjært at faae den tilbage, da den kan tjene til et senere Laan."

„Behøver ikke med Tiden; tage ham nu. Kaptainen laane Nick Dollar! betale ham imorgen."

Kaptainen protesterede med det «sequitur», som Indianeren vienskynlig ønskede at bringe i Anvendelse, og afslog, skjøndt paa en godmodig Maade, at laane en større Sum. Nick blev skuffet i sine Forventninger og gik knurrende bort, idet han med fornærmet Mine nærmede sig Palisaderne.

„Det er en forunderlig Krabat," bemærkede Majoren. „Det forundrer mig virkelig, at De taaler ham saa meget her i Nærheden af Hytten. Det vilde være en god Idee, at jage ham bort nu, da Krigen er brudt ud."

„Det er lettere sagt, end gjort. Det vilde være ligesaa let at jage en Vanddraabe bort fra denne Strøm, som en Indianer fra den Deel af Skoven, som han vælger til

sine Besøg. Du bragte ham jo selv hertil, Robert, og Du skal ikke dadle os, fordi vi taale hans Nærværelse."

„Jeg bragte ham hertil, fordi jeg fandt, at han gjenkjendte mig endogsaa i denne Dragt, og fordi det var klogt at gjøre ham til min Ven. Desuden behøvede jeg en Fører, og jeg var vis paa, at han kjendte Veien, dersom ellers Nogen kjendte den. Han er dog en raae Dagdriver, og han synes at have forandret sin Charakteer, siden jeg var Dreng."

„Dersom der er nogen Forandring, Robert, da er det hos Dig. Nick har været Nick i de sidste 20 Aar, eller saalænge som jeg har kjendt ham. Han er vistnok en Skurk; thi ellers vilde han ikke være bleven udjaget af sin Stamme. Den indianske Retfærdighed er streng, men det er en naturlig Retfærdighed. Ingen bliver nogensinde sat i Ban blandt de røde Mænd, førend man er overbeviist om, at han ikke duer til at nyde de vilde Rettigheder. I Garnisonen betragtede vi altid Nick som en snu Krabat, og behandlede ham overeensstemmende dermed. Naar man er paa sin Post mod saadan en Fyr, kan han ikke gjøre noget Ondt, og denne Tuscarora har en heldbringende Frygt for mig, som holder ham i taalelig Orden under hans Besøg i Hytten. Den fornemste Ulykke, han bevirker her, er at han faaer Mike og Jamie til at tage mere Santa Cruz til dem, end jeg ønskede; men Møllereu har faaet den Befaling, at han ikke maa sælge mere Rum."

„Jeg troer neppe at Du lader Nick vederfares Retfærdighed, Willoughby," bemærkede hans rettænkende og ædle Kone. „Han har adskillige gode Egenskaber, men I Krigsfolk anvende altid krigersk Strænghed mod Eders Medskabningers Svagheder."

„Og I smme Qvinder, min kjære Wilhelmine, anse Enhver ligesaa god, som I selv ere."

„Husk paa, Hugo, at, da Din Søn havde den røde Feber, var Tuscarora'en altid rede til at gaae ind i Skoven, for at lede efter Guldtraaden, som Lægerne endogsaa indrømmede curerede ham. Det var vanskeligt at finde den, men Nick erindrede sig et Sted 50 Mile borte, hvor han havde seet den, og endogsaa uden vort Forlangende tilbagelagde han denne lange Vei, for at faae fat paa den."

„Ja det er sandt," svarede Kaptainen tankefuld, „skjøndt jeg tvivler paa, at hans Helbredelse hidrørte fra Guldtraaden, som Du kalder den, Wilhelmine. Ethvert Menneske har een eller anden god Egenskab, og jeg frygter, ogsaa nogle slette. Men nu kommer Knegten tilbage, og jeg kan ikke lide at give ham Anledning til at anse sig selv for saa vigtig en Person, at han skulde kunne være Gjenstand for vore Bemærkninger."

„Meget sandt, min Herre; det forsøger i høi Grad saadanne Krabaters Uroligheder, naar de anse sig for at være af nogen Vigtighed."

Nick kom nu langsom tilbage, efterat han tilstrækkelig havde taget de nye Forandringer i Diesyn. Han stod et Øieblik i Nærheden af Bordet, uden at sige Noget. Derpaa antog han en værdigere Mine end sædvanlig, og tiltalte Kaptainen.

„Nick gammel Høvding," sagde han. „Været ved Raadslagningsilden, saa ofte som Kaptain. Kan ikke fortælle, Alt han veed, ønskede at høre Noget om ny Krig."

„Nu, Nick! denne Gang er det en Familietvist. Franskmanden har ikke Noget at gjøre dermed."

„Yangeese fægte med Yangeese?"

„Jeg er bange at det vil blive Tilfældet. Grave Tuscarora'erne ikke undertiden Øxen op imod Tuscarora'erne?"

„Tuscarora Mand dræbe Tuscarora Mand — godt — han stride og dræbe han Fjende. Men Tuscarora Kriger aldrig tagen Scalp af Tuscarora Squaw eller Papuser! Hvorfor tænker De, han gjør det? Den røde Mand ikke noget Vildsviin, der æder smaa Sviin."

„Man maa indrømme, Nick, at Du er en meget bogstavelig Logiker; „den ene Hund æder ikke den anden", siger et engelsk Ordsprog. Yankeerne synes dog at ville kjæmpe imod Yankeerne. Med eet Ord, den store Fader i England har løftet Øxen mod sine amerikanske Børn."

„Hvorledes De lide ham, Kaptain? Hvad gaaer paa

den lige Vei og hvad gaaer paa den krumme? hvorledes De lide ham?"

„Jeg lider det ikke synderlig godt, Nick, og jeg ønskede af mit ganske Hjerte, at vi ingen Krig fik."

„Troede vilde tage Regiment paa, haha! troede blive Kaptain igjen? følge Tromme og Pibe som i gamle Dage?"

„Jeg tænker nei, gamle Kammerat. Naar man er 60 Aar gammel, holder man mere af Fred end af Krig; og jeg er betænkt paa at blive hjemme."

„Hvorfor da bygge Fort? Hvorfor da sætte Hegn omkring Huset, ligesom i en Faaresti?"

„Fordi jeg har ifinde at blive her. Palisaderne ville være gode, til at holde enhver Fjende borte, der kan falde paa at angribe os. Du har seet mig forsvare en værre Stilling end denne."

„Han ikke faaet Port," mumlede Nick. „Hvad han god for uden Port? Yangeese, Yangeese rød Mand, Franskmand gaae ind, som det behager ham. Ikke godt at have saadan en Squaw med en aaben Dor."

„Tak, Nick," udbrød Mrs. Willoughby. „Jeg vidste, at Du var min Ven og ikke havde forglemt Guldtraaden."

„Han meget god," svarede Indianeren med et vigtigt Blik. Papuse blive rask, som om Intet havde været. Han næsten død idag; imorgen rende omkring og lege, Nick hjælpe ham; helbrede ham med Guldtraad."

„O! Du er — eller var engang en heel Læge, Nick. Jeg husker nok, da Du selv havde Børnekopperne."

Indianeren vendte sig saa hurtig som Lynet mod Mrs. Willoughby, der blev forskrækket over hans Iver, da han spurgte:

„De huske det, Mrs. Kaptain? hvem gav ham — hvem curerede ham?"

„Du forskrækker mig næsten, Nick. Jeg frygter for, at jeg var Aarsag i at Du fik Sygdommen, men det var til Dit eget Bedste. Du blev vaccineret af mig, da Soldaterne døde rundtomkring os, fordi de aldrig havde iagttaget denne Forsigtighedsregel. Alle de, som jeg vaccinerede, levede, og Du selv var deriblandt."

Det paafaldende Udtryk svandt fra Indianerens vilde Ansigt, og gav Plads for et andet, saa venligt og velvilligt, at man saae, at han ikke alene var sig den Velgjerning bevidst, som han havde modtaget, men at han ogsaa følte sig gjennemtrængt af Taknemmelighed derfor. Han nærmede sig Mrs. Willoughby og tog hendes endnu hvide Haand mellem sine senefulde og mørke Fingre, han lod det Tæppe, som han skjødesløst havde kastet omkring sig, falde ned fra den ene Skulder og pegede paa et Mærke, som Sygdommen havde efterladt, for at betegne hendes Velgjerning Han smilede ved denne Bevægelse

„Gammelt Mærke," sagde han og nikkede med Ho-

vedet, vi gode Venner — han aldrig gaae bort, saalænge Nick lever."

Dette rørte Kaptainens Hjerte, og han tilkastede Indianeren en Dollar, som denne dog lod ligge ved sine Fødder, uden at lægge Mærke til den. Derpaa vendte han sig mod Palisaden og pegede betydningsfuld paa den aabne Port.

„Stor Fare gaae igjennem lille Hul," sagde han kort og gik bort, efterat have tilfoiet: „hvorfor lader De dette Hul være aabent?"

„Disse Porte maae hænges op i næste Uge," sagde Kaptainen bestemt; „og dog er det næsten taabeligt at tage saa alvorlig fat paa Noget paa et saa afsides liggende Sted, paa en Tid, da Kampen neppe endnu er begyndt."

Der foregik Intet videre paa Græspletten, som er værdt at omtale. Solen gik ned, og Familien gik som sædvanlig tilbage ind i Huset, for i den kommende Nat at sætte sin Tillid til det vaagende Forsyn. Ifølge en stiltiende Overenskomst dreiede Samtalen sig om Gjenstande, der ikke stode i ringeste Forbindelse med Borgerkrigen eller dens forventede Resultater, indtil Selskabet var i Begreb med at skilles for Natten, da Majoren befandt sig alene med sine Søstre i sit eget lille Værelse, som man efter Behag kan kalde Studerekammer eller Paaklædningsværelse.

„Du vil da ikke saasnart forlade os, Robert," sagde Beulah, og greb sin Broders Haand med tillidsfuld Ømhed;

„jeg troer neppe at min Fader er ung og virksom nok, eller snarere tilstrækkelig urolig, til at finde sig i Tider som disse"

„Han er Soldat, Beulah, og en dygtig Soldat; saa dygtig, at hans Søn ikke kan lære ham Noget. Jeg vilde ønske jeg kunde sige, at han er en ligesaa god Undersaat; men jeg frygter for at han holder med Kolonierne."

„Gud være lovet!" udbrød Beulah. „Gid hans Søn vilde holde til samme Side!"

„Nei, Beulah," sagde Maud bebreidende, „Du taler, uden at tænke over hvad Du siger. Moder sørger bitterlig over, at Fader seer Tingene fra denne Side. Hun mener, at Parlamentet har Ret og Kolonierne Uret."

„Hvor frygtelig er dog ikke en Borgerkrig!" udbrød Majoren. „Her staaer Manden imod Konen, Sønnen imod Faderen, Broderen imod Søsteren. Jeg vilde næsten ønske jeg var død, førend jeg skulde opleve at see dette."

„Nei, Robert, det er dog ikke saa slemt," vedblev Maud. „Min Moder vil aldrig sætte sig op imod min Faders Villie eller Dom. Det gjør en god Ægtefælle aldrig, veed Du. Hun vil blot bede til Gud, at han maa tage en rigtig Beslutning, og en saadan, at hans Børn aldrig skulle have Grund til Misfornøielse. Hvad mig angaaer, da kan jeg naturligviis ikke regnes for Noget."

„Og Beulah, Maud! Er hun hellerikke Noget? Her vil Beulah under hele denne Krig bede for sin Broders

Nederlag. Det har formodentlig været en vis Ahnelse om denne Forskjellighed i Meninger, som har forledet Dig til at forglemme mig, medens Beulah og min Moder have tilbragt saa mange Timer med at fylde denne Kurv."

„Du gjør maaskee Maud Uret, Robert," sagde Beulah smilende. „Jeg troer nok jeg tør sige, at Ingen elsker Dig høiere end vor kjære Søster, hellerikke har Nogen tænkt mere paa Dig i Din Fraværelse end hun."

„Hvorfor indeholder Kurven da intet Beviis derpaa? ikke engang en Haarkjæde, en Pung eller en Ring, kort Intet, der viser, at jeg ikke har været forglemt i min Fraværelse."

„Hvis det virkelig var saaledes," sagde Maud levende, „hvori staaer jeg da tilbage for Dig? Hvad Beviis er der paa, at Du har erindret os?"

„Dette," svarede Majoren, og lagde to smaa Pakker foran Søstrene, hver mærket med Eierindens Navn. „Min Moder har faaet sit, og min Fader er hellerikke bleven forglemt."

Beulah's Udbrud beviste, hvor tilfreds hun var med sine Presenter, som især bestode i Pynt og Juveler, der passede til hendes Alder og Stilling. Først kyssede hun Majoren, og derpaa erklærede hun, at hendes Moder maatte see, hvad hun havde faaet, førend hun gik tilsengs, og hun ilede derfor ud af Værelset. At Maud ikke var mindre glad, derom vidnede hendes blussende Kinder og taarefyldte

Dine, skjøndt hun, forunderlig nok, var mere tilbageholdende i at udtrykke sine Følelser. Efterat hun et Par Minuter med Glæde havde undersøgt de forskjellige Gjenstande, ilede hun med en rask utaalmodig Bevægelse til Kurven, og kastede Indholdet paa Bordet, indtil hun fik fat paa Skjærfet, som hun tilkastede Majoren, idet hun med forstilt Latter sagde:

„Der, Vantroende — Hedning — er det Intet? Troer Du, at det er bleven gjort i et Minut?"

„Det!" udbrød Majoren og udfoldede overrasket det smukke Arbeide, „er det ikke eet af min Faders gamle Skjærfer, som jeg har arvet ifølge Naturens Orden?"

Maud lod sin Pynt falde og greb to Ender af Skjærfet, for at aabne det og vise dets Nyhed og Skjønhed.

„Er det gammelt eller brugt?" spurgte hun bebreidende. „Din Fader har aldrig seet det, Robert. Det har aldrig omslynget en Mands Liv."

„Det er ikke muligt! Det vilde jo udfordre flere Maaneders Arbeide — det er saa smukt — Du kan hellerikke have kjøbt det."

Hans Tvivl syntes at krænke og bedrøve Maud. Hun aabnede dets Folder endnu mere, hun holdt Midten af Silken op for Lyset og pegede paa visse Bogstaver, der saa snildt vare indvævede i Skjærfet, at de undgik den almindelige Opmærksomhed, men som dog vare saa tydelige, at de godt kunde læses, naar Opmærksomheden blev henvendt

derpaa. Majoren tog Skjærfet i sine egne Hænder, holdt det udfoldet op for Lyset og læste Ordene: „Maud Meredith“. Skjærfet faldt ham af Hænderne, han vendte sig om, for at søge Giverens Ansigt, men hun var flygtet bort. Han fulgte hende og traadte ind i Bibliotheket, netop i samme Øieblik som hun var i Begreb med at slippe ud af den modsatte Dør.

„Jeg er vred paa Dig for Din Vantroenhed,“ sagde Maud, og søgte at slaae den hele Scene hen i Spøg, „og jeg vilde ikke blive, for at høre Dine haltende Undskyldninger. Dit nye Regiment maa have forandret Din Natur, ellers vilde Broder ikke saaledes behandle Søster.“

„Maud Meredith er ikke min Søster,“ sagde han alvorlig, „skjøndt Maud Willoughby vel er det. Hvorfor staaer der Meredith?“

„Som et Svar paa een af Dine egne Yttringer — kaldte Du mig ikke Miss Meredith engang, da jeg sidst saae Dig i Albany?.

„Men det var i Spøg, kjæreste Maud! det var ikke overlagt saaledes som Navnet paa dette Skjærf.“

„O! Spøg kan ligesaavel være overtænkt som Mord. Min er en fortsat Spøg.“

„Siig mig, veed min Moder, veed Beulah, hvo der har forfærdiget dette Skjærf?“

„Hvorledes skulde det ellers være bleven forfærdiget, Robert? Troer Du, at jeg gik ud i Skoven og arbeidede

derpaa, ligesom en romantisk Dame, der vil skjule en intetsigende Hemmelighed for sine forfølgende Venners nysgjerrige Øine."

„Jeg veed ikke, hvad jeg tænkte — neppe hvad jeg nu tænker. Men min Moder, veed hun Noget om dette Navn?"

Maud rødmede lige til Øinene; men Vane og Sandhedskjærlighed vare altfor fremherskende hos hende, saa at hun benægtende rystede paa Hovedet.

„Hellerikke Beulah? Jeg er vis paa, at hun ikke vilde have tilladt „Meredith" at staae der, hvor „Willoughby" skulde have staaet."

„Hellerikke Beulah, Hr. Major Willoughby," sagde Maud og udtalte hans Navn med fremkunstlet Ærbødighed. ‚Willoughby'ernes Ære er saaledes befriet fra enhver Plet, og al Dadel maa falde tilbage paa den stakkels Maud Meredith."

„Navnet Willoughby mishager Dig altsaa, og Du har isinde i Fremtiden at aflægge det. Jeg har bemærket, at Du i Dine sidste Breve blot har underteanet Dig Maud; jeg har dog aldrig før ahnet Grunden dertil."

„Hvo kan ønske stedse at bære en Usandhed omkring med sig? Det er ikke mit lovlige Navn, og jeg vil snart blive nødt til at udføre lovmæssige Handlinger. Husk paa, Robert Willoughby, jeg er 20 Aar; naar det angaaer Pund, Schilling og Penninge, maa jeg ikke fornægte mit

Navn. Jeg maa vænne mig lidt dertil, førend jeg kan lære min egen bona fide Underskrift.'

„Men vort Navn, det har Du dog vel Intet imod — Du kaster det dog vel ikke for Alvor bort for stedse!"

„Dit! Hvad! min kjære, dyrebare Faders Navn, min Moders, Beulah's, Dit, Robert!'

Maud blev ikke, til hun havde endt. Hun brast i Graad og forsvandt.

Ottende Kapitel.

Hist Kirken er — o! hvilken Glæde
Der Herren boer, jeg raaber ud;
Og Klokken lyder — salig
Den hæver mig til Gud.
Klart skinned Lyset over Land,
Hvor Mørket fordum rugede;
Til Jord fra Himlen Ordet kom,
I Verden ud det strømmed.

Cope.

Atter en Nat gik fredelig hen over Kolonien Hytte-Hoien. Den følgende Dag var det Søndag, og den brød frem balsamisk, yndig og mild, værdig Christenhedens store

Fest. Hvad Religionen angik, var Kaptain Willoughby meget egensindig, idet han under Samvittighedsfrihed forstod Ret til at lade sig opbygge ved saadanne Geistliges Belæring, som hørte til den engelske Kirke. Flere af hans Arbeidere havde forladt ham, fordi han ikke vilde taale nogen anden Form af Gudstjenesten paa sit Gods; det var hans Anskuelse, at i saadanne Materier havde enhver Mand Ret til at gjøre, hvad der behagede ham, og, da han ikke holdt af et Schisma indenfor Grændserne af sin egen Indflydelse, saa stod det Andre frit for at gaae andetsteds hen, for at tilfredsstille deres Smag, hvis de ønskede at være Schismatikere. Denne Slags Rettroenhed mishagede baade Joel Strides og Jamie Allen, og de havde hyppige private Samtaler om dens Rigtighed: den Første talte i sin sædvanlige egensindige og jesuitiske Tone med Haan og Spot, og den Sidste, som sædvanlig, ærbødighedsfuld hvad der angik hans Herre, men alvorlig, forsaavidtsom hans Samvittighed var med i Spillet. Der var ogsaa flere anderledes Tænkende; men dem laae Sagen ikke saameget paa Hjertet, skjønt de sædvanligviis bleve borte fra Hr. Woods' Prædikener. Mike var den Eneste, der traadte mandigt og aabent frem i denne Anledning, og overdrev Sagen Noget; eller med andre Ord, han overgik Kaptainen selv i Strænghed.

Paa den ovenfor omtalte Søndag Morgen var han tilstede ved en Forhandling imellem Yankee-Opsynsmanden

og den skotske Muurmester, under hvilken disse to Dissenters, den Første en Congregationalist, den Anden en Secceder, beklagede sig over det Haarde i ti Aars Afholdenhed, i hvilken Tid ingen aandelig Næring var bleven uddeelt iblandt dem fra den rette Kilde. Irlænderen angreb deres Klager paa en Maade, der strax vil kunne gjøre Læseren bekjendt med Hemmeligheden af de Grundsætninger, som Manden fra Grevskabet Leitrim havde, dersom han ellers ønsker at lære dem at kjende.

„Gid alle Slags Religioner, undtagen den rette, maae faae en Ulykke!“ udbrød Mike i den meest tolerante Aand, „hvo troe I vel bryder sig om at høre en Messe og Prædiken, som kommer fra en af Eders hæretiske Præster? I ere selv ligesaa dybt i Sumpen som Hr. Woods, og der er Ingen tilstede, som kan lede Eder ud deraf, undtagen en ond Aand, der holder mere af at see hele Menneskeslægten brænde i Smerter, end at see den dandse paa et Marked.“

„Gaae til Din Skriftefader, Mike,“ svarede Joel med et haanligt Smiil, „det er formodentlig allerede en Maaned eller to, siden Du har skriftet; Præsten vil let kunne tænke, at Du har forglemt ham og er fornærmet gaaet Din Vei.“

„O, det er saadan en Præst, som Eders Lige ikke behøver at bryde Eder om! Du har en let Samvittighed,

Mester Straddle, naar Din Mave er fuld og Din Løn udbetalt. Gid saadan en Religion faae en Ulykke!"

Joels Hentydning refererede sig til en Fremgangsmaade hos Michael, der fortjener at omtales. Den stakkels Fyr, der ved sin isolerede Stilling var afskaaret fra ethvert Samqvem med en Geistlig af hans egen Kirke, syntes at have havt den Vane at begive sig til en særegen Klippe i Skoven, hvor han knælede og bekjendte sine Synder, aldeles som han vilde have gjort, hvis Klippen havde været en Skriftefader, som havde Magt til at tilgive Synder. Ved et Tilfælde blev Hemmeligheden opdaget, og fra den Tid af var Michaels Andagt en stadig Gjenstand for Dissenternes Spøg i Dalen. Manden fra Grevskabet Leitrim var vistnok altfor meget hengiven til Santa Cruz, og han blev altfor ofte bestyldt for at besøge sit romantiske Kapel efter en Sviir. Det var derfor naturligt, at han ved denne Leilighed ikke fandt synderligt Behag i Joels Bemærkning; og, da han som Nutidens Blade var noget mere dadlesyg end logisk, udtalte han sig paa den omtalte Maade.

„Jamie," vedblev Joel, der var altfor meget vant til Mikes Voldsomhed, til at han skulde bryde sig derom. „Det forekommer mig at være en Uretfærdighed, at blive nødt til at besøge en Kirke, hvis Meninger en Mands Samvittighed ikke kan bifalde. Hr. Woods, skjøndt en indfødt Kolonist, er en gammelengelsk Præst, og han har

saamange papistiske Manerer paa sig, at jeg er i betydelig Sjæls-Bekymring" — Bekymring for sig selv var ikke eftertrykkeligt nok for en Mand af Joels levende Følelse — „jeg er i betydelig Sjæls-Bekymring for Børnenes Skyld. De sidde ikke under nogen anden Prædiken, og skjøndt Liddy og jeg gjøre Alt, hvad vi kunne, for at modarbeide hans Prædiken, saasnart den er forbi, saa bliver der dog Noget deraf hængende ved dem; ved Haardnakkenhed og Falskhed kan man styrte den bedste Christen ned i Afguderi og Vantro. Nu, da Sagerne have faaet et saa alvorligt Udseende i Kolonierne, bør vi være endnu mere paapassende."

Jamie forstod ikke tydeligt, hvad Koloniernes nærværende Stilling havde hermed at gjøre, eiheller var han rigtig paa det Rene med, paa hvilken Side Retten var i Striden imellem Parlamentet og Amerikanerne. Ligesom i Striden imellem Stuarterne og det hannoveranske Huus, var han for de Første, især fordi han ansaae dem for skotske; og det var vistnok ganske godt for en Skotlænder at regjere England; men hvad Striden imellem det gamle og det nye Land angik, da var han temmelig tilbøielig til at mene, at det førstes Rettigheder burde være de fremherskende; thi ifølge hans Begreber vilde det stride imod Naturens Orden, hvis man vilde gjøre det Modsatte af denne Grundsætning gjældende. Presbyterianismen syntes dog selv i det nye engelske Kirkeregiments formildede Form at være i saa høi en Grad bedre, end den biskoppelige

Forfatning, at han vilde have grebet til Vaaben saa gammel som han var, for at bekjæmpe dem, som kunde nære Tilbøielighed til at opretholde den sidstes Rettigheder. Vi have ikke i Sinde at ville vildlede Læseren. Ingen af de her omtalte Personer, Mike iberegnet, kjendte virkelig Noget til Stridspunkterne imellem de forskjellige her omtalte Sekter eller Kirker; men de indbildte sig blot at de vare i Besiddelse af de Læresætninger og Traditioner, som stode i Forbindelse med Gjenstanden; denne Indbildning tjente dog til at vedligeholde en Debat, der snart fik mange Tilhørere, og aldrig for siden sin første Optræden i Dalen havde Hr. Woods mødt en saa ildestemt Menighed, som paa den Dag.

Hytte-Høiens Kirke eller, som den Geistlige mere beskedent benævnede den, Kapellet stod midt i Engen paa en ubetydelig Forhøining af dens Overflade, hvor man havde opdaget et Stykke fast og tør Grund, skikket til dette Øiemed. Man havde især havt for Øie at lægge den i Midten, skjøndt man ogsaa havde taget Hensyn til en malerisk Beliggenhed. Den var vel beskygget af unge Elmetræer, som nu just aabnede deres Blade; og omtrent et Dusin Grave, hvori fornemmelig unge Børn vare begravede, aflagde Vidnesbyrd om Koloniens Dødelighed. Bygningen var af Steen, et Arbeide af Jamie Allens egne Hænder; men den var lille, firkantet med spidst Tag, og aldeles uden Taarn eller Klokke. Det Indre var af umalet

Kirsebærtræ, og havde, paa Grund af Haandværksfolkenes Mangel paa Behændighed, et koldt og raat Udseende, lidet passende til Bygningens Diemeed. Det lille Alter, Chorpulten og Prædikestolen samt Kaptainens store firkantede, med Omhæng forsynede Stol, den eneste som var i Bygningen, vare dog alle forsynede med Beklædning, og gave Stedet en vis geistlig Charakteer og Eiendommelighed. Den øvrige Deel af Menigheden sad paa Bænke med Bedeskamler foran dem. Væggene vare gibsede, og Kapellet var i alle sine Dele fuldendt, et Beviis paa, at Karrighed ikke havde Noget at gjøre med Bygningens simple Charakteer, da dette var ligesaa ualmindeligt i Amerika paa den Tid, som det for nærværende Tid er i adskillige Dele af Italien.

Vi have bemærket, at den Søndagmorgen, hvorom vi her tale, var mild og yndig. Solen paa 43 Graders Brede udsendte sine oplivende Straaler over Dalen, og kastede over den omgivende Skovs fine Blade et saadant gyldent Anstrøg, som de italienske Malere bedst kjende. Det smukke Veir førte næsten alle Koloniens Arbeidsfolk til Kapellet omtrent en Time, før den lille Klokke ringede, hvorved Mændene fik Leilighed til paa ny at drøfte deres Meninger om Tidens politiske Forvirringer, og Konerne til at snakke om deres Børn.

Ved alle saadanne Leiligheder var Joel den fornemste Ordfører; thi Naturen havde skabt ham til en lille De-

magog, et Kald, hvortil hans Opdragelse ingenlunde havde gjort ham uskikket. Han dreiede, som han i den senere Tid pleiede at gjøre, Samtalen hen paa Vigtigheden af at have nøiagtig Underretning om, hvad der foregik i den beboede Deel af Landet, og om det Foretagende at sende en tilforladelig Person afsted i et saadant Ærinde. Han havde hyppig omtalt sin egen Beredvillighed til at gaae, dersom hans Naboer ønskede det.

„Vi leve Alle her i Mørke," bemærkede han, „og maae blive saaledes indtil Tidernes Ende, naar Ingen, som vi kunne stole paa, vil fortælle os nogle Nyheder. Major Willoughby er en smuk Mand — Joel mente moralsk, ikke physisk — men han er kongelig Officeer, og føler sig naturligviis tilbøielig, til at fortolke Alt til Gunst for de Regulaire. Ogsaa Kaptainen var engang Soldat, og hans Følelser helde siensynligt til den Side, paa hvilken de meest have været. Vi her ude i den vilde Skov ligne Folk paa en øde Ø, og, dersom der ikke kommer Skibe, for at fortælle os, hvorledes Sagerne staae, maae vi sende Nogen ud, for at skaffe os Efterretning derom. Jeg er den sidste Mand i Dammen — saaledes kaldte de Fleste Dalen — der vil sige noget Ondt enten om Kaptainen eller hans Søn; men den Ene er en Englænder af Fødsel, og den Anden af Opdragelse, og begge Dele gjøre en Forskjel i en Mands Følelser."

Møllereen var i Særdeleshed enig med Hensyn til

dette Forslag, og for tolvte Gang omtalte han det Tilraadelige i at lade Joel reise, for at skaffe Underretning om, hvorledes Landets Tilstand var.

„Du kan være hjemme til Hypningen," tilføiede han, „og endda have Tid nok til at gaae til Boston, om Du skulde ønske det."

Medens de store Begivenheder, som førte til Kuldkastelsen af den brittiske Magt i Amerika, rykkede stærkt fremad, spillede underordnede Følelser, for ikke at sige Begivenheder, deres Rolle i denne Dal, og truede med at omstyrte Grundpillerne for Kaptainens Anseelse. Joel og Møllereu vare vel ikke ligefremme Sammensvorne, men nærede dog Forhaabninger, Beregninger og Planer til deres egen Fordeel, der aldrig vilde være opstaaede hos Mænd af samme Klasse under en anden Statsform, eller man kunde næsten sige i en anden Deel af Verden. Opsynsmandens Skarpsindighed havde længe gjort ham istand til at indsee, at Enden paa den nærværende Forvirring vilde blive Oprør; og en vis instinktmæssig Følelse af, hvilken Side der vilde være den stærkeste, et Instinkt, som visse Folk besidde, havde viist ham det Fordeelagtige i at være Patriot. Han tvivlede ikke om, at Kaptainen vilde holde med Kronen, og da kunde Ingen vide, hvad Følgerne deraf vilde blive. Det er ikke sandsynligt, at Joels Instinkt for den stærkeste Side forudsagde ham den bestemte Konfiskation, som sidenefter fulgte, der i mange Tilfælde havde

Charakteer af rovbegjerlig Lovløshed, og raa Misbrug af Magten; men han kunde let forudsee, at, hvis Godsets Eier skulde blive jaget bort, vilde rimeligviis Eiendommen og dens Indtægter for endeel Aar komme under hans Bestyrelse og Opsigt.

Mange ere blevne Patrioter, uden at have mere glimrende Forhaabninger end disse, og, da Joel og Møllereren aftalte Sagen imellem dem, beregnede de alle de mulige Indtægter af at fede Oxer og Svin for de fjendtlige Armeer eller eenligtliggende Grændseposter, og de viste en høi Grad af Tilbøielighed for denne Beskjæftigelse. Var aaben Krig først engang begyndt, og kunde man blot formaae Kaptainen til at forlade Høien, og søge Tilflugt indenfor en brittisk Leir, vilde Alt dette let lade sig gjøre, indtil Afregningsdagen kunde følge efter Freden. Da vilde, non est inventus, være et tilstrækkeligt Svar paa Fordringen om Regnskabsaflæggelse.

„Man siger," sagde Joel i en Samtale med Møllereren, „at det saagodtsom er ude med Loven i Bay-Kolonien; og Du veed, at, hvis det der er ude med Loven, saa vil det snart ogsaa komme til en Ende her. York har aldrig havt stort Navn, hvad Lovenes Overholdelse angaaer."

„Det er sandt, Joel. Du veed desuden, at Kaptainen er den eneste Øvrighedsperson her i Omegnen; og, naar han er borte, ville vi blive regjerede af en Sikkerhedscomitee."

„Hvad betyder en Sikkerhedscomittee, Joel?“ spurgte Møllereen, som havde gjort langt mindre Fremskridt i de demagogiske Kunster, end Joel, og som i Virkeligheden havde langt mindre naturligt Kald derfor. „Jeg har hørt Tale om saadanne Anordninger, men i det Hele taget forstaaer jeg mig ikke rigtig derpaa.“

„Veed Du hvad en Comittee er?“ spurgte Joel, og betragtede spørgende sin Ven.

„Det tænker jeg vel, at jeg veed; det betyder Mænd, som selv paatage sig den Ulejlighed at sørge for det Offentlige.“

„Saaledes er det; en Sikkerhedscomittee vil nu f. Ex. betyde, at nogle Faa af os paatage sig Opsynet over denne Kolonie, for at paasee, at Intet kommer til Skade, især Ingen af Folkene.“

„Det vilde være godt at have saadan En her. Tømmermanden og Du og jeg kunde da blive Medlemmer deraf, Joel.“

„Vi ville tale derom en anden Gang. Kornet er just nylig saaet, som Du veed, og Meget maa endnu gjøres, førend det kan høstes. Lader os vente og see, hvorledes Sagerne ville løbe af i Boston.“

Medens denne begyndende Sammensværgelse saaledes langsomt dannede sig, og Menigheden lidt efter lidt forsamlede sig ved Kapellet, foregik en ganske forskjellig Scene i Hytten. Aldrig saasnart var Frokosten forbi, førend

Mrs. Willoughby traf sig tilbage til sit eget Værelse, hvorhen hendes Søn kort efter blev anmodet om at følge hende. Da Majoren ventede nogle af de Spørgsmaal, som den moderlige Kjærlighed kunde indgive, ilede han hen til det omtalte Sted; men, da han kom ind i Værelset, fandt han til sin store Overraskelse Maud hos Moderen; den Sidste syntes alvorlig og bekymret, medens den Første ikke var ganske fri for at være urolig. Den unge Mand betragtede spørgende den unge Pige, og han troede at see, at Taarerne vare i Færd med at bryde frem.

„Kom nærmere, Robert," sagde Mrs. Willoughby, og pegede paa en Stol ved sin Side med en Alvorlighed, der var altfor usædvanlig, til at den ikke skulde være Sønnen paafaldende. „Jeg har ladet Dig kalde, for at Du skulde høre paa en af de gamle Prædikener, hvoraf Du fik saamange som Dreng."

„Deres Raad, min kjære Moder, ja endogsaa Deres Bebreidelser ville blive hørte med langt mere Ærbødighed og Agtelse nu, end jeg formodentlig dengang hørte dem," svarede Majoren, idet han satte sig ved Mrs. Willoughby's Side, og kjærlighedsfuld tog en af hendes Hænder imellem begge sine. „Det er først i de senere Dage, at vi lære at skatte saadanne Forældres Ømhed og Ømhu, som De; skjøndt jeg ikke kan gjøre mig nogen Idee om, hvad jeg i den senere Tid har gjort, der kunde bringe mig i Fare for at erholde Bebreidelser. De kan vistnok

ikke dadle mig for, at jeg i dette Øieblik holder med Kronen?"

„I denne Henseende vil jeg ikke træde op imod Din Samvittighed, Robert, og, skjøndt jeg selv er en Amerikanerinde af Fødsel og Familie, holde mine Følelser dog til samme Side som Dine. Det er i en ganske anden Sag, at jeg ønskede at see Dig, min Søn."

„Lad mig ikke forblive i Uvished, Moder; jeg føler mig som en Fange, der venter paa at høre Anklagen oplæse. Hvad har jeg gjort?"

„Det tilkommer snarere Dig at sige mig, hvad Du har gjort. Du kan ikke have forglemt, Robert, med hvor stor Omhyggelighed jeg stedse har sørget for at vække og vedligeholde et kjærligt Forhold imellem mine Børn, hvor vigtigt baade Din Fader og jeg stedse have anseet det for; og hvor ivrigt vi have bestræbt os for at indprente i Eders Sind denne Vigtighed. Familiebaandet og den Kjærlighed, det bør frembringe, er en af de ædleste af alle vore jordiske Pligter. Maaskee tillægge vi gamle Folk det høiere Værd, end I Unge; men os forekommer enhver Krænkelse deraf at være en Ulykke, der kun er lidet mindre at beklage end Døden."

„Kjæreste, dyrebareste Moder! hvad kan De mene? hvad kan jeg, hvad kan Maud have at gjøre dermed?"

„Siger Eders Samvittighed Eder det ikke Begge? har der ikke været en Misforstaaelse imellem Eder, maaskee

en Strid eller Kulde? En Moder har et skarpt og gjennemtrængende Øie; og jeg har i den senere Tid seet, at der ikke har været den gamle Fortrolighed, det frie naturlige Forhold imellem Eder, som der stedse pleiede at være, og som altid saa inderligt glædede Eders Fader og mig. Tael, og lad mig mægle Fred imellem Eder."

Robert Willoughby vilde ikke i dette Øieblik have betragtet Maud, om man end vilde have givet ham et Regiment derfor; Maud selv var aldeles ude af Stand til at løfte sine Øine fra Gulvet. Den Første rødmede lige indtil Tindingerne, hvilket hans Moder ansaae for et Beviis paa, at han var sig en Brøde bevidst, medens den Sidstes Ansigt lignede Elfenbeen mere end Kjød og Blod.

„Dersom Du tænker, Robert," vedblev Mrs. Willoughby, „at Maud har forglemt Dig, eller været fornærmet for en lille tidligere Misforstaaelse under Din sidste Fraværelse, da gjør Du hende Uret. Ingen har gjort Saameget som hun, for at give Dig en Erindring; det smukke Skjærf er hendes eget Arbeide, og Stoffet dertil har hun kjøbt af sine Maalepenge. Maud elsker Dig oprigtigt; thi hvilken Mine hun end paatager sig, naar Du er sammen med hende, naar Du er fraværende, synes Ingen mere at bekymre sig om Dine Ønsker og Din Lykke, end denne lille egensindige og lunefulde Pige."

„Moder, Moder," hvidskede Maud, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Mrs. Willoughby var Qvinde i alle sine Følelser, i al sin Handlen og Tænken. Under sædvanlige Omstændigheder vilde Ingen mere end hun have taget Hensyn til sit Kjøns Følelser, men her handlede og tænkte hun i sin Charakteer af Moder, og saalænge og saa inderligt havde hun betragtet disse to Væsener i dette naturlige og hellige Lys, at det ligesom vilde have været Begyndelsen til en ny Tilværelse for hende, at betragte dem, som ikke virkelig beslægtede med hinanden.

„Jeg hverken vil eller kan behandle Eder Begge som Børn," vedblev hun, „og maa derfor blot henvende mig til Eders egen Fornuft, idet jeg anmoder Eder om at slutte Fred. Jeg veed, at det ikke kan være noget Alvorligt, men det smerter mig at see endogsaa en forstilt Kulde imellem mine Børn. Betænk, Maud, at vi staae ved Begyndelsen af en Krig, og hvor bittert vilde det ikke angre Dig, dersom et eller andet Tilfælde skulde møde Din Broder, og Din Erindring da ikke var istand til med fuldkommen Tilfredshed at tilbagekalde den Tid, han under sit sidste Besøg tilbragte imellem os."

Moderens Stemme skjælvede; men nu kjæmpede ikke længer Taarer i Mauds Øine. Hendes Ansigt var blegt som Døden, og det syntes, som om enhver almindelig Kilde til Sorg var udtørret.

„Kjære Robert, dette er formeget," sagde hun levende, skjøndt i en svag Tone. „Her er min Haand — nei her

ere de begge — Moder maa ikke troe, at denne grusomme Anklage skulde kunne være sand."

Majoren reiste sig, nærmede sig sin Søster og trykkede et Kys paa hendes kolde Kind. Mrs. Willoughby smilede ved disse Tegn paa Venskab, og Samtalen fortsattes i en mindre alvorlig Tone.

„Saaledes er det rigtigt, mine Børn," sagde den ædle Mrs. Willoughby, hvis levende moderlige Følelse ikke saae Andet end de frygtelige Følger af svækket Familiekjærlighed; „og jeg vil være saameget mere lykkelig, som jeg selv har været Vidne til denne Forsoning. Unge Soldater, Maud, som tidlig sendes bort fra deres Hjem, have altfor megen Anledning til at forglemme det og dem, som deri leve, og vi Qvinder trænge til vore mandlige Venners Kjærlighed, saa at det er klogt af os at vedligeholde alle de tidligere Baand saalænge og saa fast knyttede, som det er muligt."

„Jeg er vis paa, kjære Moder," svarede Maud, skjøndt med neppe hørlig Stemme, „at jeg er den Sidste, der ønsker at svække dette Familiebaand. Ingen kan føle en varmere, en sandere, mere søsterlig Følelse for Robert, end jeg; han var altid saa venlig imod mig, da jeg var et Barn — og saa rede til at hjælpe mig — og saa mandig — kort, i ethvert Tilfælde saaledes, som han burde være, saa at det er paafaldende, at Moder har kunnet indbilde sig, at der skulde være nogen Kulde imellem os."

Major Willoughby bøiede sig forover, for at lytte, saa stor var hans Nysgjerrighed efter at høre, hvad Maud sagde; en Omstændighed, der vistnok vilde have tillukket hendes Læber, dersom hun havde seet den. Men hendes Øine vare fæstede paa Gulvet, hendes Kinder vare blodløse, og hendes Stemme saa lav, at intet Andet, end den aandeløse Stilhed, han iagttog, vilde have gjort ham istand til at høre det der, hvor han sad.

„De forglemmer, Moder," svarede Majoren, da han havde overbeviist sig om, at den sidste Lyd var hendød, „at Maud sandsynligviis om kort Tid vil blive omplantet i en anden Familie, hvor vi, som kjende hende saa vel, og med Rette elske hende saa høit, blot kunne forudsee, at hun der vil knytte nye, og endnu stærkere Baand, end dem, som Tilfældet her har ladet hende knytte."

„Aldrig — aldrig," raabte Maud glødende; „aldrig vil jeg kunne komme til at elske Nogen saa høit, som jeg elsker dem, der ere i dette Huus."

Den Lettelse, som hun trængte til, standsede hendes Stemme; hun brast i Taarer, kastede sig i Mrs. Willoughby's Arme og hulkede som et Barn. Moderen bad nu sin Søn om at forlade Værelset, medens hun selv blev tilbage, for at berolige den grædende Pige, som hun saa ofte før havde gjort, naar Maud var bleven overvældet af barnlige eller ungdommelige Sorger.

Under hele denne Scene havde Vanen udøvet en saa-

dan Indflydelse, at den fortræffelige Kone ikke i fjerneste Maade erindrede sig, at Maud og hendes Søn ikke vare naturlige Slægtninge. Da hun selv var vant til at see Maud hver Dag, og tænke om hende, som hun havde gjort lige fra det Øieblik, da hun som et nogle Ugers gammelt Barn blev lagt i hendes Arme, havde hun aldrig tænkt over den Virkning, som Adskillelsen maatte frembringe hos Andre. Major Willoughby, en Dreng paa 8 Aar, da Maud blev optaget i Familien, havde fra først af nøie kjendt hendes Stilling, og det var maaskee moralsk umuligt, at han ikke skulde have erindret sig denne Omstændighed i deres senere Forhold; og det saameget mere, som Skolen, Universitetet og Armeen havde givet ham saamegen Fritid, til at tænke over saadanne Ting, fjernt fra Familievaners Indflydelse. Paa den anden Side kunde man vente, at en Følge af hans egen særegne Maade at betragte denne Gjenstand paa, vilde blive den, at Noget, der lignede en sympathetisk Følelse, maatte vaagne i Mauds Bryst.

Imidlertid var hun indtil for et Par Aar siden saameget Barn, og var bleven behandlet som Barn af den unge Kriger, at det kun var igjennem en Forandring i ham, der blot var bemærkelig for hende, og som indtraf, da han første Gang saae hende som fuldvoxen Pige, at hun lod Følelser faae Indpas, der strængt taget ikke kunde refereres til søsterlig Deeltagelse. Alt dette var imidlertid

en dyb Hemmelighed for ethvert Medlem af Familien, undtagen de to deri deelagtige Personer.

Efter en halv Times Forløb havde Mrs. Willoughby beroliget alle Mauds øieblikkelige Bekymringer, og hele Familien forlod Huset, for at begive sig til Kapellet.

Skjøndt Michael ikke nærede stor Ærbødighed for Woods som Geistlig, havde han dog selv paataget sig at være Graver og Klokker, en Bestilling, der var tilfaldet ham paa Grund af hans Behændighed i at haandtere en Spade Da han nu engang var blevet indviet i en Green af dette Embede, gjorde han ogsaa Fordring paa at besørge alle de andre, og det var undertiden et morsomt Syn at see den skikkelige Fyr, der under Tjenesten meget flittigt udførte sine Pligter i det Indre af Bygningen, bogstaveligen at stoppe sine Ører til med sin Tommelfinger, i den Hensigt at holde Kjætteriet saameget som muligt borte, medens han bestræbte sig for at opfylde, hvad han kaldte sine timelige Forpligtelser. En af hans Regler var den, at han aldrig vilde begynde at ringe med Klokken, førend han saae Mrs. Willoughby og hendes Døttre i en passende Afstand fra Kapellet, en Regel, der havde afstedkommet mere end een levende Debat imellem ham selv og Joel Strides. Ved nærværende Leilighed gik denne simple Handling ikke for sig, uden en lille Strid.

„Kom, Mike, Klokken er $10\frac{1}{2}$, Folket har nu ventet længe nok her ved Kapellet: Du skulde aabne Dørene, og

ring med Klokken. Folk kan da ikke vente til evig Tid med Alt, ikke engang paa Din Kirke."

„Lad dem da gaae hjem igjen, og komme, naar der bliver kaldt paa dem. Fordi nu de gamle Koner og de unge Koner og Børnene og deres Lige ønske at bagtale deres Medskabninger, Christne vil jeg ikke kalde dem, lad dem da forsamle sig i Møllen eller i Skolehuset, og ikke komme her foran Kirken af saadan en Grund. Hvad det angaaer, at ringe med Klokken, da vil jeg ikke gjøre det, førend Missus lader sig see! Nei, ikke for en heel Generation af Dig, Joel, eller af nogen Anden, om han endogsaa var mere værd end Du selv."

„Religionen anseer ikke Personer," svarede den philosophiske Joel. „De, der holde af Herrer og Herskerinder, kunne have dem for mig; men det ærgrer mig at see Nederdrægtighed."

„Virkelig!" udbrød Mike, og betragtede sin Kammerat med paafaldende Forundring. „Dersom det er sandt, saa maa Du befinde Dig i en meget forvirret Tilstand hele den kjære Dag, ja Du maa."

„Jeg siger Dig, Michael O'Hearn, Religionen anseer ikke Personer. Vorherre bryder sig ligesaameget om mig, som han bryder sig om Kaptain Willoughby eller hans Kone, eller hans Søn, eller Noget, som hører ham til."

„Djævelen brænde mig, Joel, om jeg troer det,"

raabte Mike igjen i sin afgjørende Tone. „Enhver, som forstaaer sig derpaa, kjender Forskjellen imellem Mennesker, og jeg er vis paa, at det ikke kan være nogen Hemmelighed for Vorherre, naar saadan en stakkels Fyr, som jeg, kjender det. Der gives en Mængde Medskabninger, som have et mægtigt stort Begreb om deres egen Fortræffelighed; men, naar det kommer an paa Fornuft og Sandhed, saa spiller Ingen af dem nogen stor Rolle, idet de skulle bevise, hvad de sige. Dette Kapel er Herrens, hvis man ellers kan kalde et Kjetterhuus et Kapel, og denne Klokke er bleven kjøbt for hans Penge; og Rebet er hans, og Hænderne, som ere kaldede til at ringe den, ere hans, og saaledes nytter det kun lidet at tale imod Klipper og imod Hoveder, der ere haardere end Klipper."

Dermed var Sagen afgjort. Klokken blev ikke ringet, førend Mrs. Willoughby og hendes Døttre vare komne igjennem den endnu ubeskyttede Port paa Palissaderne, skjøndt den nylig stedfundne Behandling af politiske Spørgsmaal havde vakt en saa høi Grad af Misfornøielse istedetfor Subordination i Kolonien, at mere end de Halve af Ny-Englænderne havde aabenbart yttret deres Misfornøielse med at vente. Men Mike var ligesaa ubevægelig, som det lille Kapel selv, og afslog at aabne Døren, indtil det efter hans egne Begreber om Orden passende Øieblik var kommen. Han gik da hen til det Elmetræ, i hvilket den lille Klokke hang, og begyndte at ringe den med en

saadan Alvor, som om Klokken var bleven indviet overensstemmende med alle Regler.

Da Familien fra Hytten traadte ind i Kapellet, var hele den øvrige Deel af Menigheden paa deres sædvanlige Pladser. Deres Ankomst forsøgede dog ogsaa i materiel Henseende Auditoriet, da „store Klodrian" og „lille Klodrian", de to Plinier og nogle farvede Børn i en Alder af 6 til 12 Aar fulgte deres Herre. For de Sorte var der bleven bygget et lille Galleri, hvor de kunde sidde afsides som en proscriberet, om ikke forfulgt Klasse. Plinierne og „Klodrianerne" tænkte dog kun lidt derpaa. Vanen havde gjort deres Stilling mere end taalelig; thi den havde avlet Begreber og Anskuelser, som vilde have gjort dem det ubehageligt at komme i nærmere Berøring med de Hvide.

Paa den Tid spiste de to Farver aldrig i noget Tilfælde sammen, og Østerlandets Kaster vare neppe strængere med Hensyn til Overholdelsen af deres Love, end det amerikanske Folk i dette vigtige Punkt. De Folk, som vilde arbeide med hinanden, spøge med hinanden, og tilbringe deres Dage i fortroligt Samqvem, vilde ikke sidde ved samme Bord. Ifølge den ene af disse Stammers Anskuelser var der en Slags Smitte forbunden med at bryde Brød med den anden. Denne Fordom gav ofte Anledning til forunderlige Scener, især i de Huusholdninger, hvor de Hvide sædvanlig arbeidede i Selskab med deres Slaver. I saadanne Familier var det ikke usædvanligt, at en Sort

forestod Avlsbruget. Man kunde see ham sidde ved Ilden og yttre sine Meninger paa en bestemt Maade, idet han med Varme modsagde sin egen Herre, og uddelte sin Viisdom ex cathedra, imedens han i taalmodig Ydmyghed ventede paa Tilladelse, til at nærme sig og tilfredsstille sin Hunger, efterat alle de andre Farver havde forladt Bordet.

Hr. Woods var ved denne Leilighed, hvorom vi her skrive, ikke heldig i Valget af sit Stof. I den forelobne Uge havde der været saamegen personlig Virksomhed og saamange politiske Forhandlinger, at han var bleven forhindret fra at skrive en ny Prædiken; og han var derfor bleven nødt til at tage en gammel. De nye Stridsgjenstande foranledigede ham til at holde fast paa sine egne Meninger, og han valgte en Tale, som han havde holdt for den Garnison, hvor han sidst havde været Kapelan.

Til dette Valg var han bleven foranlediget af Texten, som lod saaledes: „Giv Keiseren, hvad Keiserens er" ɔc.; et Udsagn, der snarere vilde have tiltalt saadanne Tilhørere, som bestod af kongelige Tropper, end saadanne, som ved Joel Strides' og Møllerens Rænker og spidsfindige Tale havde tabt en god Deel af deres Agtelse for deres Herre. Da Talen dog indeholdt en passende Masse af theologiske Sandheder og havde et tilstrækkeligt Forraad af almindelig Rettroenhed, til at skjule endeel af det politiske Anstrog, var den mere tilfredsstillende for Mængden, end for nogle Enkelte. Den værdige Præst var sandt at sige saa til-

bøielig til at fortsætte sine Regiments- og Garnisons-Cursus i Religionsunderviisningen, at hans almindelige Tilhørere neppe vilde have bemærket hans Tilbøielighed til Loyalitet; men ganske anderledes forholdt det sig med dem, som med Iver saae efter Grunde til Mistanke og Anklage i høiere Regioner.

„Nu," sagde Joel, da han og Møllereu, fulgte af deres respektive Familier, gik henimod Møllen, hvor Strides' Familie skulde tilbringe Resten af Dagen; „nu, det er dristigt af en Præst at holde en saadan Prædiken i saadanne Tider! Jeg skulde næsten antage, at, dersom Hr. Woods var nede i Bayen, vilde den Lære: „Giv Keiseren hvad Keiserens er" ɔc. ikke være bleven modtaget saa roligt af enhver Menighed. Hvad er Din Mening derom, Miss Strides?"

Miss Strides tænkte ligesom sin Mand, og det varede naturligviis ikke længe, inden Møllereu og hans Kone stemte i med. Prædikenen leverede Stof for Underholdningen i Møllen den øvrige Deel af Dagen; og forskjellige Slutninger bleve uddragne deraf, der vare betænkelige for Præstens tilkommende Behagelighed og Sikkerhed.

Heller ikke i de høiere Regioner undgik den veltænkende Præst aldeles at blive dadlet.

"Jeg ønskede, Woods, at De havde valgt en anden Text," bemærkede Kaptainen, da han og hans Ven spadserede sammen paa Græspletten, og ventede paa, at de

skulde blive kaldte til Middagsbordet. „I saadanne Tider som disse kan man ikke være omhyggelig nok med Hensyn til de politiske Anskuelser, man yttrer; og, naar jeg skal tilstaae Sandheden, saa er jeg mere end halvveis tilbøielig til at tænke, at Keiseren udøver nok saa megen Magt i disse Kolonier, som der med Rette tilkommer ham."

„Hvorledes, min kjære Kaptain, De har allerede tre eller fire Gange før hørt den samme Prædiken, og De har mere end een Gang omtalt den med Tilfredshed."

„Ja, men det var i Garnisonen, hvor man er nødt til at lære Subordination. Jeg husker meget godt Prædikenen, og den var meget god for 20 Aar siden, da De første Gang holdt den; men —"

„Jeg seer, Kaptain Willoughby: tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Men Frelserens Befalinger og Lærdomme ere langt ophøiede over alle endelige Forandringer og vildfarende Lidenskaber: hvad han har sagt, gjælder for alle Tider."

„Vistnok hvad de almindelige Grundsætninger og herskende Sandheder angaaer. Men intet Udsagn maa fortolkes, uden at man tager Hensyn til Omstændighederne. Dermed mener jeg, at den Prædiken, som kunde være meget passende for en Bataillon af Hs. Majestæts 40de Regiment, kunde være meget upassende især saa kort efter det saakaldte Slag ved Lexington."

Samtalen blev afbrudt derved, at de bleve kaldte til

Bords, og derved blev sandsynligviis en lang og varm, men venskabelig Ordstrid forhindret.

Samme Eftermiddag og Aften havde Kaptain Willoughby og hans Søn en privat og fortrolig Samtale. Den Første raadede Majoren uden Opsættelse at forene sig med sit Regiment, medmindre han havde i Sinde at opgive sin Plads og tage Parti med Kolonisterne. Dette Forslag vilde den unge Krigers ikke lytte til, og han optog endnu engang denne Stridsgjenstand, i det Haab at kunne vække den slumrende Loyalitetsfølelse hos Faderen.

Læseren maa ikke troe, at Kaptain Willoughby havde aldeles besluttet sig til at kaste sig i Armene paa Oprørerne. Langtfra. Han havde sine Tvivl og Ahnelser med Hensyn til begge Principerne og hvad der kunde være det Klogeste; men han heldede stærkt til at anerkjende Billigheden af Amerikanernes Fordringer. Uafhængighed eller Adskillelse, hvis man i det Hele taget tænkte derpaa 1775, vare Planer, som kun meget Faa havde fattet; thi Koloniens heftigste Wigghers varmeste Ønsker gik ud paa et Forlig og en bestemt Anerkjendelse af deres politiske Friheder. De Begivenheder, som saa rask fulgte paa hinanden, vare blot Følger af Aarsager, som, engang satte i Bevægelse, snart erholde en Kraft, der lader haant om enhver menneskelig Auctoritet. Det var udentvivl et af de ledende Vink, som det guddommelige Forsyns store og hemmelighedsfulde Planer give med Hensyn til Styrelsen af

Menneskeslægtens tilkommende Skjæbne, at den politiske Adskillelse skulde begynde i denne Verdensdeel under disse særegne Forhold, og føres til sin endelige og naturlige Afslutning førend et Aarhundredes Ende.

Men den nærværende Samtale gik mindre ud paa at omhandle det opkastede Spørgsmaals Ret eller Uret, end at raadslaae om Midlerne til fremtidigt Samqvem, og bestemme, hvad man bedst skulde foretage sig i nærværende Øieblik. Efterat man havde talt pro et contra i denne Sag, blev det bestemt, at Majoren skulde forlade Høien den næste Dag, og vende tilbage til Boston, idet han maatte søge at undgaae Albany og de Punkter af Landet, hvor han meest kunde være udsat for at blive opdaget. Der vare saamange Mennesker, der ilede for at slutte sig til de amerikanske Tropper, som samlede sig omkring den beleirede Stad, at hans Reise paa den almindelige Vei ikke vilde vække nogen Mistanke; og, naar han engang var kommen til den amerikanske Leir, vilde Intet være lettere, end at finde Veien til Halvøen.

Den unge Willoughby fandt ingen Vanskelighed i at udføre dette, naar han blot kunde naae Kolonierne, uden at man opdagede hans virkelige Stand og Navn. Spionernes Tid og den strænge Udøvelse af Krigsloven var endnu ikke kommen, og det Eneste, han havde at frygte for, var at blive tagen til Fange. For det Sidste var der dog stor Fare, ja endogsaa positiv Vished i det Tilfælde,

at han blev opdaget, og Major Willoughby havde hørt Nok under sit Besøg, til at han ikke skulde være bange for at blive forraadt. Han angrede at have bragt sin Tjener med sig; thi Manden var en Europæer, og hans Dumhed og Tale kunde let bringe dem Begge i Forlegenhed. Denne sidste Fare forekom virkelig Faderen saa alvorlig, at han paastod, at Robert skulde reise uden denne Tjener, der ved den første givne Leilighed skulde følge ham.

Saasnart dette Punkt var afgjort, opstod Spørgsmaalet om en passende Fører. Skjøndt Kaptain Willoughby ikke havde synderlig Tillid til Nick, kom han dog efter lang Betænkning til det Resultat, at det vilde være sikkrere at gjøre en Allieret af ham, end give ham Leilighed til at finde Beskjæftigelse paa den anden Side. Der blev sendt Bud efter ham og han blev udspurgt. Han lovede at tage Majoren med til Hudson, til et Punkt imellem Lünenburg og Kinderhook, hvor han let kunde komme over Floden, uden at vække Mistanke. Hans egen Belønning skulde afhænge deraf, at han kom tilbage til Hytte-Høien med et Brev fra Majoren, hvori denne overdrog Faderen at betale ham for hans Tjeneste. Denne Plan meente man vilde for det Første sikkre dem Nicks Troskab.

Mange andre Punkter bleve omhandlede imellem Fader og Søn. Den Sidste lovede, at, hvis Noget af Vigtighed indtraf, skulde han finde paa Midler til at meddele Vennerne paa Høien det, medens Farrel skulde følge sin

Herre efter 6 Ugers Forløb med Breve fra Familien. Mange af Kaptainens gamle Krigskammerater beklædte nu betydelige Stillinger, og han sendte Bud til dem om at vise Klogskab og Maadehold i deres Foretagender, Formaninger, som de følgende Begivenheder viste, at de kun lidet havde agtet paa. Han skrev endogsaa til General Gage, men brugte den Forsigtighed ikke at skrive sit Navn under, skjøndt dets Indhold var saa gunstigt for Kolonierne, at Amerikanerne uden Tvivl, hvis de havde opsnappet det, vilde have sendt Budskabet til dets Bestemmelsessted.

Da disse Sager vare blevne bragte i Orden, skiltes Fader og Søn noget efter at Husets Klokke var slaaet elleve.

Niende Kapitel.

I Aar er Guden gammel, snild,
I Form og Ansigt lille dog
Fast som et Barn — men trodsig og.
Paa Drenges Viis ustyrlig vild
Han svæver let fra Sted til Sted,
Men finder aldrig Ro og Fred.
Paa smaae Spilopper snildt betænkt,
Eet Puds det andet følger snart.
Pas paa! thi meer end barnlig Magt
Er her med barnlig Spog i Pagt;
Maaskee Du angre vil den Stund,
Da skjelmsk han kysted Dig paa Mund.

Griffin.

Den følgende Morgen ved Frokosten forkyndte Majoren Familien sin Beslutning at forlade Hoien samme Dag. Hans Moder og Beulah hørte denne Efterretning med en naturlig og kjærlighedsfuld Bedrøvelse, som de ikke havde nogen Betænkelighed ved at tilstaae; men Maud syntes saaledes at have beherskket sine Følelser, at den Sorg, som hun i Virkeligheden følte, var under en fornuftig Opsigt. Det forekom hende, at hendes Hemmelighed hvert Øieblik var nær ved at blive røbet, og hun troede, at det vilde foraarsage hendes øieblikkelige Død. Det var i hendes Øine umuligt at overleve denne Skam, og hun samlede al sin Naturs Kraft med den Beslutning, at begrave sin

Lands Stilling, igjennem hvilket jeg nylig har reist," svarede Majoren, og rystede med Hovedet. „En Ildebrand i en amerikansk By vilde neppe frembringe saamegen Bevægelse, og ikke i den Grad oprøre Gemytterne. Kolonierne ere i Oprør, især de i Ny-England, og en Borgerkrig er uundgaaelig, skjøndt jeg stoler paa, at Englands Magt vil gjøre den kort."

„Du maa ikke begive Dig ind imellem Ny-Englænderne, Robert," udbrød den ængstelige Moder. „Gaae hellere til Ny-York, hvor vi have mange Venner og saamegen Indflydelse. Det vil blive lettere at naae Ny-York end Boston."

„Det er vel sandt, Moder, men det vil neppe være saa overensstemmende med min Ære. Mit Regiment er i Boston, og dets Fjender ere udenfor Boston; en gammel Soldat som Kaptain Willoughby vil kunne fortælle Dem, at en Major er en meget nødvendig Officeer ved et Corps Nei, nei, jeg kan Intet bedre gjøre, end træffe sammen med den Strøm af Eventyrere, der trænge sig sammen imod Boston; og udgive mig for En af deres Lige, indtil jeg kan finde en Leilighed til at stjæle mig fra dem, og forene mig med mine egne Folk."

„Tag Dig iagt, kjære Robert, at Du ikke begaaer nogen militær Forbrydelse. Maaskee kunde disse Provindsialofficerer falde paa at behandle Dig som en Spion, dersom Du faldt i deres Hænder."

„Frygt ikke derfor; for Øieblikket er det en Slags Kolonial-Kjævleri, som de holde for Frihed. At de i deres Iver ville kjæmpe, det veed jeg, thi det har jeg seet, men Sagerne ere endnu ikke komne saavidt, som De synes at frygte. Jeg tvivler paa, at de vilde forhindre Gage selv, fra at gaae igjennem deres Leir, hvis han var udenfor, og ønskede at vende tilbage til Staden."

„Og dog fortæller Du mig, at man over hele Landet har lagt Beslag paa Vaaben og Munition, at flere gamle kongelige Officerer paa Halvsold ere blevne arresterede og satte under en Slags Forvaring."

„Man talte rigtignok derom, skjøndt jeg tvivler paa, at det virkelig er bleven udført. Det er en Lykke for Dem selv, i det mindste under Deres nærværende Meninger, at De ikke er paa Halvsold."

„Det er en Lykke, Robert, skjøndt Du omtaler det med et Smil. Med mine Følelser skulde det virkelig gjøre mig ondt, om jeg var paa Halvsold eller Qvartsold, dersom der gaves saadant Noget. Jeg føler nu, at jeg er min egen Herre, at jeg frit kan følge, hvad min Samvittighed byder mig, og hvad min Forstand raader mig til."

„Ja, De er rigtignok lykkelig, det maa man tilstaae. Jeg kan ikke see, hvorledes en Mand kan have Frihed, til at bortkaste den Troskab, han skylder sin Herre. Hvad tænker Du derom, Maud?"

Dette blev sagt i en halv bitter, halv spøgende Tone,

skjøndt hans Appelleren til Maud blev yttret paa en alvorlig Maade og lidt ængstelig. Maud nølede, førend hun svarede.

„Mine Følelser ere imod Oprør," sagde hun endelig, „skjøndt jeg frygter, at min Fornuft siger mig, at der ikke kan gives saadant Noget som en naturlig Behersker. Havde Parlamentet ikke for et Aarhundrede siden givet os den nærværende Kongefamilie, med hvad naturlig Ret vilde den da nu være vor Herre, Robert?"

„Ah! der flyver Din rige Indbildningskraft for vidt, min kjære Maud; det er Parlamentet, der har gjort dem til vore Fyrster, og Parlamentet i det mindste er vor lovmæssige, constitutionelle Herre."

„Det er netop Stridspunktet. Parlamentet er Englands retmæssige Behersker, men er det ogsaa Amerikas retmæssige Behersker?"

„Nok," sagde Kaptainen, og reiste sig fra Bordet. „Vi ville ikke omhandle et saadant Spørgsmaal i det Øieblik, da vi ere i Begreb med at skilles. Gaae, min Søn! en Pligt, som skal opfyldes, kan ikke blive opfyldt for hurtigt. Din Fuglebøsse tilligemed Krudt og Bly er færdig, og jeg skal sørge for at udbrede det Rygte, at Du er gaaet en Timestid ud i Skoven, for at skyde Duer. Gud velsigne Dig, Robert; skjøndt vi ere uenige i dette Punkt, saa er Du dog min Søn — min eneste Søn — min kjære, hoitelskede Dreng! — Gud være stedse med Dig!"

En dyb Stilhed fulgte paa dette Udbrud af naturlig Følelse, og derpaa tog den unge Mand Afsked fra sin Moder og Søster. Mrs. Willoughby kyssede sit Barn. Hun græd ikke, førend hun var kommen i sit eget Værelse: da kastede hun sig paa Knæ, og derpaa fulgte Taarer og Bønner. Beulah, der var ganske Hjerte og Sandhed, græd uforbeholdent i sin Broders Arme; men Maud, skjøndt bleg og skjælvende, modtog hans Kys, uden at gjengjælde det, skjøndt hun ikke kunde lade være at sige i en Tone, som den unge Mand ikke kunde glemme den Dag og mange af de følgende Dage:

„Vær forsigtig, og udsæt Dig ikke for unødvendige Farer; Gud velsigne Dig, min kjære, kjære Robert."

Maud alene fulgte Mændenes Bevægelser med Øinene. Hyttens eiendommelige Bygningsmaade forhindrede enhver Udsigt paa Sydsiden; men i et lille Værelse, som specielt var indrømmet hende til at male i, var der en Aabning. Derhen fløi hun, for at lette sit næsten bristende Hjerte ved Taarer, og følge Roberts bortilende Fjed. Hun saae ham, ledsaget af sin Fader og Kapelanen, langsomt at gaae over Sletten, idet de i deres Samtale antoge en ligegyldig Mine, i den Hensigt at skjule hans paatænkte Afreise. Vinduet i Aabningen blev lukket op, og Maud anstrængte sine Sandser, for at lytte, om det ikke var muligt endnu engang at fange en Lyd af hans Stemme. Det lykkedes hende ikke, skjøndt han standsede og saae tilbage

paa Høien, som om han vilde tilkaste den et Afskedsblik. Hendes Fader og Woods vendte sig ikke om, og Maud strakte sin Haand igjennem Aabningen og viftede med sit Lommetørklæde.

„Han vil troe, at det er Beulah eller mig," tænkte hun, „og det vil være ham en Trøst at vide, hvor høit vi elske ham."

Majoren saae Tegnet og besvarede det. Hans Fader vendte sig tilfældigviis om, og fik et Glimt at see af Haanden, da den forsvandt indenfor Aabningen.

„Det er vor dyrebare Maud," sagde han, uden at tænke paa Andet, end hendes søsterlige Kjærlighed; „det er det Værelse, hvori hun maler; Beulah's er paa den anden Side af Porten, men Vinduet synes ikke at være aabnet."

Majoren standsede, kyssede heftig hans Haand fem eller sex Gange, og gik derpaa videre. Ligesom for at forandre Gjenstanden for deres Samtale, sagde han hurtig og uden synderlig Sammenhæng med det Foregaaende:

„Ja, Fader, denne Port — vistnok lad den endelig strax hænge op, jeg beder Dem. Jeg vil ikke være vel tilmode, førend jeg hører, at begge Portene ere hængte, baade den paa Palissaderne og den paa Huset."

„Det var min Hensigt at begynde det idag," svarede Faderen, „men Din Afreise har forhindret det. Jeg vil vente et Par Dage, og lade Din Moder og Søstre bero-

lige deres Sind lidt, førend jeg begynder at plage dem med Arbeidernes Støi og Larm."

„Bedre at plage dem dermed, min kjære Fader, end at udsætte dem for et Angreb af Indianere eller Oprørere."

Majoren gik nu videre og meddelte dem nogle af sine nyere militære Anskuelser om Forsvarsvæsnet; da han endnu hørte til den gamle Skole, ansaae han sin Fader for et Mirakel af Dygtighed. Men hvilken ung Mand, som har nydt Fordelene af ti til femten Aars moderne Opdragelse i enhver Kundskabsgreen, har nogensinde troet, at det var dadelværdigt at belære dem, som gik foran ham? Kaptainen lyttede taalmodig og med en gammel Mands Overbærelse med Uerfarenhed, glad over at han havde Noget, som kunde adsprede hans ulykkelige Tanker.

Imidlertid holdt Maud Øie med deres Bevægelser igjennem Aabningen med Øinene fulde af Taarer. Hun saae Robert standse og see tilbage atter og atter, og endnu engang rakte hun Lommetørklædet ud. Det var dog tydeligt, at han ikke saae det; thi han vendte sig om og gik videre, uden at besvare Tegnet.

„Han kan aldrig vide, om det var Beulah eller mig," tænkte Maud, „men han tænker vist, at vi Begge ere her."

Paa Klippen ved Møllen standsede Mændene, og talede omtrent et Qvarteer. Afstanden forhindrede Maud fra at see deres Ansigter, men hun indbildte sig at kunne see Majorens tankefulde og melancholske Stilling, da han,

lænet paa sin Fuglebøsse, vendte sit Ansigt imod Høien, og fæstede sine Øine paa Aabningen.

Da det omtalte Qvarteer var forløbet, greb den unge Soldat hurtig og hemmelighedsfuld sine Ledsageres Hænder, ilede hen ad Stien, og forsvandt, følgende Strømmens Løb.

Maud saae ham ikke mere, men hendes Fader og Woods stode paa Klippen næsten endnu ½ Time, og fik ved Leilighed et Glimt af hans Skikkelse at see, naar han fra Skovens Skygger kom ind paa den aabne Plads ved den lille Flod, indtil han var i en ubetydelig Afstand fra det Sted, hvor han skulde møde Indianeren.

Derpaa hørte de Knaldene af begge Løbene i hans Fuglebøsse, som bleve affyrede umiddelbart efter hinanden — Tegnet paa, at han havde truffet sin Fører. Da de havde faaet denne velkomne Efterretning, vendte de to Mænd langsomt tilbage til Hytten.

Dette var Begyndelsen paa en Dag, der var rig paa vigtige Følger, skjøndt den ikke satte Familien paa Hytte-Høien i nogen Uro. Major Willoughby forsvandt for sin Faders Blik omtrent Kl. 10 om Formiddagen; omtrent Kl. 12 udbredtes det Rygte i Kolonien, at nye Gjæster vare ankomne. Joel vidste hverken, om han skulde glæde sig, eller fortvivle, da han saae et Selskab af otte til ti bevæbnede Mænd komme over Klippen og styre lige over Sletten imod Huset. Han nærede ingen Tvivl om,

at de vare udsendte af Provindsialauctoriteterne, for at arrestere Kaptainen, og han forudsaae Muligheden af, at en Anden kunde blive indsat i den fordeelagtige Post som Opsynsmand under den sig nærmende Kamp.

Det er forbausende, hvor mange og undertiden hvor gode Patrioter, der avles ved de samme Forhaabninger som Joels. Vi have hidtil neppe truffet et eneste Exempel paa et konfiskeret Gods under den amerikanske Revolution, hvormed der ikke har været forbundet vigtige Traditioner, der tale om et Forræderi, ligt det, Opsynsmanden førte i sit Skjold; i mange Tilfælde hidrørte Forræderiet fra Slægtninge og falske Venner. Joel havde strax taget sin Søndagskjole paa, og gik henimod Høien, for i det mindste at være tilstede ved den forventede Scene, da han til sin Forbauselse og paa en Maade til sin Ærgrelse saae, at Kaptainen og Kapelanen ilede ned til Græspletten paa en Maade, der vidnede om, at de uventede Gjæster ikke vare uvelkomne. Han standsede; og, da han opdagede, at de 2 Eneste blandt de Fremmede, der saae ud som fornemme Folk, bleve hilsede med hjertelige Haandtryk, vendte han halv ærgerlig og halv tilfreds tilbage til sin egen Bolig.

Det Besøg, som Kaptainen nu modtog, gjorde ingenlunde noget ubehageligt Indtryk paa Familien, men var tvertimod meget behageligt og beleiligt. Det var Evert Beekman tilligemed en gammel Ven, ledsaget af nogle

Lænkebærere, Jægere ꝛc., der kom fra det Gods, han eiede i Nabolaget, det vil sige 50 Mile borte, og nu standsede ved Hytte-Høien under det artige Paaskud at hilse paa Familien, men i Virkeligheden for lykkelig at tilendebringe det Andragende, som han for næsten et Aar siden havde gjort Beulah. Forholdet imellem Evert Beekman og Beulah Willoughby var af en saa simpel, saa oprigtig og saa naturlig Charakteer, at det neppe yder Stof til en kort Episode. Den unge Mand havde ikke henvendt sig til hende, førend han havde erholdt Forældrenes Samtykke; han havde fra Begyndelsen af deres Bekjendtskab gjort et behageligt Indtryk paa Datteren, og hun havde blot forlangt Tid til Overveielse, førend hun gav sit Svar, da han friede et Par Dage, førend Familien forlod Ny-York.

Beulah var noget overrasket over at hendes Frier havde opsat sit Besøg til Slutningen af Mai, da hun havde ventet at see ham i Begyndelsen af Maaneden. Om Brev kunde der dog ikke være Talen, eftersom der ikke var nogen Maade at sende det paa, medmindre man selv vilde sende et Bud, og den unge Mand kom nu selv, for at gjøre sine Undskyldninger.

Beulah modtog Evert Beekman naturlig og uden mindste Overdrivelse, skjøndt en rolig Lykke straalede paa hendes smukke Ansigt, som sagde saameget som en Elsker fornuftigviis kunde ønske. Hendes Forældre bød ham hjerteligen velkommen, og Frieren maatte i Sandhed have

været dum, hvis han ikke ventede Alt opfyldt, hvad han haabede. Det varede heller ikke længe, inden al Tvivl var bortfjernet.

Den sandhedskjærlige, samvittighedsfulde Beulah havde noie raadført sig med sit Hjerte, og, idet hun rødmede over sin egen Dristighed, tilstod hun sin Beundrer sin Kjærlighed. Samme Dag som han var kommen, bleve de formelig forlovede. Men, da vor Fortælling kun staaer i underordnet Forbindelse med denne lille Episode, ville vi ikke dvæle længere derved, end det er nødvendigt med Hensyn til Hovedgjenstanden.

Det var en ualmindelig travl Morgen, og skjøndt man saae mange Taarer, saae man ogsaa mangt et Smil. Inden den Tid, paa hvilken Familien i Almindelighed i den milde Aarstid pleiede at forsamles paa Græspletten, var Alt, selv Dagen, bleven aftalt imellem Beulah og hendes Elsker, og de havde nu Tid, til at tænke paa andre Ting. Medens Plinius den Yngre og En af „Klodrianerne" vare ifærd med at gjøre Forberedelserne til Theen, blev følgende Samtale indledet af Woods, for at vende Opmærksomheden bort fra Følelser, som ikke interesserede ham slet saameget som det øvrige Selskab.

„Bringer De os noget Nyt fra Boston?" spurgte Kapelanen, „jeg har havt dette Spørgsmaal paa Læberne i de sidste 2 Timer — ja siden vi spiste til Middag, men

jeg har dog ikke været istand til at kunne komme frem med det, Hr. Beekman."

Dette blev sagt ganske godmodigt og uskyldigt, og fremkaldte Smil, Rødmen og betydningsfulde Blik. Evert Beekman satte dog et alvorligt Ansigt op, da han svarede:

"Tingene begynde i Sandhed at blive meget alvorlige, Hr. Woods," sagde han. „Boston er omringet af Tusinder af Vore, og vi haabe ikke alene at kunne holde Kongens Tropper indesluttede paa Halvøen, men endogsaa at drive dem ud af Kolonien."

„Det er et meget dristigt Foretagende, Hr. Beekman! — et meget dristigt Skridt imod Keiseren!"

„De maa vide, Beekman, at det er ikke længere siden end igaar, at Woods prædikede om Keiserens Rettigheder," faldt Kaptainen ham leende i Talen, „og jeg frygter for, at det ikke vil vare længe, inden han holder offentlige Bønner for de brittiske Vaabens Lykke."

„Jeg har bedet for den kongelige Familie," sagde Kapelanen ivrig, „og jeg haaber, at jeg altid skal vedblive at gjøre det."

„Min kjære Ven, jeg har Intet derimod. Bed for alle Slags Mennesker, baade for Venner og for Fjender, og bed især for vore Fyrster, men bed ogsaa om, at deres Raadgiveres Hjerter maae forandre sig."

Beekman syntes ikke at finde Behag i denne Samtale. Han hørte til en afgjort Whiggfamilie, og blev i

dette Øieblik omtalt som Oberst for et af de Regimenter, man var i Begreb med at oprette i Kolonien Ny-York. Han havde beklædt denne Post i Hæren, og Ingen tvivlede om, at han jo var tilbøielig til i det afgjørende Øieblik at stille sig imod den brittiske Magt. Han havde endog hemmelig listet sig bort fra hvad han ansaae for at være en bydende Pligt, for at sikkre sig sit Hjertes Udvalgte, førend han gik i Felten. Hans Svar bar som Følge deraf i det Væsentlige et Præg af hans Anskuelser.

„Jeg veed ikke, mine Herrer, om det er saa ganske klogt at bede saa beredvillig for den kongelige Familie," sagde han. „Vi kunne ønske dem verdslig Lykke og aandelig Trøst, forsaavidt som de ere Mennesker; men specielt politiske Bønner maae i Tider som disse bruges med Forsigtighed; Folk lægge for Øieblikket mere end det almindelige religiøse Begreb i Bønner for Kongen, hvilke Nogle fortolke som umiddelbare Bønner imod de forenede Kolonier."

„Nu," svarede Kaptainen, „jeg kan ikke være ganske enig med Dem deri. Hvis der var en Bøn for Tilintetgjørelsen af Parlamentet og dets Raadgivere, skulde jeg af ganske Hjerte stemme i med; men jeg er endnu ikke tilbøielig til at kaste Konger, Dronninger, Prindser og Prindsesser aldeles bort paa Grund af nogle Afgifter og en Smule Thee."

„Det gjør mig ondt at høre dette af Dem, min Herre," svarede Evert. „Da Deres Meninger sidst bleve

drøftede i Albany, indestod jeg paa en Maade for, at De snarere var paa vort Parti, end imod os."

„Nu vel, Beekman, jeg troer, at De der har bedømt mig rigtigt. I Almindelighed troer jeg, at Kolonierne have Ret, skjøndt jeg endnu er villig til at bede for Kongen."

„Jeg er En af dem, Kaptain Willoughby, som forudseer de alvorligste Tider. I alle Kolonierne ere Gemytterne i Oprør, og fra de kongelige Officerers Side er man tilbøielig til at gaae denne Krisis imøde med Kraft."

„De har en Broder, Oberst Beekman, der er Kaptain i et af Kronens Regimenter: hvilke ere hans Anskuelser i denne Sagernes alvorlige Stilling?"

„Han har allerede opgivet sin Plads, og endogsaa vægret sig ved at sælge den, skjøndt han havde denne Forret. Hans Navn er nu bleven forelagt Kongressen til en Majorpost i et af de nye Regimenter, som skulle oprettes."

Kaptainen blev alvorlig, Mrs. Willoughby ængstelig, Beulah deeltagende og Maud tankefuld.

„Dette seer i Sandhed alvorligt ud," bemærkede den Første; „naar Mænd saaledes forlade alle deres tidligere Forhaabninger, for at overtage nye Pligter, maa der være dybtliggende og vigtige Grunde dertil. Jeg havde ikke troet, at det saa let skulde være kommet dertil."

„Vi nærede det Haab, at Major Willoughby vilde

gjøre det Samme; jeg veed, at der staaer et Regiment til hans Disposition, hvis han skulde blive tilbøielig til at slutte sig til vort Parti. Ingen vilde blive modtagen med mere Glæde. Vi ville faae Gates, Montgomery, Lee og mange andre gamle Officerer fra de regulære Tropper paa vor Side."

„Vil Oberst Lee blive sat i Spidsen for de amerikanske Tropper?"

„Jeg troer det ikke. Han er vel en meget anseet Mand, og har megen Erfaring; men han er en snurrig Mand, og, hvad der ogsaa maa regnes for Noget, han er ikke en indfødt Amerikaner."

„Det er meget rigtigt, at tage saadanne Ting i Betragtning, Beekman; var jeg i Kongressen, vilde det have Indflydelse paa mig, thi jeg er en Englænder og vil stedse vedblive at være det i mange Henseender."

„Det glæder mig at høre Dem sige dette, Willoughby," udbrød Kapelanen, „ret meget glæder det mig at høre dette. Manden maa holde fast ved sit Fædreland, der komme saa hvad der vil."

„Hvorledes forsoner De da Deres Meninger i denne Henseende med Deres Fødeland, Woods?" spurgte Kaptainen leende.

Kapelanen blev, sandt at sige, noget forvirret ved dette Spørgsmaal. Han havde i den sidste Tid deeltaget med saadan Iver i disse mundtlige Debatter, at han

havde inddrukket en ægte Partigjængers Følelser, og han begyndte nu, som det pleier at skee med saadanne Philosopher, at overse Alt, hvad der stred imod hans Anskuelser, og at overdrive enhver Ting, som understøttede dem.

„Hvorledes," raabte han ivrig; „nu, meget vel; jeg er ogsaa en Engelskmand ifølge en almindelig Anskuelse af Sagen, skjøndt jeg er født i Massachusetts. Jeg nedstammer fra England og er en engelsk Undersaat."

„Bah, da vilde Beekman her, som nedstammer fra Holland, ikke være bunden ved de samme Grundsætninger, som vi ere!"

„Maaskee ikke ved de samme Følelser, men vistnok ved de samme Grundsætninger. Oberst Beekmann er en Engelskmand ifølge Sagernes Stilling, og De er det ved Fødselen. Ja, jeg kan fortolkes som en Engelskmand."

Selv Mrs Willoughby og Beulah loe ad disse Ord, skjøndt ikke et Smil viste sig paa Mauds Ansigt, siden hendes Øie havde tabt Robert Willoughby af Syne. Kaptainens Tanker syntes at tage en ny Retning, og han taug i nogen Tid, førend han atter begyndte at tale.

„Under de Forhold, hvori vi nu staae til hinanden, Hr. Beekman," sagde han, „er det passende, at vi ikke skjule hinanden Noget med Hensyn til alvorlige Anliggender. Dersom De var kommen et Par Timer tidligere, vilde De have mødt et Dem velbekjendt Ansigt, min Søn, Major Willoughby."

„Major Willoughby, min kjære Herre," raabte Beekman med et Udbrud af ubehagelig Overraskelse. „Jeg troede, at han var ved den kongelige Armee i Boston. De siger, han har forladt Hsien; jeg haaber da, at han ikke er taget til Albany?"

„Nei, jeg ønskede først at han skulde gaae i den Retning, især for at besøge Dem; men hans Skildring af Landets Tilstand fik mig til at forandre min Beslutning. Han reiser ad afsides Veie, og skyer alle større og betydelige Steder."

„Deri har han gjort vel. Da han som Beulah's Broder altid vil være mig kjær, saa vilde det have gjort mig ondt at see ham netop i dette Øieblik. Hvis der ikke er noget Haab om, at han vil slutte sig til vort Parti, saa er det destobedre, jo længere vi kunne være adskilte."

Dette blev sagt med Alvor, og havde den Virkning, at Alle, som hørte det, tilfulde følte en saadan Kamps alvorlige Charakteer, der truede med at bevæbne Broder imod Broder Samtalen tog nu en anden Retning, ligesom efter en almindelig Aftale, og Alle syntes i et saa lykkeligt Øieblik med Ængstelighed at forjage saa ubehagelige Indtryk fra deres Tanker. Kaptainen, hans Kone, Beulah og Obersten havde en temmelig lang privat Samtale i Aftenens Løb. Maud bekymrede sig ikke om at blive overladt til sig selv, og Kapelanen helligede sin Tid til at underholde Beekmans Ven, der virkelig var en

Landmaaler, som han havde taget med sig, deels for at bevare Skinnet, deels for at benytte hans Tjeneste. De øvrige Folk vare blevne fordelte i Koloniens forskjellige Hytter umiddelbart efter Selskabets Ankomst.

Da Søstrene denne Aften trak sig tilbage til deres Værelser, bemærkede Maud, at Beulah havde noget Ualmindeligt, som hun vilde meddele hende. Hun vidste dog ikke, om det vilde være passende for hende at gjøre hende nogle Spørgsmaal, og Alt fik derfor Lov til at gaae sin naturlige Gang. Tilsidst bemærkede Beulah i sin venlige Tone:

„Det er betænkeligt for en Qvinde, Maud, saaledes at paatage sig nye Pligter og Baand som Ægtefælle."

„Det skulde hun ikke gjøre, Beulah, medmindre hun følte en saadan Kjærlighed for den Mand, hun valgte, at den vilde styrke hende i disse Pligters Opfyldelse. Du, hvis virkelige Forældre endnu leve, bør tilfulde føle dette, og jeg tvivler heller ikke paa, at Du jo føler det."

„Virkelige Forældre! Maud, Du forskrækker mig! Ere mine Forældre ikke Dine? — Er ikke al vor Kjærlighed fælleds?"

„Jeg skammer mig over mig selv, Beulah, kjærere og bedre Forældre end mine, kan ingen Pige have. Jeg skammer mig over mine Ord, og beder Dig forglemme dem."

„Det vil jeg meget gjerne gjøre; det var mig en stor Trøst at tænke, at hvis jeg skulde blive nødt til at

forlade mit Hjem, som jeg dog tilsidst vil blive nødt til, at jeg da skulde efterlade hos min Fader og min Moder et Barn, der elsker dem saa oprigtigt som Du, Maud."

„Du har Ret, Beulah. Jeg elsker dem af mit Hjertes inderste Dyb! og i en anden Betydning har Du ogsaa Ret; thi jeg vil aldrig gifte mig, det er min faste Beslutning"

„Nu vel, min Kjære, Mange ere lykkelige, som aldrig gifte sig, mangen en ugift Qvinde er lykkeligere end de, som gifte sig. Evert har et godt, mandigt og kjærlighedsfuldt Hjerte, og jeg veed, han vil gjøre Alt, hvad han formaaer, for at forhindre mig fra at savne mit Hjem; men vi kunne aldrig have mere end een Moder, Maud!"

Maud svarede ikke, skjøndt hun syntes overrasket over, at Beulah kunde sige dette til hende.

„Evert har talt saameget og saalænge med min Fader og Moder," vedblev den Forlovede rødmende, „at de have anseet det for bedst, at vi strax bleve gifte. Du maa vide, Maud, at det iaften er bleven bestemt, at Ceremonien skal gaae for sig imorgen!"

„Det er i Sandhed pludseligt, Beulah! Hvorfor have de fattet en saa uventet Beslutning?"

„Det hidrører Alt fra Landets Tilstand. Jeg veed ikke, hvorledes Evert har baaret sig ad, men han har faaet Fader overbeviist om, at jo snarere jeg kan blive hans Kone, desto sikkrere ville vi Alle være her paa Hoien."

„Jeg haaber, Du elsker Evert Beekman, min kjære, dyrebare Beulah."

„Hvilket Spørgsmaal, Maud! Troer Du da, at jeg kunde træde frem for en Guds Tjener, og love en Mand min Tro, som jeg ikke elskede? Hvorfor synes Du at tvivle derom?"

„Jeg tvivler ikke derom. Jeg er meget taabelig; thi jeg veed, at Du er samvittighedsfuld som de Hellige i Himlen; og dog troer jeg, Beulah, at jeg neppe vilde kunne være saa rolig for Den, jeg elskede."

Den blide Beulah smilede, men hun følte sig ikke længere ubehagelig stemt. Hun kjendte sin egen rene, men rolige Naturs Tilskyndelser og Følelser altfor vel, til at sætte Mistillid til sig selv; og hun kunde let forestille sig, at Maud ikke vilde være saa rolig under lignende Omstændigheder.

„Maaskee er det godt, min Søster," svarede hun leende, men dog rødmende, „at Du er saa fast besluttet paa at forblive ugift; thi jeg veed neppe, hvor man skulde finde en Frier, der var hengiven og ætherisk nok, for at stemme overeens med Din Smag. Ikke Een behagede Dig sidste Vinter, skjøndt den mindste Opfordring vilde have bragt et Dusin for Dine Fødder; og her er der Ingen, som Du kan faae, medmindre det skulde være vor kjære, gode, gamle Hr. Woods."

Maud sammenpressede sine Læber, og saae virkelig

alvorlig ud, saa fast var hun besluttet paa at beherske sig selv. Derpaa svarede hun Noget i samme Tone som Søsteren.

„Det er meget sandt," sagde hun, „her er ingen Helt for mig, medmindre det skulde være Hr. Woods, og han, stakkels Mand, har havt een Kone, som efter Sigende skal have kureret ham for det Ønske, at faae en anden."

„Hr. Woods! jeg har aldrig hørt, at han har været gift, hvo kan have fortalt Dig dette, Maud?"

„Jeg har hørt det af Robert," svarede denne nølende; „vi talte en Dag om saadanne Ting."

„Hvilke Ting, min Kjære?"

„Nu, om at gifte sig — jeg mener om at ægte Slægtninge eller Bekjendte, eller saadant Noget; thi Hr. Woods ægtede en kjødelig Cousine, hvis jeg ikke tager feil, og han fortalte mig Alt derom. Robert var gammel nok til at kjende hans Kone, da hun døde. Stakkels Mand, hun gjorde ham Livet suurt. Nu maa han vist være langt borte fra Høien, Beulah!"

„Woods? Jeg forlod ham for nogle Minutter siden i en Samtale med Fader om Høitideligheden imorgen!"

„Jeg mente Robert;" her mødtes begge Søstrenes Øine, og Begge rødmede, idet de i det samme Øieblik aabenbarede for hinanden, hvilken der havde den første Plads i deres Hjerter. De fortsatte deres Beskjæftigelse i Taushed, og snart knælede Begge, for at holde deres Aftenbøn.

Den følgende Dag bleve Evert Beekman og Beulah Willoughby viede. Høitideligheden fandt Sted umiddelbart efter Frokost i det lille Kapel, og Ingen var tilstede undtagen Familien og Michael O'Hearn, der, skjøndt han ikke var af samme Tro som de Øvrige, beroligede sin Samvittighed derved, at han tjente som Klokker.

Den ærlige Mand fra Grevskabet Leitrim blev indviet i Hemmeligheden tidligt om Morgenen; derved fik han Tid til at feie Pladsen, og bringe Alt i Orden, og selv fremtræde i Søndagsdragt, for at hædre Festligheden, som det anstod sig ham.

En saa øm Moder, som Mrs. Willoughby, kunde ikke fraside sig de første Fordringer paa sin Datter, uden at udgyde Taarer. Ogsaa Maud græd, men det var mere af Deeltagelse for Beulah's Lykke, end af nogen anden Grund. Brylluppet var i andre Henseender simpelt, og uden nogen pralende Udstilling af Følelser. Det var i Virkeligheden et af disse fornuftige og kloge Partier, der love Godt; thi Begge passede fuldkommen til hinanden baade med Hensyn til Stand, Familie, Aar, Vaner og Sæder. Der var ikke anvendt nogen Tvang, for at bringe dette fornuftige og rettænkende Par sammen. Evert var Beulah værdig, ligesom hun ogsaa var ham værdig. Begge havde de Tillid til Fremtiden; og ingen Tvivl, ingen ulykkelig Ahnelse blandede sig med de Sorger — hvis de

kunne kaldes Sorger — som paa en Maade ere uadskillelige fra en saadan Høitidelighed.

Vielsen var tilende, den kjærlige Fader havde holdt den grædende, men smilende Brud i sine Arme, den omme Moder havde trykket hende til sit Hjerte, Maud havde omfavnet hende med Inderlighed, og Kapelanen havde givet hende sit Kys, da den velmenende Degn nærmede sig.

„Eders Lige ønsker jeg al Lykke," sagde Mike, „ja det kan jeg vel sige, og baade Deres Ægtefælle og Børn og Alt, hvad der gaaer foran, og Alt, hvad der kommer efter! Jeg kjendte Dem, da De var ganske lille, og det er mange Aar siden; og aldrig har jeg seet et suurt Blik paa Deres smukke Ansigt. Jeg havde ofte isinde at fortælle Dem Alt dette med min egen Mund, men Deres Lige og Missus der og Miss Maud — ak hvor hun er yndig! og det er Skade, at der ikke er saadan en smuk Herre, der kunde tage hende ovenikjøbet; slemt for ham, at han bliver borte! Og nu Gud velsigne Eder Alle og Præsten med, skjøndt han egentlig ikke er nogen Præst, og nu har jeg sagt og udtalt mine gode Ønsker."

Tiende Kapitel.

Ha! Jakobs Fyrster! I Zions Datters
Styrke og Støtte! nu op og afsted!
Ha — Jægeren traf hende — blødende ene
Lig en Parde i Ørk'nen hun aander sin Klage.
Op med Hest og med Banner, med Sværd og med Spyd!
I Herrens Navn hans Blod udgyd!

Lunt.

De følgende 14 Dage eller 3 Uger medførte ikke nogen materiel Forandring, undtagen dem, som stode i Forbindelse med den fremrykkende Aarstid. Vegetationen stod i sin rigeste Yppighed; nylig hyppede Rader af Mais og Kartofler prydede Markerne, Hveden og de andre Kornsorter begyndte at skyde Ar, og Engene syntes at love en rigelig Høst. Skoven havde nu tilhyllet sine Hemmeligheder bag et bredt Forhæng af et saa lyst og levende Grønt, som man blot kan træffe under en mild Sol, tempereret ved velgjørende Regn og Bjergluft.

Lænkebærerne og Beckmans andre Ledsagere forlode Dalen Dagen efter Brylluppet, uden at efterlade nogen Anden af deres Selskab end Hovedpersonen.

Majorens Fraværelse blev ikke strax bemærket af Joel og hans Kammerater paa Grund af den Bevægelse, som blev frembragt ved saamange Gjæsters Ankomst og ved Brylluppet; men, saasnart hans Fraværelse havde stadfæstet

sig, forlangte Opsynsmanden og Møllereren nogle Dages Fritid, og erholdt Tilladelse til at gaae til Mohawkfloden i deres eget private Ærinde. En saadan Reise var temmelig almindelig, saa at den ikke opvakte nogen Mistanke, og, da de havde erholdt Tilladelse dertil, reiste de to Sammensvorne i Forening bort den anden Dags Morgen, eller 44 Timer efterat Majoren og Nick vare forsvundne. Da man vidste, at den Sidste var kommen ad den Vei, som førte til Fortet Stanwix, var det naturligt at formode, at han vilde vende tilbage ad den samme Vei; Joel besluttede derfor at overraske ham ved Mohawkfloden ikke langt fra Schenectady, hvor han vilde gjøre sin Patriotisme gjældende, ved at forraade sin Herres Søn.

Læseren maa ikke troe, at Joel havde i Sinde at gjøre dette aabenlyst; nei langtfra; hans Plan var at holde sig selv i Baggrunden, medens han henvendte Opmærksomheden paa Kaptainens formodede Toryisme, og stillede sin egen Hengivenhed for Kolonierne i det rette Lys.

Det er vel neppe nødvendigt at bemærke, at denne Plan strandede, da Nick havde taget en anden Vei. I samme Øieblik som Joel og Møllereren dreve omkring et hollandsk Værtshuus 15 til 20 Mile ovenfor Schenectady, ventende paa, at de Reisende skulde komme ned ad Mohawkdalen, gik Robert Willoughby og hans Ledsager over Hudsonfloden, og vare i det mindste for Øieblikket i Sikkerhed.

Joel forblev paa sin Post, indtil han var overbeviist om, at det attraaede Bytte var undsluppet ham, derpaa vendte han tilligemed sin Ven tilbage til Kolonien. Han havde imidlertid havt Leilighed til at gjøre sig bedre bekjendt med Landets virkelige Tilstand, idet han var traadt i Forbindelse med visse Patrioter, som i moralsk Henseende stode paa samme Trin som han, men som havde større Indflydelse. Tillige fandt han Leilighed til at komme frem med forskjellige fornærmende Vink og hemmelige Opmuntringer i Anledning af Kaptainen, og til at anstille Betragtninger over det Passende i at lade en saa vigtig Mand som Kaptainen følge sit eget Hoved i en saa kritisk Tid. Men Frugten var endnu ikke moden, og Alt, hvad der nu kunde gjøres, var at klare Veien for vigtigere Skridt i Fremtiden. Imidlertid begyndte Evert Beekman, efterat have sikkret sig sin blide, trofaste Hustru, at tænke paa sine alvorlige, politiske Pligter, skjøndt med et tungt Hjerte. Det var velbekjendt, at han skulde have et af de nyoprettede Regimenter, og Beulah havde behersket sit kjærlighedsfulde Hjerte i den Grad, at det tillod hende at tage Afsked fra ham med tilsyneladende Resignation.

Det var i Sandhed et interessant Skuespil at see, hvorledes disse to Søstre boiede alle deres Tanker og Ønsker i politisk Henseende saaledes, at de begunstigede deres Kjøns og Naturs mægtige Følelser; thi Maud holdt stærkt paa den kongelige Sag, og den unge Kone var med Hjerte

og Haand den Sag hengiven, som hendes Mand havde hengivet sig til.

Kaptain Willoughby talte lidet om politiske Materier, men Beulahs Giftermaal havde bidraget meget til at bestyrke hans Anskuelser i den Retning, som de havde taget efter den mærkelige Samtale med Kapelanen. Oberst Beekman var en Mand af en kraftig, sund Menneskeforstand, skjøndt uden al ydre Glimmer, og hans Beviser vare alle saa klare og praktiske, at de havde langt mere Vægt end det almindelig var Tilfældet i den Tids heftige Partidisputer. Beulah indbildte sig, at han var en Solon i Skarpsindighed og en Baco i Viisdom. Hendes Fader gik vel ikke slet saavidt, men han glædede sig dog ved hans kolde, skarpt adskillende Domme, og var temmelig tilbøielig til at slutte sig til hans Anskuelser. Kapelanen blev holdt udenfor Debatterne som uforbederlig.

Man var over Midten af Juni, da Oberst Beekman begyndte at tænke paa at forlade sin Kone, for at vende tilbage til de virksomme Forberedelsesscener, han havde forladt, for at gjøre sit Besøg.

Familien besøgte som sædvanlig Græspletten henimod Aften; thi den Omstændighed, at de fleste Vinduer paa Hytten vendte ud til Gaarden, gjorde den Tilflugt, som de toge til den friske Luft, langt behageligere, end det ellers vilde have været Tilfældet.

Evert var ikke bestemt paa, om han skulde reise den

næste Morgen, eller vente endnu en Dag, da man om Aftenen den 25de Juni befandt sig paa Sletten. Mrs. Willoughby lavede som sædvanlig Thee, hendes Døttre sadde i Nærheden af hende og syede, og Mændene omtalte de forskjellige Arter Sædekorns Værd.

„Der kommer en Fremmed," udbrød pludselig Kapelanen, og saae hen imod Klipperne ved Mollen, det Punkt, hvor de Fremmede, som kom til Dalen, først kunde sees fra Hytten. „Han kommer som en Mand, der har Hastværk, hvad saa end hans Ærinde er."

„Gud være lovet," svarede Kaptainen, idet han reiste sig; det er Nick, det kan jeg see paa hans sædvanlige Trav, og det er ogsaa paa den Tid, han skulde være tilbage og bringe gode Efterretninger. En Uge tidligere vilde have været bedre Varsel, men dette kan ogsaa være godt. Krabaten skynder sig over Sletten, som om han virkelig havde Noget at meddele."

Mrs. Willoughby og hendes Døttre standsede med deres Beskjæftigelser, og Mændene stode i taus Forventning, agtende paa Indianerens lange Skridt, der hurtig ilede over Sletten. I faa Minutter naaede Indianeren Selskabet, og traadte nu frem med Værdighed og Besindighed. Kaptain Willoughby, der kjendte sin Mand, ventede næsten et Par Minutter, efterat den røde Mand havde lænet sig op til et Æbletræ, førend han gjorde ham noget Spørgsmaal.

„Velkommen tilbage, Nick," sagde han derpaa, „hvor forlod Du min Søn?"

„Han fortælle der," svarede Indianeren, og leverede et Brev, som Kaptainen læste.

„Det er Alt i sin Orden, Nick, og det viser, at Du har været en tro Svend. Din Løn skal blive Dig betalt i Aften; men dette Brev er bleven skrevet paa den østlige Bredde af Hudson, og det er næsten tre Uger gammelt — hvorfor have vi ikke seet Dig før?"

„Kunde ikke see, naar han ikke komme."

„Det er klart nok, men hvorfor kom Du ikke tidligere tilbage, det var det, jeg spurgte om?"

„Vilde see Landet — gik til Bredden af den store Saltsø."

„Aha! Nysgjerrighed var altsaa Grunden til Din Fraværelse?"

„Nick Kriger — ikke Squaw — har ikke Nysgjerrighed."

„Nei, nei, jeg beder Dig om Forladelse, Nick; det var ikke min Hensigt at bestylde Dig for en qvindagtig Følelse, det var langtfra. Jeg veed, at Du er en Mand; fortæl os dog nu, hvorvidt og hvorhen Du gik?"

„Boston," svarede Nick kort.

„Boston! Det var ingen kort Reise. Min Søn tillod Dig vist ikke at reise i hans Selskab igjennem Massachusetts."

„Nick gaae alene. To Spor, et for Major, et for Tuscarora. Nick kom der først.“

„Det troer jeg nok, hvis det var Din alvorlige Hensigt. Blev Du ikke udspurgt underveis?“

„Jo, fortalte dem jeg var en Stockbridge — Blege Ansigt veed ikke bedre. Tænker han er en Ræv, ligner mere en Skovdue.“

„Tak for Complimenten, Nick. Havde min Søn naaet Boston, førend Du tog bort?“

„Her han være,“ svarede Indianeren, og tog et andet Brev ud af Folderne paa sin Bomuldsskjorte.

Kaptainen modtog Brevet, som han læste med en høi Grad af Alvor, og ikke uden Overraskelse.

„Det er Bobs Haand,“ sagde han, „og det er dateret: Boston den 18de Juni 1775, men det er uden Underskrift, og det er meget kort.“

„Læs det høit, kjære Willoughby,“ udbrød den ængstelige Moder, „Nyheder fra ham angaae os Alle.“

„Nyheder, Wilhelmine! — I Boston kan man kalde dem Nyheder, men her paa Hytte-Høien blive vi ikke meget klogere derved. Men hvorledes det nu end forholder sig, saa er der ingen Grund til at holde det hemmeligt, imedens der idetmindste er een Grund, til at meddele det. Her er det Hele: „Min kjære Fader! jeg er Gud være lovet i Sikkerhed; men vi have seet Meget, som fordrer vor Eftertanke; De veed, hvad Pligten fordrer. Min

kjærligſte Hilſen til min Moder og Beulah, og den kjære, leende, lunefulde, ſmukke Maud. Nick var tilſtede, og kan fortælle Dem Alt; jeg tænker ikke, at han vil formilde Noget, eller af Ondſkab forandre det." Alt dette er uden Adreſſe eller Underſtrift; der er ikke Andet end Stedet og Datoen; hvad ſiger Du til Alt dette, Nick?"

„Han meget god, Major der; Nick veed. Nick der — varm Tid — tuſind Scalper — Kjole rød ſom Blod."

„Der er altſaa forefaldet endnu et Slag," udbrød Kaptainen; „det er altfor klart, til at det kan omdiſputeres. Tael ſtrax ud, Nick; hvo vandt: Englænderne eller Amerikanerne?"

„Vanſkeligt at fortælle — den Ene fægtede, den Anden fægtede. Rød Kjole tog Pladſen; Yankee ſlog ihjel. Hvis Yankee kunde tage Scalp af alle dem, han ſlog ihjel, vilde han være meget træt. Men daarlige Krigere til at tage Scalper; ikke vide, hvorledes."

„Paa min Ære, Woods; der ſynes at være Noget i Alt dette! Det kan neppe være muligt, at Amerikanerne ſkulde vove at angribe Boſton, ſaalænge den er ſaa vel forſvaret af en ſtærk brittiſk Armee."

„Det vilde de ikke," udbrød Kapelanen med Eftertryk. „Det har kun været en anden Skjærmydſel."

„Hvad De kalde Skjærmydſel?" ſpurgte Nick ſkarpt. „Er det Skjærmydſel, at tage 1000 Scalper, haha?"

„Fortæl os, hvad der er skeet, Tuscarora," sagde Kaptainen, og bad sin Ven om at tie.

„Snart fortælle — snart gjort. Yankee paa Høi, regulære Tropper i Kano. Hundrede — tusinde — halvtredsindstyve Kanoer fulde af Rødskjoler. Stor Anfører der! — Ti — sex — to — Allesammen der. Kom til Bredden, exercerede, blege Ansigts Maneer. Marsch, bum — bum — Kanonerne — piff — piff — Geværerne. Bah, hvor de løb!"

„Løb! hvo løb, Nick? Det maa naturligviis have været de stakkels Amerikaner."

„Rødskjole løb," svarede Indianeren rolig.

Dette Svar frembragte en almindelig Bevægelse, endogsaa Damerne saae forbausede paa hverandre.

„Rødskjole løb!" gjentog Kaptainen langsomt. „Gaae videre i Din Historie, Nick. Hvor stod dette Slag?"

„I det andet Boston; over Floden gik i Kano, for at kjæmpe ligesom Indianerne fra Kanada."

„Det maa have været i Charlestown, Woods; De erindrer jo nok, at Boston ligger paa den ene Halvø og Charlestown paa den anden. Jeg erindrer dog ikke, om Amerikanerne vare paa det sidste Sted; De fortalte mig ikke Noget derom, Beekman."

„De vare rigtignok ikke saa nær ved de kongelige Tropper, da jeg forlod Albany," svarede Obersten. „Nogle

ligefremme Spørgsmaal ville bringe hele Sandheden ud af ham."

„Vi maae gaae mere methodisk tilværks. Hvormange Yankeer var der i denne Træfning, Nick? Tæl som vi pleiede at gjøre i den franske Krig."

„Naaede herfra og til Møllen, to, tre Mand høi, Kaptain. Alle Bønder, ikke Soldater. Bar Flinter, men ikke Bajonetter, bar ikke Tornistre. Bar ikke Rødkjoler. See ud som en Byforsamling — kjæmpe som Djævle."

„En Linie saa lang som herfra og til Møllen, tre Mand høi, vilde omtrent udgjøre 2000 Mand, Beekman. Var det ikke det, Du meente, Nick?"

„Det er omtrent saa — ikke langt derfra — ganske rigtig."

„Der var altsaa omtrent 2000 Yankeer paa den Høi; hvormange kongelige Tropper gik over imod dem i Kanoer?"

„To Gange; een Gang ligesaamange — den anden Gang halv saamange. Nick lige ved; talte ham."

„Det vilde i Alt udgjøre 3000! Ved St. Georg, det seer ud som et ordentligt Arbeide! Gik de Alle paa eengang, Nick?"

„Nei; een Gang gaae først — kjæmpe — løbe bort. Derpaa to Gange gaae, kjæmpe mange — løbe bort ogsaa. Derpaa forsøge stærkere — lægge Ild i Wigwam — gaae op ad Høien; Yankee løbe bort."

„Det er tydeligt nok, og meget betegnende. Wigwam i Brand? Charlestown er da vel ikke brændt, Nick?"

„Det er den; seer ud som gammel Raadslagningsild, der er gaaet ud. Kanoer fyre tæt — bum bum! Nick aldrig seet saadan en Krig før! Døde Mænd saamange som Blade paa Træer; Blod løbe som en Bæk!"

„Var Du i dette Slag! Hvorledes har Du faaet saa Meget at vide derom?"

„Behøver ikke at være deri — bedre udenfor — ikke tage Scalper. Rød Mand ikke der Noget at gjøre. Hvorledes vide Noget om ham? See ham, det er Alt. Faaet Øine; hvorfor ikke see ham bag Steenvold?"

„Gik Du selv over Vandet, eller blev Du i Boston, og saae det i Afstand?"

„Over i Kano. Sige: Rødkjole-General sende Brev med Nick, Major sige: han min Ven lade Nick gaae."

„Var min Søn i denne blodige Træfning?" sagde Mrs Willoughby; „han skriver, Hugo, at han er i Behold."

„Det gjør han, kjæreste Wilhelmine; og Robert kjender os altfor vel, til at han skulde forsøge paa at føre os bag Lyset i denne Henseende."

„Saae Du Majoren i Slaget, Nick — jeg mener, efterat Du var gaaet over Vandet?"

„Saae dem Alle — ser — to — syv tusinde. Ganske nærved, hvorfor ikke see Majoren staae op som en Gran? Han bukkede ikke Hovedet der, dræbe Alle om-

kring sig, Ingen ramme ham; Nar at blive der, fortælle ham det, men han ikke gaae bort. Reddede ogsaa Scalpen."

„Og hvormange Faldne antager Du, at der ere blevne paa Pladsen; eller blev Du ikke, for at see det?"

„Saae det. Blev, for at tage Flint, Tornister, andre gode Ting — Overflodighed deraf, tog det op saa hurtigt som muligt."

Her aabnede Nick koldblodig en lille Bylt, og fremtog en Epaulet, forskjellige Ringe, et Uhr, fem til sex Par Solvspænder og forskjellige andre Artikler, som han havde seet sit Snit til at røve fra de Døde.

„Alle gode Ting — saamange som Steen — tog dem uden at spørge derom."

„Det seer jeg, Mester Nick. Og har Du røvet dette fra Englænderne eller fra Amerikanerne?"

„Rødkjole nærmest, havde ogsaa meest. Gik videre, meget værre, som blege Ansigt siger."

„Aldeles i sin Orden. Blev der fleest Rødkjoler, eller fleest Amerikanere paa Pladsen?"

„Rødkjoler saaledes," sagde Nick, og rakte 4 Fingre i Veiret. „Yankee saaledes," og rakte een frem. Bruge en stor Grav til at holde Rødkjoler i. Lille Grav vilde ikke tage Yankeerne. Hor hvad han talte; meest Rødkjoler, mere end 1000 Krigere. Britterne græde som Squaw, der mister sin Jæger."

Dette var frøkke Nicks Beskrivelse af det berømte, og i visse Henseender uhørte Slag ved Bunker's-Hill, som han virkelig havde været Øienvidne til, skjøndt han havde brugt den Forsigtighed behørigen at beskytte sit Legeme.

Han ansaae det ikke for nødvendigt at omtale den Kjendsgjerning, at han selv havde givet Eieren af Epaulletterne Raadestødet; heller ikke ansaae han det for væsentligt at meddele alle de forskjellige Raader, hvorpaa han havde sat sig i Besiddelse af de mange Spænder. I andre Henseender var hans Fortælling temmelig tro, og han formildede ikke Noget, eller forvanskede Noget af Sandskab.

Tilhørerne havde hørt paa ham med særdeles Opmærksomhed, og, da han talte om Robert Willoughby, skjulte Maud sit blege Ansigt i sine Hænder og græd. Beulah saae atter og atter ængstelig paa sin Mand, og tænkte paa de Farer, som han snart vilde blive udsat for.

Denne vigtige Efterretning bestyrkede Beekman i hans Forsæt at reise bort. Den næste Morgen rev han sig los fra Beulah, og ilede imod Albany. Snart efter fulgte Washingtons Ansættelse i Armeen og en lang Liste paa andre Officerer, blandt hvilke han selv ogsaa var som Oberst, og Krigen maatte saaledes ansees for at være begyndt systematisk. Nu og da naaede den fjerne Kamptummel Hytte-Høien; men Sommeren forløb, uden at medføre nogen Begivenhed, der kunde forurolige Kolonien. Endogsaa Joels Planer bleve for en Tid lagte tilside, og han

noiedes med fremdeles at bære Maſken og at ſamle den Høſt for en Anden, ſom han havde haabet at høſte til ſin egen Fordeel.

Beulah følte alle en ung Kones Bekymringer og Sorger for ſin Mand; men, da den ene Maaned fulgte efter den anden, det ene Slag paa det andet, uden at der tilſtødte ham noget Uheld, begyndte hun at finde ſig i de Bekymringer, der vare uadſkillelige fra hendes Stilling, med mindre Qval og med mere Fornuft. Hendes Moder og Maud vare uſkatteerlige Venner for hende i denne nye og prøvende Stilling, ſkjøndt Enhver havde ſine ſtore Bekymringer med Hensyn til Robert Willoughby. Da der ikke forefaldt noget andet ſtort Slag i Løbet af Aaret 1775, forblev Beekman i Sikkerhed blandt de Tropper, ſom indeſluttede Boſton, og Majoren i den Armee, ſom var inde i Byen. Ingen af dem blev meget udſat for Farer, og de blide, kjærlighedsfulde Hjerter i Hytten vare glade ved at erfare, at Søen adſkilte de Kjæmpende Denne Efterretning fik de dog først, da atter en Vinter var forbi. I November havde Familien forladt Høien ligeſom de foregaaende Aar, og var dragen til de mere bebøede Dele af Landet. Denne Gang reiſte de ikke længere end til Albany, hvor Oberſt Beekman traf dem, og tilbragte nogle faa lykkelige Uger hos ſin høitelſkede Beulah. Den gamle Stad var ikke meget munter paa en ſaadan Tid, men der var dog endeel unge Officerer der af det amerikanſke Parti,

som gjorde sig Umage for at behage Maud. Kaptainen var vel forneiet med at see disse unge Mennesker gjøre deres Opvartning for hende, som han saalænge havde været vant til at anse for sin yngste Datter; thi imidlertid havde hans Anskuelser taget en Retning, der var til Gunst for Koloniens Rettigheder, saa at selv Beekman ikke glædedes mere end han, naar de hørte om et eller andet lille Held, som de amerikanske Vaaben havde tilkjæmpet sig.

„Alt vil tilsidst blive bragt i Orden," pleiede den ærværdige Kaptain at forsikkre sin Ven Kapelanen. „De ville snart aabne deres Øine derhjemme, og erkjende det Uretfærdige i at beskatte Kolonierne; Alt vil da igjen blive ordnet; Kongen vil blive saa elsket som nogensinde før, og England og Amerika ville blive saameget trofastere Venner, som de gjensidigen maae agte hinanden. Jeg kjender mine Landsmænd godt: de tænke rigtigt, og ville handle rigtigt, saasnart deres Vrede har lagt sig en lille Smule, og de komme til at betragte Sandheden med Koldblodighed. Jeg svarer for, at Staget ved Bunker's-Hill skaffede os — Kaptainen havde talt saaledes i nogle Maaneder — skaffede os tusinde Forsvarere, hvor vi ikke havde en eneste før. Dette er John Bull's Maneer; giv ham Leilighed til at agte Dig, og han vil snart lade Dig vederfares Retfærdighed; men giv ham Leilighed til at tænke det Modsatte: han vil da blive en ligegyldig, om ikke haard Herre."

Disse vare Kaptain Willoughby's Anskuelser om hans Fødeland, et Land, som han ikke havde seet i 30 Aar, og hvor han nylig havde arvet uventede Hædersposter, uden at der var opstaaet nogen Lyst hos ham, til at vende tilbage og glæde sig ved dem. Hans Meninger vare vistnok for en Deel rigtige; thi de grundede sig paa en Naturlov; medens det ikke er usandsynligt, at de vare urigtige med Hensyn til Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Begreberne om en særegen, mandig Egenskab hos en særegen Deel af Christendommen. Ingen Grundsætning er sandere end den, som lærer os, at lige Aarsager frembringe lige Virkninger, og, da alle menneskelige Væsener paa denne vor runde Verdens Overflade styres af temmelig overensstemmende Principer, saa er der Intet visere, end at de have samme Tilbøieligheder og Bestræbelser.

Maud havde intet Smiil for Nogen af de unge Soldater eller de unge Borgerlige, som sværmede omkring hende den omtalte Vinter i Albany, undtagen det, som hendes naturlige muntre Charakteer og fremherskende Ønske at behage aflokkede hende. To til tre af Oberst Beekmans militære Venner vilde i Særdeleshed have været meget glade, ved at komme i Forbindelse med en saa agtet Officeer paa en saa overdreven behagelig Maade; men ingen Opmuntring gav Nogen af dem Dristighed, til at vise mere end almindelig Opmærksomhed og overdreven Høflighed.

„Jeg veed ikke, hvorledes det er," bemærkede Mrs.

Willoughby en Dag, da hun var ene med sin Mand; „Maud synes at finde mindre Fornøielse i Eders Kjøns Opmærksomhed for hende, end det sædvanligt er Tilfældet med Piger af hendes Alder. At hendes Hjerte er kjærlighedsfuldt, varmt og ømt, det er jeg vis paa; og dog er der intet Tegn paa noget Fortrin, Tilbøielighed eller Svaghed til Gunst for Nogen af disse smukke unge Mænd, hvoraf vi see saamange. Den Ene synes hende at være ligesaa god som den Anden."

„Hendes Tid vil komme, som det var Tilfældet med hendes Moder for hende," svarede Kaptainen. „Børn kunne ikke være vissere paa at faae Kighoste og Meslinger, end unge Piger paa at blive forelskede I ere Alle skabte dertil, min kjære Willy, og frygt ikke, Pigen vil nok blive angrebet af Sygdommen en af Dagene."

„Jeg ønsker vistnok ikke at skilles fra mit Barn" — saaledes talte Mrs. Willoughby altid om Maud, og saaledes følte hun altid for hende — „jeg ønsker vistnok ikke at skilles fra mit Barn; men da vi ikke altid kunne blive forenede, er det maaskee bedre, at ogsaa hun bliver gift ligesom den anden. Der er nu den unge Verplanck, han er hende meget hengiven; han er i enhver Henseende et passende Parti, og desuden er han i Everts Regiment."

„Det vilde ikke være saa galt, skjøndt efter min Mening Licke Harring er et langt bedre Parti."

„Det er fordi han er rigere og anseligere, Hyge.

I Mænd kunne ikke tænke paa en Datters Anbringelse, uden strax at drage Huse og Marker med ind som en Deel af Ceremonien."

„Ved St. Georg, min Kone! Huse og Marker ere meget gode til at forskjønne Ægtestanden."

„Og dog, Hugo, har jeg været meget lykkelig som Kone, heller ikke har Du været meget ulykkelig som Ægtemand, skjøndt vi ikke have havt overordentlige Rigdomme, til at forskjønne vor Tilværelse med," svarede Mrs. Willoughby bebreidende. „Om Du ogsaa havde været General, vilde jeg dog ikke have elsket Dig mere, end jeg har elsket Dig som simpel Kaptain."

„Alt meget sandt, min kjæreste Wilhelmine," svarede Manden, og kyssede sin Sjæls trofaste Ledsagerinde med dyb Følelse; „meget sandt, min kjære Pige, thi Pige er Du og vil Du stedse være i mine Øine; men Du er een iblandt Millioner, og jeg antager i al Ydmyghed, at der ikke er ti hundrede og een i hvert Tusinde, der ligne mig. Hvad mig angaaer, saa ønsker jeg den kjære lille lunefulde Maud ingen værre Lod, end en Mand som Licke Harring."

„Hun vil aldrig blive *hans* Kone; jeg kjender hende og mit eget Kjøn altfor vel, til at tænke det. Du tager feil, Willoughby, i at anvende saadanne Udtryk om Pigen. Maud er ikke i mindste Maade lunefuld, især i sine Følelser. See, med hvilken sand og trofast søsterlig Tilbøielighed hun hænger ved Robert. Jeg maa erklære, at jeg

ofte skammer mig over, at jeg, hans egen Moder, er mindre bekymret for ham, end denne kjære Pige."

„Bah, Willy! bliv ikke bedrøvet over den Tanke, at Du ikke foraarsager Dig selv Sorger nok for Drengens Skyld. Robert vil nok skikke sig vel, og maaskee komme ud af denne Sag som Oberstlieutenant: jeg kan maaskee leve og see ham som General, vistnok dersom jeg bliver ligesaa gammel som min Bedstefader Sir Thomas. Hvad Maud angaaer, saa seer hun nu, at Beulah er bekymret for Beekman, og, da hun nu selv ikke har nogen Mand eller Elsker, som hun i mindste Maade bryder sig om, saa henvender hun netop sine Tanker paa Robert i Mangel af Andet. Jeg indestaaer Dig for, hun bryder sig ikke mere om ham, end vi Andre — end jeg for Exempel; skjøndt jeg som en gammel Soldat ikke skriger høit, hver Gang jeg bilder mig ind, at et Gevær bliver affyret histovre i Boston."

„Jeg vilde ønske, at det var vel ovre; det er saa unaturligt, at Evert og Robert befinde sig paa modsatte Partier."

„Ja, det er ikke meget almindeligt, det tilstaaer jeg, og dog vil Alt give sig med Tiden. Denne Hr. Washington er en dygtig Karl, der synes at spille sine Kort med Aand og Klogskab Han var med os i det ulykkalige Slag ved Braddock, og, imellem os sagt, Wilhelmine, han dækkede de regulære Tropper, ellers vilde vi Alle være

komne til at lægge vore Been paa denne forbandede Mark. Jeg skrev Dig dengang til, hvad jeg meente om ham, og nu seer Du, at Alt dette er gaaet i Opfyldelse."

Det var en af Kaptainens Svagheder, at anse sig selv for en politisk Prophet, og, da han virkelig baade havde skrevet og talt meget rosende om Washington paa den omtalte Tid, havde det ikke liden Indflydelse paa hans Meninger, at han befandt sig paa samme Parti som denne hans beundrede Yndling. Spaadomme medføre ofte deres egen Opfyldelse i Tilfælde, der ere af langt større Vigtighed end dette; og det er ikke paafaldende, at vor Kaptain fandt sig styrket i sine Begreber ved denne Omstændighed.

Vintren forløb, uden at Nogen af Mauds Tilbedere havde gjort synligt Indtryk paa hendes Hjerte. I Marts rømmede de Engelske Boston; Robert Willoughby seilede med sit Regiment til Halifax, og derfra gik han med Expeditionen under Sir Henry Clinton imod Charlestown. Den næste Maaned vendte Familien tilbage til Hoien, hvor man ansaae det for klogere, ja endogsaa for sikkrere at opholde sig i et saa kritisk Øieblik, end paa et mere beboet Sted. Krigen gik fremad, og til Kaptainens store Sorg uden nogen synlig Tilnærmelse til en Forsoning, han saa tillidsfuld havde ventet. Dette svækkede temmelig meget hans Varme for Kolonisagen; thi som Englænder af Fødsel var han i Grunden imod enhver Ting, der lignede en Opløsning af det Baand, som forbandt Amerika

med Moderlandet, en politisk Begivenhed, som man nu alvorlig begyndte at tale om iblandt de Indviede.

Da den værdige Eier af Dalen ønskede saalidt som muligt at tænke paa ubehagelige Ting, beskjæftigede han sig ivrig med sine Marker, sine Møller og sine Forbedringer. Han havde paa den Tid i Sinde at bortforpagte de uopdyrkede Strækninger og med et Blik paa Fremtiden begynde en mere udstrakt Koloni; men Landets Stilling tillod imidlertid ikke Udførelsen af denne Plan, hvorfor han var glad ved at kunne indskrænke sine Anstrængelser indenfor de tidligere Grændser.

Dalens geographiske Beliggenhed beskyttede den for det almindelige Paalæg af Militærtjeneste, og, da man var i Tvivl om Eierens politiske Anskuelser, deels paa Grund af hans Søns nærværende og hans egen tidligere Forbindelse med den kongelige Armee, deels paa Grund af Joels hemmelige Machinationer, vare Auctoriteterne fornøiede med at lade Kolonien i Ro tage vare paa sig selv.

Trods Joel Strides's og Møllerens fremragende Patriotisme, vare de dog selv veltilfredse med denne Sagernes Stilling, idet de foretrak Fred og Ro for Krigens mere oprørende Scener. Deres Planer havde desuden mødt adskillige Vanskeligheder hos Dalens Beboeres Følelser, hvilke ved en Leilighed, som var beregnet paa at sætte deres Tilbøielighed for deres Herre paa Prøve, snarere viste, at de erindrede hans Retfærdighed, Liberalitet og retskafne

Opførsel mere end begge de 2 Patrioter ønskede. Dette Beviis paa deres Agtelse for deres Herre blev givet ved Valget af en Repræsentant til en Localforsamling, hvorved ethvert Individ i Hytte-Høien, der overhovedet havde en Stemme, undtagen de to Sammensvorne, havde stemt til Gunst for Kaptainen; saa afgjørende var dette Udtryk af deres Følelser, at det tvang Joel og Møllereu til at stemme i med det almindelige Raab, og votere tvertimod deres egne Ønsker.

Hvo der opholdt sig paa Hytte-Høien i Sommeren 1776, vilde aldrig have kunnet forestille sig, at han befandt sig i et Land, som var gjennemrystet af en Revolution, og vanziret ved en Krig: der syntes Alt fredeligt og roligt; Skovene suste i deres ophøiede Ensomhed, og den milde Sol meddelte sin Varme til en taknemlig og ædel Jordbund, Vegetationen modnedes og fremvældede med al en frugtbar Naturs Overflødighed, som i Fredens og Haabets roligere Dage.

„Der er noget Frygteligt i denne Dals Rolighed, Beulah," udbrød Maud en Søndag, da hun og hendes Søster saae ud af Vinduet i Bibliotheket midt i Skovens duftende Stilhed, lyttende til Klokkens melancholske Lyd, der kaldte dem til Bøn. „Der er en trykkende Ro over dette Sted paa en Tid, da vi vide, at Strid og Blodsudgydelse ere saa virksomme i Landet. „O, havde dog

den forhadte Congres aldrig tænkt paa at fremkalde denne Krig!"

„Evert skriver mig til, at Alt gaaer godt, Maud: Tiden vil lede til et godt Udfald, Folket har Retten paa sin Side, og Amerika vil nu blive en Nation — med Tiden en stor, en meget stor Nation, tænker han."

„Ha, det er denne Tragten efter Storhed, som driver dem Alle fremad! Hvorfor kunne de ikke nøies med at være agtværdige Undersaatter af saa stort et Land som England, istedetfor at ødelægge hinanden for dette Skyggebillede af Frihed? Ville de derved blive klogere, eller lykkeligere, eller bedre?"

Saaledes raisonnerede Maud under Indflydelse af en mægtig tiltagende Følelse. I vor Fortællings Løb ville vi maaskee faae Leilighed til at vise, hvorlangt saadanne Følelser, som hun kom frem med, vare fjernede fra hendes sande Charakteer. Beulah svarede mildt, men det var mere som en ung amerikansk Qvinde:

„Jeg veed, at Evert anseer det Alt for rigtigt, Maud, og Du maa tilstaae, at han hverken er hidsig eller heftig. Hvis hans koldblodige Dom billiger hvad der er skeet, maae vi vel antage, at det ikke er skeet i altfor stor Hast, eller uden Nødvendighed."

„Betænk, Beulah," svarede Maud med blege Kinder og i en skjælvende Tone, „at Evert og Robert maaskee i

dette Øieblik staae kjæmpende imod hinanden. Det sidste Budskab, vi fik, bragte os den sørgelige Efterretning, at Sir William Howe havde landsat en stor Armee i Nærheden af Ny-York, og at Amerikanerne beredte sig til at møde den. Vi vide med Vished, at Robert er i hans Regiment, og hans Regiment vide vi er i Armeen. Hvorledes kunne vi i et saa farligt Øieblik tænke paa denne Frihed?"

Beulah svarede ikke; thi trods hendes rolige Natur og hendes ubetingede Tillid til sin Mand, kunde hun som Qvinde ikke undgaae at blive bekymret. Obersten havde lovet at skrive med enhver god Leilighed, og det, som han lovede, holdt han i Almindelighed. Hun tænkte, og hun tænkte rigtigt, at nogle faa Dage vilde bringe dem vigtige Nyheder, skjøndt disse kom i en Skikkelse, hun lidet havde ventet, og med et Sendebud, hun dengang ikke havde ønsket at see.

Imidlertid skred Aaret og dets Arbeider frem. August var forbi, og September fulgte med sine Frugter, lovende, at Aaret vilde ende, uden at nye eller overordentlige Begivenheder skulde forandre Beboernes Skjæbne paa Hytte-Høien. Beulah havde nu været gift i mere end et Aar, og var allerede Moder; det var følgelig ogsaa et Aar siden Sønnen havde forladt sin Faders Huus. Ogsaa Nick var forsvunden kort efter at han var

kommen tilbage fra Boston, og i hele denne paa Begivenheder saa rige Sommer var hans mørke, røde Ansigt ikke bleven seet i Dalen.

Ellevte Kapitel.

Det stille er! stolt hvælver nu
Den dybe Skov sin tætte Skygge,
Og uden Lyd er nu det tætte Krat,
Hvor mangt et Baghold ligger skjult.
Jeg seer den Rodes Blikke glode;
Men tyst det er i dunkle Nat!
Saa tyst, at Sommerfuglens lette Flugt
Igjennem Nattens Stilhed hores,
Og smilende Naturen hviler,
Alt synes kun at aande Fred.

Lunt.

Den paa saamange Begivenheder rige Sommer 1776 havde været mild og venlig i Hytte-Hoiens Dal. Kaptainen, der ønskede at bortjage ubehagelige Tanker, havde opholdt sig den største Deel af Tiden i sine Marker, og han tænkte nu paa at meddele et ikke ubetydeligt Bidrag til den gode Sag i Form af fedede Sviin, som han

tænkte han kunde drive igjennem Skoven til Fort Stanwix før Aarets Slutning.

Fra Krigsskuepladsen havde Familien ikke faaet Efterretninger, undtagen et Brev fra Majoren, hvilket han havde fundet Udveie til at sende, og hvori han skrev med den nødvendige Forsigtighed: han omtalte blot Sir William Howes Troppers Ankomst og sin egen Sundhedstilstand. Brevet var stilet til hans Fader, og en kort Efterskrift indeholdt følgende Ord:

„Fortæl min kjære Maud, at fortryllende Qvinder have ophørt at fortrylle mig; thi Hæderen indtager lig en ignis fatuus den største Deel af mine vaagne Drømme, og at alle mine Følelser, hvad Kjærlighed angaaer, ere concentrerede til de kjære Gjenstande paa Hytte-Høien. Dersom jeg havde fundet en eneste Qvinde, som jeg kunde beundre halvt saa meget som hendes nydelige Ansigt, skulde jeg have giftet mig forlængesiden."

Dette var skrevet til Svar paa nogle tankeløse Ytringer, som Kaptainen havde fundet paa at komme frem med i sit sidste Brev, som om de hidrørte fra Maud, der paa det Bestemteste havde vægret sig ved at skrive, da hun blev opfordret dertil, og det blev læst af Fader, Moder og Beulah som en Spøg af en Broder til en Søster, uden at vække andre Tanker hos dem.

Dog, saaledes var det ikke med Maud: da de Ældre vare færdige med dette Brev, tog hun det med sig til sit

eget Værelse, og læste det flere Gange; hun kunde heller ikke beslutte sig til at give det tilbage, og, da hun endelig fandt, at man havde forglemt Brevet, lykkedes det hende at beholde det, uden at henlede Opmærksomheden paa hvad hun havde gjort. Dette Brev blev nu hendes stadige Ledsager, og hundrede Gange gjennemløb den unge Pige dets Bogstaver i sit Værelses Hemmelighed, eller paa hendes nu ensomme Vandringer i Skovene.

Hidindtil havde Krigen endnu ikke avlet nogen af disse raae Grændsescener, som havde udmærket alle de foregaaende Kampe i Amerika: Fjenden var ved Kysten, og derhen bleve fornemmelig Stridskræfterne rettede; rigtignok var der bleven gjort et Forsøg paa Kanada, men det var mislykkedes af Mangel paa Midler, thi intet Parti var i denne Egn istand til at udrette Meget under Sagernes nærværende Stilling. Kaptainen havde yttret sig om denne Særegenhed ved de nærværende Kampe, da alle tidligere naturligviis havde taget Retningen imod Grændserne imellem de fjendtlige Provindser.

„Det er overhovedet ikke nødvendigt, Woods, at vi anstrænge os saameget dermed," bemærkede Kaptain Willoughby en Dag, da man kom til at tale om at hænge de længe forsømte Porte op. „Det er et vanskeligt Arbeide, og Markerne ville lide derunder, dersom vi drage Hænderne bort fra dem i denne Uge. Vi ere ligesaa sikkre her, som vi vilde være i Hydepark, og endnu sikkrere, thi

der vrimler det af Tyve og Røvere, medens vi have Deres Prædikener at takke for, at vi kun have almindelige Hverdagssyndere paa Høien."

Kapelanen havde ikke Synderligt at indvende imod dette Raisonnement; thi han saae sandt at sige ikke, at at der var nogen særegen Grund til Frygt. Deres uangrebne Tilstand havde avlet en Følelse af Sikkerhed, saa at disse Porte snarere vare blevne en Gjenstand for Morskab, end for nogen alvorlig Underholdning. Da Palissaderne det foregaaende Aar vare blevne opstillede, havde Joel vidst at fremkomme med saamange Indvendinger imod at ophænge Portene, at Arbeidet ikke var bleven udført i hele Sommerens Løb. Sagen blev kun omtalt et Par Gange, og derpaa opsat til en mere passende Leilighed.

Hidindtil vidste Ingen i Dalen Noget om de store Begivenheder, som havde fundet Sted i Juli. Rygtet om den Plan, at erklære Provindserne for uafhængige, havde naaet Hytten i Mai, men Majorens Breve taug om denne vigtige Begivenhed, og bestemte Efterretninger havde man ikke faaet ad nogen anden Vei: ellers vilde Kaptainen have anseet Kampen langt mere alvorlig, end han hidtil havde gjort, og han vilde med Alvor have taget fat paa Ophængningen af disse vigtige Porte. Som Forholdene nu vare, stode de der, hvert Par lænet op til sin Muur eller Palissade, skjøndt det sidste Par vare saa lette, at 8

til 10 Mænd vilde have kunnet hænge dem op i det Høieste i et Par Timer.

Kaptain Willoughby fortsatte sine Forbedringer og Forskjønnelser af den gamle Bæverdam. Det aabne Rum var fuldkommen skjønt, thi enhver Diet stodende Gjenstand var bleven bortfjernet, og de levende Hegn vare nette og regelmæssige, aldeles uden Feil. Man havde desuden forget for at gjøre de faa Marker rundt omkring Hytterne, som omgav denne smukke landlige Scene, værdige deres Naboskab; alle Træstubbene vare blevne bortrydddede, Overfladen jevnet, og Frugthaver og Kjøkkenhaver forøgede den Yndighed, hvormed Naturen saa rigelig havde udstyret dette Sted.

Medens dog Alt hvad der angik Opdyrkningen var indskrænket til dette ene Sted, gjennemstreifede Øvæget Skoven flere Mile fra Hytten. Ikke alene Dalen, men ogsaa de tilgrændsende Bjergsider vare blevne gjennemskjaarne af Tværveie, som Hjorderne i Aarenes Løb havde traadt fast. Disse Veie førte til mangen en Dal eller smuk Udsigt, hvor Beulah og Maud længe havde været vante til at streife omkring paa de hede Sommerdage. Skjøndt smukke for Diet, vare Sletterne dog ikke behagelige at spadsere paa; og det var kun altfor naturligt for dem, der elskede maleriske Udsigter, at søge de fremragende Punkter, hvorfra de kunde overskue den uhyre Flade af Blade, som vare udspredte foran dem, eller at begrave dem selv i

Klofter og Dale, som Solens Straaler neppe kunde trænge igjennem til. De omtalte Stier førte til en Mængde saadanne Steder, der alle laae en Miil eller to fra Hytten: de bleve følgelig ikke forglemte.

Beulah havde nu været Moder i flere Maaneder. Hendes lille Evert var født paa Høien, og var Gjenstand for de fleste af de ømme og kjærlighedsfulde Tanker, der ikke bleve offrede den fraværende Fader. Hendes Giftermaal havde i og for sig gjort en Forandring i hendes Samtaler med Maud, men Barnets Fødsel havde medført en endnu langt større Forandring. Omsorgen for dette lille Barn udgjorde Beulahs store Fornøielse, og Mrs. Willoughby følte selv denne særegne Interesse for sin Datterson, der vidner om en Bedstemoders uudgrundelige Kjærlighed; disse To tilbragte deres Tid med at opamme Barnet i et dertil indrettet Værelse, der laae imellem deres respektive Værelser. Derved blev Maud mere overladt til sig selv, end hun pleiede at være, og fik saaledes Leilighed til at ruge over sine Tanker og Følelser.

Disse ensomme Timer pleiede vor Heltinde at tilbringe i Skoven. Vanen havde i den Grad gjort hende dristig, at Frygt aldrig forkortede hendes Spadseretoure, eller formindskede hendes Fornøielser. Om Fare fra en almindelig Kilde kunde der næsten ikke være Tale; thi man havde aldrig seet Folk nærme sig Dalen, uden ad den regelmæssige Vei; medens man saa ivrig havde gjort Jagt

paa Rovdyrene, at de sjelden lode sig see i denne Deel af Landet. Med Undtagelse af Pantheren havde man om Sommeren ikke det Mindste at frygte af vilde fiirfødede Dyr, og ingen af dem havde der mødt Nick eller Nogen af de utallige Skovhuggere, som nu i 2 Lustrer havde besøgt de omliggende Høie.

Omtrent 3 Timer før Solens Nedgang om Aftenen den 23de September 1776 vandrede Maud Willoughby ganske ene henad en af de Stier, som Qvæget havde banet i nogen Afstand fra en fremragende Klippe, hvor der var en Udsigt, og hvor Mike efter hendes Faders Befaling havde opslaaet en raa Bænk. Det var paa den Side af Gedset, som var mest fjernet fra alle Hytterne, men, naar hun først var oppe paa Toppen, havde hun en fuldkommen Udsigt over det hele lille Panorama omkring den gamle Dam. Paa den Tid bare Damerne de velbekjendte Zigeunerhatte, en Dragt, som især passede godt til vor Heltindes Ansigt. Bevægelse havde givet hendes Kinder en frisk Farve, og skjøndt en Skygge af Sorgmodighed eller idetmindste af Eftertanke nu sædvanlig var udbredt over hendes yndige Ansigt, gav denne Gloden dog hendes Øine en usædvanlig Glands og hendes Skjønhed et Trylleri, som den stolteste Skjønne i en Selskabssal vilde have misundt hende. Skjøndt hun levede saa afsides, var hendes Dragt dog overensstemmende med hendes Stand, den var simpel, men af en saadan Charakteer, at den vidnede om

en fornem Dames Dannelse og fine Smag. I den Henseende havde Maud stedse været opmærksom paa sig selv, men især henvendte hun sin Opmærksomhed paa sit Udseende, efterat en tilfældig Yttring af Robert Willoughby havde beviist hende, hvor høit han skattede denne Egenskab hos hende.

Saaledes paaklædt og i en veemodig Sindsstemning naaede Maud Klippen og tog Plads paa det simple Sæde, idet hun lagde sin Hat tilside, for at den kjølige Luft kunde svale hendes brændende Kinder. Hun vendte sig om, for atter at betragte den yndige Udsigt med en Glæde, som aldrig trættede hende. Solens Straaler faldt skraae ned over de grønne Enge og det rige Korn, Skyggerne bleve længere, og Alt fik et mildere Anstrøg, som om det netop var for at behage et Die som hendes, der nu betragtede denne Scene.

De fleste af Koloniens Folk vare ude i fri Luft; Mændene endte deres Dagværk paa Markerne, Konerne og Børnene vare beskjæftigede med at spinde og sye under Træernes Skygge; det Hele fremstillede et Maleri af landlig Fred, som en Digter kunde have fundet Fornøielse i at beskrive, eller en Kunstner i at fremstille med sin Pensel.

.... Landskabet smiler
Roligt i Solen, nu tier Alt paa Hoi,
I Dal og dybt i Luftens rene Blaa.
„Den forsvundne Lærke."

„Det er meget smukt," tænkte Maud. „Hvorfor kunne Menneskene ikke noies med saadanne yndige Naturscener som disse og elske hinanden og holde Fred med hinanden, saaledes som Guds Lov befaler? Da vilde vi Alle kunne leve lykkelige sammen her, uden at skjælve for at Efterretninger om en eller anden Ulykke fra Tid til anden skal naae os. Beulah og Evert vilde da ikke være adskilte, men Begge kunde blive hos deres Barn, og min kjære, kjære Fader og Moder vilde være saa lykkelige at have os Alle omkring sig i Sikkerhed; og saa Robert, maaskee vilde han bringe en Kone med sig fra Staden, som jeg kunde elske, saaledes som jeg elsker Beulah."

Det var en af Mauds vaagne Drømme, at elske Roberts Ægtefælle, og gjøre ham lykkelig, ved at bidrage Sit til deres Lykke, som han meest elskede.

„Nei, jeg vil aldrig kunne elske hende saaledes som jeg elsker Beulah, men jeg vilde holde meget af hende, hvilket jeg jo bør, da hun vilde blive Roberts Kone."

Henimod Slutningen af denne tause Monolog udtrykte Mauds Ansigt en paafaldende Sorgmodighed, og dog var det det sande Billede af Oprigtighed og Sandhed. Det var et saadant Udtryk, som Sjælens Speil antager, naar Følelserne kjæmpe mod Naturen og Haabet for Resignation og Underkastelse under Pligten.

I dette Øieblik hævede der sig et Skrig fra Dalen; det var et af disse uvilkaarlige Udbrud af Skræk, som

ingen Kunst kan efterligne, ingen Pen beskrive, men hvis Klang fylder Tilhørerens Hjerte med Skræk. I det næste Øieblik saae hun Folk fra Møllen ile op til Toppen af Klippen, som hang ud over deres Boliger; de bleve fulgte af deres Koner, som slæbte Børnene med sig, og gjorde vilde Gebærder, der udtrykte Skræk.

Mauds første Tanke var at flye, men et Øiebliks Eftertanke sagde hende, at det var for silde; at blive og see, hvad der vilde følge, vilde være langt sikkrere og klogere. Hendes Dragt var mørk, og hun vilde ikke let blive opdaget i den Afstand, hvori hun sad, da hun havde en mørk Klippe til Baggrund. Desuden var Scenen altfor spændende, til at tillade megen Nølen eller Opsættelse, naar det gjaldt om at fatte en Beslutning, idet en vis piinlig, bedøvende Nysgjerrighed blandede sig med hendes Skræk. Under saadanne Omstændigheder kan man ikke forundre sig over, at Maud vedblev at betragte, hvad hun saae, med Øine, som syntes at sluge Gjenstandene foran hende.

Efter det første Skrig, som lod sig høre fra Dalen, viste der sig en Mængde Flygtninge fra Møllen. Disse toge Veien henimod Hytterne og opfordrede de nærmest staaende Arbeidere, til at søge Frelse i Flugten. Ordene kunde vel ikke høres paa Klippen, skjøndt Lyden vel hørtes; men man kunde ikke tage feil af deres Bevægelser. Inden et halvt Minut var Sletten fuld af Flygtninge,

hvoraf Nogle ilede til deres Hytter, for at hente deres Børn, og Alle toge Retningen imod Palisſaderne, ſaaſnart de havde faaet fat i dem. I fem Minutter vare Veiene og Stierne i Nærheden af Hoien bedækkede med Mænd, Qvinder og Børn, der ilede frem, for der at ſøge Beſkyttelſe, medens Nogle af de Forſte allerede vare ilede igjennem Porten, ſom Maud rigtig indbildte ſig, for at hente deres Vaaben.

Kaptainen red iblandt ſine Arbeidere, da denne frygtelige Afbrydelſe af den fredelige Ro forſt naaede hans Øre. Vant til Kampraab galopperede han frem, for at møde Flygtningene fra Møllen, og gav ſine Befalinger, da han kom forbi nogle af Mændene nærmeſt ved Huſet. Med Mølleren, der i dette Øieblik ikke tænkte paa Andet end ſin Frelſe, talte han et Øieblik, og derpaa ilede han driſtig hen imod Kanten af Klippen.

Maud ſkjælvede, da hun ſaae ſin Fader i en Stilling, ſom hun tænkte maatte være farlig; men den koldblodige Maade, hvorpaa han red, beviſte, at han ikke ſaae nogen Fjende meget nær. Endelig ſvingede han ſin Hat, for at give Tegn til en Perſon nede i Dalen, og hun indbildte ſig endogſaa at kunne høre ham raabe. I næſte Øieblik vendte han ſin Heſt, og ſaaes at ile langs Veien imod Hytten. Sletten var bedækket med Flygtninge, da Kaptainen naaede den, medens nogle faa bevæbnede Mænd allerede kom ud fra Gaarden. Kaptainen bevægede ſine

Hænder, som om han gav Befalinger, sprængte igjennem dem Alle, uden at holde Hesten an, og forsvandt i Gaarden. Et Minut efter kom han atter ud med sine Vaaben, fulgt af sin Kone og Beulah, der trykkede den lille Evert til sit Bryst.

Noget, der lignede Orden, begyndte nu at vise sig iblandt Mændene; naar man regnede alle Aldere og alle Farver, kunde Dalen paa den Tid stille 33 vaabendygtige Mænd. Til disse maatte føies 10 til 15 Fruentimmer, som ved Leilighed havde nedlagt en Hjort, og som kunde ansees for mere eller mindre farlige, naar de bleve stillede med en Riffel eller et Gevær i Haanden ved et Skydehul. Kaptain Willoughby havde gjort sig Umage, for at øve de Første, der ogsaa vare istand til at udføre de simpleste Infanteri-Evolutioner. Han havde ansat nogle Korporaler iblandt dem, medens Joel Strides var bleven udnævnt til Sergeant. Joyce, der nu var en gammel og af Krigen medtagen Veteran, udførte en Adjutants Forretning. Tyve Mænd bleve strax opstillede i Række foran den aabne Port paa Sletten under Joyce's umiddelbare Kommando; og det sidste Fruentimmer eller Barn, som var bleven seet nærme sig Tilflugtsstedet, var kommen indenfor Palissaderne. I dette Øieblik kaldte Kaptain Willoughby en Deel af den ledige Trop til sig, og gav sig ifærd med at ophænge Portene for den yderste Gjennemgang, eller den, som førte igjennem Palissaderne.

Maud vilde nu have forladt det Sted, hvor hun sad, men i dette Øieblik viste der sig en mørk Skare af Indianere paa Klippen ligeoverfor, og bedækkede den med en truende Sky af i det mindste 50 bevæbnede Krigere.

Floden var imellem hende og Høien, og den nærmeste Bro, som gik over den, vilde have bragt hende indenfor Indianernes Skudvide. Desuden vilde der udfordres i det mindste en halv Time, til at naae denne Bro ad de bugtende Stier, som hun vilde blive nødt til at vælge, og der var intet Haab om at komme over den, førend de Fremmede vare rykkede frem. Det var bedre at blive, hvor hun kunde see, hvad der foregik, og lade sig lede af Begivenhederne, end styrte sig blindt i usete Farer.

Den Skare, som havde samlet sig paa Klipperne i Nærheden af Mollerne, udviste ikke nogen Utaalmodighed efter at rykke frem. Det var øiensynligt, at de vare beskjæftigede med at udspeide og at de ventede paa Forstærkning. Denne kom ogsaa snart, og deres Antal steg til 70 eller 80 Krigere. Efterat de nogle Minutter havde ventet i Uvirksomhed, blev et Gevær affyret imod Høien, for at forsøge Virkningen af en Opfordring, og prøve, hvorlangt Kuglen kunde naae. Paa dette Vink traf Mændene paa Sletten sig indenfor Palisaderne, satte deres Vaaben tilside og sluttede sig til dem, der vare ifærd med at hænge Portene paa deres Plads.

Af den Omstændighed, at hendes Fader lod alle

Qvinderne og Børnene gaae indenfor i Gaarden, sluttede Maud, at Kuglen maatte være falden i Nærheden af dem. Det var dog aldeles indlysende, at Ingen var bleven saaret.

De Porte, som vare bestemte til at lukke for Palissaderne, vare lettere end de, der vare fabrikerede til Huset selv. Vanskeligheden bestod i at haandtere dem med den nødvendige Behændighed, for at faae dem ind i Hængslerne, hvoraf der vare tre Par. Denne Vanskelighed hidrørte naturligviis fra deres store Vægt. Paa physisk Kraft manglede det ikke, selv om man i Nødstilfælde skulde kaste dem over Palissaderne, men der behøvedes mere Snildhed end Kraft, for at opnaae Hovedsiemedet, og det især under saa vanskelige Omstændigheder.

Det er neppe muligt, at en saa frygtelig Fjende som en Flok Vilde tattoverede til Krig — thi Folkene fra Møllen havde opdaget, at Amerikanerne vare malede saaledes — vilde paa nogen Maade begunstige Arbeidernes Koldblodighed og Takt.

Den stakkels Maud tænkte aldeles ikke paa sin egen Fare i det ængstelige Ønske efter at see de længe forglemte Porte ophængte, og hun sprang et Par Gange op i feberagtig Bevægelse, naar hun saae, at den Fløi, som var reist op, faldt ind eller ud, og ikke hang fast. Folkene fortsatte dog Arbeidet, efterat have sendt et Par Skildvagter ud, for at passe paa Indianerne, og for itide at meddele Efterretning om deres Ankomst, hvis de skulde rykke frem.

Maud knælede nu, bøiede sit Ansigt imod Bænken og opsendte en kort men brændende Bøn for de kjære Væsners Frelse, som Hytten indesluttede. Dette beroligede hendes Sind en Smule, og hun stod atter op, for at følge Begivenhedernes Gang. Folkene havde forladt den Fløi, som de just havde hængt op, og samledes nu om den anden. Den ene Fløi var altsaa bleven hængt op; derom forvissede hun sig snart, da hun saae sin Fader dreie den frem og tilbage paa dens Hængsler, for at faae den rigtig paa dens Plads. Dette var en uendelig Trøst for hende, skjøndt hun havde hørt altfor Meget fortælle om Indianernes Krigsmaade, til at troe, at der var nogen Fare ved et Angreb ved høilys Dag ligefor Øinene af den bevæbnede Magt. Den koldblodige Maade, hvorpaa hendes Fader gik frem, overbeviste hende om, at han for Øieblikket følte den samme Sikkerhed, thi hans Hovedformaal var isandhed at træffe passende Forholdsregler for Natten.

Skjøndt Maud var bleven opdraget som en fornem Dame, og besad sin Stands Fiinhed og Politur, havde hun dog ikke kunnet undgaae at antage Noget af Grændselivets Mod og Bestemthed. For hende havde Skoven f. Ex. ingen indbildte Farer; men, naar der var en virkelig Grund til Skræk, veiede hun Grundene med Forstand og Koldblodighed. Saaledes var det ogsaa i det nærværende Tilfælde. Hun erindrede Alt, hvad der var bleven

sagt hende, eller hvad hun havde hørt, og hurtig til at fatte anvendte hun nu netop sin Sagkundskab, til at bedømme sin nærværende Stilling. Folkene i Hytten havde snart den anden Høi færdig til at hænges op. I dette Øieblik gik en Indianer ene over Sletten, bærende en Green i sin Haand. Dette var et Tegn paa Vaabenstilstand og paa deres Ønske at underhandle med de blege Ansigter.

Kaptain Willoughby gik nu Sendebudet imøde ved Enden af Sletten, og der forefaldt en Samtale, som varede flere Minutter. Maud kunde blot gjette sig til Gjenstanden, skjøndt hun indbildte sig, at hendes Faders Stilling var bydende og hans Bevægelser alvorlige. Den røde Mands Udseende udtrykte som sædvanlig rolig Værdighed. Dette saae vor Heltinde, eller bildte sig ind at see, det Øvrige var naturligviis reen Formodning.

Da de To netop vare i Begreb med at skilles ad og havde givet høflige Tegn paa deres Hensigt, hævede der sig et Udraab fra Arbeiderne, der, skjøndt svagt, naaede lige op til Toppen af Klippen. Kaptain Willoughby vendte sig om, og Maud saae, at han udstrakte sin Arm imod Palisaderne. Den anden Høi var paa sin Plads, svingende frem og tilbage, som om den vilde antyde, at den svarede til sit Øiemed. Den Vilde fjernede sig langsommere, end han var kommen, og standsede nu og da, for at udspeide Høien og dens Forsvarsmidler.

Kaptain Willoughby vendte nu tilbage til sine Folk, og var en Tidlang beskjæftiget med at undersøge Portene, og give Befalinger, hvorledes de skulde lukkes.

Maud forglemte aldeles sin egen Stilling, og udgjød Glædestaarer, da hun saae, at denne vigtige Sag lykkelig var bragt til Ende. Palissaderne vare til stor Nytte for Folkene i Hytten. Skjøndt man vistnok kunde stige over dem, vilde et saadant Foretagende dog fordre megen Forsigtighed, Mod og Behændighed, og det vilde neppe kunne udføres om Dagen. Om Natten vilde de i det mindste give Skildvagterne Tid til at gjøre Alarm, og, naar man havde en aarvaagen Mand paa Udkig, vilde man let kunne tilbageviise Fjenden.

Der var endnu en anden Omstændighed, som stod i Forbindelse med disse Palissader: en Fjende vilde neppe vove sig indenfor dem, medmindre han var vis paa at kunne indtage Fæstningen, saameget mere som Palissaderne udgjorde et Slags Fængsel, der overleverede Fjenden i Besætningens Hænder. At vende tilbage under en Ild fra Skydehullerne vilde være et saa farligt Foretagende, at faa Indianere vilde tænke paa at vove det.

Alt dette vidste Maud fra sin Faders Samtaler, og hun saae, hvormeget der var vundet derved, at Portene vare blevne hængte. Desuden ydede Palissaderne dem, der vare indenfor, stor Sikkerhed, da Tømmeret var istand til at standse Kuglerne, og var et fuldkomment Forsvar imod

en Storm, da den gav Qvinderne og Børnene Tid til at komme ind i Gaarden, om det ogsaa skulde lykkes de Angribende at komme over Palissaderne.

Mauds Tanker vare hurtige og rigtige i den Forlegenhed, hvori hun befandt sig. Hun forstod de fleste af Bevægelserne paa begge Sider, og hun indsaae saaledes Nødvendigheden af at blive, hvor hun kunde lægge Mærke til hvad der foregik, hvis hun havde i Sinde at gjøre et Forsøg paa at naae Høien, naar det blev mørkt. Denne Nødvendighed bestemte hende til at forblive paa Klippen, saalænge som det var lyst. Hun undrede sig over, at hun ikke blev savnet, men ansaae det med Rette som en Følge af den pludselige Uro og den Skare af andre Tanker, som naturligviis i et saa frygteligt Øieblik maatte bemægtige sig hendes Venners Sind.

„Jeg vil blive, hvor jeg er," tænkte Maud ikke uden en vis Stolthed, „og bevise, at, hvis jeg ikke i Virkeligheden er Hugo Willoughby's Datter — at jeg dog ikke er aldeles uværdig til hans Kjærlighed og Omhu. Jeg kan endogsaa tilbringe Natten i Skoven paa denne varme Aarstid, uden at det skal skade mig."

Netop da disse Tanker krydsede hendes Sind, rullede en Steen ned fra en Fodsti ovenover hende, og faldt ned over Klippen, hvorpaa Bænken var opført. Fodtrin hørtes derpaa og Pigens Hjerte bankede hurtigt af Angest. Hun ansaae det dog for det Sikkreste, at forholde sig ganske

relig. Hun aandede neppe, saa bange var hun, for at forraade en Bevægelse.

Derpaa faldt det hende ind, at Andre end hun kunde være udenfor Hytten, og at en Ven var nær. Mike havde været i Skoven samme Eftermiddag, det vidste hun, thi hun havde seet ham, og den trofaste Fyr vilde isandhed være en Skat for hende i dette skrækkelige Øieblik.

Denne Tanke, der strax blev til Vished, saasnart den opstod, forledte hende til at ile fremad, da hun ved Synet af en hende ubekjendt Mand, klædt i en Jagtbluse og i det Hele taget i Skovdragt, og som bar en Riffel i sin Arm, standsede ubevægelig af Skræk.

I Begyndelsen opdagede han ikke hendes Nærværelse, men aldrig saasnart havde den Fremmede faaet et Glimt af hendes Person at see, førend han standsede, opløftede overrasket sine Hænder, satte sit Gevær op imod et Træ og sprang fremad. Pigen lukkede sine Øine, sank tilbage paa Bænken med bøiet Hoved, ventende Stødet af den dødbringende Tomahawk.

„Maud, kjæreste, kjæreste Maud! kjender Du mig ikke?“ udraabte han, idet han bøiede sig over den blegnende Pige, og slog sin Arm om hendes slanke Liv med en saa øm og tilbageholdende Kjærlighed, at den ved en anden Leilighed vilde have vakt hendes Opmærksomhed. „See op, kjære Pige, og viis, at Du i det mindste ikke frygter mig!“

„Robert," sagde den halv bevidstløse Maud, „hvorfra kommer Du? hvorfor kommer Du i dette frygtelige Øieblik? Gud give, Du havde valgt en bedre Tid til Dit Besøg!"

„Skrækken lægger Dig disse Ord i Munden, min stakkels Maud; af hele Familien havde jeg ventet den varmeste Velkomsthilsen fra Dig. Vi nære samme Tanker om denne Krig; vær derfor ikke saa forskrækket ved den Tanke, at jeg er her, men vær fornuftig. Hvorfor siger Du dette, min kjæreste Maud?"

Imidlertid havde Maud fattet sig saameget, at hun var istand til at betragte Majoren med et Udtryk, hvori Skræk blandede sig med uudsigelig Ømhed. Hun slog dog ikke sine Arme omkring ham, som en Søster vilde have omfavnet en Broder, men, da han blidt trykkede hende til sit Bryst, besvarede hun snarere hans Omfavnelse med en ubetydelig Modstand. Hun løsrev sig imidlertid fra hans Omfavnelse, vendte sig om og pegede imod Dalen.

„Hvorfor siger jeg dette? See selv: de Vilde ere endelig komne, og det hele frygtelige Billede ligger for Dig."

Den unge Willoughbys militære Øie opfattede Scenen ved eet eneste Blik. Indianerne vare endnu paa Klippen, og Folkene fra Kolonien vare beskjæftigede med Høiens sværere Porte, hvoraf de allerede havde faaet den ene i en saadan Stilling, at den blot behøvede en passende Anvendelse af en stadig Kraft, til at blive hængt. Han saae

sin Fader ivrig beskjæftiget med at give Befalinger, og nogle faa Spørgsmaal til Maud gjorde ham snart bekjendt med alle de øvrige Omstændigheder. Fjenden havde nu været i Dalen i mere end en Time, og de to Partiers Bevægelser bleve snart berettede.

„Er Du ene, Maud? er Du bleven afskjaaren fra Hytten ved dette pludselige Angreb?" spurgte Majoren forundret og overrasket.

„Det synes rigtignok saaledes, jeg kan ikke see nogen Anden, skjøndt jeg rigtignok skulde troe, at Michael maa være her i Nærheden af mig i Skoven. I Begyndelsen tog jeg feil af Dine og hans Fodtrin."

„Det er en Feiltagelse," svarede Willoughby, og rettede en lille Lommekikkert imod Høien. „Mike er beskjæftiget ved Porten og holder paa en Deel af den ligesom en Hjørnesteen. Jeg seer de fleste af de Ansigter, jeg kjender, der, og min kjære Fader er saa virksom og dog saa koldblodig, som om han stod i Spidsen for et Regiment."

„Jeg er altsaa alene, det er maaskee ogsaa bedre, at der ere saamange som muligt i Huset, for at forsvare det."

„Ikke alene, min søde Maud, saalænge jeg er hos Dig; troer Du endnu, at mit Besøg er saa ubeleiligt?"

„Maaskee dog ikke. Himlen veed, hvad jeg skulde have gjort ved mig selv, naar det var bleven mørkt."

„Men ere vi sikkre paa denne Bænk? Kunne vi ikke blive sete af Indianerne, siden vi saa tydelig kunne see dem?"

„Det troer jeg ikke. Jeg har ofte bemærket, at, naar Evert og Beulah have været her, har man neppe kunnet opdage dem fra Dalen; jeg troer, det kommer af den mørke Baggrund, som Klippen danner. Min Dragt er ikke lys, og Du er klædt i Grønt ligesom Bladene, og kan saaledes ikke let bemærkes. Intet andet Sted giver en saa god Udsigt over det, som foregaaer i Dalen. Vi maae udsætte os for at blive opdagede, eller ogsaa vandre i Mørke."

„Du er en Soldats Datter, Maud." Dette kunde ligesaavel gjælde om Major Meredith som om Kaptain Willoughby, og kunde derfor frit siges endogsaa af Robert. Du er en Soldats Datter, og Naturen har aabenbart bestemt Dig til at blive en Soldats Kone. Dette er et aldeles uforkasteligt coup d'oeil."

„Jeg vil aldrig blive Nogens Kone," hvislede Maud, neppe vidende hvad hun sagde; „jeg skal heller ikke længe leve som en Soldats Datter. Men hvorfor er Du her? Du kan vistnok ikke staae i nogen Forbindelse med disse Vilde! Jeg har hørt om saadanne grusomme Begivenheder, men Du vilde ikke ledsage dem, om det ogsaa var for at beskytte Hsien."

„Det vil jeg ikke indestaae for, Maud. Man vilde

gjøre Meget, for at bevare sin Fædrenebolig, fra at blive plyndret og sin Faders graae Haar fra Voldsomhed. Men jeg kom alene, denne Skare og deres Hensigter ere aldeles fremmede for mig."

„Og hvorfor kommer Du da, Robert?" spurgte den angstelige Pige, betragtende hans Aasyn med aaben Deeltagelse. „Landets Stilling er nu saaledes, at den gjør Dine Besøg meget farlige.

„Hvo vilde kjende Majoren af de kongelige Tropper i denne Jagtbluse og denne Skovdragt? Jeg har ikke en eneste Gjenstand hos mig, der kunde forraade mig, om jeg ogsaa blev stillet for en Krigsret. Frygt derfor ikke for mig, Maud, medmindre det skulde være disse Dievle i Menneskeskikkelse, de Vilde. Selv disse synes ikke at være meget fjendtligt stemte, da de i dette Øieblik synes mere tilbøielige til at spise, end til at angribe Hytten. See selv! disse Krabater berede sig netop til at tage deres Maaltid; den Skare, der nu netop kommer over Klippen, slæber en Hjort efter sig."

Maud tog Kikkerten, skjøndt med usikker Haand, og betragtede et Øieblik de Vilde. Den Maade, hvorpaa dette Instrument bragte disse vilde Væsner nærmere til hendes Øie, bragte hende til at gyse, og hun var snart tilfredsstillet.

„Dette Dyr blev dræbt imorges af Mølleren," sagde hun, „de have udentvivl fundet det i eller nærved hans

Hytte. Vi maae imidlertid være taknemmelige for denne Frist; den vil sætte min Fader istand til at faae den anden Port hængt. See, Robert, see, hvilke Fremskridt de have gjort!"

"Den ene Fløi er allerede hængt, og det foraarsager megen Glæde iblandt dem. Bliv ved, min ædle, gamle Fader, og Du vil snart være i Sikkerhed mod Dine Fjender. Hvilken rolig og fast Holdning har han ikke under hele denne Scene! Ak, Maud, Hugo Willoughby burde i dette Øieblik være i Spidsen for en Brigade og hjælpe til at dæmpe denne forbandede og unaturlige Opstand; ja endnu mere! han kan være der, dersom han blot vilde lytte til Fornuft og Pligt."

"Og dette er altsaa Dit Ærinde her, Robert?" spurgte hans skjønne Ledsagerinde, og betragtede ham alvorlig.

"Det er det, og jeg haaber, at Du, hvis Følelser jeg veed ere rigtige, kan opmuntre mig med et godt Haab."

„Jeg frygter nei. Det er nu for silde. Beulahs Giftermaal med Evert har bestyrket ham i hans Anskuelser, og —

"Hvorledes, kjæreste Maud? Du standser, som om Du havde en Mening, Du nølede med at udtale."

Maud rødmede, og smilede derpaa, idet hun vedblev: "Vi maae tale med Agtelse om en Fader og om en saadan Fader; men forekommer det Dig ikke, Robert, at de

mange Forhandlinger, han har med Woods, maae kunne bidrage til at styrke Enhver i sine Meninger."

Robert Willoughby vilde have givet et bekræftende Svar, men en pludselig Bevægelse paa Høien forhindrede ham deri.

Tolvte Kapitel.

Fra Flodden's Ryk
Da Skotske Englands Tropper saae
Forlade Barmore Skov, hvor Leiren stod,
Og ventede' trolig dem, da de gik over
Broen ved Twisal Bridge.

Scott.

Netop i dette Øieblik strømmede Koloniens qvindelige Personale ud fra Gaarden, og adspredte sig indenfor Palissaderne. Mrs. Willoughby og Beulah vare i Spidsen, ogsaa Kaptainen forlod Porten, og de Mænd, som vare ifærd med at opreise den sidste Portfløi, standsede med deres Arbeide. Det var tydeligt, at en ny Grund til Uro og Skræk pludselig var opstaaet iblandt dem. Vaabnene bleve dog staaende urørte, og der var heller ikke nogen ny

Bevægelse at see iblandt Indianerne. Majoren iagttog enhver Ting med den største Opmærksomhed igjennem sin Kikkert.

„Hvad er det, kjære Robert?“ spurgte Maud ængstelig. „Jeg seer min kjære Moder, hun synes at være forskrækket.“

„Vidste hun, at Du var ifærd med at forlade Huset, da Du gik ud paa denne Spadseretour?“

„Det troer jeg neppe. Hun og Beulah vare i Ammestuen hos den lille Evert, og min Fader var i Marken. Jeg gik ud, uden at tale med Nogen, og jeg kom ind i Skoven, uden at møde Nogen.“

„Saa bliver Du nu først savnet. Ja, saaledes er det, og intet Under, Maud, at det foraarsager Skræk. Gode Gud, hvad maae de Alle føle i et saadant Øieblik!“

„Affyr Dit Gevær, Robert, det vil drage deres Øine i denne Retning, og jeg vil vifte med mit Lommetørklæde, maaskee kan det blive seet. Beulah har før modtaget saadanne Tegn fra mig.“

„Det kan ikke gaae an. Nei, vi maae forblive skjulte, og iagttage deres Bevægelser, for at være istand til at komme dem til Hjælp til rette Tid. Det er rigtignok smerteligt at udholde denne Uvished, men Smerten maa udholdes, for at sikkre et Væsens Frelse, der er os Alle saa kostbart.“

Trods den farefulde Stilling, i hvilken Maud befandt

sig, følte hun dog det Beroligende i disse Ord. Det kjærlighedsfulde Sprog, som lød fra Robert Willoughby's Læber, var hende altid meget dyrebart, og aldrig mere end i dette Øieblik, da det syntes som om hendes Liv saa at sige hang ved et Haar.

„Du har Ret," svarede hun venlig, og gav ham sin Haand med sin gamle Frimodighed. „Vi vilde blive forraadte og følgelig være fortabte. Men hvad betyder denne Bevægelse paa Høien?"

Der var virkelig opstaaet en Bevægelse indenfor Palissaderne. Man var nu ganske vis paa, at Maud var fraværende, og vi behøve ikke at beskrive den Bevægelse, som denne Omstændighed frembragte. Ikke Een tænkte paa den halve Port, der endnu ikke var bleven hængt op, men enhver antagelig Deel af Huset, og det hele indelukkede Rum var bleven undersøgt, for at lede efter hende, som man savnede.

Vor Heltindes sidste Bemærkning blev dog fremkaldt ved visse Tegn paa, at man havde i Sinde at stige ned fra et af Vinduerne i Dagligstuen. Man vil erindre, at dette Værelse vendte ud imod den lille Klippe ovenover Floden, som snoede sig om dens Fod. Denne Klippe var omtrent 40 Fod høi, og, skjøndt den frembød en frygtelig Hindring for et Forsøg paa at bestige den, var der ikke nogen Vanskelighed i at stige ned af den ved Hjælp af et Toug. Stedet var desuden fuldkommen skjult for Indi-

anerne, der endnu forbleve paa Klippen i Nærheden af Møllen i en Afstand af næsten en halv Miil fra Porten paa Palissaderne.

Denne Omstændighed begunstigede i høi Grad det lille Udfald; siden, naar man var kommen ned til Flodsengen, der var omgivet med Buske, vilde det være meget let useet at naae Skoven, ved at følge dens Krumninger.

Majoren rettede sin Kikkert imod Vinduerne, og forsikkrede sig øieblikkelig om Sandheden af alt det, som her er bleven omtalt.

„De gjøre Forberedelser til at sende nogle Folk ud," sagde han, „og sandsynligviis er det for at lede efter Dig, Maud. Sagen lader sig let udføre, naar blot de Vilde forblive noget længere i deres nærværende Stilling. Det forundrer mig, at disse ikke have sendt en Afdeling bagved Hytten, hvor Vinduerne i det mindste ere udsatte for de Angribendes Ild, og hvor Skoven er saa tæt, at den kan dække Angriberne. Foran er der ikke Noget, der kan beskytte dem, undtagen nogle faa lave Hegn, hvilket jeg formoder er Grunden til, at de holde sig saa langt tilbage."

„Det er ikke sandsynligt, at de kjende Dalen. Med Undtagelse af Nick have kun faa Indianere besøgt os, og det sjelden. De, som vi have seet, have altid været af de fredeligste og roligste Stammer; ikke en rigtig Kriger, som min Fader siger, er bleven funden iblandt dem. Nick er den Eneste af dem, som kan gjøre Fordring paa dette Navn."

„Er det ikke muligt, at denne Knegt kan have ledet dem herhen. Jeg har aldrig rigtig havt Tillid til ham, og dog skulde Jeg troe, at han var en altfor gammel Ven af Familien, til at han skulde gjøre sig skyldig i en saa lav Handling."

„Min Fader anseer ham rigtignok for en Skurk, men jeg troer neppe, at han har saa slette Tanker om ham. Han kjender desuden Dalen, og vilde have ledet Indianerne omkring til Bagsiden af Huset, dersom dette Sted er saa gunstigt til Angreb, som Du antager. Disse Kjeltringer ere komne ad den almindelige Vei, der, som Du veed, gaaer over Bækken nede ved Møllerne."

„Det er sandt. Jeg tabte Sporet nogle faa Mile derfra, thi Stien paa den østlige Side er temmelig ubanet; det var den, jeg valgte, da jeg sidst reiste med Nick, og jeg ansaae den for den sikkreste. Heldigviis gjenkjendte jeg Kammen af dette Bjerg paa dens Form, ellers vilde jeg vist aldrig have fundet Veien, skjøndt Floderne, saasnart man har naaet dem, ere sikkre Veivisere for dem, som vandre igjennem Skovene. Saasnart jeg havde fundet Fodspor af Kreaturerne, vidste jeg, det vilde føre mig til Laderne eller Hytterne. — See nu stiger der en Mand ned fra Vinduet."

„Robert, jeg haaber, det er ikke min Fader. Han er for gammel, det vilde være altfor farligt at lade ham forlade Huset."

„Jeg skal sige Dig det bestemtere, naar han naaer Jorden. Hvis jeg ikke tager feil, saa er det Irlænderen O'Hearn."

„Den skikkelige Mike! Han er altid forrest, skjøndt han ikke forstaaer Andet end at grave. Er der ikke en Anden, som følger ham, eller skuffe mine Øine mig?"

„Jo der er, nu har han netop naaet Jorden. Dette kunde de have sparet, dersom de havde vidst, hvor vel Du er beskyttet, Maud, af En, der med Glæde vilde døe, for at bevare Dig fra ethvert Onde."

„Det have de ingen Ahnelse om, Robert," svarede Maud med sagte Stemme; „ikke et menneskeligt Væsen i denne Dal indbilder sig, at Du er nærmere ved ham end den kongelige Armee er i dette Øieblik. Men de sende ikke en Tredie ud, det glæder mig, at de ikke videre svække deres Kræfter."

„Det er vistnok det Fornuftigste. Disse Mænd havde deres Bøsser med, da de stege ned, og de gjøre sig nu færdige, til at begynde deres Foretagende. Det er Joel Strides, som er med Mike."

„Det er ubehageligt. Det er en Mand, jeg ikke kan lide, Robert, og det skulde gjøre mig Ondt, dersom han fik at vide, at Du er her."

Dette blev sagt hurtigt og med en saadan Grad af Følelse, at det forbausede Majoren, der alvorlig udspurgte Maud om hendes Mening og Grundene derfor. Hun

fortalte ham, at hun neppe selv vidste hvorfor; at hun ikke kunde lide Mandens Manerer, at hun længe havde anseet hans Grundsætninger for at være slette, og at Mike paa sin forunderlige Maade havde sagt visse Ting, som havde vakt hendes Mistillid.

„Mike taler i Gaader," sagde Majoren leende, trods den alvorlige Stilling, hvori han og hans Ledsagerinde befandt sig. „Man maa ikke sætte altfor stor Lid til hans Mening. Joel har nu i mange Aar været hos min Fader, og han synes at være i Besiddelse af hans Fortrolighed."

„Han forstaaer at gjøre sig nyttig, og vogter sig vel for hvad han siger paa Høien. Jeg ønsker dog ikke, at han skal vide, at Du er her."

„Det vil ikke være let at forebygge dette, Maud. Uden dette tilfældige Møde med Dig, vilde jeg dristig have viist mig i Dalen, stolende paa at min Fader ikke har Nogen omkring sig, der er saa slet, at han skulde ville forraade hans Søn."

„Stol ikke paa Joel Strides. For Mike vil jeg indestaae med mit Liv; men det vilde isandhed gjøre mig Ondt, dersom Joel Strides fik at vide, at Du er her iblandt os. Det vilde maaskee være bedre, om de Fleste af Haandværkerne ikke fik det at vide. See, de to Mænd forlade nu Foden af Klipperne."

Dette var virkelig Tilfældet, og Robert Willoughby

iagttog deres Bevægelser igjennem sin Kikkert. De stege først ned til Flodsengen, saaledes som han havde ventet, og vadede langs dens Bredder, beskyttede af Buskene, indtil de snart bleve skjulte selv for Dens Blik, der stod paa et saa høit Punkt, som det, Robert og Maud indtoge.

Det var imidlertid aldeles indlysende, at det var deres Hensigt at naae Skoven paa denne Maade, og da vilde de udentvivl begynde deres Søgen efter den unge Dame. Det varede heller ikke længe, førend Robert og Maud tydeligt saae de to Eventyrere forlade Flodsengen, og gaae ind i Skoven.

Nu opstod det alvorlige Spørgsmaal, om den bedste Maade, hvorpaa Majoren og hans Ledsagerinde skulde gaae frem. Under almindelige Omstændigheder vilde det maaskee have været klogest strax at stige ned og møde de Udsendte, der strax vilde være bleven fundne paa et af de Steder, som den unge Pige sædvanlig besøgte. Men derimod protesterede hun saa alvorligt og paa en Maade, der var saa behagelig for den unge Mands Følelser, at han neppe vidste, hvorledes han skulde modsætte sig hendes Ønsker. Hun besvor ham i det mindste ikke strax at fæste Tillid til Joel Strides. Det vilde være tidsnok, naar der ikke var nogen anden Udvei; indtil de Vildes sande Charakteer var bekjendt, vilde det være for tidlig. Intet vilde være lettere end at skjule ham, indtil det blev mørkt: han kunde da nærme sig Hytten og blive indladt,

uden at hans Nærværelse blev bekjendt for Andre end for dem, som Familien med Vished kunde stole paa.

Majoren paastod, at det var umuligt for ham at forlade Maud, forend hun havde truffet de 2 Mænd, der vare udsendte for at søge efter hende, og da vilde det være for sildigt, thi saa maatte han blive seet. Skjøndt han i sin nærværende Dragt kunde undgaae strax at blive kjendt, vilde en Fremmeds Nærværelse dog vække Mistanke, og gjøre en Forklaring nødvendig. Derpaa svarede Maud Følgende:

Hendes sædvanlige Hvilepladser, naar hun opholdt sig i Skovene, vare vel bekjendte, især for Mike, som arbeidede i Nærheden deraf. Disse vare et lille Vandfald, som laae nogle hundrede Skridt fra Hoien, hvortil der var bleven anlagt en lille Sti, og hvor et Lysthuus, en Bænk og et lille Bord var bleven indrettet, for at man der kunde arbeide, læse eller nyde Forfriskninger. Til dette Sted vilde de udentvivl først gaae; dernæst var der noget længere borte en dyb Kløft, som ofte blev besøgt paa Grund af dens vilde Skjønhed, og hvorhen hun maaskee hyppigere gik end til den anden Plads. Derhen vilde vistnok Michael føre sin Kammerat. Naar disse 2 Steder vare besøgte, vilde man ganske vist kunne vente at see dem komme derhen, hvor de To nu sad, som det sidste Sted, hvor man med Rimelighed kunde vente at finde Maud. Der vilde udfordres en Time til at besøge de to først omtalte

Steder og til at undersøge de omliggende Skoven, og indtil den Tid vilde ikke alene Solen være gaaet ned, men Tusmørket vilde endog være forsvundet. Indtil det Øieblik kunde Majoren blive ved hendes Side, og, naar man hørte, at de Udsendte nærmede sig, behøvede han blot at skjule sig bag et fremspringende Klippestykke, og siden følge med til Høien i en passende Afstand.

Denne Plan var altfor indlysende, til at han skulde forkaste den, og, da den forundte ham en Times uafbrudt Samtale med hans Ledsagerinde, forekom den ham at være langt fordeelagtigere, end nogen af de andre, de havde omtalt. Da Skaren i Nærheden af Møllerne ogsaa forblev aldeles rolig, var der mindre Grund, til at forandre deres egen Stilling, end der ellers vilde have været.

De Vilde syntes at være saa langt fra at nære fjendtlige Hensigter, at ikke en eneste Hytte var bleven ødelagt ved deres Ankomst, og Røgen af Flammerne, som man havde ventet vilde stige op fra Møllerne og Bygningerne i Dalen, lod sig ikke see. Hvis de havde ifinde at stikke Bygningerne i Brand og plyndre Beboerne, blev det i det mindste opsat indtil Natten kunde skjule det med sit Mørke.

Det er altid i Trængslens Øieblik en stor Lettelse for Sindet, naar man har fattet en Beslutning med Hensyn til et fremtidigt Foretagende. Dette følte Majoren og Maud, thi han satte sig ned ved hendes Side, og begyndte at indlede en mere sammenhængende og roligere Samtale

med hende, end det før havde været muligt. Mange Spørgsmaal bleve gjorte og mange Svar givne angaaende Familiens Befindende, om hans Fader, Moder, og den kjære Beulah og hendes Barn. Det sidste var aldeles fremmed for den unge Kriger.

„Ligner han sin oprørske Fader?“ spurgte den kongelige Officeer smilende, men, som hans Ledsagerinde indbildte sig, med et smerteligt Udtryk, „eller seer han mere ud som Willoughby? Beekman seer godt ud, men jeg vilde dog hellere have, at Drengen skulde ligne den gode gamle engelske Stamme, end denne Hollænder.“

„Den yndige lille Knegt ligner baade Fader og Moder, skjøndt meest Faderen, til Beulahs store Glæde. Papa siger, at han er af ægte hollandsk Herkomst, som man kalder det, skjøndt hverken Mama eller jeg kunne indrømme det. Oberst Beekman er en høist agtværdig Mand, og en kjærlighedsfuld, opmærksom Ægtefælle. Hvis denne Krig ikke var, kunde Beulah ikke være lykkeligere.“

„Saa vil jeg tilgive ham det Halve af hans Forræderi. Resten maa han selv see at hjælpe sig af med. Nu, da jeg er Onkel, begynder mit Hjerte at helde til Oprørernes Side. Og Du, Maud, hvorledes bærer Du den Værdighed, at være Tante? Men Qvinder ere lutter Hjerte, og vilde selv elske en Rotte.“

Maud smilede, men svarede ikke; skjøndt Beulahs Barn var hende næsten ligesaa kjært, som et af hendes

egne vilde have været, erindrede hun, at hun ikke i Virkeligheden var dets Tante, og hun vidste ikke hvorfor, men i dette Selskab og selv i dette alvorlige Øieblik paatrængte denne Tanke sig hende, og udbredte en høi Rødme over hendes Kinder.

Majoren lagde formodentlig ikke Mærke til denne Forandring i hendes Ansigt, thi efter en kort Pause fortsatte han igjen Samtalen paa en naturlig Maade.

„Barnet hedder Evert: ikke sandt, Tante Maud?" spurgte han, og lagde Eftertryk paa „Tante".

Maud ønskede, at dette Ord ikke var blevet brugt, og dog havde Robert Willoughby, hvis Sandheden kunde være bleven hende bekjendt, betjent sig deraf i en Tankeforbindelse, der endogsaa i dette Øieblik vilde have bedrøvet hende endnu mere. Tante Maud var et Navn, som ogsaa Andre efter dette Barns Fødsel havde fundet Behag i at udtale, og erindrende dette, smilede vor Heltinde.

„Saaledes har Beulah kaldt mig i de sidste 6 Maaneder, eller siden Evert blev født. Jeg blev Tante paa samme Dag, som han blev Neveu, og jeg troer, at den gode, kjære Beulah ikke en eneste Gang siden har kaldt mig Søster."

„Disse smaa Skabninger indføre nye Baand i Familierne," svarede Majoren tankefuld. „De indtage Slægternes Plads før dem, og drive os ud af vore kjærlige Følelser, ligesom de tilsidst trænge ind i vore Stillinger i

Livet. Dersom Beulah blot elsker mig som Onkel, saa maa hun tage sig i Agt, jeg vil ikke lade mig fortrænge af nogen Hollænders Barn, der nogensinde er bleven født."

„Du, Robert," udbrød Maud forskrækket, „Du er Barnets virkelige Onkel; Beulah maa stedse erindre Dig og elske Dig som sin egen Broder."

Mauds Stemme sank pludselig, som om hun frygtede for at have sagt for Meget. Majoren betragtede hende opmærksom, men sagde Intet; heller ikke saae hun hans Blik, thi hun holdt sine Øine ydmyg og skjælvende fæstede paa Jorden ved hendes Fod. En lang Pause fulgte, og Samtalen vendte sig derpaa til det, som foregik i Dalen.

Solen var nu gaaet ned, og Aftenens Skygger begyndte at gjøre Gjenstandene nede i Dalen mindre tydelige. Imidlertid var det klart, at der herskede en stor Angest i og omkring Hytten uden Tvivl paa Grund af vor Heltindes Fraværelse. Ja deres Angest var saa stor, at man aldeles ikke tænkte paa at ophænge den tilbageblevne Portfløi, som stod i den Aabning, hvortil den hørte, støttet ved Stolpen, men endnu ikke ophængt.

Majoren troede dog at man have indrettet det saaledes, at man kunde gaae ind og ud igjennem den halve Deel som var ophængt, saa at denne, naar Alt var lukket, ydede et taaleligt Forsvar.

„Tys," hviskede Maud, hvis Øvner bleve skjærpede ved den Fare, hvori hendes Ledsager befandt sig; jeg hører

Michaels Stemme, nu nærme de sig. Ingen Tanke om Fare kan tæmme den stakkels O'Hearns Veltalenhed, thi hans Tanker synes langt snarere at flyde fra hans Tunge end fra hans Hoved, saa at det beroer paa Tilfældet, hvad der først skal komme frem."

„Det er sandt, kjære Pige, og, da Du synes at ønske det, vil jeg trække mig tilbage. Stoel imidlertid paa, at jeg skal holde mig i Nærheden af Dig, og være tilstede, hvis det skulde behøves."

„Du maa ikke forglemme, at komme nedenfor Vinduerne, Robert," sagde Maud ængstelig, men i største Hast, thi Mændenes Fodtrin kom hurtig nærmere, „paa det samme Sted, hvor de Andre stege ned." Majoren bøiede sig forover, og kyssede en Kind, som Skrækken havde gjort iiskold, men som ved denne Berøring kom til at brænde som Ild. Derpaa forsvandt han bag det fremspringende Klippestykke, som han selv havde mærket sig.

Maud blev siddende, tilsyneladende fattet, og ventede paa, at hendes to Befriere skulde komme nærmere.

„Djævelen brænde mig og alle Injins i Amerika tilligemed mig," sagde Mike, som klavrede op ad Skraaningen, „men jeg tænker, vi ville finde den unge Missus her, thi ellers er jeg bange, at vi slet ikke finde hende inat. Det er et forbandet Land at leve i, Mr. Strides, hvor en elskværdig og vidunderlig skjøn ung Dame som Miss

Maud kan blive borte i Skoven ligesom et Dyr, der slipper bort, for at smage Naboens Græsgange."

"Du taler for høit, Mike; ovenikjøbet kommer Du med Dumheder," svarede den forsigtige Joel.

"Mener Du maaskee mig; o, troe ikke, at Du atter skal sætte mig til at roe en Baad, trods min Tilbøielighed og min Opdragelse, saaledes som Du gjorde i gamle Dage. Jeg har altfor ofte ringet Dig ind i Dit Kavel og ud af det igjen, til at jeg andengang skulde lade mig lokke i en saadan Fælde. Det er Miss Maud jeg savner, og Miss Maud, jeg vil finde, eller — Herren velsigne hendes skjønne Ansigt og Sæder og hendes Charakteer og Alt, hvad der tilhører hende! — er det nu ikke en deilig Stilling for hendes Lige, og saa de Vilde i Mollen og Missus i Taarer, og Herren rigtig bedrøvet, og vi Alle betuttede! See, hvor hun sidder der paa dette Stykke Bænk, som jeg satte op for hende med mine egne Hænder, saaledes som en Dame ret skal sidde, og seer hun ikke ud som hun bør, som Skovens Dronning og vore Dines Lyst!"

Maud var altfor vant til Manden fra Grevskabet Leitrims Talestrøm, til at hun skulde tænke Meget over denne Begyndelse; men, besluttet paa at spille sin Rolle med Besindighed, reiste hun sig op og gik ham imøde, talende med stor tilsyneladende Fatning.

„Er det muligt, at Du søger mig," sagde hun; „hvoraf

kommer det? Jeg pleier jo altid at komme tilbage paa denne Tid."

„Tid er det! Tael ikke om Tid, skjønne unge Dame, naar eet eneste Qvarteer maaskee er for sildigt," svarede Mike i en tilrettevisende Tone. „Det er Deres egen Moder, som ikke er glad ved, at De bliver saalænge ude i Skoven inat, og Deres gamle Fader, som er mere bekymret, end han vil tilstaae — Gid Kirken ret længe maa opretholdes, i hvilken Skriftemaal ansees for rigtigt og sømmeligt, overensstemmende med Lucas Evangelium og den hele Kalender ovenikjøbet. De maa ikke blive bange, Miss Maud, men tage hvad jeg har at sige Dem, som om De ikke troede et eneste Ord af det; men Djævelen brænde mig, om der ikke er Injins paa Klipperne ovenover Mollen, til at scalpere en heel Provinds og et Grevskab ovenikjøbet, naar man vil give dem Tid og Knive nok!"

„Jeg forstaaer Dig, Michael, men er ikke i mindste Maade bange," svarede Maud med en saadan tilsyneladende Fasthed, der isandhed vilde have fornøiet Kaptainen. „Jeg har seet Noget af det, som er passeret dernede, men, naar vi ere rolige og fornuftige, skulle vi nok undgaae Faren. Siig mig blot, at Alt er i Sikkerhed i Hytten, at min kjære Moder og Søster befinde sig vel."

„Taler De om Missus? O, hun er saa tapper som en Paafugl, blot noget nedslaaet paa Grund af Deres Fraværelse! Og nu Miss Beulah, hvor kan vel hendes

Lige findes, medmindre det skulde være paa dette samme Klippestykke, og det er behageligt at see Kaptainen'. han seer ud som en øverstkommanderende General for 6 eller 8 Regimenter, befalende dette den ene Vei og det andet den anden. Ved St. Patrik, unge Lady! jeg ønskede blot, at disse Landstrygere vilde komme an, saasnart som De var indenfor Palisaderne, netop for at give den gamle Herre en bedre Leilighed til at spille Soldat imod dem. Skulde det lykkes dem at klattre over Stolperne, saa har jeg det skjønneste Stykke af en Shillaleh færdigt, som dødelige Øine nogensinde have pyntet! Den vilde kunne knuse et Hoved, uden at gjøre Hatten den mindste Skade — stor Skade, at disse Skurke ikke bære Hatte. Nu, nu vi skulle faae at see."

„Jeg takker Dig, Mike, for det Mod, Du udviser, og den Interesse, som Du føler for os Alle. Er det ikke for tidligt at vove sig ned paa Sletten, Joel? Jeg maa stole paa Dig som Fører."

„Jeg tænker, Miss Maud vilde gjøre bedst i at gjøre dette. Det maa ogsaa betydes Mike, at han ikke taler Saameget, og overhovedet at han slet ikke taler høit. Han maa undertiden kunne høres 50 Alen borte."

„Betydes!" udbrød Manden fra Grevskabet Leitrim hidsig. „Har Du ikke allerede 20 Gange sagt mig dette i Dit eget sagte Sprog? Hvor er Leiligheden til at sige

en Ting atter og atter igjen, naar en Mand ikke mangler Ører? Det er Dine Lige, som holde af at høre en Pasiar."

"Godt, Mike, for min Skyld haaber jeg, at Du vil være stille," sagde Maud. "Husk paa, at jeg er ikke stikket til Kamp, og at det Vigtigste er, at vi komme sikkert ind i Huset. Jo snarere vi kunne komme ned af Høien, desto bedre er det maaskee. Gaae Du nu foran, Joel, og jeg vil følge. Michael skal gaae nærmest ved Dig, beredt til at gaae los paa enhver Fjende, og jeg vil udgjøre Bagtropperne. Det vil være bedst for os Alle at iagttage den dybeste Taushed, indtil det bliver nødvendigt at tale."

Efterat det nu saaledes var bleven anordnet, begav Selskabet sig paa Veien, og Maud blev lidt tilbage, for at Majoren kunde fange et Glimt af hendes Person, og saaledes ikke forfeile Veien, skjøndt det paa den Tid allerede var temmelig mørkt i Skoven.

I nogle faae Minutter vare de Alle komne ned paa det flade Land, hvor Joel, istedetfor at gaae ud paa den aabne Mark, bøiede længere ind i Skoven, men stedse holdt sig paa en af de mange Stier. Det var hans Hensigt at gaae over Strømmen paa et sikkert Sted, som netop frembød sig i en kort Afstand fra det Punkt, hvor Strømmen gled ud af Skoven. Henimod dette Sted styrede Joel rolig sin Gang, idet han af og til standsede, for at

lytte, om ikke nogen Bevægelse af Vigtighed var at mærke paa Sletten.

Maud kastede hyppig sine Øine tilbage, thi hun var bange for, at Robert Willoughby skulde forfeile Stien, da han var saa lidet bekjendt med dens tusinde Krumninger. Hun saae deg af og til et Glimt af hans Person i nogen Afstand, og overbeviste sig om, at han var paa det rette Spor. Hendes fornemste Bekymring blev snart Angest for at han skulde blive opdaget af hendes Ledsagere. Da de vare lidt i Forveien, og Skoven var temmelig tæt, havde hun godt Haab om, at Faren vilde blive undgaaet.

Stien gik i mange Bugter, og det varede noget, inden Joel naaede det Sted, han søgte. Her gik han, Mike og Maud over Strømmen paa et Træ, der netop var bleven fældet, til at danne en raa Bro for Fodgjængere, et almindeligt Hjælpemiddel i de amerikanske Skove.

Da vor Heltinde ofte alene var gaaet over denne Bro, behøvede hun ikke nogen Hjælp, og hun følte, at den halve Fare under hendes kritiske Stilling var forsvunden, da hun befandt sig paa den Side af Strømmen, hvor Hytten laae. Joel, der ikke havde nogen Mistanke, og som anvendte alle sine Øvner til at lægge Mærke til enhver Lyd og enhver Gjenstand, som kunde møde foran, førte Toget an med Forstandighed, og snart naaede det Udkanten af Skoven. Her standsede han, for at hans Ledsagere kunde naae ham.

Tusmørket var nu næsten ganske forsvundet. Det var dog saa lyst, at Maud kunde opdage, at Mange ventede paa hende deels i Vinduerne ovenfor Klippen, deels paa forskjellige Steder indenfor Palissaderne. Afstanden var saa ubetydelig, at det endog vilde have været muligt at høre en Samtale, naar man hævede Stemmen; men dette var et altfor farligt Forsøg, da fjendtlige Speidere let paa denne Tid kunde opholde sig i en frygtelig Nærhed.

„Jeg seer Intet, Miss Maud," bemærkede Joel, efterat have kastet et opmærksomt Blik rundtomkring. „Naar vi følge Stien, som gaaer langs med Bækken, ere vi visse paa at have en banet Vei, og blive tillige halv skjulte af Buskene; det er bedst at vi gaae hurtig og forholde os tause."

Maud bad ham om at gaae videre, og blev selv staaende bag et Træ, for at de to Mænd kunde komme en kort Strækning foran hende. Dette skete, og Majoren listede sig ubemærket hen paa Siden af hende. Derpaa fulgte en kort Forklaring, og den unge Pige ilede nu hen til sine Førere, medens Robert Willoughby blev siddende paa en Træstub.

Det var et ængsteligt Øieblik for Maud, da hun passerede dette Stykke aabne Land, men Afstanden var saa kort, at det snart blev tilbagelagt, og de Tre befandt sig nu ved Foden af Klippen. Her gik de forbi Bronden, og følgende en Sti, der førte derfra, dreiede de om Kanten

af Klippen, og stege op til Foden af Palisſaderne. Der stod nu kun tilbage ogsaa at gaae omkring disse, for at naae den saa nylig ophængte Port.

Maud ilede hurtig langs med Palisſaderne, som hendes Kjole endogsaa streifede, og hun saae i det svage Lys, at en Mængde Ansigter saae efter hende igjennem Palisſaderne, men hun standsede ikke, talte ikke, ja aandede neppe.

En dyb Stilhed herskede paa Høien; men, da Joel ankom til Porten, blev den øieblikkelig aabnet, og han smuttede ind. Ikke saaledes med Mike: han standsede og ventede, indtil hun, som han havde været ude at opsøge, var kommen ind og var i Sikkerhed.

Saasnart Maud var kommen indenfor Porten, fandt hun sig i sin Moders Arme. Mrs. Willoughby havde været ved Kanten af Klippen, havde fulgt sit Barn i hendes hurtige Bevægelse rundt om Palisſaderne, og stod færdig til at modtage hende, i det Øieblik hun kom ind. Derpaa kom Beulah, og derpaa Kaptainen, som omfavnede, kyssede, græd og skjendte paa sin lille Yndling.

„Nu ingen Bebreidelser, Hugo!“ sagde den betænksomme Kone. „Maud har ikke gjort Andet, end hvad der længe har været hendes Vane, og ikke Een kunde have forudseet, hvad der hændte.“

„Moder, Fader,“ sagde Maud, snappende efter Veiret; „lader os velsigne Gud for min Frelse og for alle

deres Frelse, som ere os kjære! Tak, kjære Hr. Woods, der har De et Kys, Tak! Lader os nu gaae ind i Huset, jeg har Saameget at fortælle Eder. Kom, kjære Fader, kom, kjære Moder, lader os ikke spilde et Øieblik, lader os Alle gaae ind i Bibliotheket."

„Da det var det Værelse, i hvilket Familien sædvanlig holdt deres Andagt, troede Tilhørerne, at den bevægede Pige ønskede paa denne Maade at yttre sin Tak, hvilket ikke var usædvanligt i denne velordnede Familie, og Alle fulgte hende med ømme deeltagende Følelser og med hjertelig Tak for hendes Frelse.

Saasnart Maud var inde i Værelset, lukkede hun Døren med Omhyggelighed, og gik fra den Ene til den Anden, for at forvisse sig om, hvo der var nærværende. Da hun ikke fandt Andre, end sin Fader, Moder, Søster og Kapelanen, berettede hun øieblikkelig Alt, hvad der var foregaaet, og betegnede dem det Sted, hvor Majoren i dette Øieblik ventede paa, at Signalet skulde indfinde sig. Det er unødvendigt at dvæle ved den Forbauselse og den med Sorg blandede Glæde, som denne Efterretning frembragte.

Maud fortalte derpaa hurtig sin Plan, og bønfaldt sin Fader om at sætte den i Værk. Kaptainen havde ikke hendes Frygt, hvad hans Folks Troskab angik, men han gav efter for Pigens indstændige Bønner. Mrs. Willoughby var saa bevæget ved alle Dagens uventede Begivenheder,

at hun stemte i med sin Datter, og det blev overdraget Maud at gaae frem i denne Sag, som hun selv havde Lyst.

Der blev nu bragt en Lampe, som Maud stillede i et af Forraadskamrene, der blev oplyst af et eneste, langt smalt Vindue i Hjørnet af Bygningen nærmest ved Kjøkkenet, og Døren dertil blev lukket i. Denne Lampe var et Signal til Majoren, at han skulde nærme sig, og med bankende Hjerter bøiede Damerne sig ud af Vinduerne, for at lytte til hans Fodtrin nedenunder, sikkre paa, ikke at blive sete i Mørket, der nu aldeles havde lagt sig over Dalen.

Det varede ikke længe, inden de ikke alene hørte ham, men utydelig skimtede ham, skjøndt han var aldeles ude af Syne for Alle i Hytten, med Undtagelse af dem, som vare ovenover hans Hoved.

Kaptain Willoughby havde gjort et Toug istand: den ene Ende af det blev hidsat ned, og Majoren gjorde det fast omkring sit Liv. Et Ryk underrettede dem ovenfor om, at han var færdig.

„Hvad skulle vi nu gjøre?" spurgte Kaptainen i et Slags Fortvivlelse. „Woods og jeg kunne aldrig trække denne høie, svære Krabat op saa lang en Vei. Han er 6 Fod høi, og veier 118, om ikke 120 Pund."

„Tys," hvisked Maud fra Vinduet; „Alt skal i et Øieblik være i sin Orden." Derpaa trak hun sig tilbage fra Vinduet, og bad sin Fader om at have Taalmodighed.

„Jeg har tænkt paa Alt dette," sagde hun, „vi kunne godt betroe vort Liv til Mike og de Sorte, jeg vil kalde paa dem."

Dette skete, og Manden fra Grevskabet Leitrim og de 2 Plinier vare øieblikkelig inde i Værelset.

„O'Hearn," sagde Maud spørgende, „jeg troer, Du er min Ven?"

„Er jeg min egen! De spørger om jeg er Deres? nu vel! ønsker De en Tand, saa maa De gjerne tage alle dem, der ere i mit Hoved. O, jeg vilde ellers være et Bæst! For at tjene Dem, vilde jeg kun spise med een Skee Resten af mit Liv."

„Hvad Dig angaaer, Plinius, og Din Søn her, saa har Du kjendt os fra vi vare Børn; ikke et Ord maa gaae over Dine Læber om det, som Du her seer. — Træk nu, men forsigtigt, at ikke Touget springer."

Mændene gjorde som der blev befalet, og hævede deres Byrde op fra Grunden een eller to Fod ad Gangen. Paa denne Maade nærmede Byrden sig dem den ene Alen efter den anden, indtil den øiensynlig nærmede sig Vinduet.

„Vil Kaptainen slæbe dette store Dyr af et Vildsviin op, for at proviantere Huset under Beleiringen," hviskede Mike til Negrene, som grinte, idet de vedbleve at trække, „og, naar Dyret skriger, see da til, at I ikke ogsaa selv skrige."

I dette Øieblik kom Hovedet og Skuldrene af en

Mand tilsyne i Vinduet. Mike slap Rebet, greb en Stoel, og var iærd med at slaae Robert for Panden, men Kaptainen standsede Slaget.

„Det er en af disse omstreifende Injins, der har undermineret Vildsvinet, og som nu kommer op istedetfor det," brølede Mike.

„Det er min Søn," svarede Kaptainen mildt, „pas paa, at Du er taus og holder Alt hemmeligt."

Trettende Kapitel.

Alt længe vakte Hæd'ren Viismands Smiil;
Et Noget, Intet, et Ord, en Illusion,
Der mere paa Historiens Stiil beroer,
End paa det Navn, vi lade her tilbage.
Whist skylder Hoyle, hvad Troja skylder Homer,
Vor Tid var næsten bleven blind
For Marlborough's Kunst at vinde Slag,
Indtil os Pastor Coxe hans Liv beskrev.

Byron.

Neppe havde Major Willoughby sine Fødder paa Gulvet i Bibliotheksværelset, førend hans Moder sluttede

ham i sine Arme. Fra disse gik han over i Beulah's; hans Fader ventede hellerikke ret længe, inden han omfavnede ham næsten ligesaa varmt. Maud stod ved hans Side og græd i taus Medfølelse.

„Ogsaa Du, gamle Mand," sagde Robert Willoughby og vidskede en Taare bort fra Øinene, idet han vendte sig om mod den ældre Plinius og gav ham Haanden, „det er ikke første Gang, gamle Plinius, at Du har holdt mig imellem Himmel og Jord. Din Søn var min gamle Legekammerat, og han maa ogsaa have et Haandtryk. Og O'Hearn! — Staal er ikke sikkrere end han, vi ere Venner for hele Livet."

Negrene vare henrykte, ved at see deres nye Herre; thi paa den Tid glædede Negrene sig langt mere over deres Eieres Ære, Anseelse, Vigtighed og Værdighed, end deres frigivne Efterkommere nu glæde sig over deres egen. Majoren havde været deres Ven, da han var Dreng; og nu var han deres Stolthed og Ære. Ifølge deres Maade at betragte Sagen paa, havde den engelske Armee ikke hans Lige hverken i Henseende til Udseende, Mod, militær Dygtighed og Erfaring, og det vilde i og for sig være Forræderi at fægte mod en Sag, som han forsvarede. Kaptainen havde leende berettet sin Kone en Samtale om denne Gjenstand mellem de to Plinier, som han ikke for længe siden havde hørt.

„Nu, Miss Beuly gaaer det ganske godt," bemærkede

den Ældste, „men Alt vilde være meget bedre, hvis han ikke holdt med 'merikanſk Parti. Hvad De kalde virkelig Oberſt? hvad? Have et Papir fra Kongen ligeſom Maſſer Bob og bære en Uniform ſom Hovedet paa en Kalkunſkhane — ſaaledes! Det være en Officeer foroven og forneden."

„Maaſkee Miſs Beyly bringe Oberſten omkring, og han tage blaa Kjole af og tage rød paa," ſvarede den yngre.

„Aldrig — aldrig ſee det, Plin, hos en Rebbeluſchen — Denne bleven Rebbeluſchen, og naar det begynder i Alvor, giver han op al Tanke paa Forbedring — Rebbeluſchen ſee Alt paa een Maade — aldrig ſee to Sider, ligeſaalidt ſom farvet Mand ſee to Sider hos Rødhud."

Da vi ikke kunne finde noget Spor til denne Tanke i Oldtiden, maa Udtrykket være hentet fra Napoleons bekjendte Sætning: „Revolutioner gaae aldrig tilbage." Dette var i det Hele taget Plinius Willoughby den Ældres Mening, ſaaledes kaldte nemlig den ſtore Romers Navne ſig ſelv, og denne Mening blev i høi Grad beundret af Plinius Willoughby den Yngre, ikke at tale om Store Klodrian og Lille Klodrian, der begge havde hørt Samtalen.

„Nu, jeg ønſker, at Oberſt Beekman" — dette Navn gav Krabaten den ægte doriſke Udtale Bækman — „jeg ønſker, at Oberſt Beekman blot var Korporal i de kongelige Tropper for Miſs Beuly's Skyld. Bedre at være

Sarjun der, end Briggeder-Gin'ral i 'merikanske Tropper, det jeg veed."

„Hvad en Briggeder-Mand, Plin?" spurgte lille Klodrian med Interesse. „Hvem er han i Kompagni med og hvad han gjøre? Fortæl Een det, hvad? saa mange Officerer i een Armee — aldrig nogen vide, hvorledes de hedde alle."

„'Merikaner kunne ikke have dem. For fattig dertil. Briggader stor Gentleman og bære rød Kjole. I gamle Dage see dem i Hundredeviis komme at ledsage Masser og Missus og lege med Masser Bob. O! ingen Rebbeluschen i hine Dage; men Enhver vidste, hvad han skulde gjøre, og gjorde det ogsaa."

Dette vil være tilstrækkeligt til at vise Pliniernes politiske Meninger, og vil tillige kunne antyde de Anskuelser, som Klodrianerne let kunde adoptere i et saadant Selskab. Det følger af sig selv, at Majoren med Glæde blev ønsket velkommen af disse hengivne Beundrere; og, da Maud atter tilhviskede dem Nødvendigheden af Taushed, lukkede Enhver sin Mund — et i og for sig ikke ubetydeligt Foretagende — som om den for Fremtiden skulde være hermetisk forseglet.

Mike og Negrene bleve nu sendte bort, og Majoren blev alene med sin Familie; atter og atter omfavnede Mrs. Willoughby sin Søn; hellerikke havde Beulah's nye Baand aldeles formindsket hendes Interesse for hendes Broder. Selv

Kaptainen kyssede endnu engang sin Søn, medens Woods atter trykkede sin gamle Disciples Haand og velsignede ham. Maud alene var uvirksom i denne Scene, hvor Deeltagelse og Glæde yttredes.

„Nu, Robert, lad os nu komme til Sagen," sagde Kaptainen, saasnart der atter var bleven en Smule Rolighed. „Du har ikke gjort denne vanskelige og farlige Reise uden et bestemt Ærinde, og da vi selv befinde os i en temmelig betænkelig Stilling, vil Faren, ved at det ikke frembringer den ønskede Virkning, være desto mindre, jo snarere vi faae at vide, hvad det er."

„Gud give, kjære Fader, at det ikke maa forfeile sin Virkning," svarede Sønnen. „Men er denne Indtrængen i Dalen ikke farlig, og er jeg ikke kommen til rette Tid, for at tage Deel med i Husets Forsvar?"

„Det ville vi maaskee faae at see om nogle faa Timer. Alt er nu roligt, og vil formodentlig forblive saaledes indtil henimod Morgenstunden, hvis ikke Indianernes Maade at føre Krig paa har forandret sig. Krabaterne have antændt Vagtild paa deres Klipper, og synes at berede sig til at forblive der idetmindste for Dieblikket. Jeg troer hellerikke, at de i det Hele taget ere tilbøielige til Krig. Vi have ingen Indianere i Nærheden af os, som vilde være villige til at opgrave Stridsøxen; og disse Krabater erklære mig ved et Bud, de have sendt mig, at de ere fredeligsindede."

„Ere de ikke malede til Krig, Fader. Jeg erindrer, at jeg som Dreng har seet Krigere, og min Kikkert har viist mig, at disse Mænd see ud til at have været paa „Krigs-Vei", som De kalde det."

„Nogle af dem ere rigtignok malede, skjøndt han, der kom til Høien, ikke var det. Han paastod, at Skaren reiste til Hudson, for at erfare den sande Grund til Uenighederne mellem deres store engelske og store amerikanske Fader. Han bad om Meel og Kjød til de unge Folk. Det var hans hele Ærinde."

„Og Deres Svar? — Er der Fred eller Krig imellem os?"

„Efter Ordene er der Fred, men jeg frygter, at der i Virkeligheden er Krig. Man kan forresten ikke vide det. En gammel Grændsekriger som jeg fæster ikke saa let Lid til Indianernes Ord. Vi ere nu Alle, Gud være lovet, indenfor Palissaderne; og da vi have Vaaben og Krigsforraad nok, ville vi sandsynligviis ikke saa let blive stormede. Om Beleiring kan der ikke være Talen, vi ere altfor vel proviantered, til at vi skulde frygte det."

„Men Møllerne, Kornet paa Markerne, Laderne, ja endogsaa Arbeidernes Hytter, Alt bliver jo ladet i Stikken og afhængigt af disse Skurkes Godtbefindende."

„Det kan ikke vel undgaaes, medmindre vi skulde gaae ud og jage dem bort i aabent Slag. Dertil ere de imidlertid for stærke, ikke at tale om at vove Familiefædre mod

for deres Pladser, end de Egenskaber, som bedst vilde kunne gjøre dem skikkede til at omgaaes med Amerikanerne."

"I Armeen kjender man kun Lidet til det Slægtskab, hvorom De taler,*) og der bliver endnu mindre talt derom," svarede Majoren. „Men jeg er bange, at der ikke er noget Haab om at Formaalet for deres Sendelse vil blive opnaaet. Den amerikanske Kongres har erklæret samtlige Kolonier uafhængige af England, og Krigen vil nu blive fortsat som mellem Nation og Nation. Al Afhængighed, endogsaa af Navn, er aabenbart forkastet."

„Du forbauser mig, Robert! jeg troede ikke, at det nogensinde skulde kunne komme saa vidt."

---

*) Moderen til de tre i den amerikanske Historie saa vel bekjendte Lords Howe, nemlig: Georg, der faldt for Ticonderoga i Krigen 1756; Richard, den berømte Admiral og Helt af 1ste Juni, og Sir William, der i flere Aar var øverstkommanderende General i Amerika og den sjette og sidste Viscount — var en Froken Kilmansegge, som antages at være en naturlig Datter af Georg den Første. Disse tre Officerer vilde altsaa være Fættere til Georg II. og Halvfættere til Georg III. à la mode de Bretagne. Walpole og forskjellige andre engelske Forfattere tale aabenlyst ikke blot om dette Slægtskab, men ogsaa om Familielighed. De fleste af den Tids snakkelystne Skribenter synes at indrømme, at Lord Howe var en Dattersøn af den første engelske Konge af det Brunschwigske Huus.

„Jeg tænkte, at Deres medfødte Tilbøielighed neppe vilde kunne finde sig i en saa eftertrykkelig Forholdsregel som denne," svarede Majoren, ikke lidet glad over den mægtige Følelse, som aabenbarede sig hos hans Fader. „Det er dog skeet, og det paa en saadan Maade, at det ikke vil være let at tilbagekalde det. De, som nu modstaae os, gjøre det, for at tilintetgjøre al Forbindelse med England."

„Har Frankrig ikke der havt en Finger med i Spillet, Robert? jeg tilstaaer, at det forbauser mig og seer ganske fransk ud."

„Det har ført mange af vore meest ansete Fjender over i vore Arme. Vi have aldrig betragtet Dem som en umiddelbar Fjende, skjøndt desværre altfor tilbøielig til at tage Parti imod os. „Men det vil bestemme Sir Hugo," sagde den overstkommanderende General ved Slutningen af vor Samtale. Jeg antager, at De veed, min kjære Fader, at alle Deres gamle Venner, der vide, hvad der er skeet, holde paa at kalde Dem Sir Hugo? Jeg forsikkrer Dem, at jeg aldrig aabner min Mund om den Sag; og dog drak Lord Howe paa Sir Hugo Willoughby's Sundhed ved sit eget Bord, den sidste Gang jeg havde den Ære at spise hos ham."

„Naar han næste Gang bærer Dig med en Indbydelse, Robert, maa jeg bede Dig takke ham; men jeg behøver ingen tom Barontitel, eiheller tænker jeg nogensinde

paa at vende tilbage til England, for at leve der. Om ogsaa Alt, hvad jeg eier paa Jorden, blev trommet sammen, vilde det dog neppe udgjøre et passende Udkomme for en Landadelsmand i dette extravagante Samfund; og hvad Betydning har et tomt Navn under saadanne Omstændigheder. Jeg vilde ønske, at jeg efter den gamle skotske Skik kunde overdrage det til Dig, min kjære Dreng, Du skulde da, inden Du gik tilsengs, være Sir Robert."

„Men, Willoughby, denne Titel vilde være nyttig for Robert, og hvorfor skulde han ikke have den, naar hverken Du eller jeg bryde os om den?" spurgte den betænksomme Moder.

„Han skal ogsaa faae den, min Kjære; skjønt han maa vente til en Begivenhed indtræffer, som Du vistnok ikke er meget utaalmodig efter at være Vidne til — min Død. Naar jeg er borte, maa han kalde sig Sir Robert, saameget han vil. Men Robert — thi slet og ret Robert maa Du vedblive at hedde indtil den Tid, medmindre Du virkelig skulde vinde Dine Sporer i denne ulykkelige Krig — har Du ingen militære Efterretninger at meddele os? Vi have ikke hørt Noget siden Flaadens Ankomst til Kysten."

„Vi ere i Ny-York, efterat have drevet Washington tilbage til Long-Island. Oprørerne" — Majoren talte lidt dristigere end han pleiede — „Oprørerne have trukket sig tilbage til Høilandet i Nærheden af Connecticuts Bredder, hvor de have de Misfornøiedes Reder i Ryggen."

„Og er Alt dette skeet uden Blodsudgydelse? I den gamle franske Krig viste Washington, at der var godt Stof i ham."

„Hans Talent kan ikke betvivles; men hans Mænd bære sig slet ad. Jeg skammer mig virkelig undertiden, ved at være bleven født i dette Land. Disse Yankeer fægte snarere som kjævlende Qvinder end som Soldater."

„Hvorledes det? Du talte med Agtelse om Slaget ved Lexington, og tilskrev os en frimodig Beretning om den morderiske Træfning paa Bunker's Hill. Har deres Natur forandret sig med Aarstiden?"

„De gjorde i Sandhed Underværker paa Høien og holdt sig ikke slet i det andet Slag; men alt deres Mod synes at være borte. Jeg skammer mig virkelig paa deres Vegne. Maaskee denne Uafhængighedserklæring, som den kaldes, har dæmpet deres Iver."

„Nei, min Søn, dersom der er nogen Forandring, da beroer den paa en naturlig og almindelig Lov. Kun ved streng Krigstugt og lang Øvelse kunne Mænd med Ære gjennemkjæmpe en Kamp paa aaben Mark. Fædre og Ægtemænd, Brødre og Kjærester kunne være frygtelige Fjender, saalænge de see deres egne Skorstene, men vi pleiede at sige, at de meest gjennempryglede Regimenter vare de bedste til at fægte i en lang Kamp. Men vogt Dig, Robert, Du indtager nu en Rang, der let kan lede Dig til en selvstændig Kommando; foragt ikke Din Fjende.

Jeg kjender godt disse Yankeer; Du selv er en Yankee, skjøndt kun en halvblods, men jeg kjender dem godt og har ofte seet dem blive stillede paa Prøve. De blive ofte slet anførte, og Himlen straffer dem da for deres Synder i denne Henseende mere end i nogen anden; men faae dem rigtig i Ilden, og deres Fjender ville da faae saa haard en Dyst med dem, som de kunne ønske. Woods kan bekræfte det med Ed."

„Skjøndt jeg maa indvende imod Formen for Bekræftelsen, min kjære Herre, maa jeg dog i Realiteten understøtte denne Bemærkning. Saa tilbøielig som jeg er til at holde paa Keiseren og give den salvede Herre Æren, saa vil jeg dog ikke benægte mine Landsmænds Mod; skjøndt jeg troer, Willoughby, naar jeg tilbagekalder mig de gamle Tider, at det snarere var Mode hos vore Officerer at behandle dem uden den tilbørlige Agtelse."

„Det var rigtignok Tilfældet," svarede Kaptainen tankefuld, „men taabeligt var det. De ansaae feilagtig et af Naturen blidt og fredeligt Folk, der aldeles manglede Soldaterlivets Glands og Skikke, for et frygtsomt Folk, og jeg har ofte hørt de Fremmede, som komme til Kolonierne, i den Anledning tale med Foragt om disse Indbyggere. Braddock havde denne Feil i en høi Grad; og dog frelste denne samme Major Washington hans Armee fra Tilintetgjørelse, da den var kommen i en i Sandhed fortvivlet Kamp. Mærk mine Ord, Robert, jeg er

en ældre Soldat end Du: I kunne vel være pragtfuldere klædte og have et mere militærisk Udseende; ja, I kunne vinde Fordele over dem ved bedre Krigstugt, bedre Vaaben og nøiagtige Combinationer; men naar I rigtig støde sammen med dem, da kan Du stole paa, at I ville møde farlige Fjender, og Mænd, der hurtigere kunne øves til gode Soldater, end nogen anden Nation, jeg har truffet paa; deres største Ulykke vil formodentlig blive den, at de vælge for mange af deres Officerer af Klasser, der ikke besidde den ægte militære Stolthed og som ved Siden deraf tillige mangle en god militærisk Opdragelse."

Mod alt dette havde Majoren intet Væsentligt at indvende, og da han erindrede, at den tause, men tankefulde Beulah havde sin Ægtefælle i hvad han kaldte de oprørske Rækker, gav han Samtalen en anden Vending.

Man gjorde nu Anstalter, for at den uventede Gjæst kunde faae det behageligt, uden at blive opdaget. Op til Bibliotheksværelset, der hverken ved Dør eller Vindue stod i nogen direkte Forbindelse med Gaarden, stødte et lille afsides Værelse, der havde en Hængekøie og hvortil Kaptainen pleiede at tage sin Tilflugt i Sygdomstilfælde, naar Mrs. Willoughby ønskede at have een af sine Døttre hos sig enten for deres Skyld eller for sin egen. Dette Værelse blev nu indrømmet Majoren, og der vilde han være fuldkommen fri for enhver Slags Indtrængen. Hvis det var nødvendigt, kunde han spise i Bibliotheksværelset, skjøndt

der, da alle Vinduerne paa denne Fløi vendte udad, ikke var megen Fare for at blive seet af Andre end Familiens almindelige Tjenestefolk, der alle skulde indvies i Hemmeligheden om hans Nærværelse, ligesom man ogsaa var aldeles overbeviist om, at man fuldkommen kunde stole paa dem Alle.

Da det var at vente, at Aftenen vilde blive mørk, blev det bestemt imellem Mandfolkene, at Majoren skulde forklæde sig endnu mere, end han havde gjort, og vove sig udenfor Bygningen i Selskab med sin Fader og Kapelanen, saasnart som Folkene, der nu vare samlede i de ledige Værelser i den tomme Deel af Huset, havde taget deres respektive Qvarterer i Besiddelse for Natten.

Imidlertid havde man beredet en solid Aftensmad for den Reisende i Bibliotheksværelset, efterat man iforveien havde lukket de kugelfaste Vinduesskodder i dette Værelse og i alle de andre paa denne Side af Bygningen, for at man kunde tænde Lys, uden at fremkalde et Skud fra den tilstødende Skov.

„Vi ere fuldkommen sikkre her," bemærkede Kaptainen, da hans Søn tilfredsstillede sin Hunger med en Reisendes Iver og Velbehag. Endogsaa Woods vilde kunne udholde en Beleiring i et Huus, der er bygget som dette og saaledes omgivet med Palissader. Ethvert Vindue har stærke kugelfaste Skodder med Beslag, der ikke saa let kunne brækkes istykker, og Blokkene, hvoraf Bygningerne ere opførte, kunne næsten trodse en Kanonkugle. Portene ere alle

hængte med Undtagelse af een Floi, og denne Floi staaer næsten paa sin Plads, og er vel støttet. Imorgen tidlig skal den blive hængt ligesom de andre. Palissaderne ere fuldstændige, og endnu er ikke en eneste af dem raadnet. Vi ville holde en Vagt af tolv Mand hele Natten, og sætte tre Skildvagter udenfor Bygningen; vi ville Alle ove i vore Klæder og med vore Vaaben."

„Min Plan er, hvis man skulde forsøge paa en Storm, at trække Skildvagterne ind, saasnart de have affyret deres Geværer, lukke Porten og bemande Skydehullerne. Disse ere alle aabne og Reservevaaben ere fordeelte ved dem. I Foraaret anlagde jeg en Gang langs med Taget, ved Hjælp af hvilken man kan løbe rundt om hele Hytten i Tilfælde af en Storm, for at stikke Ild paa Tagskjæget eller fyre paa Fjenden ved Palissaderne. Det er en vigtig Forbedring, Robert, og, da Gangen er vel forsvaret, vil den kunne yde et fortrinligt Standpunkt i en varm Træfning, førend Fjenden kan finde Vei indenfor Palissaderne."

„Vi maae sørge for, at det ikke kommer saa vidt," svarede Majoren; „men saasnart Deres Folk ere komne under Tag, vil jeg søge en Leilighed til at recognoscere. Aaben Kamp stemmer mere overeens med vor Smag."

„Ikke imod en indiansk Fjende. Du vil komme til at glæde Dig ved en Fæstning som denne, min Dreng, førend Spørgsmaalet om Uafhængighed eller Ikke-Uafhæn-

gighed vil blive endelig afgjort. Havde Washington ikke forskandset sig i Staden?"

„Ikke saameget til den Side, der vendte ud imod Vandet, skjøndt han paa Long-Island havde opført betydelige Forskandsninger. Der havde han mange Tusinde Mand, og Arbeiderne vare af en stor Udstrækning."

„Og hvorledes kom han bort fra Den?" spurgte Kaptainen, og vendte sig om, for at see sin Søn i Ansigtet. „Havarmen er næsten en halv Miil bred paa dette Punkt; hvorledes kunde han komme over den ligefor Dinene af en seierrig Fjende, eller frelste han blot sig selv, imedens I toge hans Tropper tilfange?"

Majoren rødmede en Smule, derpaa betragtede han Beulah og smilede godmodig.

„Jeg er her saaledes omgiven af Oprørere," sagde han, „at det ikke er let at svare paa alle Deres Spørgsmaal. Vi sloge ham rigtignok, det er udenfor al Tvivl, og hans Armee led et stort Tab, vi dreve ham ogsaa ud af Ny-York, det er der heller ingen Tvivl om; men jeg vil ikke forøge Beulahs Sorg ved at bekræfte Mere."

„Dersom Du kan fortælle mig noget Glædeligt om Evert, Robert, da handler Du som en Broder," sagde den blide Kone.

„Ah! Beekman holdt sig godt, sagde man; jeg hørte Nogle af vore Officerer berømme et Angreb, han havde gjort, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke var meget bedrøvet

over at kunne sige, at han var min Søsters Mand, siden hun nu engang har villet ægte en vild Oprører. Alle de Efterretninger, vi have om ham, ere til hans Ære, og nu skal jeg vel have et Kys for min Ulejlighed?"

Majoren tog ikke feil, med svulmende Hjerte, men smilende Ansigt kastede Søsteren sig i hans Arme, hun kyssede ham og blev kysset, indtil Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

„Det var om Washington jeg havde isinde at tale," begyndte Majoren igjen, efterat have borttørret en Taare, da Beulah atter havde indtaget sin Stoel. „Hans Tilbagetog fra Den blev omtalt som et Mesterstykke, og han vandt megen Anseelse derved. Han ledede det selv og mistede ikke en Mand. Jeg hørte Sir William omtale det som et mesterligt Tilbagetog."

„Ved Himlen! da vil Amerika faae Overmagten i denne Kamp," udbrød Kaptainen og slog Haanden mod Bordet med en Hurtighed og Kraft, saa at Alle i Værelset fore sammen. „Dersom det har en General, der snildt kan udføre en saadan Bevægelse, saa er Englands Herredømme forbi her. Hvad, Woods, Xenophon udførte ikke noget Bedre! De Tusindes Tilbagetog var Børneleeg i Sammenligning med at gaae over dette Vand. Eders Seier maa forresten ikke have været meget stor, Robert, ellers vilde han aldrig have kunnet iværksætte dette Tilbagetog."

„Vor Seier var betydelig, Fader, medens jeg tillige maa erkjende, at Tilbagetoget var stort. Ikke Een iblandt os benægter det, og Washington nævnes overalt i Armeen med Agtelse."

Et Øieblik efter kom Store Klodrian ind, under det Paaskud at tage af Bordet, men i Virkeligheden for at see „Masser Bob" og blive bemærket af ham. Hun var en Kone paa 60 Aar, Moder til Lille Klodrian, der selv var en agtbar Matrone paa 40 Aar; Begge vare fødte i Mrs. Willoughby's Faders Huus og nærede større Hengivenhed for hendes Børn end for deres egne, skjøndt Begge havde en betydelig Deel. Tilnavnene vare komne i almindelig Brug, og deres virkelige Navne Bess og Mari' vare næsten blevne forældede. Majoren anfaae det imidlertid for høfligt, ved denne Leilighed at bruge det sidste.

„Min Tro, Mrs. Bess," sagde han og tog den gamle Kone hjertelig i Haanden, skjøndt han instinktmæssig traadte tilbage ved Synet af et Par Læber, der vare overvættes svulmende og som tyve Aar tilbage i Tiden ofte pleiede at hilse ham. „De tiltager i Skjønhed for hver Gang, jeg seer Dem. De og Alderdom synes at være aldeles fremmede for hinanden. Hvorledes bærer De Dem ad med at vedblive at være saa smuk og saa ung?"

„Gud sender det for det Første, Masser Bob, Himlen være lovet, og dernæst en god Samvittighed. Jeg

vilde ønske, at De vilde lade gamle Plin høre det! Han aldrig nutildags troe, gammel Pige have godt Udseende.'

„Plinius er halv blind. Men saaledes gaaer det med de fleste Ægtemænd, Bess; efter faa Aars Ægteskab blive de blinde for deres Koners Yndigheder."

„Aldrig gifte sig, Masser Bob, hvis det er Maaden."

Derpaa opslog store Klodrian saadan en Latter og gjorde saadant et Sving med sit tunge Legeme, at man havde Grund til at frygte for at hun skulde falde om. Men aldeles ikke; hun beholdt Ligevægten, thi, skjøndt hun hele sit Liv havde været bekjendt for at frembringe Nederlag mellem Talerkner, Kopper og Gryder, havde man dog aldrig hørt, at hun selv tabte Ligevægten. Et andet hjerteligt Haandtryk fulgte og Majoren forlod Bordet.

Som sædvanlig ved alle store og glædelige Leiligheder i Familien, naar Bevægelsen naaede Kjøkkenet, var ogsaa denne Aften mærkelig derved, at Halvdelen af de Fade og Talerkner, som vare tagne af Bordet, faldt som et uimodstaaeligt Offer. Dette frembragte en varm Debat mellem „den Store" og „den Lille" om, hvem der var Gjerningsmanden, hvoraf fulgte den Slutning, som det saa ofte pleier at ske i lignende huuslige Scener, at „Ingen" fortjente Dadel.

„Hvorledes tænke paa, han kan komme tilbage og ikke en eneste Talerken istykker," udbrød lille Klodrian i en tilrettevisende Tone, thi hun var den egentlige Skyldige.

„Komme ogsaa i Vinter hertil; Gud! det nok til at knuse alle Talerknerne i Hytten og i Møllen ovenikjøbet! Jeg vilde ønske, at enhver Talerken var en Injin — da skulde Du see Spads! Kan aldrig lide Injin; han saa rød og saa vild."

„Aldrig tale om Injin nu," svarede Moderen harmfuld, „bedre tale om Talerkner. Dette udgjør nu fyrgetyve tusinde Talerkner, Du har slaaet istykker, Mari' siden Du var en ung Kone. Tænker Du, Masser ogsaa en Talerken, som Du ogsaa kan slaae istykker! Det hvad gamle Plin, Negeren, siger. Han siger alle Mennesker gjort af Leer, og Talerkner ogsaa gjort af Leer — vel, begge Leer, begge gaae istykker. Alle ere vi Talerkner og vi Alle gaae istykker engang, saa vil de ogsaa kaste os bort."

En almindelig Latter fulgte paa denne Dødelighedsbetragtning; thi „Store Klodrian" var lidt tilboielig til ethiske Bemærkninger af den Natur, og derpaa begyndte Krigen igjen angaaende de ituslagne Talerkner. Den ophørte hellerikke saasnart; at kjævles, lee, synge, arbeide, at føle sig let om Hjertet, uden at kjende til Livets alvorlige Bekymringer, deri bestod Hovedsummen af disse halvciviliserede Væsners daglige Tilværelse.

Indianernes Nærværelse i Dalen gav dog Anledning til en Episode; thi Negerne have i deres Maade at betragte de oprindelige Indbyggere paa ligesaameget af dette de haut en bas, som de Hvide have i deres Anskuelser om hines

egen Race. Med denne Foragt havde der dog blandet sig en meget stærk Frygt; thi Ingen af Plinierne eller af deres elskværdige Ægtefæller fandt i ringeste Maade Behag i den Tanke, at de kunde faae deres Uld afklippet af Sakse, der vare lige saa skarpe som Scalperknive.

Efter en lang Raadslagning derom kom Kjøkkenet til den Slutning, at Majorens Besøg var befalet af Forsynet, eftersom det vilde stride mod alle Sandsynlighedens og Erfaringens Regler, at nogle faa halvnøgne Vilde skulde kunne vinde Seier over „Masser Bob", der var født Soldat og nylig havde fægtet for Kongen.

Angaaende det sidste Punkt maae vi bemærke, at Kaptainens Kjøkken var ultra loyalt. De raae, men ligefremme Væsner, som det rummede, havde en Ærbødighed for Rang og Magt, som ikke engang en Revolution kunde tilintetgjøre, og som bragte dem til at sammenblande kongelig Auctoritet og guddommelig Magt. Efter deres egen Herre ansaae de Georg III. for den største Mand paa deres Tid; og der var ingen Tilbøielighed hos dem til at berøve ham hans Rettigheder og Æresposter.

„De synes at være tankefuld, Woods", sagde Kaptainen, medens hans Søn havde trukket sig tilbage til sit eget Værelse, for at foretage en Forklædning, der ikke saa let kunde tildrage sig Besætningens Opmærksomhed som en Jagtbluse. „Er det dette uventende Besøg af Robert, som giver Dem Stof til Eftertanke?"

„Ikke saa meget hans Besøg, min kjære Willoughby, som de Nyheder, han bringer. Gud veed, hvorledes det vil gaae Kirken, hvis dette Oprør gjør alvorlige Fremskridt. Landet er allerede i en jammerlig Tilstand, hvad Religionen angaaer, men det vil blive langt værre, hvis disse „Hedninger" faae den øverste Magt i Regjeringen."

Kaptainen var et Øieblik taus og tankefuld, derpaa svarede han leende: „Frygt ikke for Kirken, Kapelan. Den er Guds og vil overleve hundrede politiske Revolutioner."

„Det veed jeg ikke, Willoughby, det veed jeg ikke." Kapelanen meente ikke ganske, hvad han sagde, „det vilde slet ikke overraske mig, om saadanne Udtryk som „vort Zion" „at sidde under Prædikenen" „virket i Aanden" og andre lignende fandt Vei til Lexiconerne."

„Det er meget sandsynligt, Woods", svarede Kaptainen smilende. „Friheden frembringer som bekjendt mange Forandringer i Tingene, hvorfor da ikke ogsaa i Sproget?"

„Frihed, javist! ja Frihed i Bøn er ogsaa en af deres Phraser. Nu, Kaptain Willoughby, dersom denne Revolution skulde gaae af med Seiren, maae vi opgive alt Haab for Kirken. Hvilken Slags Regjering troer De vi faae?"

„En republikansk, naturligviis," svarede Kaptainen og blev igjen tankefuld, da hans Tanker vendte tilbage til de vigtige Resultater, som i Virkeligheden beroede paa den nærværende Tingenes Stilling; „republikansk, det kan ikke blive nogen anden. Disse Kolonier have altid havt en

betydelig Tendents i denne Retning, og de mangle de nødvendige Elementer til et Monarchi. Ny-York har vel en Landadel, og saaledes har ogsaa Maryland, Virginia og begge Carolinerne; men den er ikke stærk nok, til at danne et politisk Aristokrati eller til at støtte Thronen, og denne Adel vil vistnok blive svækket ved Kampen. Det er bekjendt, at Halvdelen af de fornemste Familier holde med Kronen, og nye Mennesker ville i en Revolution naturligviis drive dem ud af deres Plads. Nei, Woods, hvis denne Revolution lykkes, er det forbi med Monarchiet i Amerika, i det Mindste for de første hundrede Aar."

„Og Bønnen for Kongen og den kongelige Familie, hvad vil der blive af den?"

„Jeg skulde antage, at den ogsaa maa ophøre; jeg tvivler paa, at et Folk længe vil vedblive at bede for Auctoriteter, som det vægrer sig ved at adlyde."

„Jeg vil holde fast paa den, saalænge som jeg har en Tunge i Munden. Jeg haaber, Willoughby, at De ikke vil forbyde denne Bøn i deres Koloni?"

„Det er den sidste Maade, hvorpaa det skulde falde mig ind at vise Fiendtlighed, skjøndt De dog maa tilstaae, at det er lidt for Meget at forlange af en Menighed, at den skulde bede for Kongen, at han maa overvinde sine Fiender, naar den selv befinder sig iblandt disse Fiender? Spørgsmaalet kan betragtes fra to Sider."

„Og dog har jeg aldrig undladt at læse denne Bøn,

ligesaavel som alt det Øvrige. Hidindtil har De ikke gjort nogen Indvending derimod."

„Det har jeg rigtignok ikke, thi jeg betragtede Krigen som en Kamp imod Parlamentet og Ministrene, medens det nu er klart, at den er imod Kongen. Dette Papiir er rigtignok et klart og kraftigt Dokument."

„Og hvad er det for et Papiir? Ikke den westminsterske Troesbekjendelse, eller noget Lignende haaber jeg? Vistnok Noget, som vil forjage de 39 Artikler i alle vore Kirker, hvis denne Revolution gaaer af med Seiren?"

„Det er det Manifest, som Congressen, udgav, for at retfærdiggjøre deres Uafhængighedserklæring. Robert har bragt det med sig som et Beviis paa, hvorvidt Sagerne ere komne; det synes forresten i Virkeligheden at være et værdigt Dokument, hvori Grundene ere vel fremstillede."

„Jeg seer, hvorledes det forholder sig, Willoughby; jeg seer, hvorledes det forholder sig; vi ville vist endnu faae Dem at see som General iblandt Oprørerne, og jeg venter at leve den Dag, da jeg hører Dem tale om „vort Zion og Forsynets Veie."

„Ingen af Delene, Woods. Til det Første er jeg for gammel, og til det Sidste har jeg altformegen Smag, haaber jeg. Om jeg stedse vil vedblive at bede for Kongen, er en anden Sag. Men her er Majoren, færdig til et Udfald. Hans Forklædning er paa min Ære saa fuldstændig, at jeg neppe selv kjender ham.

Fjortende Kapitel.

Han kunde ikke standse, ikke hvile,
Ei i sit Telt paa Dagen vente;
Men vandred' langs ved Havets Sand,
Hvor Tusind slumrede paa Strand.
Beleiringen af Corinth.

Det var nu saa sildigt, at de fleste af Hyttens Mandfolk, alle Konerne og Børnene vare gaaede til Ro for Natten, forudsat at ingen Larm opstod. Der var altsaa ingen Fare for Majoren i at vove sig ud i denne Forklædning, naar han vogtede sig for at komme Lysene for nær. Den store Mængde Lys, der kastede deres Skin gjennem Vinduerne paa den vestlige Fløi af Bygningen, viste, hvormange der nu vare forsamlede indenfor Murene, og gav Stedet et usædvanligt Udseende af Liv og Bevægelse.

Gaarden var dog tom; Mændene havde søgt deres Leie, for at styrke sig til den kommende Vagt; medens Qvinderne vare beskjæftigede med at bære Omsorg for Børnene, en Forretning, der udgjør en saa vigtig Deel af det qvindelige Liv.

Kaptainen, Majoren og Kapelanen, hver bærende et Gevær, og de to Første Pistoler, gik hurtig over Gaarden og igjennem Porten. Den bevægelige Portdør var ikke lukket i, da Kaptainen havde befalet Skildvagterne udenfor,

at de, saasnart Fienden nærmede sig, skulde trække sig tilbage ind i Gaarden og derpaa lukke Porten.

Natten var stjerneklar og kold, saaledes som det pleier at være Tilfældet i denne Deel af Landet. Da der paa den ydre Deel af Huset ikke kunde sees noget Lys, eftersom man havde lukket alle Skydehullerne, var der ingen Fare forbunden med at gaae videre udenfor Palissaderne. Skildvagterne fik Befaling at indtage deres Poster saa nær ved Palissaderne, at de vare istand til at overse den aabne Slette udenfor, en Forsigtighedsregel, der virkelig vilde forebygge, at Fienden som sædvanlig listig kunde nærme sig, uden at blive opdaget.

Da der hos Enhver var bleven vakt en alvorlig Uro, vare disse Husets irregulære Vagter alle paa deres Post, og holdt vaagent Øie, en Omstændighed, der gjorde det muligt for Kaptainen, ikke at blive seet af dem og saaledes fremdeles at undgaae den Fare, at hans Søn blev kjendt. Idet han følgelig fjernede sig fra Folkene, holdt han sig indenfor Skyggerne af Husets Sider.

Den første Gjenstand, imod hvilken vore to Soldater rettede deres Øine, var naturligviis Klippen ovenfor Møllen. Indianerne havde tændt Ild, og bivouakerede nu i en betydelig Afstand derfra, efterat de dertil havde bragt Brædder op fra Kløften. Hvorfor de valgte at forblive netop i denne Stilling, og hvorfor de forsømte den større Bequemmelighed, som femten til tyve Blokhuse ydede, der

laae adspredte især i den vestlige Side af Dalen, var Gjenstand for deres Gisninger. At de vare nærved Ilden viste Brødderne, og at de ikke i mindste Maade bekymrede sig om at Folkene fra Høien nærmede sig, syntes ogsaa at indlyse deraf, at de, saavidt man kunde overbevise sig derom, ikke havde udstillet en eneste Skildvagt.

„Alt Dette overrasker mig med Hensyn til Indianernes Taktik," bemærkede Kaptainen med sagte Stemme, thi Alt, hvad der den Aften blev yttret udenfor Huset, blev sagt med megen Forsigtighed. „Jeg har aldrig før seet, at de Vilde beskyttede sig paa den Maneer; heller ikke er det sædvanligt hos dem, at de tænde Ild, for at henlede Opmærksomheden paa den Stilling, de indtage, saaledes som disse Krabater synes at have gjort.

„Er det Hele ikke blot for et Syns Skyld?" svarede Majoren, „denne Leir, hvis man kan kalde den en Leir, synes mig at være forladt."

„Den har et Udseende af overlagt Forberedelse, som man altid i Krigen maa fatte Mistillid til."

„Er det ikke umilitærisk, min Fader, for saadanne to Soldater som os at forblive i Tvivl om et saadant Punkt. Min Embedsstolthed oprører sig imod en saadan Tingenes Stilling, og jeg vil med Deres Tilladelse gaae udenfor, for ved en Recognoscering at faae Sagen paa det Rene.

„Embedsstolthed er en god Ting, Robert, naar den

bliver rigtig forstaaet og rigtig udført; men den virkelige gode Soldat søger sin høieste Stolthed i at gjøre det, som han netop skal gjøre. Mange Folk indbilde sig, at Krigshære bringes sammen, blot forat vedligeholde visse overdrevne Begreber om militær Ære, medens den militære Ære ikke er Andet, end et Middel til at naae det Maal, hvorfor de egentlig ere sammenkaldte. Jeg har kjendt Mænd, der vare saa forblindede, at de paastode, at en Soldat var forpligtet til at opretholde sin Ære paa Lovens Bekostning, og det ligeoverfor det Faktum, at en Soldat i et frit Land ikke er Andet end en Støtte for Loven i sidste Instants. Saaledes er det nu ogsaa med os: vi ere her for at forsvare dette Huus og dem, det indeholder, og vor militære Ære afhænger langt mere af at vi i Virkeligheden gjøre dette med de rigtige Midler, end af at udsætte os for slet ikke at gjøre det, forat tilfredsstille et abstract Begreb af en falsk Lovbog, der ikke holder Stik. Lad os gjøre hvad der er rigtigt, min Søn, og ikke bekymre os om, at vor Ære lider derved."

Kaptain Willoughby sagde dette, fordi han indbildte sig, at det var en Feil i hans Søns Charakteer undertiden at forverle Maalet med Midlerne, naar han skulde vurdere det Ethiske i hans Kald. Dette er ikke en ualmindelig Vildfarelse iblandt dem, som bære Vaaben, og der mangle ikke Exempler paa, at Tropper, der blot ere Auctoritetens Skabninger, ikke have taget i Betænkning at træde den

Magt under Fødder, der gav dem deres Tilværelse, snarere end at de skulde finde sig i at krænke en reen conventionel og overdreven Stoltheds Følelser.

Majoren følte sig snarere stødt end overbeviist, thi det er ikke Ungdommens naturlige Kald at indsee det Rigtige i alle en ældre Alders Formaninger.

„Men, naar det Ene kan hjælpe paa det Andet, min Herre,“ bemærkede Sonnen, „maa De dog indrømme, at Embedsaand og Embedsklogskab meget vel kunne gaae Haand i Haand?“

„Derom kan der ikke være nogen Tvivl, skjøndt jeg anseer det for langt visere og mere militairisk, at bruge alle passende Forsigtighedsregler, forat forsvare dette Huus under nærværende Omstændigheder, end at vove noget Væsentligt, forat tilfredsstille vor Tvivl angaaende denne Leirs Stilling.“

„Men Hytterne og alle de Eiendomme, som ligge udsatte for Ild og andre Uheld, Møllerne medindbefattede, fortjene de dog ikke, at jeg gjør en lille Udflugt, forat forvisse mig om de Sagers Stilling, der staae i nøie Forbindelse med dem?“

„Vistnok, Robert,“ svarede Faderen efter en Smule Eftertanke. „Vi vilde vinde Meget, ved at sende en Mand hen, forat see efter Bygningerne og Hestene. De stakkels Dyr lide vistnok af Mangel paa Vand; og, som du siger, det Vigtigste vil være at faae Vished om, hvor vore vilde

Gjæster egentligt ere og hvad de egentlig have isinde. Woods! gaa med os til Porten, og lad os komme ud. Jeg stoler paa, at De ikke siger Noget om vor Fraværelse, undtagen hvad der er nødvendigt, forat forklare de to nærmeste Skildvagter, hvem vi ere, og at De vil holde Udkig efter os, naar vi vende tilbage."

„Vil det ikke være meget voveligt at gaae i Mørket foran Palisaderne; nogle af vore egne Folk kunde fyre paa Dem."

„De maa sige til dem om at være forsigtige, og vi skulle gaae meget varsomt tilværks ved vor Tilbagekomst. Det er det Bedste, at jeg giver dem et Signal, hvorpaa De kan kjende os, naar vi vende tilbage."

Dette skete, og Selskabet gik videre i Skyggen af Husene ned til Porten. Her standsede de to Krigere nogle Minutter, forat tage et saa nøiagtigt og omhyggeligt Overblik over Scenen udenfor, som Mørket tillod. Derpaa aabnede Kapelanen Porten, de traadte ud og gik med megen Forsigtighed ned over Græspletten henimod Sletten.

Kaptain Willoughby var naturligviis fuldkommen fortrolig med alle denne skjønne Eiendoms Veie, Grave, Broer og Marker. Den inddæmmede Jordbund, der udbredte sig omkring ham, havde fornemmelig dannet sig Lag for Lag i Løbet af de mange Aar, da Pladsen var bedækket med Vand; men, da Jordbunden havde været overstrømmet af en regelmæssig Dam, saa fulgte deraf, at Engene, da denne var bleven

bortfjernet, bleve befriede for den overdrevne Fugtighed, som i Almindelighed vedligeholder sig i udtørrede Strækninger. Der vare dog to til tre store aabne Grøfter, til at samle Vandet, som strømmede ned fra de omkringliggende Bjerge, eller vældede frem af Kilderne i Kanten af Skoven. Over disse Grøfter havde man slaaet Broer, og hele Dalen var saaledes anlagt, at man paa engang havde taget Hensyn til Bequemmelighed og landlig Skjønhed. Kiendskab til alle Veiens Krumninger var ved den nærværende Leilighed til stor Nytte, endogsaa da de gik fremad, medens det maatte være klart, at den paa Tilbagetoget vilde være det eneste Middel, til at bevare de to Mænds Liv eller Frihed.

Kaptainen valgte ikke Hovedveien, som førte fra Høien til Møllerne, Dalens store Landevei, eftersom den vistnok blev bevogtet, forat forebygge et fiendtligt Udfald imod Leiren; men han bøiede til Høire eller imod Vesten, forat besøge Hytterne og Laderne i dette Qvarteer. Det faldt ham ind, at de Vilde muligt havde taget Husene i rolig Besiddelse, eller endogsaa stjaalet hans Heste og begivet sig bort. I denne Retning gik nu altsaa han og hans Søn, og de iagttoge den største Forsigtighed i deres Bevægelser, idet de undertiden standsede, forat undersøge den aftagende Ild paa Klippen, eller forat kaste et Blik paa Palissaderne bagved dem.

Alt forblev i den Rolighed, der gjør en Skov-Koloni

saa høitidelig og imponerende, naar Mændenes daglige Arbeide er ophørt. Den dybeste og meest aandeløse Opmærksomhed kunde ikke opdage en uvant Lyd. Ikke engang en Hunds Gjøen hørtes, da alle disse troe Dyr havde fulgt deres Herrer ind i Hytten, som om de vidste, at de fornemmelig der skulde udvise deres Aarvaagenhed. Enhver af Skildvagterne havde eet af disse Dyr hos sig, og man kunde være vis paa, at de vilde gjøre Allarm, hvis Fodtrin nærmede sig. Saaledes havde man tilbagelagt den største Deel af Afstanden imellem Hoien og Skoven, da Majoren pludselig lagde sin Haand paa Faderens Arm.

„Her er Noget til Venstre, som bevæger sig," hviskede han. „Det synes ogsaa, som om det kryber ind under Hegnet."

„Du har mistet din Fortrolighed med vort landlige Liv, Robert," svarede Faderen med en lidt mere tillidsfuld Stemme, men dog forsigtig; „ellers vilde denne duftende Aande sige Dig, at vi ere i Nærheden af en Ko. Det er den gamle Hvidblakkede, jeg kjender den paa dens Horn. Føel, den er her paa Stien ved Siden af os, Du kan naae den med din Haand; et frommere Dyr findes der ikke i hele Kolonien. Men holdt! føel paa dens Yver, den bevæger sig ikke; hvorledes er det? fuldt eller ikke?"

„Saavidt jeg kan dømme, er det ikke meget fuldt.

„Det forstaaer jeg bedre. Ved Jupiter! min Dreng, denne Ko er bleven malket! Det er vistnok ikke Nogen af

vore Folk, som siden der blev gjort Allarm har forladt Huset, forat gjøre det. Dette tyder paa, at vi have Naboer."

Majoren svarede ikke, han følte, forat forvisse sig om, at hans Vaaben vare i en saadan Tilstand, at de øieblikkelig kunde bruges. Efter endnu nogle Øieblikke at have iagttaget samme Taushed, gik Kaptainen videre med større Forsigtighed.

Ikke et Ord blev nu yttret, thi de kom nu ind under Skyggen af Frugthaven og Skoven, hvor Gjenstandene ikke kunde skjelnes i en Afstand af nogle faa Alen. Snart naaede man en af Hytterne, den blev funden tom, Ilden var reduceret til nogle udbrændte Kul, og Alt i den bedste Orden. Dette var den Mands Bolig, der passede Hestene; Staldene stode umiddelbart bagved den.

Kaptain Willoughby var en betænksom og menneskekjærlig Mand, og det faldt ham ind, at Dyrene nu kunde drives ud i Marken, der stødte op til Ladegaarden, hvor der ikke alene var rigelig Græsning, men ogsaa Overflødighed af godt rindende Vand. Dette besluttede han strax at gjøre, da der ingen anden Fare var at befrygte, end at de løsladte Dyr, utaalmodige efter usædvanlige Savn og lang Tvang vilde gjøre noget Støi.

Majoren aabnede Ledet til Marken og stillede sig selv saaledes, at han kunde drive Dyrene i den ønskede Retning, medens hans Fader gik ind i Stalden, forat slaae dem løs. Den første Hest kom ud med megen Forsigtighed, da den

var et gammelt ved Arbeide for Plougen kjølnet Dyr, og Majoren behøvede blot at svinge sin Arm, forat dreie den ind paa Marken Saaledes gik det dog ikke med den næste: Denne var ikke stort Andet end et Føl, et Dyr, der blev dresseret til dets Herres Saddel, og aldrig saasnart var det løst, førend det sprengte ud i Gaarden, styrtede ned i Engen og galopperede omkring i den, indtil det fandt Vand. De andre efterlignede dette slette Exempel; Hovslagene gjenlød stærk i Nattens Stilhed, skjøndt de sloge imod det bløde Grønsvær, og maatte blive hørte rundtomkring i Dalen. Kaptainen gik derpaa igjen hen til sin Søn.

„Dette blev gjort noget ubehændigt, Robert," bemærkede Faderen, idet han igjen tog sit Gevær op og beredte sig til at gaae videre. „Et indianst Øre vil dog let kunne skjelne mellem Hestetrampen og et Angreb tilfods."

„Isandhed min Fader! Dyrenes Støi maa kunne hjælpe os en god Deel. Lad os atter kaste et Blik paa Ilden og see, om denne Hestetrampen har sat Nogen i Bevægelse der. Naar vi gaae lidt videre frem, kunne vi faae Øie paa Klippen."

Man kastede et Blik derhen, men Intet blev seet. Medens de bleve staaende fuldkommen ubevægelige under Skyggen af et Æbletræ, hørtes der dog en Lyd ganske nærved dem, der lignede forsigtige Fodtrin. Begge Mændene føre op, lig Jægere, der vente paa, at Fuglene skulle stige op, iagttagende den sig nærmende Lyd. Den kom nærmere, og

snart saae man en menneskelig Skikkelse bevæge sig langsomt frem paa Stien og nærme sig Træet, som om den søgte at komme ind under dets Skygge.

Man lod den komme nærmere og nærmere, indtil Kaptain Willoughby strakte sin Haand frem bag Stammen, lagde den paa den Fremmedes Skulder og spurgte alvorlig, men dog med sagte Stemme:

„Hvem der?"

Den Forbauselse, det Udbrud og den Skræk, der fulgte, antydede, i hvor høi en Grad denne Mand blev overrasket. Det varede nogen Tid, inden han kunde komme sig af sin Skræk, og han gav sig da tilkjende ved sit Svar.

„Massy," udraabte Joel Strides, der i Almindelighed gav Ordet mercy (Tilgivelse) denne doriske Udtale, „Massy, Kaptain! det er Dem! Jeg havde ligesaasnart troet at see en Aand! Hvad i al Verden har bragt Dem udenfor Palisaderne, Herre?"

„Jeg tænker det er et Spørgsmaal, jeg snarere kunde gjøre Dig, Strides. Jeg havde givet den Befaling, at Portene skulde holdes lukkede, og at Ingen maatte forlade Gaarden, medmindre han blev sendt paa Post, eller blev sammenkaldt ved en Allarm."

„Sandt nok, Herre! ligesaa sandt som Evangeliet? men lad os moderere os lidt, Hr. Kaptain, og tale lidt sagtere; thi kun Herren veed, hvem der er i Nærheden af os. Hvem

er det, som er med Dem, Herre? det er da ikke den høiærværdige Hr. Woods?"

„Her er ikke Tale derom. Han er her ifølge mine Befalinger, hvem han saa end er, medens Du har sat Dig op imod dem, ved at være her. Du kjender mig tilstrækkelig, Joel, til at vide, at ikke Andet end den simple Sandhed vil tilfredsstille mig."

„Gud! jeg er En af dem, der aldrig ønske at fortælle Andet end Sandhed. Kaptainen har nu kjendt mig længe nok, til at forstaae min Natur, skulde jeg tænke: det er altsaa ikke værd at tale mere derom."

„Nu vel da! lad mig høre Dine Grunde, og see vel til, at de blive mig givne uden Forbehold."

„Ja, Kaptainen skal høre Alt: De veed, at vi i Eftermiddags strømmede lidt overilet ud af vore Huse, da et Angreb af Injins er en gruelig Ting; det var et skrækkelig travlt Øieblik. Nu vel, Kaptainen veed jo ogsaa at vi ikke arbeide for ham, uden at faae vor Løn, og jeg har lagt Lidt op hvert Aar, indtil jeg har sammenskrabet mig nogle faa hundrede Dollars; og det faldt mig nu ind, at Pengene vilde være i Fare, hvis de Vilde skulde begynde at plyndre, og jeg gik derfor ud, for at see efter Pengene."

„Hvis det er sandt, som jeg haaber, og som jo let kan være Tilfælde, maa Du have Pengene hos Dig, Joel, til at bevise Sandheden af Dit Udsagn."

Manden udstrakte sin Arm, og lod Kaptainen føle

et Lommetørklæde, i hvilket der rigtignok var en god Deel Penge. Dette bekræftede hans Udsagn og bortfjernede al Mistanke om, at han havde gjort denne Udflugt i nogen ond Hensigt. Da Manden blev spurgt om, hvorledes han var kommen igjennem Palissaderne, tilstod han, at han uden videre var klattret over dem, et Foretagende, der ikke frembød nogen Vanskelighed fra den indre Side. Da Kaptainen havde kjendt Joel altfor længe, til at være uvidende om hans Kjærlighed til Penge, og hans Brøde i og for sig selv var meget tilgivelig, var han tilbøielig til at tilgive ham, at han havde overtraadt hans Befalinger.

Joel var den eneste Mand i Dalen, der ikke betroede sin lille Skat til Jernkisten i Hytten; thi selv Mølleren havde saamegen Tillid til Eieren af Godset; men Joel kjendte altfor vel sine egne uærlige Hensigter, til at han skulde sætte nogen unødvendig Tillid til Andre.

Majoren holdt sig hele Tiden saalangt borte, at han ikke kunde blive kjendt, skjøndt Joel een eller to Gange yttrede Tegn til, at han ønskede at forvisse sig om, hvo han var. Mand havde vakt en Mistanke, der nu begyndte at blive levende baade hos Fader og Søn, da Omstændighederne saa uventet og saa ubeleiligt førte Manden paa deres Vei. Kaptainen ønskede følgelig saasnart som muligt at blive fri for sin Opsynsmand.

Inden han dog gjorde dette, ansaae han det for passende at udspørge ham lidt videre. —

„Har du ikke seet Noget til Indianerne, siden Du forlod Palissaderne, Strides?“ spurgte Kaptainen. „Vi kunne ikke opdage andre Spor af deres Nærværelse, end Ilden hist henne, skjøndt vi antage, at Nogle af dem maae have passeret denne Vei, thi den Hvidblakkedes Yver er tomt.“

„Naar jeg skal tilstaae Sandheden, saa har jeg ikke seet Noget Hr. Kaptain. Jeg troer næsten, at de have forladt Dalen, skjøndt Herren ene kan sige os, om de ville komme tilbage igjen. Saadanne Skabninger kunne ikke beregnes, og gjøre al Arithmetik til Skamme. Hvad Koen angaaer, da har jeg selv malket den, thi, da Kaptainen gav Phoebe dette Dyr, saa meente jeg, at det vilde skade den, om der ikke blev sørget for den. Spanden staaer dernede under Hegnet, og Konerne og Børnene i Hytten ville blive glade, ved at see den imorgen.“

Dette var meget charakteristisk for Joel Strides. Han tog ikke i Betænkning at overtræde Befalinger, eller endogsaa at udsætte sit Liv, forat sikkre sig sine Penge. Men, da han nu engang havde bestemt sig at gaae ud, var han saa betænksom og omhyggelig at tage en Spand med, forat sørge for deres Fornødenheder, der nu vare sammentrængte indenfor Palissaderne, og som vare altfor vante til denne Slags Føde, til at de ikke skulde lide ved at undvære den.

Naar vi endnu tilføie, at Joel midt under al denne

kloge Opmærksomhed for sine Kammeraters Fornødenheder, ogsaa havde sit Øie henvendt paa sin egen personlige Popularitet og paa hvad vi kunne kalde „senere Begivenheder," og at han valgte sin egen Ko netop af den anførte Grund, saa har Læseren visse bestemte Træk af Manden for sig.

„Da det er Tilfældet," svarede Kaptainen, ikke lidet lettet ved at erfare, at de Vilde ikke havde malket Koen, eftersom dette ellers gjorde det sandsynligt, at de i længere Tid vilde ophelde sig der, „da dette forholder sig saaledes, Joel, gjør du bedst i at tage Din Spand og gaae hjem. Saasnart det gryer ad Dag, ønsker jeg at alle Køerne skulle kaldes op til Palisjaderne og malkes. De græsse nu omkring paa Stierne, og ville strax komme, saasnart der behørig bliver kaldt paa dem. Gaa nu, men sig ikke Noget om at du har mødt mig og —"

„Hvem mener Kaptainen?" spurgte Joel nysgjerrig, da han lagde Mærke til, at den Anden holdt inde.

„Sig overhovedet ikke Noget om at du har mødt os, hører du det; det er meget vigtigt, at mine Bevægelser forblive en Hemmelighed."

De to Herrer gik nu videre, i den Hensigt at gaae foran Blokhusene, som begrændsede denne Deel af Dalen, ad en Sti, der vilde føre dem ud til den almindelige Hovedvei, som førte fra Høien til Mollen. Kaptainen gik foran, medens hans Søn fulgte bagefter i en Afstand af to til tre Skridt. Begge gik langsomt og med Forsigtighed

bærende deres Gevær i Armen, fuldkommen færdigt til at gjøre Tjeneste.

Paa denne Maade vare de komne nogle Alen frem, da Robert Willoughby følte, at Nogen rørte ved hans Albue, og saae Joels Ansigt atten Tommer fra sit eget, idet Krabaten kiggede ham ind under Hatten. Det var en saa pludselig og uventet Bevægelse, at Majoren øieblikkeligen saae, at intet Andet end fuldkommen Koldblodighed kunde frelse ham fra at blive opdaget.

„Er det Dig, Daniel?" saaledes hed Molleren, „hvad i al Verden har bragt Dig, gamle Mand, ud paa dette Tog, medens Dalen er fuld af Injins," hviskede Joel, og forlængede sin Tale saameget som muligt, for bedre at faae Leilighed til at betragte et Ansigt og en Skikkelse, der endnu gjorde hans Gjetning til Skamme. „Lad mig faae Alting at vide."

„Du vil bringe mig i Forlegenhed," svarede Majoren og bortfjernede sin uvelkomne Nabo, idet han gik et Skridt videre frem, og ligeledes talte i en hviskende Tone. „Kaptainen vil bruge os til Spioner, og Du veed, at han taaler ikke nogen Modsigelse. Bort med Dig og forglem ikke Melken."

Da Majoren gik videre, og syntes bestemt paa at lade ham forblive i Uvished, havde Joel intet andet Valg, end at finde sig deri, eller at udsætte sig for at overtræde Kaptainens Befalinger. Dette vilde han nødig gjøre, da det

stemte overeens med hans Rolle at synes ærbødighedsfuld og hengiven, og han maatte altsaa give efter. Aldrig før havde dog Joel Strides saa ugjerne fundet sig i, at en Mand slap ham ud af Hænderne. Han saae, at Kaptainens Ledsager ikke var Molleren, medens paa den anden Side Forklædningen var altfor fuldstændig, til at han kunde kjende Skikkelsen eller Ansigtet.

Paa hin Tid vare de forskjellige Klasser af Samfundet strængt adskilte fra hverandre ved deres almindelige Dragt; og, da han var vant til at see Major Willoughby alene i den Dragt, der hørte til hans Stand, vilde han ikke let have gjenkjendt ham i hans nærværende Forklædning, selv om han ogsaa havde vidst Noget om hans Besøg eller ahnet det. Saaledes som Sagerne nu stode, havde han aldeles tabt Sporet; han vidste vel, at det ikke var hans Ven Daniel, men han var heller ikke istand til at sige, hvem det var. I denne tvivlende Sindsstemning glemte Joel ganske de Vilde og den Fare, som han udsatte sig for ved deres Nærhed. Han gik ganske mechanisk hen til det Sted, hvor han havde sat Spanden, og vandrede langsomt hen imod Høien, idet han hvert Skridt tænkte over, hvad han nu just havde seet. Han og Molleren stode i en hemmelig Forbindelse med visse virksomme Revolutionsagenter, hvorved de trods deres isolerede Stilling bleve bekjendte med Begivenheder, som endogsaa deres Herre var fuldkommen uvidende om. Disse Agenter vare rigtignok af denne lave Klasse, der aldrig undlader at slutte sig til

store politiske Foretagender blot for deres egen Fordeels Skyld. Men, da de vare virksomme, snilde og dristige, og besad Klogskab til at gjøre sig selv nyttige, bleve de regnede med iblandt de Patrioter, som Tiden havde skabt, og bleve gjorte i Stand til at meddele Folk af lignende Charakteer nyttige Efterretninger.

Det var ad en saadan Vei at Joel havde faaet Efterretning om den overordentlig vigtige Forholdsregel, Uafhængighedserklæringen, imedens den endnu var en Hemmelighed for Kaptain Willoughby. Haabet om Konfiskation var nu virksomt hos hele denne Skare, og Mange af dem havde endogsaa udvalgt de bestemte Eiendomme, som de havde i Sinde at fordre som Belønning for deres egen Frihedskjærlighed og Patriotisme.

Det er bleven sagt, at det engelske Ministerium fremskyndede den amerikanske Revolution, forat uddele til deres Yndlinge de Godser, som de mente vilde tilfalde Kronen; en saa hadefuld Bevæggrund, at den næsten er utrolig, og vistnok giver Anledning til grundet Tvivl. Paa den anden Side er det dog vist, at Individer, der ville vandre over til Eftertiden i Selskab med mange virkelig glimrende Navne, som Begivenhederne i Aaret 1776 overleverede til Historien, handlede under Indflydelse af de meest egennyttige Bevæggrunde, og i mange Tilfælde berigede sig selv med Levninger af Godser, som forhen havde tilhørt deres Slægtninge og Venner.

Joel Strides var af altfor lav en Klasse, til at hans Navn skulde blive stillet meget høit paa Listen. Hans Ærgjerrighed tragtede heller ikke efter en saadan Udmærkelse; men han stod ikke saa lavt, at han ikke skulde have kunnet tragte efter og virkelig tragtede efter at blive Eier af Godset „Hyttehøien." Under en almindelig Samfundstilstand vilde saa høi en Flugt have syntes ufornuftig hos en saa lavtstaaende Mand; men Joel nedstammede fra Folk, der sjelden maale deres Fordringer efter deres Fortjenester, og som indbilde sig, at dristige Fordringer, især hvad Penge angaaer, er det første Skridt til Lykke. Den meget omtalte og lidet forstaaede Lære om politisk Lighed maa i utallige Tilfælde svare for denne Vildfarelse; thi Intet kan naturligviis være mere haabløst end at overbevise en Mand om Nødvendigheden af at besidde Egenskaber, om hvis Tilværelse han ikke har den fjerneste Ahnelse, førend han med Rette kan gjøre Fordring paa at stille sig i lige Linie med den Høihjertede, den Velopdragne og den Gode.

Joel indbildte sig derfor, at der ikke var nogen anden Grund end Loven, der stred imod, at han blev Godseier ligesaavelsom Kaptain Willoughby, og dersom Loven kunde blive saaledes omformet, at den svarede til hans Planer, havde han klogelig besluttet ikke at bryde sig om andre Betragtninger. Tanken om hvad Følger dette vilde have for Mrs. Willoughby og hendes Døttre vakte slet ikke nogen Urolighed hos ham, de havde allerede besiddet Fordelen af

deres Stilling saalænge, at de havde givet Phoebe og Møllerens Kone en vis moralsk Fordring paa at følge dem. Kort: Joel havde i sin Begjerlighed efter Rigdom blot dannet en svag Afskygning af den moderne Yndlingslære, Omsving i Embedet.

Synet af en Fremmed i Selskab med Kaptain Willoughby kunde derfor ikke Andet end vække mange Gisninger hos en Mand, hvis Tanker hver Dag og hver Time beskjæftigede sig med disse vigtige Forandringer.

„Hvem kan det være," tænkte Joel, da han sneg sig langs ad Stien, bærende Melken og løftende den ene Fod efter den anden, som om han havde Bly i Fødderne. „Daniel er det ikke; heller ikke er det, saavidt jeg kan skjønne, Nogen i eller omkring Hytten. Kaptainen har en mægtig Styrke i sin Datters Ægteskab med Oberst Beekman, det er vist. Obersten staaer sig forbandet godt med vore Folk, og han vil ikke lade alt dette udmærkede Land med saadanne fortrinlige Forbedringer gaae ud af Familiens Hænder uden nogen Anstrængelse, kan jeg tænke; men saa regner jeg paa, at han maa blive dræbt; førend Krigen bliver endt, maae de endnu bestaae mangen fortvivlet Kamp, og han kan ligesaa godt falde deri som en Anden. Daniel mener, at Obersten seer ud som en Mand, der ikke kan leve længe. Vel! den Dag imorgen vil bringe Kundskab om Navnet paa Kaptainens Ledsager, og saa kan et Menneske gjøre sine Beregninger med mere Sikkerhed."

Dette er kun et Omrids af hvad der foregik i Joels Sind, imedens han vandrede fremad. Det vil imidlertid være tilstrækkeligt, til at gjøre Læseren bekjendt med hans hemmelige Tanker saavelsom med deres almindelige Retning, og det staaer væsenligt i Forbindelse med nogle af de følgende Begivenheder i vor Fortælling.

Da Opsynsmanden naaede Palissaderne, vare hans Tanker saa fraværende, at han forglemte den Fare, han udsatte sig for; men, da han ubekymret gik hen imod Palissaderne, gjøede Hundene, og han blev hilset med et Skud. Dette vakte Joel fuldkommen, han raabte med sin naturlige Stemme, og frelste sandsynligviis derved sit Liv.

Skuddet vakte dog Urolighed i Leiren, og da den forskrækkede Opsynsmand havde naaet Porten, styrtede Mændene ud fra Gaarden, bevæbnede og ventende en Storm. Midt under denne forvirrede Scene blev Joel indladt af Kapelanen, der ligesaavelsom hiin var forbauset over det uventede Møde.

Det er unødvendigt at tilføie, at mange Spørgsmaal bleve gjorte. Joel befriede sig fra dem Alle ved den Paastand, at han med Kaptainens specielle Tilladelse var gaaet ud, forat malke en Ko, og at han havde forglemt at aftale et Signal, hvorpaa man kunde kjende ham, naar han vendte tilbage. Han vovede at nævne sin Herre, fordi han vidste, at denne ikke var tilstede, forat modsige ham, og, da Woods var begjerlig efter at faae at vide, om hans to Venner

vare blevne sete, sendte han Folkene tilbage til deres Pladser, og holdt Opsynsmanden tilbage ved Porten, forat have en privat Samtale med ham paa et Minut. Da Molleren gik bort med de Øvrige, forlangte han Spanden med specielt Hensyn til sine egne Børns Fornødenheder; men da han modtog den, fandt han den tom! Kuglen var gaaet igjennem den, og Indholdet var løbet ud.

„Saae Du Noget eller Nogen, Strides?" spurgte Kapelanen, saasnart de To vare ene.

„Gud, Hr. Woods! jeg mødte Kaptainen. Synet af ham kom lige saa pludseligt over mig, som Skuddet, thi jeg ventede det ikke mere end jeg venter at see Dem fare til Himmels i deres Klæder ligesom fordum Elias. Vistnok! der var Kaptainen selv og — og —

Her nyste Joel, og gjentog Ordet „og" flere Gange i det Haab, at Kapelanen vilde tilføie det Navn, som han saameget ønskede at høre.

„Men saae Du ikke de Vilde? Jeg veed, at Kaptainen er ude, og Du maa vogte Dig for at omtale det, at det ikke kommer for Mrs. Willoughby's Øren, og gjør hende ængstelig. Du saae ikke noget til de Vilde?"

"Ikke en Smule. De have skjult sig godt, hvis de ikke virkelig ere dragne bort. Hvem var det, De sagde der var med Kaptainen Hr. Woods?"

"Jeg sagde ikke Noget derom. Jeg spurgte blot om Indianerne, der, som Du siger, holde sig godt skjulte. Godt,

Jock! gaa nu hen til Din Kone, der maa være bleven ængstelig for Dig, og vær forsigtig!"

Da Opsynsmanden saaledes havde faaet sin Afsked, kunde han ikke nøle; men han gik ind i Gaarden, idet han endnu tænkte over det sidste Møde.

De to Eventyrere fortsatte deres Gang i Taushed. De hørte naturligviis Bossefuddet og en fjern Lyd af den Tumult, der derved opstod; men, da de strax begrebe Grunden dertil, vakte det ingen Bekymring hos dem. Den Stilhed, som fulgte derpaa, forvissede dem snart om, at Alt var rigtigt. Imidlertid vare de komne den flagrende Ild paa hundrede Skridt nær. Majoren havde nøie iagttaget Klippen, da Skuddet gik af, men ikke et levende Væsen blev seet bevæge sig i Nærheden deraf. Dette bragte ham paa den Tanke, at Stedet var tomt, og han hvisked det til sin Fader.

„Angik det enhver anden Fiende end en Indianer, svarede den Sidste, kunde Du have Ret, Robert; men man kan aldrig være vis paa disse Skurke. Vi maae gaae frem med en god Deel af deres egen Forsigtighed"

Dette blev gjort; Mændene nærmede sig Ilden saa forsigtig som muligt, idet de holdte Brædderskurene mellem sig og Lyset. Imidlertid var Ilden næsten gaaet ud, og der var ikke megen Fare, ved at see ind i det nærmeste Skuur. Det var tomt, hvilket ogsaa ved nærmere Undersøgelse viste sig at være Tilfældet med de andre.

Major Willoughby gik nu frem paa Klippen med mere Dristighed; thi af Naturen dristig og vant til i Farens Øieblikke at bruge sine Evner med Klogskab, gjorde han den rigtige Forskjel imellem virkelig Fare og unødvendig Uro — det sikkreste Tegn paa Mod.

Kaptainen, der følte det Ansvar, der hvilede paa en Ægtefælle og Fader, var lidt mere forsigtig; men han blev efterhaanden mere dristig, og Stedet blev nøiagtigt undersøgt. Derpaa gik de ned til Møllerne, der tilligemed de hosliggende Hytter bleve undersøgte og fundne tomme og ubeskadigede. Endelig bleve mange andre mistænkelige Punkter undersøgte, indtil Kaptainen kom til den Slutning, at Skaren havde trukket sig tilbage i det Mindste for denne Nat om ikke aldeles. Han gjorde imidlertid tillige med sin Søn en Omvei, og besøgte Kapellet og et Par Boliger paa den Side af Dalen, hvorpaa de vendte deres Fjed imod Høien.

Da Mændene nærmede sig Palissaderne, raabte Kaptainen lydeligt: Hm! og klappede i Hænderne. Ved dette Signal fløi Porten op, og de fandt sig atter i Selskab med deres Ven Kapelanen. Nogle faa forklarende Ord fortalte Alt, hvad de havde at sige, og derpaa gik de alle Tre ind i Gaarden og skiltes ad, idet Enhver gik hen imod sit eget Værelse. Majoren, træt af den lange, besværlige Gang, laae snart i en Krigers Søvn; men det varede en Time, førend hans mere tankefulde og endnu ængstelige Fader kunde finde den Hvile, som Naturen saa høilig trængte til.

Femtende Kapitel.

— Jeg kunde lære Dig
At vælge ret, dog — da jeg brød min Ed,
Det vil jeg ei, saa maa Du miste mig.
Men — gjør Du det — saa lad mig ønske da,
At jeg den Synd begik og brød min Ed.
Portia.

Kaptain Willoughby vidste, at Krigeren i Feldten ikke har nogen Time, som han mere behøver at frygte, end den, der gaaer forud for Dagslysets Tilbagekomst. Dette er sædvanligviis den Tid, da man prøver paa Overfald, og det var i Særdeleshed Indianernes Blodtime. Han havde derfor givet Befaling til at kalde paa sig Klokken fire, og til at sørge for, at alle Mændene i Hytten vare paa Benene og bevæbnede. Trods Dalens øde Udseende havde den erfarne Grændsekriger ingen Tillid til disse Tegn, og med en Uro, som han ikke gjerne vilde have meddeelt sin Kone og sine Døttre, forudsaae han Sandsynligheden af en Storm lidt før Dagbrækningen.

Man havde forudseet ethvert Tilfælde, og Kræfterne vare saaledes fordeelte, at Majoren kunde være nyttig i Tilfælde af et Angreb, uden unødvendig at udsætte sig for den Fare at blive opdaget. Det blev overdraget ham at forsvare Bagsiden af Hytten eller den Deel af Bygningerne, hvor Vinduerne vendte udad, og Michael tilli-

gemed de to Plinier bleve givne ham til Medhjælpere. Denne Vagt var heller ikke aldeles unødvendig; skjøndt Klippen afgav et naturligt Forsvar for denne Deel af Bygningen, kunde den dog blive bestegen, og man vil erindre, at der aldeles ikke var Palissader paa den nordre Side af Huset. Medens derfor Mændene vare forsamlede i Gaarden omtrent en Time før Dagbrækningen, samlede Robert Willoughby sin lille Styrke i Spiseværelset, det yderste af denne Række Værelser, hvor han undersøgte deres Vaaben ved Lampens Skin, monstrede deres Equipering, og befalede dem at blive der, indtil de fik nye Ordre.

Hans Fader, understøttet af Sergeant Joyce, gjorde det Samme i Gaarden, og, saasnart dette var gjort, drog han med sin hele Styrke ud igjennem Porten. Da Opraabet havde været almindeligt, vare Konerne og Børnene ogsaa oppe; Mange af de første begave sig til Skydehullerne, imedens de mindre Modige eller mindre Erfarne af dem sørgede for de Smaaes Fornødenheder, eller beskjæftigede sig med Husholdningsanliggender. Kort: Hytten lignede ved denne tidlige Time en virksom Bisværm, skjøndt de forskjellige Bestjæftigelser just ikke havde megen Lighed med at samle Honning.

Man maa ikke antage, at Mrs. Willoughby og hendes Døttre bleve liggende ved en saadan Leilighed. De stode op med de Andre, og Bedstemoderen og Beulah øvrede den lille Evert deres Omhu, som om hans Liv og Sikkerhed stod

overst i deres Tanker. Dette syntes saa naturligt, at Maud undrede sig over, at hun ikke ogsaa kunde føle den alt Andet fortærende Interesse for Barnet, et Væsen, der i et Tilfælde som det nærværende, aldeles var afhængigt af dets Venners og Slægtninges Kjærlighed og Omhu for dets Fornødenheder.

„Vi ville see til Barnet, Maud", bemærkede hendes Moder nogle Minutter efterat Alle vare oppe og paaklædte. „Gaa Du ind til Din Broder, der er ene i sin Fæstning. Han ønsker vist ogsaa at sende et Bud til sin Fader: Gaa derfor, kjære Pige, og hjælp til at holde den stakkels Robert ved godt Mod".

Hvilket Hverv for Maud! Hun gik dog, uden at vægre sig, og uden at nøle; thi hele hendes Barndoms Vaner vare dog ikke fuldkommen overvundne af hendes senere Aars naturlige og mægtigere Følelser. Hun kunde ikke ganske føle den Tilbageholdenhed og Undseelse for En, som hun saalænge havde betragtet som en Broder, som det vilde have været Tilfældet med en fremmed Yngling, hvis hun for ham havde begyndt at føle den Interesse, som hun nærede for Robert Willoughby. Men Maud nølede ikke med at adlyde. En Befaling fra hendes Moder var hende en Lov, og, naar det gjaldt om at bidrage til Roberts Lykke eller Bequemmelighed, følte hun ingen Undseelse eller Tilbageholdenhed.

Hendes Nærværelse var en Trøst for den unge Mand, som hun fandt i Bibliotheksværelset. Hans Medhjælpere

vare posterede udenfor som Skildvagter, forat holde Uvedkommende borte, ved hvilken Anordning han var bleven alene, ængstelig og ubehagelig stemt. Det eneste Samqvem, han kunde have med sin Fader var ved Hjælp af Sendebud, og den Deel af Bygningen, som han indtog, stod aldeles ikke i nogen Forbindelse med Gaarden, undtagen ved en eneste Dør i Nærheden af Kjøkkenet, ved hvilken han havde posteret O'Hearn.

„Det er venligt af Dig, kjæreste Maud! og ligner Dig," udbrød den unge Mand, idet han tog begge hendes Hænder, og trykkede dem i sine, skjøndt han forunderligt nok forsømte at kysse hendes Kind, hvilket han vistnok vilde have gjort, havde det været Beulah. „Det er smukt af Dig; nu kan jeg faae Noget at vide om Familiens Tilstand: hvorledes har min Moder det?"

Det maa have været medfødt Blyhed eller maaskee endogsaa Koketteri, som hende selv ubevidst indgjød Maud Svaret. Hun vidste ikke hvorfor, og dog fandt hun det passende at lade ham forstaae, at hun ikke var kommen af egen Drift.

„Moder befinder sig vel, og er aldeles ikke urolig", sagde hun. „Hun og Beulah ere beskjæftigede med den lille Evert, der leer og sparker med Fødderne, som om han foragtede al Fare, saaledes som det sømmer sig en Soldats Søn, og han morede endogsaa mig, skjøndt jeg bebyldes for at være ufølsom for hans Fuldkommenheder. Da

Moder antog, at Du maatte være ene, eller kunde ønske at meddele os Noget, bad hun mig gaae, og erkyndige mig om Du ikke manglede Noget."

„Var en saadan Opfordring nødvendig, Maud? Hvorlænge er det siden at en Befaling er bleven nødvendig, forat bringe Dig til at trøste mig?"

„Det er en Beregning, som jeg aldrig har indladt mig paa, Robert," svarede Maud med en let Rødmen og et aabent Smiil, og det paa en Maade, der maatte betage Ordene deres Braad; „da unge Damer, som det synes, kunne have mere passende Beskjæftigelser. Du maa indrømme, at jeg igaar Aftes førte Dig tro og behændig ind i Hytten, og en saadan Tjeneste skulde for nærværende Tid være tilstrækkelig. Men min Moder fortæller mig at vi med Rette have Grund til at beklage os over Dig, fordi Du saa ligegyldig forlod den sikkre Plads, hvorhen Du var bleven bragt, forat drive omkring i Dalen paa en tankeløs og drengeagtig Maade, efterat vi vare gaaede til Ro."

„Jeg gik med min Fader, og jeg kunde vistnok ikke have været i bedre Selskab."

„Paa hans Opfordring eller paa Din egen, Robert?" spurgte Maud og rystede paa Hovedet.

„Naar jeg skal tilstaae Sandheden, var det tildeels paa min. Det synes saa umilitæriſk for to gamle Soldater at befinde sig i Uvidenhed om, hvad der er bleven af deres Fiender, at jeg ikke kunde modstaae den Lyst at gjøre

et lille Udfald. Du maa selv kunne føle, kjære Maud, at vor Bevæggrund var Din Sikkerhed — jeg mener min Moders Sikkerhed og Beulahs og hele Familiens, og Du bør være den Sidste, der dadler os."

Rødmen paa Mauds Kind blev dybere; da Robert Willoughby lagde saa stærk en Vægt paa „Din Sikkerhed"; men hun kunde ikke smile ad en Handling, ved hvilken han havde udsat sig for større Fare, end det var tilraadeligt.

„Dette er meget godt som Bevæggrund," sagde hun efter en Pause, „men frygtelig uforsigtigt med Hensyn til Faren. Du erindrer ikke, hvormeget vor Fader er for os Alle — for min Moder — for Beulah, ja endogsaa for mig, Robert."

„Endogsaa for Dig! og hvorfor ikke ligesaameget for Dig som for os Andre?"

Maud kunde tale med Beulah om at hun ikke stod i noget naturligt Slægtskabsforhold til Familien; men det overgik langt hendes Kræfter ligefrem at tale derom til Robert Willoughby. Dog var denne Tanke nu sjelden borte fra hendes Sind; den Kjærlighed, som hun følte for Kapitainen og hans Kone og Beulah og den lille Evert, kom til hendes Hjerte igjennem en mere skjult og muligviis ømmere Kilde end reen datterlig og søsterlig Kjærlighed. Denne daglige Tanke vandt i høi Grad Styrke og Liv ved den mere underordnede Følelse, som vi saa gjerne offre dem, som besidde vort hele Hjerte, hvorfor vi ogsaa see

med deres Sine og føle med deres Følelser. Intet Svar blev følgelig givet paa dette Spørgsmaal, eller rettere det blev besvaret, ved at komme frem med et andet.

„Saae Du da Noget, der kunde opveie den Fare, Du udsatte Dig for?“ spurgte Maud, men ikke førend en Pause havde forraadt hendes Forlegenhed.

„Vi forvissede os om, at de Vilde have forladt deres Ild, og ikke vare gaaede ind i nogen af Hytterne. Om dette er skeet forat vildlede os eller for ligesaa pludselig og uventet at vende tilbage som de kom, derom ere vi Alle uvidende. Min Fader frygter dog for Forræderi, skjøndt jeg maa tilstaae, at det forekommer mig sandsynligt, at baade Ankomsten og Afreisen ere fuldkommen tilfældige Begivenheder. Indianerne ere vistnok i Bevægelse, thi det er bekjendt, at vore Agenter ere virksomme iblandt dem; men det er paa ingen Maade klart, at vore Indianere ville angribe Kaptain Willoughby — Sir Hugo Willoughby, som min Fader i Almindelighed kaldes i Hovedqvarteret.“

„Have Amerikanerne ingen Vilde paa deres Side, der kunde gjøre os denne slemme Tjeneste?“

„Det troer jeg ikke; det ligger i Oprørernes Interesse at holde de Vilde udenfor Kampen. For dem staaer Saameget paa Spil, at denne Krigsmaade neppe kan være overensstemmende med deres Smag.“

„Og burde den stemme overens med de kongelige Generalers eller Ministernes Smag, Robert?“

„Maaskee ikke, Maud. Jeg vil ikke forsvare denne Fremgangsmaade; men jeg har seet nok af Politik og Krig til at vide, at man tager langt mere Hensyn til Resultater end til Principer. Ære, Ridderlighed, Menneskelighed, Dyd og Ret føres vistnok i Munden, men de udøve sjelden nogen Indflydelse paa Handlingerne. Seier er Maalet, man stræber efter, og Midlerne maae veksle med Diemedet."

„Og hvor er alt Det, som vi læste sammen? — Ja sammen Robert, thi jeg en Dig megen Tak skyldig forat have ledet mine Studier. Hvor er alt Det, som vi læste om det engelske Navn og den engelske Sags Ære og Redelighed."

„Jeg frygter der, hvor den amerikanske Navns og Sags Ære og Redelighed snart vil være, naar denne nye Nation dristig har sprengt sin Skal, og udruget sin offentlige Moralitet. Der gives Folk iblandt os, som tror paa denne offentlige Redelighed."

„Du har altsaa viet Dig en slet Sag Major Willoughby, og jo hurtigere Du kan forlade den, destobedre."

„Det vilde jeg i Øieblikket, dersom jeg vidste hvor jeg skulde finde en bedre. Vær overbeviist om, kjære Maud! at den ene Sag i denne Henseende er ligesom den anden, skjøndt det ene Parti, saaledes som det nu er Tilfældet med de Vilde, bruger Midler, som det andet Parti finder det i sin Interesse at dadle. Menneskene kunne som In-

divider være temmelig oprigtige, og ere det ogsaa undertiden; men Samfund af Mænd ere det aldrig, frygter jeg. De sidste undrage sig Ansvarlighed ved at dele den."

"En god Sag maa dog kunne hæve et Samfund," sagde Maud tankefuld.

"For en Tid maaskee, men ikke i farefulde Tilfælde. Du og jeg min gode, fortornede Maud! anseer det for en god Sag at forsvare vor Herres og Konges Rettigheder. Beulah har jeg overladt til Fienden, men paa Dig stoler jeg ubetinget."

"Beulah følger maaskee sit Hjerte, som man siger det er naturligt for Qvinden at gjøre. Hvad mig selv angaaer, da er jeg fri, og kan følge min egen Mening om mine Pligter —"

"Og disse føre Dig til at forsvare Kongens Sag, Maud?"

"Det kunde meget let hænde at jeg deri fulgte en vis Kaptain Willoughby og hans Kone Wilhelmines Anskuelser; de have ledet mig rigtig ved saamange Leiligheder, at det ikke let skal falde mig ind at fatte Mistillid til dem ved denne."

Majoren var misfornøiet med dette Svar, og dog, da han kom til at tænke derover, og han tænkte en Deel i Løbet af Dagen, var han misfornøiet med sig selv, fordi han havde været saa ufornuftig at vente, at en ung Pige paa 21 Aar ikke i de fleste Tilfælde skulde tænke ligesom

„Hvorfor jeg troer paa Strides's uheldvarslende Planer er mere end jeg er istand til at forklare Dig med Ord, Bob," svarede hun efter et Øieblikks Eftertanke; „dog er jeg saa vis derpaa, som paa at jeg selv existerer. Hans Udseende, hans Spørgsmaal, hans Reiser og tilfældige Bemærkninger have alle bidraget til at indgyde mig denne Tro; ikke destomindre har jeg ikke et eneste Beviis, der er klart og tilfredsstillende. Hvorfor Du skulde være Gjenstand for hans Planer, er simpelt nok, siden Du er den Eneste blandt os, han kan tilføie nogen alvorlig Skade. Ved at forraade Dig, kan han vinde store Fordele for sig selv."

„Til hvem kan han forraade mig, kjære Maud? Min Fader er den eneste Person her, der har nogen Anseelse, og ham behøver jeg ikke at være bange for."

„Og dog var Du saa forsigtig ved Dit sidste Besøg, at tage en anden Vei tilbage til Boston. Hvis der var Grund til Frygt dengang, maae de samme Grunde endnu existere."

„Dengang vare der mange Fremmede i Dalen, og vi vidste ikke hvorledes Sagerne stode. Jeg har dog givet efter for Dine Ønsker Maud! og skal ikke lade mig see, førend der skeer et alvorligt Angreb; Da maa det naturligviis være mig tilladt at vise mig. I et afgjørende Øieblik maa min uventede Fremtræden iblandt Folkene have en dramatisk Virkning og af sig selv give os Seier. Men fortæl mig Noget om mine Planer: er der Sandsynlighed for

at de ville lykkes hos min Fader, vil han slutte sig til den kongelige Sag?"

„Det troer jeg ikke. Alle almindelige Indvirkningsmidler ere spildte paa ham; sin Barontitel vil han for Exempel aldrig antage, dermed kan han altsaa ikke vindes. Hans Følelser ere desuden med hans adopterede Land; han troer, at det har Ret, og han er temmelig tilbøielig til at understøtte det, især siden Beulah's Bryllup og vor sidste Sammenkomst med hele dette Parti. Min Moders Familie har ogsaa megen Indflydelse paa ham. Du veed de ere Alle Whigger."

„Vanær ikke dette Navn, Maud! Whig betyder ikke Oprører; disse vildledede Mænd ere hverken meer eller mindre end Oprørere. Jeg havde troet, at denne Uafhængighedserklæring skulde strax have bragt min Fader over paa vor Side."

„Jeg kan see, at det har forvirret ham lidt ligesom Slaget ved Bunkershill. Men han vil betænke sig nogle Dage, og nu ligesom forhen bestemme sig til Gunst for Amerikanerne. Han har vel engelske Tilbøieligheder, Bob, som naturligt er hos en Mand, der er født i dette Land; men i dette Punkt er han meget streng amerikansk."

„Det er den fordømte Hoi Skyld i! havde han levet i Selskab med sine Lige og med dannede Mænd, som han kunde have gjort, skulde vi nu have seet ham i Spidsen. Paa Dig, Maud, veed jeg da jeg kan stole."

Maud glædede sig over dette Udtryk af Tillid. Hun betragtede Majorens Ansigt, og hendes blaae Øine udtrykte ikke en liden Deel af den dybe Glæde, hun følte. Hun sagde dog Intet.

„Du kan vel begribe," vedblev Majoren, „at jeg ikke har gjort denne Reise aldeles uden Hensigt — jeg mener uden nogen vigtigere Hensigt end den at see Eder Alle. Den øverstkommanderende General har faaet Fuldmagt, til at oprette adskillige Regimenter i Landet, og man har anseet det for nyttigt at sætte Mænd af Indflydelse i Kolonierne i Spidsen for dem. Den gamle Noll de Lancey for Exempel, der er os Alle saa velbekjendt, skal have en Brigade og jeg har et Brev i min Lomme, hvori der tilbydes Sir Hugo Willoughby et af hans Regimenter. En Allan af Pensylvanien, der virkelig tiente imod os, har opgivet sin Plads efter denne fordømte Uafhængighedserklæring, og har samtykket i at overtage een af Kongens Bataillioner. Hvad troer Du om Alt dette? Vil det ikke have nogen Vægt hos min Fader?"

„Det vil bringe ham til at overtænke Sagen, Bob, men det vil ikke bevæge ham til at forandre sin Mening. Det kan passe godt for Oliver de Lancey at være General, thi han har hele sit Liv været Soldat; men min Fader har trukket sig tilbage, og opgivet al Tanke om Krigstjeneste. Han fortæller os, at han aldrig har holdt af Krigsstanden, og at han har været lykkeligere her paa

Høien, end dengang han fik sit første Officeerspatent. Hr. Allens Meningsforandring kan være god nok, vil han sige, men jeg behøver ikke at forandre min. Jeg maa her i disse urolige Tider sørge for min Kone og mine Døttre. Hvad tænker Du, Robert, han sagde i en af sin Samtaler med os netop om denne Gienstand?"

„Jeg er vis paa jeg ikke kan gjette det, skjøndt jeg næsten frygter, at det var Noget af vor Tids fordømte politiske Tøieri."

„Langtfra! det var tvertimod naturlige Følelser, der tilhøre eller burde tilhøre enhver Tid og Alder" svarede Maud, og hendes Stemme skjælvede en Smule, da hun vedblev: „Der er nu min Søn, sagde han; een Soldat er nok i en Familie som denne. For hans Skyld ere alle vore Hjerter bængstede og alle Gemytter sørgmodige."

Major Willoughby taug et heelt Minut, og saae alvorlig og mørk ud.

„Jeg er bange jeg foraarsager mine Forældre Bekymringer, svarede han tilsidst, og hvorfor skulde jeg forsøge min fortræffelige Moders Bekymring, ved at overtale hendes Mand til at vende tilbage til Krigsstanden; gjaldt det om den almindelige Tieneste, kunde jeg ikke tænke derpaa. Saaledes som Sagerne staae, burde jeg slet ikke tænke derpaa."

„Gjør det ikke, kiære Robert. Vi ere Alle, det vil sige Moder er ofte ulykkelig for Din Skyld, og hvorfor vil

Du forsøge hendes Sorger? Husk paa, at det for en Qvinde er nok at skjælve for eet Liv."

„Min Moder er ulykkelig for min Skyld!" svarede den unge Mand, som i dette Øieblik ikke tænkte paa Andet end paa sin Fader. „Yttrer Beulah aldrig Bekymring for mig, eller have hendes nye Baand aldeles fordrevet hendes Broder af hendes Erindring! Jeg veed hun neppe kan ønske mig Lykke, men hun burde dog føle nogen Bekymring for en eneste Broder. Vi ere kun To."

Maud foer sammen, som om et Skrækkebillede var traadt for hendes Øine; derpaa satte hun sig ned i aandeløs Taushed bestemt paa at høre, hvad der vilde følge. Men Robert Willoughby havde ikke iſinde at forfølge denne Gienstand videre. Han havde saaledes vænnet sig til — han havde endogsaa gjort sig Umage for at vænne sig til at tænke paa Beulah som paa sin eneste Søster, at disse Ord ubevidst undslap ham. Men de vare aldrig saasnart yttrede, førend Tanken om deres mulige Virkning paa Maud vaktes hos ham.

Aldeles uvidende om den sande Natur af hendes Følelser for ham, havde han altid bævet tilbage for en ligefrem Tilstaaelse af sine egne Følelser, for ikke at fornærme hende, da en Søsters Ære naturligviis vilde blive saaret ved en Kiærlighedserklæring af en Broder, og der vare bitre Øieblikke, i hvilke han indbildte sig at Ære og Delikatesse vilde nøde ham til at tage sin Hemmelighed med sig i Graven.

To Minutters aaben Meddelelse vilde for stedse have forjaget alle disse Betænkeligheder; men hvorledes skulde han finde disse Minutter, eller hvorledes skulde han i det Hele taget indlede denne Gienstand — disse vare Hindringer, som ofte havde forekommet den unge Mand uovervindelige.

Hvad Maud angik, da forstod hun kun ufuldkommen sit eget Hjerte; vistnok havde hun en Ahnelse om dets virkelige Tilstand, men det var igjennem disse pludselige og uberegnelige Indskydelser, der saa forunderligt vare blandede med hendes Følelser. Det var flere Aar siden hun havde ophørt at tænke paa Robert Willoughby som paa en Broder, og havde begyndt at betragte ham med andre Øine, hun kjæmpede dog imod sine Følelser som imod en Svaghed. Kaptainen og hans Kone vare hendes Forældre, Beulah hendes kiære, kiære elskede Søster, den lille Evert hendes Neveu, ja endogsaa de fiernere Slægtninge i og omkring Albany fik en passende Andeel i hendes Hierte, medens hun ikke længere tænkte paa Robert som forhen, skiøndt han blev behandlet med en stor Deel af den Fortrolighed, der var en naturlig Følge af Deres Barndoms inderlige Forhold, skiøndt hun elskede ham med en Ømhed, han vilde have givet sit værdifulde Majorspatent for, hvis han havde kiendt den.

Ofte tænkte Maud hos sig selv, skiøndt hun aldrig sagde det: Beulah kan gjøre dette, thi Beulah er hans

Søster, men det vilde være urigtigt af mig at gjøre det. Jeg tør skrive ham til, tale frit og endogsaa fortroligt med ham, og være kiærlighedsfuld imod ham; Alt dette er rigtigt, og jeg vilde være den meest utaknemmelige Skabning paa Jorden, hvis jeg gjorde det Modsatte, men jeg kan ikke sidde paa hans Knæ, som Beulah undertiden gjør, jeg kan ikke slynge min Arm omkring hans Hals, naar jeg kysser ham, som Beulah gjør, jeg kan ikke klappe hans Kind, som Beulah gjør; naar han siger Noget til at lee af; jeg kan heller ikke udforske hans Hemmeligheder, som Beulah gjør eller lader som hun gjør, for at drille ham. Jeg maa være mere tilbageholden imod en Mand, der ikke har en eneste Draabe af mit Blod i sine Aarer, nei ikke en eneste.

Paa den Maade var Maud næsten glad ved at kunne give Afkald paa et Slægtskab med Familien Willoughby, medens hun dog ærede og elskede begge dens to Hoveder som sine Forældre. Den lange Pause, der fulgte paa Majorens ufuldendte Sætning, brød han selv idet han sagde:

„Det er ærgerligt at være her indelukket i Mørke, Maud! naar hvert Minut kan bringe et Angreb. Denne Side af Huset kunde forsvares af Dig og Beulah, understøttede og ledede af „Frihedssønnen," den lille Everts Arme og Raad, medens Palisaderne foran virkelig behøve saadanne Mænds Nærværelse, der have nogen Kundskab til den ædle Kunst. Jeg vilde ønske, man kunde holde Udkig

med Fronten, saaledes at man idetmindste kunde see Faren, naar den nærmede sig."

„Hvis Din Nærværelse ikke er uundgaaelig her, kan jeg føre Dig til det Værelse, hvor jeg pleier at male, hvor der er en Aabning ligeoverfor Porten. Den Side af Forraadskamrene har kun det ene Vindue."

Majoren modtog dette Forslag med Glæde, og gav først nogle faa nødvendige Befalinger til sine Underordnede, førend han fulgte Maud. Da Alt var færdigt, gik hun foran, bærende en lille Sølvlampe, som hun havde bragt med sig, da hun gik ind i Bibliotheket.

Læseren veed allerede, at Hytten var bygget rundtomkring et Gaardsrum. Kun den bageste Deel af Bygningerne eller den paa Klippen havde Vinduer, der vendte udad. Dette var ligesaavel Tilfældet med Tagene som med den lodrette Del af Bygningen, den eneste Undtagelse vare Skydehullerne, der vare blevne udhugne nedenfor Tagvinduerne. Forraadskamrene vare naturligviis meget vidt udstrakte, de vare dog tildels indelte i smaae Afdelinger med Tagvinduer, der vendte ud imod Gaarden med Undtagelse af dem ovenover Klippen.

Det var langsmed disse Vinduer, at Kaptain Willoughby havde anlagt sit Galleri eller Gange, i den Hensigt der at slukke Ilden eller at forsvare Pladsen; der vare derfor mange Værelser, som blot bleve oplyste af Skydehullerne og som følgelig vare paa den ydre Side af

Bygningen. Foruden disse Anordninger vare tillige Hyttens Forraadskamre deelte i to store Dele ligesom den lavere Deel, uden at nogen Dør satte dem i Forbindelse med hinanden. Saaledes begyndte Værelserne nedenunder ved Porten, og strakte sig langs den ene halve Deel af Forsiden, idet den hele østlige Fløi og hele den bageste Fløi indtoge fem ottende Dele af den hele Bygning. Denne Deel indeholdt alle de Værelser, som Familien og Tjenestefolkene beboede. De tilsvarende tre ottende Dele eller den anden Halvdeel af Forsiden, og hele den vestlige Fløi vare bestemte for Fremmede, og nu tagne i Besidelse af Dalens Folk, ligesom alle Værelser og Loftskamre ovenover dem. Paa den anden Side havde Kaptain Willoughby, i den Hensigt at holde sin Familie for sig selv, udelukket Enhver undtagen det sædvanlige Tjenestetydende fra hans egen Deel af Huset, Loftskamrene med indbefattede.

Nogle af Loftskamrene, i Særdeleshed de over Bibliotheket, Spisestuen og Dagligstuen vare bequemme og vel møblerede smaa Værelser, da Tagvinduerne vendte ud imod Engen og Skoven, og der var temmelig høit til Loftet i Forhold til Værelsernes eiendommelige Bygningsmaade. Her boede Woods og drev sine Studier. Man kom op dertil ad en bequem Trappe, som stod i Gangen, der førte ud til Gaarden. En smallere Trappe førte dertil fra Tjenestefolkenes Værelser.

Maud viste Veien ad Hovedtrappen, fulgt af Robert

Willoughby, efterat Mike var bleven stillet paa Post ved den ydre Dør, forat holde paatrængende Dine borte. Ulig de fleste amerikanske Huse havde Hytten faa Gange, der stødte ud til Hovedindgangen, Værelserne stode gjensidig i Forbindelse med hverandre, hvilket man havde anseet for en bedre Anordning, da Bygningerne vare saa lange og dog saa smalle. Ovenover havde man dog paa den ene Side ladet være en aaben Loftsgang, der snart vendte udad, snart indad, eftersom Lyset kom fra Gaarden eller udenfra. Til en af disse Loftsgange førte Maud nu Majoren, og gik forbi en Række simple Værelser paa høire Haand, der tilhørte Pliniernes Familie, indtil hun naaede Bygningens forreste Fløi. Her var Ordenen forandret langsmed den halve Deel af Bygningen, som var forbeholdt Familiens eget Brug; Værelserne vare paa den ydre Side blot oplyste af Skydehullerne, medens der paa den modsatte Side var en aaben Loftsgang med Vinduer, hvorfra man havde Udsigt over Gaarden.

Efter at være kommen ind i denne Gang, naaede Maud snart Døren til det lille Værelse, hun søgte. Det var et Værelse, hun havde valgt sig til at male i paa Grund af Lyset fra Tagvinduet, der om Morgenen var særdeles gunstigt, skjøndt det kom temmelig lang nedefra. Da hun i Almindelighed sad paa en lille Stol, var denne

Vanskelighed paa en vis Maade hævet og Stedet var i det Hele taget indrettet til at svare til sit Formaal. Hun havde selv Nøglen dertil, og især siden Beulahs Bryllup var Værelset hendes Allerhelligste; Ingen fik Lov til at gaae derind undtagen ledsaget af dets Eierinde.

Undertiden fik lille Klodrian Lov til at komme derind med en Kost, skjøndt Maud af Grunde, som hun kun selv kjendte, ofte foretrak med sine egne smukke Hænder at rense det lille Teppe, som bedækkede den midterste Deel af Gulvet, hellere end hun vilde tillade Andre at træde derind.

Majoren vidste, at Maud havde afbenytet dette Værelse i de sidste syv Aar. Det var der han havde seet hende vifte med Lommetørklædet i Vinduet, da han sidst reiste bort, og hundrede Gange siden havde han tænkt over dette Tegn paa opmærksom Kjærlighed med Tvivl, der snart smertede, snart henrykkede ham, alt eftersom Billedet af reen søsterlig Omhu eller af en ømmere Følelse paatrængte sig ham.

Disse Tagvinduer vare fire Fod lange og skjaarne paa den sævanlige skraae Maade igjennem Tømmeret; de vare forsynede med Ruder og tykke kugelfaste, indvendige Skodder der i dette Værelse vare deelte i to lige Dele, forat give Maud det Lys, som hun behøvede. Alle disse Skodder var nu lukkede ifølge Kaptainens Befaling, forat skjule de Lys, som kunde kaste deres Gjenskin igjennem de for-

skjellige Vinduer, og i den Grad var Forsigtighed bleven Maud en Vane, at hun sjelden nærmede sin Person til Vinduet, naar Skodden var aaben.

Ved den nærværende Leilighed lod hun Lyset blive udenfor, og aabnede den øverste Halvdeel af de tunge Skodder, idet hun gjorde den Bemærkning, at det nu begyndte at dages.

„Om nogle faa Minutter vil det være lyst," tilføiede hun, „da ville vi være istand til at see, hvem der er og hvem der ikke er i Dalen. See, Du kan opdage min Fader i Nærheden af Porten i dette Øieblik."

„Ja, det seer jeg og skammer mig derover, Maud! Han burde ikke være der, imedens jeg er indesperret her bag Tømmer, som næsten er kugelfast."

„Det vil være Tid for Dig at gaae til Fronten, som I Soldater kalde det, naar en Fiende lader sig see: Du kan ikke antage, at der er nogen Fare ved et Angreb paa Hytten i denne Morgen."

„Vistnok ikke. Nu er det for sildigt; hvis det i det Hele taget havde været deres Hensigt, vilde det være bleven gjort, førend denne Lysstribe kom tilsyne i Osten."

„Luk saa Skodden. Jeg vil bringe Lampen ind og vise Dig nogle af mine Skizzer. Vi Kunstnere tørste altid efter Roes, og jeg veed at Din Smag, Bob, er af den Art, at man maa frygte den."

„Det er smukt af Dig, kjære Maud," svarede Majoren og lukkede Skodden; „thi man siger at Du er karrig, med at vise en saadan Gunst. Jeg hører, at Du nu maler Portræter — lille Evert for Exempel."

Ende paa første Deel.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og toogtyvende til et hundrede og firogtyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

Wyandotté

eller

Hytte-Høien.

En Roman af **James Fenimore Cooper.**

Oversat fra Engelsk

ved

P. B. Blicher,
Cand. theol.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1845.

Første Kapitel.

Ængstlig hun boier en Stund sig mod Væven,
Læser Dit Billedliv der, som det groer.
Nu hun forklarer Dig Texten med Bæven,
Og nu med et Smiil, hvad der i Dig boer.
Saweet.

Alle Mauds Følelser vare sunde og naturlige. Hun havde ikke overdrevne Ideer og neppe Kunst nok til at beherske eller skjule Hjertets almindelige Indskydelser. Vi ville derfor ikke berette en Scene, hvori et længe tilbedt men skjult Miniaturportræt af den unge Maud skal spille en betydelig Rolle og være Middel til at aabenbare to Elskende deres gjensidige Hjertestilstand; men en Scene af en ganske forskjellig Charakteer.

Maud havde rigtignok forsøgt paa, efter Erindringen at udkaste et Par Skizzer af Robert; men hun havde gjort det aabenlyst og med den hele Families Vidende.

Dette kunde hun meget godt gjøre som Søster, uden at foranledige Bemærkninger derover. Hendes Fader, Moder og Beulah havde eenstemmig udtalt sig derom og erklæret hendes Bestræbelser for at være lykkedes langt over deres Forventninger; men utilfreds med sit eget Arbeide havde Maud kastet dem alle halv fuldendte tilside. Ligesom en Forfatter, hvis frugtbare Indbildningskraft skaber Billeder, der ikke kunne beskrives, saaledes var hendes Pensel stedse for svag til at male det Ansigt, som hendes Erindring bestandig havde for Die. Denne Skizze manglede Liv, denne Venlighed, en anden Ild og en fjerde Aabenhed, kort, havde Maud begyndt tusinde, alle vilde i hendes Øine have manglet en eller anden væsentlig Fuldkommenhed hos Originalen.

Hun gjorde dog ikke nogen Hemmelighed af disse Forsøg, og et halv Dusin af disse samme Skizzer laae øverst i hendes Portefeuille, da hun aabnede den og viste dens Indhold for Originalens Øine.

Major Willoughby troede, at Maud aldrig havde seet skjønnere ud, end da hun gik omkring og gjorde sine smaa Forberedelser til Udstillingen. Glæden gav hende en stærkere Rødme, og der laae en vis aaben søsterlig Tillid i ethvert af hendes Blik, som dog var blandet med en inderlig Følelse og en selvbevidst qvindelig Tilbageholdenhed, der gjorde hende tusinde Gange mere tiltrækkende, end han nogensinde før havde seet hende. Lampen

udbredte kun et svagt Lys til en Maleriudstilling; men det var tilstrækkeligt til at røbe Mauds Smiil og Rødmen og enhver verlende Bevægelse i hendes fortryllende Ansigt

„Nu Bob!" sagde hun, idet hun aabnede sin Porte-feuille med al sin ungdommelige Aabenhed og Tillidsfuldhed. „Du veed meget vel, at jeg ikke er een af disse gamle Mestere, om hvilke Du pleiede at tale saameget, men din egen Elev, et Værk af dine egne Hænder, og hvis Du finder flere Feil, end Du havde ventet, saa vil Du have den Godhed at erindre, at Mesteren har forladt sine fredelige Beskiæftigelser, forat gaae i Krigen. Der! det er en Karikatur af Dit eget Ansigt, der stirrer Dig i Øinene som en Fortale!"

„Det ligner, skulde jeg mene; er det malet efter Hukommelsen, kjære Maud?"

„Hvorledes skulde det ellers være bleven malet. Alle vore Bønner have ikke været i Stand til at overtale Dig til at sende os blot Dit Miniaturportræt. Det er urigtigt af Dig Bob."

Aldrig, ikke i noget Tilfælde kaldte Maud nu Majoren Robert, skjøndt Beulah ofte gjorde det. Der var noget vist Fortroligt ved Bob, som hun let kunde antage; men Robert havde en Familieklang, som hun ikke holdt af, og dog eksisterede der ikke et mere sandt qvindeligt Væsen end Maud Meredith.

„Det er ikke rigtigt af Dig Bob, thi Moder længes virkelig efter at besidde Dit Billede enten i den ene

eller den anden Form. Det var dette Ønske, der foranledigede mig til at gjøre disse Forsøg."

„Og hvorfor er intet af dem nogensinde bleven fuldendt. Her ere sex eller otte Udkast, og ethvert mere eller mindre ligt, synes mig, men ikke eet af dem mere end halv færdigt. Hvad er Grunden til, at Du har behandlet mig saa ligegyldig, Maud?"

Den skjønne Kunstnerinde rødmede en Smule, men hendes Smiil var ligesaa yndigt som skalkagtigt, da hun svarede:

„Pigelune, antager jeg. Jeg lider ikke noget af dem, og en Qvinde vil ikke vide noget af det, som hun ikke kan lide. Oprigtigt talt troer jeg neppe, at der er noget af dem, der lader Dig vederfares Retfærdighed.'

„Ikke? Hvad Feil finder Du ved dette? Dette kunde udarbeides til noget meget Naturligt."

„Nei! det mangler aldeles Udtryk."

„Og dette er endnu bedre. Det kan blive fuldendt, medens jeg er her, jeg vil sidde nogle Gange for Dig."

„Endogsaa Moder kan ikke lide det, der er altfor Meget af Infanteri-Majoren deri. Her Woods siger, at det er et martialsk Portræt."

„Og bør en Soldat da ikke see ud som en Soldat? Mig forekommer det at være en fortrinlig Begyndelse."

„Det er ikke hvad Beulah eller Moder eller Fader eller Nogen af os ønsker. Det er altfor fuldt af Bunkers-

hill. Dine Venner ønske at see Dig, saaledes som Du viser Dig for dem, ikke som Du viser Dig for Dine Fiender."

"Paa min Ære, Maud! Du har gjort store Fremskridt i Kunsten. Dette er et Prospekt af Høien og Dammen, og her et andet af Møllen og Vandfaldet, Alt smukt udført og ovenikjøbet med Vandfarve. Hvad er det? Har Du forsøgt paa en Skizze af Dig selv? Speilet maa da være bleven omhyggelig taget med paa Raad, min skjønne Kokette, forat Du kunde blive istand dertil!"

Blodet strømmede Maud til Ansigtet og bedækkede det med en overflødig, forræderisk Rødme, da hendes Broder først henlydede til det halvfuldendte Miniaturportræt, som han holdt i sin Haand; derpaa blev hendes Ansigt hvidt som Elfenbeen, da det Omsving af hendes Følelser, der overvandt hendes Forvirring, fulgte."

I nogen Tid sad hun i aandeløs Stilhed med sit Blik heftet paa Gulvet, vidende, at Robert Willoughby saae fra hendes eget Ansigt paa Portrætet og fra Portrætet paa hendes Ansigt igjen, og gjorde sine Jagttagelser og Sammenligninger. Derpaa vovede hun frygtsom at hæve sine Øine halvt bedende, som om hun vilde anmode ham om at gaae over til noget Andet. Men den unge Mand havde altfor meget fordybet sig i Betragtningen af den overordentlig skjønne Skizze, han holdt i Haanden, til at han skulde forstaae hendes Mening eller give efter for hendes Ønsker.

„Dette er Dig selv, Maud!“ udbrød han, „skjøndt i en forunderlig Dragt. Hvorfor har Du fordærvet saa smukt et Ansigt, ved at iføre det denne Maskeradedragt?“

„Det er ikke mig selv, det er en Kopi efter et Miniaturportræt, jeg eier.“

„Et Miniaturportræt Du eier? Af hvem kan Du eie saa elskværdigt et Portræt, uden at jeg nogensinde har seet det.“

Et svagt Smiil oplyste Mauds Ansigt, og Blodet begyndte at vende tilbage til hendes Kinder. Hun rakte sin Haand ud imod Skizzen, og betragtede den med dyb Følelse, indtil Taarene begyndte at strømme fra hendes Øine.

„Maud! kjære, kjæreste Maud; har jeg sagt Noget, som har smertet Dig? Jeg forstaaer ikke Noget af Alt dette, men jeg tilstaaer, der ere Hemmeligheder, som jeg ikke har nogen Ret til at blive indviet i.“

„Nei Bob! det er at gjøre for Meget af Noget, som dog seent eller tidligt frit maa blive omtalt imellem os. Jeg troer, at det er en Kopi af et Miniaturportræt af min Moder.“

„Af Moder, Maud? Du er ikke rigtig ved Din Samling, det har hverken hendes Træk eller Udtryk eller hendes Øines Farve; det er et Maleri af en langt skjønnere Qvinde, skjøndt Moder endnu er smuk, men dette er en fuldendt Skionhed!“

„Jeg mener af min Moder — af Maud Yeardley, min Fader Major Mereditbs Ægtefælle."

Dette blev sagt med en Fasthed, som endogsaa overraskede vor Heltinde selv, da hun kom til at tænke over Alt, hvad der var foregaaet, og det bragte Blodet til at strømme til hendes Broders Hierte.

„Det er forunderligt," udbrød Willoughby efter en kort Pause „og min Moder — vor Moder har givet Dig Originalen og fortalt Dig dette. Jeg troede ikke hun havde det til en saadan Handling nødvendige Mod."

„Hun har ikke gjort det. Du veed, Bob! at jeg nu er myndig, og min Fader har for en Maaned siden givet mig nogle Papirer i Hænderne, med Anmodning om at læse dem. De indeholde en Ægteskabskontrakt og andre Ting af samme Art, der vise, at jeg eier flere Penge, end jeg veed, hvad jeg skulde gjøre med, dersom det ikke var for den lille kjære Everts Skyld; men, naar man holder af saadant et lille Væsen, kan man aldrig faae for Meget af nogen Ting. Med Papirerne vare der mange Smaating, som jeg antager Fader aldrig har seet efter. Dette skionne Miniaturportræt var derimellem, og af nogle tilfældige Bemærkninger, som jeg gjorde, maa jeg antage, at Moder ikke veed Noget om dets Tilværelse."

Ved disse Ord tog Maud Originalen frem fra sit Bryst, og lagde den i Robert Willoughby's Hænder. Da denne simple Handling var gjort, syntes hendes Sind be-

roliget, og hun ventede med stor naturlig Interesse paa hvad Robert Willoughby vilde bemærke.

„Altsaa dette var Din egen virkelige Moder, Maud?" sagde den unge Mand, efterat han næsten i et Minut havde betragtet Portrætet med et tankefuldt Blik. „Det ligner hende — ligner Dig."

„Ligner hende, Bob? Hvorledes kan Du vide Noget derom? Jeg antager, at det er min Moder, fordi jeg antager det ligner mig selv, og fordi det ikke er let at sige, hvem det ellers skulde være. Men Du kan ikke vide Noget derom."

„Du tager feil Maud. Jeg erindrer meget vel begge dine Forældre; det kunde ikke være anderledes, da de vare mine Forældres fortroligste Venner. Du maa erindre, at jeg nu er 28 Aar gammel, og at jeg var syv Aar, da Du blev født. Har man aldrig talt til Dig om min første Vaabendaad?"

„Aldrig. Maaskee det ikke var en passende Gjenstand for mig at høre, dersom den paa nogen Maade stod i Forbindelse med mine Forældre."

„Du har Ret, det maa have været Grunden til at det er blevet holdt hemmeligt for Dig."

„Vistnok, vistnok! men nu er jeg gammel nok til at høre det! Du vil ikke skjule Noget for mig, Bob?"

„Hvis jeg vilde, kunde jeg ikke nu; det er for sildig,

Maud! Du veed paa hvilken Maade Major Meredith døde?"

„Han faldt i Slag, har jeg troet," svarede Datteren i en dæmpet og usikker Tone, „thi ikke engang dette har Nogen ligefrem fortalt mig."

„Ja! han faldt i Kamp, og jeg stod ved hans Side. Franskmændene og de Vilde gjorde et Angreb paa os omtrent en Time før denne, og vore to Fædre styrtede til Forposterne, forat drive dem tilbage. Jeg var en vild Dreng, der endogsaa i denne tidlige Alder var begjærlig efter at see en Kamp, og var ved deres Side. Din Fader var En af de Første der faldt; men Joyce og vor Fader dreve Indianerne tilbage fra hans Liig, og frelste det fra at blive sønderrevet. Din Moder blev begravet i samme Grav, og derpaa kom Du til os, hvor Du siden stedse har været."

Mauds Taarer strømmede rigeligen ned over hendes Kinder, og dog var det ikke saameget af Sorg, som af en vis øm Følelse, hun neppe kunde forklare sig selv. Robert Willoughby forstod hendes Bevægelse, og ansaae det for passende at blive ved.

„Jeg er gammel nok til at kunne erindre begge Dine Forældre. Jeg var deres Yndling, troer jeg; i det Mindste blev jeg forkjælet af dem Begge. Jeg erindrer Din Fødsel, Maud, og fik Tilladelse til at bære Dig i mine Arme, førend Du var en Uge gammel."

„Du maa altsaa have kjendt mig som en Bedrager

fra Begyndelsen af, Bob! — maa ofte have tænkt paa mig som saadan!"

„Jeg har vistnok kjendt Dig som en Datter af Lewellen Meredith, og ikke for en Verden vilde jeg ønske, at Du var Hugo Willoughbys virkelige Datter."

„Bob!" udbrød Maud og hendes Hjerte bankede voldsomt, og en Strøm af Følelser overvældede hende næsten, hvori en vis urolig Ahnelse, hendes egen Hemmelighed, Frygt for noget Urigtigt og en svag Straale af Sandheden saaledes blandede sig med hverandre, at de for et Øieblik næsten berøvede hende Sandsernes Brug.

Det er ikke let bestemt at sige, hvad der vilde have fulgt paa dette temmelig tydelige Indblik i den unge Mands Følelser, hvis ikke et Skrig nede paa Græsplainen havde givet Majoren Underretning om at hans Nærværelse var nødvendig nedenunder.

Med nogle faa Ord opmuntrede han Maud, idet han først havde den Forsigtighed at slukke Lampen, at ikke Lyset af den skulde udsætte hende for et Skud igjennem de aabne Skydehuller, og sprang nu imod Trappen, og var paa sin Post igjen bogstavelig inden eet Minut. Det var heller ikke et Øieblik for tidlig, Opraabet var almindeligt, og man mente, at man øieblikkelig kunde vente en Storm.

Robert Willoughbys Stilling var i høieste Grad piinlig. Uvidende om hvad der foregik i Fronten, saae han ingen Fjende bagved Hytten, som han kunde stille sig imod,

og han var fordømt til Uvirksomhed i det Øieblik, da han følte, at han ifølge sit Kald, Alder og Slægtskab med Stedets Herre og alle sædvanlige Betragtninger burde være i Spidsen og stille sig imod Fjenden. Det er sandsynligt, at han vilde have forglemt alle de mange Grunde, til at holde sig skiult, hvis ikke Maud havde viist sig i Bibliotheket og anmodet ham om at forholde sig skiult, idetmindste indtil man havde Vished om, at hans Nærværelse var nødvendig andre Steder.

I dette Øieblik blev enhver Følelse, der ikke stod i Forbindelse med Faren, i en vis Grad forglemt. Willoughby havde dog Omhyggelighed nok for Maud, til at paastaae at hun skulde begive sig til sin Moder og Søster i den Deel af Bygningen, hvor Mangelen af ydre Vinduer gjorde den fuldkommen sikker, saalænge Fjenden kunde blive holdt udenfor Palissaderne.

Dette lykkedes ham ogsaa, men ikke førend han atter og atter havde lovet at være forsigtig, og ikke at udsætte sig selv for Fare, ved at nærme sig noget af Vinduerne, da det nu var bleven høilys Dag, og især ikke at lade det blive bekiendt i Hytten, at han var der, medmindre det blev uundgaaeligt.

Majoren følte sig lettet, da Maud havde forladt ham. Han havde nu ikke længere nogen umiddelbar Bekymring for hende, og han henvendte al sin Opmærksomhed paa Lyden af Stormen, som han antog gik for sig i Fron-

ten. Til sin Overraskelse hørte han ikke, at der blev affyret noget Skud, ja selv Raabene, Befalingerne og Signalerne fra Punkt til Punkt, som i Almindelighed følge paa en Storm i en irregulær Garnison, vare aldeles ophørte, og det blev tvivlsomt om ikke den hele Bevægelse hidrørte fra en blind Allarm. Klodrianerne isærdeleshed, der i de første faa Minutter havde yttret sig paa en meget bestemt Maade, vare nu stumme, og Qvindernes og Børnenes Udraab vare ophørte.

Major Willoughby var altfor god en Soldat, til at forlade sin Post uden Befaling, skjøndt han dybt angrede, at han saa let havde ladet sig overtale til at modtage en saa ubetydelig Kommando. Han satte sig dog i den Grad ud over sine Forskrifter, at han stillede sin hele Person foran et Vindue, for at recognoscere; thi nu var det høilys Dag, skiøndt Solen endnu ikke var staaen op. Han fik ingen Belønning for saa sorgløs at have stillet sig blot, og det faldt ham nu ind, at han som Anfører for en særskilt Afdeling havde fuldkommen Ret til at bruge En af sine umiddelbart Undergivne til Sendebud eller Speider; hans Valg var dog noget begrændset, da han kun kunde disponere over Mike og de to Plinier: Efter et Øieblikks Betænkning bestemte han sig til at vælge den Første.

Mike blev overensstemmende med alle Former afløst fra sin Post ved Døren, idet den unge Plinius blev sat

i hans Sted, og han blev derpaa ført ind i Bibliotheket. Her modtog han en hurtig, men tydelig Befaling fra Majoren om, hvorledes han skulde bære sig ad, og hans Foresatte havde et saadant Hastværk, forat faae Efterretninger at høre, at han snarere blev skudt ud af Værelset end sendt bort.

Tre til fire Minutter maatte være forløbne, da een uregelmæssig Musketsalve hørtes i Fronten; derpaa blev der svaret med en anden Salve, som lød svagere og længere borte. Et enkelt Skud kom fra Garnisonen et Minut senere, og nu styrtede Mike ind i Bibliotheket med Øinene udvidede af en vis vild Glæde, snarere slæbende end bærende sit Gevær efter sig.

„Hvad Nyt?“ udbrød Majoren, saasnart han fik Øie paa sit Sendebud. „Hvad betyde disse Skud, og hvorledes gaaer det min Fader derude?“

„Hvad de mene derude?“ svarede Mike, „vel! der er kun een Mening om Krudt og Kugler, og det er langt farligere end Skillalehværk. Hvis disse Kjæltringer ikke affyrede en heel Peloton, som Sergeant Joyce kalder det, lige paa Hytten, saa er mit Navn ikke Michael O'Hearn eller min Natur ikke saadan, at den giver ærlig igjen, hvad den faaer.“

„Men Skuddene kom først fra Huset. Hvorfor befalede min Fader sine Folk at fyre først?“

„Af samme Grund som han ikke gjorde det. Oh! der

var en svær Vrede paa hans Ansigt, da han hørte Flintene og Bøsserne knalde, og Woods har aldrig bedre prædiket derimod en Sergeanten selv. Men tænk engang! disse Kjæltringer svarede paa en Ild, som var imod alle Befalinger! Herren sagde ikke et Ord om at skyde Nogen af dem, og de sendte alle deres Kugler ind i Huset, ret som om det havde været Planker af følesløse og ubeboede Træer istedetfor en fornuftig og velbeboet Bygning. Oh! er det ikke Landstrygere!"

„Hvis Du ikke vil gjøre mig rasende, Menneske, saa fortæl mig klart og tydeligt hvad der foregik, saa at jeg kan forstaae Dig."

„Naa! det er Forstanden der mangler. Gud, Deres Herlighed! dersom De kunde forstaae denne Mister Strides derude, vilde De være en viis Mand. Han kalder sig selv en Puritanersøn, og de maae rigtignok føre et sandt Puritanerliv i hans Fædres Land, siden de have kunnet frembringe et saa tyndt og magert Væst som denne. Befalingerne vare saa bestemte som en menneskelig Tunge kan yttre dem, og hvad nyttede det Altsammen? I maae ikke fyre, sagde Sergeant Joyce, forend I Alle høre Ordet, men de ventede Djævelen ikke paa Ordet, og fyrede væk, gjorde de, netop fordi en Trop Vilde komme paa den Høi igjen, hvor de igaar Aftes havde sat sig fast — og det er vistnok meget almindeligt at man spiser Frokost der, hvor man har spiist sin Aftensmad."

„Du mener altsaa, at Indianerne atter have viist sig paa Klipperne, og at Nogle af Strides's Folk have fyret paa dem uden Ordre? Er det ikke Meningen?"

„Det er det netop, Major, og lidet Godt eller lidet Ondt gjorde de. Joel og hans Puritanere fyrede løs paa dem, som om de havde været lutter Christenmennesker, og det vilde have gjort Deres Hjerte godt at have hørt Sergeanten bearbeide dem med haarde Ord for deres Uorden. Der er ikke Noget af den puritanske Familie i Sergeanten: han er en mægtig Mand med sin Tunge."

„Og de Vilde gjengjældte Salven — det forklarer det fierne Knald, jeg hørte?"

„Enhver kan see, Hr. Major, at De er Deres Faders Søn og en født Soldat. Ak! hvo skulde have tænkt paa det undtagen En, der er født og opdragen i Armeen? Ja, de Vilde sendte det tilbage saa godt, som de havde faaet det, hvilket var saa godt som slet Intet, eftersom ikke en Eneste blev saaret."

„Og det enkelte Skud, der fulgte — maaskee et Gevær gik af af sig selv?"

Mike aabnede sin Mund med et Griin, der vilde have gjort Enhver af Plinierne til Skamme, thi det var en Yndlingsfætning hos Efterkommerne af Puritanerne eller Puratanerne, som Manden fra Grevskabet Leitrim kaldte Joel og hans Parti, at Irlænderen med Hensyn til Størrelsen af denne Deel af det menneskelige Ansigt kunde maale

sig med enhver Søn af Cham. Majoren saae, at der var en god Deel Selvtilfredshed i Udtrykket i Mikes Ansigt, og han forlangte en Forklaring i bestemtere Udtryk.

„Det var mig, der gjorde det, Major, og det var et saa vel affyret Gevær, som nogensinde er blevet hørt i Kongens Tjeneste. Djævelen brænde mig, om jeg vil lade Joel faae en saadan Fordeel over mig, at han skulde have hele Slaget for sig selv; nei, nei! saasnart jeg lugtede Yankeernes Krudt, og jeg kunde faae Hanen paa mit eget Gevær spændt, og faae det stukket ud af Fæstningen, lod jeg dem faae det, som om det havde været en Frokost netop beredt for dem. Det var ogsaa ganske godt sigtet, thi jeg er ikke den Mand, som skyder i en Vens Ansigt."

„Og Du overtraadte Befalingerne blot af den Grund, at Strides havde overtraadt dem for Dig?"

„For Djævelen, Hr. Major! Joel overtraadte Befalingerne, som De siger, og dermed var Sagen afgjort. Naar Noget engang er overtraadt, saa er det overtraadt, og Ord kunne ikke rette det, ligesaa lidt som at lade være at affyre et Gevær, kan gjøre det godt igjen."

Ved at spørge frem og tilbage lykkedes det endelig Robert Willoughby at faae Noget, der lignede et Omrids af Sandheden, ud af Mike. Sagen var den, at Indianerne, saasnart det gryede ad Dag, havde taget deres gamle Bivouak i Besiddelse, og havde begyndt at gjøre Forberedelser til Frokost, da Joel, Molleren og nogle Faa

af dette Parti i et Anfald af Tapperhed havde affyret en uskadelig Salve paa dem, thi Afstanden gjorde Forsøget aldeles frugtesløst. Denne Ild blev tildeels besvaret, og det Hele endte med den omtalte Finale af Irlænderens Gevær.

Da det nu var altfor lyst, til at man behøvede at frygte et Overfald, og Pladsen foran Palissaderne ikke frembød noget farligt Skjul, sendte Robert Willoughby en af Plinierne til sin Fader, for at forlange en Samtale med ham. Faa Minutter efter indfandt denne sig, ledsaget af Woods.

„Den samme Skare er kommen tilbage og synes tilbøielig til at indtage sin gamle Stilling i Nærheden af Møllen," sagde Kaptainen til Svar paa sin Søns Spørgsmaal. „Det er vanskeligt at sige, hvad Krabaterne have isinde, og undertiden antager jeg, at der maae være nogle Hvide iblandt dem. Jeg yttrede denne Formening for Strides, Woods! og det forekommer mig, at Krabaten ansaae denne Mening for at være begrundet."

„Joel er mig noget gaadefuld, Kaptain Willoughby;" svarede Kapelanen. „Undertiden griber han en Tanke, ligesom en Kat tager fat paa en Rotte, og derpaa leger han med den, ligesom en Kat leger med en Muus, naar den ingen Appetit har til at spise den."

„Ok! han er en kostbar Puritaner," mumlede Mike i Hjørnet af Værelset.

„Hvis der ere Hvide iblandt de Vilde, hvorfor give de sig da ikke tilkjende?" spurgte Robert Willoughby. „Deres

Charakteer, Fader! er jo ingen Hemmelighed, og hine maae jo selv vide, hvorfor de ere komne her."

„Jeg vil sende Bud efter Strides, og udspørge ham noget nøiere om hans Anskuelser," svarede Kaptainen efter et Øieblikks Betænkning. „Du maa trække Dig tilbage, Robert! skjøndt Du, ved at lade Døren staae lidt paa Klem, vil kunne høre Samtalen, og saaledes undgaae Nødvendigheden af en Gjentagelse."

Da Robert Willoughby ikke var utilbøielig til at høre, hvad Opsynsmanden kunde have at sige under Tingenes nærværende Stilling, nølede han ikke med at adlyde: han trak sig tilbage til sit eget Værelse, som det var blevet ham foreslaaet, og lod Døren staae paa Klem, for saavidt muligt at forebygge Mistanke om hans Nærværelse. Men Joel Strides øvnede altid det Værste ligesom alle slette Folk. Kun det uskyldige og rene Sind er uden Mistillid, medens den moralsk Fordærvede, saaledes som Opsynsmanden, aldrig tillader sine Tanker at forblive i den Rolighed, der er en Frugt af Tillid.

I Bevidstheden om sine egne slette Hensigter bevæbnede hans Natur sig altid imod de samme Machinationer hos Andre, ligesom Pindsvinet ruller sig sammen i en Kugle og strækker sine Pigge ud ved Synet af en Hund. Havde Kaptain Willoughby ikke været af dem, der ere langsomme til at see det Onde, vilde han ved det første Blik, som han

kastede paa ham, da han traadte ind i Bibliotheksværelset, have opdaget, at Alt ikke var rigtigt hos ham.

Strides's Tanker havde i Virkeligheden ikke været uvirksomme siden Mødet den foregaaende Aften. Nysgjerrig og paa ingen Maade holdt tilbage af sin Følelse havde han allerede forsøgt Alt, hvad han i den Henseende vovede, og han var imidlertid bleven fuldkommen overbeviist om, at der var en eller anden Hemmelighed forbunden med det ubekjendte Individ, som han havde mødt i sin Herres Selskab. Joel havde virkelig ikke nogen Ahnelse om, at Major Willoughby igjen havde vovet sig saa langt ind i Løvens Hule; men han indbildte sig, at en eller anden af Kronens hemmelige Agenter var i Hytten, og at denne Omstændighed frembød et godt Middel for ham til at formindske Kaptainens offentlige Gunst og høve sig selv. Han var derfor glad ved at blive opfordret til denne Samtale, da han haabede, at den vilde lede til videre Opdagelser.

„Sid ned, Strides!" sagde Kaptain Willoughby og satte en Stol frem saa langt fra den aabne Dør til Soveværelset og saaledes stillet, at der ikke var nogen Fare at befrygte ved en altfor stor Nærhed. „Sid ned! jeg ønsker at raadspørge Dig angaaende Sagernes Stilling nede ved Møllen. Det forekommer mig, at der ere flere blege Ansigter end Indianere iblandt vore Gjæster."

„Det er ikke usandsynligt, Hr. Kaptain! Folk begynde igjen at befatte sig med Malning og Efterligning,

siden Stridsøxen igjen er bleven gravet op imod Britterne. Theedrengene vare alle i indiansk Dragt."

„Vistnok! men hvorfor skulde hvide Mænd antage saadan en Forklædning, for at komme til Hytten? Jeg er mig ikke bevidst at kjende Nogen paa Jorden, der kunde have isinde at tilføie mig eller Mine noget Ondt."

Ak! stakkels Kaptain! At en Mand paa tredsindstyve Aar først nu skulde lære, at den Ærlige og Retskafne og Redelige og Rige — thi Kaptain Willoughby var rig i deres Øine, der omgave ham — at en saadan Mand skulde indbilde sig at være uden Fjender, var det Samme som at antage, at Mørkets Aand havde ophørt at virke iblandt Menneskene. Joel var bedre underrettet, skjøndt han ikke indsaae nogen Nødvendighed af netop i dette Øieblik at gjøre dem bekjendt med Faktum, hvem det fornemmelig angik.

„Man skulde rigtignok antage, at Kaptainen var almindelig yndet, hvis ellers Nogen er yndet," svarede Opsynsmanden. „Jeg troer heller ikke, at bemalede Gjæster i disse Tider mere end i andre tyde paa en Persons Upopularitet. Maa jeg spørge, hvorfor Kaptainen antager, at disse Injins ikke ere Injins? For mig have de et fortvivlet vildt Udseende, skjøndt jeg ikke er meget vant til de Rødes Sæder."

„Deres Bevægelser ere altfor aabenbare og altfor usikkre, til at de skulde være Krigere af en eller anden indiansk Stamme. En Vild vilde nu have fattet en bestemt Beslutning, om han skal handle som Ven eller som Fjende."

Joel syntes overrasket ved denne Tanke, og Udtrykket i hans Ansigt, som ved hans Indtrædelse var listigt, mistroisk og lurende, forandrede sig pludselig til dyb Eftertanke.

„Har Kaptainen ellers seet Noget, der kunde bekræfte denne Tanke?“ spurgte han.

„Deres Leir, deres skjødesløse Maade at bevæge sig paa, og den uforsigtige Maade, hvorpaa de udsætte deres Personer: Alt taler for, at de ikke ere Indianere.“

„Det Sendebud, som De igaar sendte over Engen, forekom mig at være en Mohawk?“

„Det var han ogsaa. At han var en virkelig Rødhud, derom kan der ikke være noget Spørgsmaal. Men han kunde hverken tale eller forstaae Engelsk. Det Lidet, som blev forhandlet imellem os, skete i det hollandske Sprog; vor Samtale var kort, thi, da jeg frygtede for Forræderi, sluttede jeg den hurtigere, end jeg ellers vilde have gjort.“

„Ja, Forræderi er en gruelig Ting,“ bemærkede den samvittighedsfulde Joel; „man kan ikke være for meget paa sin Post imod det. Er det virkelig Kaptainens Mening at ville forsvare Huset, hvis et alvorligt Angreb skulde blive gjort i Løbet af Dagen?“

„Om jeg vil? Det er et forunderligt Spørgsmaal, Hr. Strides. Hvorfor har jeg bygget saaledes, hvis det ikke var min Hensigt? Hvorfor har jeg omgivet Huset med Palissader? Hvorfor bevæbnet Folkene, hvis det ikke var min alvorlige Hensigt at forsvare Hytten?“

„Jeg antog, at Alt dette blev gjort for at forebygge et Overfald, men ikke i det Haab derved at kunne udholde en Beleiring. Det skulde gjøre mig ondt at see alle vore Koner og Børn indesluttede under eet Tag, hvis Fjenden alvorlig angreb os med Ild og Sværd."

„Og det skulde gjøre mig ondt at see dem noget andetsteds. Men det er at spilde Tiden. Min Hensigt, da jeg sendte Bud efter Dig, Joel, var at erfare Din Mening angaaende vore Gjæsters sande Charakteer. Kan Du give mig nogen Underretning derom?"

Joel satte Albuen paa sit Knæ, lagde sin Kind i sin Haand, og tænkte i tilsyneladende god Hensigt og med megen Alvor over det forelagte Spørgsmaal.

„Hvis der kunde findes Nogen, der havde Mod til at gaae ud med en Fane,' bemærkede han endelig, „kunde vi i faa Minutter faae Sandheden at vide."

„Og hvem skal jeg bruge dertil? Gjerne vilde jeg selv gaae, hvis et saadant Skridt var militærisk eller i det Hele taget udskyldeligt i min Stilling."

„Hvis Deres Herlighed kunde bruge En af mine Lige," bemærkede Mike hurtigt, og dog med tilstrækkelig Mistillid til sine egne Evner, „saa vil der Ingen være, der modsiger det, og det vilde ikke være mig behageligt, hvis jeg behøvede at sige Dem, at De kan bruge mig, saaledes som De bruger Deres egen Eiendom."

„Jeg troer neppe, at Mike vilde due dertil," be-

mærkede Joel ikke uden en vis haanlig Latter. „Han kjender neppe en Indianer fra en Hvid, og hvad Malningen angaaer, vilde han geraade i den frygteligste Forlegenhed."

„Hvis Du tænker, at Du atter kan faae mig til at troe paa „Gamle Nick'er," Mister Strides, saa tager Du Feil af min Natur. Lad blot Kaptainen sige Ordet, og jeg vil gaae til Mollen og bringe noget Korn tilbage derfra, eller ogsaa skulle de have mit eget Legeme i Told."

„Jeg tvivler aldeles ikke paa Dig," bemærkede Kaptain Willoughby mildt; „men der er ikke nogen Anledning til, at Du just nu skulde udsætte Dig for en saadan Fare. Jeg skal nok være istand til at finde en anden Fredsunderhandler."

„Det synes som om Kaptainen har en Mand i Kikkerten," sagde Joel, og betragtede skarpt sin Herre; „maaskee det er den Samme, jeg saae ude med Dem i Aftes. Det er en Person, man kan stole paa, antager jeg."

„Du har truffet Sømmet paa Hovedet. Det var den Mand, som var ude i Aftes paa samme Tid som jeg selv var ude, og hans Navn er Joel Strides."

„Kaptainen spøger en Smule idag. Vel! hvis jeg skal gaae, saa lad os, da vi vare To derude, begge To gaae ud til disse Vilde. Jeg saae nok af denne Mand til at vide, at han er tilforladelig, og hvis han vil gaae, vil jeg ogsaa gaae."

„Det er et Ord," sagde Robert Willoughby og traadte

ind i Bibliotheket; „jeg tager Dig paa Ordet, Strides: Du og jeg ville udsætte os for den Fare, der mulig kan være forbunden dermed, for at befrie denne Familie fra dens nærværende forurolignde Tilstand.“

Kaptainen var forbauset, skjondt han ikke vidste, om han skulde være misfornoiet dermed eller glad derover. Mikes Ansigt udtrykte ster Misfornoielse; thi han indbildte sig altid, at Sagerne vilde gaae slet, naar Joel fik sin Villie.

Strides kastede et skarpt Blik paa den Fremmede, og gjenkjendte ham oieblikkelig; men han havde Selvbeherskelse nok til at skjule sin Opdagelse, skjondt han var bleven fuldkommen overrasket. Majorens Nærværelse bortfjernede dog oieblikkelig alle hans Indvendinger mod det foreslaaede Tog; thi hvis det viste sig, at Skaren var venskabelig stemt imod Amerikanerne, vilde han være sikker for sin egen Regning; eller hvis det Modsatte var Tilfældet, maatte en kongelig Officeer nødvendigviis være en tilstrækkelig Beskyttelse.

„Herren der er aldeles fremmed for mig,“ svarede Joel hykleriſk; „men da Kaptainen har Tillid til ham, maa jeg ogsaa have det. Jeg er derfor færdig til at gaae, saasnart De behager.“

„Det er rigtigt, Kaptain Willoughby,“ bemærkede Majoren, for at forebygge nogen Indvending af sin Fader; „og jo hurtigere en saadan Ting kan blive gjort, desto bedre vil det være for Alle dem, hvem den angaaer. Jeg er færdig til at bryde op i dette Oieblik, og jeg antager,

at denne værdige Mand — var det ikke Strides De kaldte ham — ligeledes er villig dertil."

Joel tilkjendegav sit Bifald, og da Kaptainen ikke opdagede noget Middel til at forhindre det, maatte han give efter. Han tog dog Majoren ind i Soveværelset, og havde en privat Samtale med ham paa et Minut, hvorpaa han vendte tilbage og anmodede dem om at bryde op.

„Din Ledsager har faaet sine Befalinger, Joel," bemærkede Kaptainen, da de i Forening forlode Bibliotheket, „og Du maa følge hans Raad. Viis det hvide Flag, saasnart Du forlader Porten: hvis de ere ægte Krigere, maae de agte det."

Robert Willoughby var altfor begjærlig efter dette Foretagende, og frygtede altfor meget for atter at see Mauds bebreidende Blik, til at han skulde nole. Han var gaaet over Gaarden, og havde naaet den yderste Port, forend Nogen bemærkede hans Nærværelse iblandt dem. Her følte Faderens Hjerte sig smertelig berørt, og havde det ikke været hans militære Stolthed, havde han med Glæde taget sit Samtykke tilbage. Det var dog for silde, og trykkende sin Sons Haand, lod han ham gaae udenfor.

Joel fulgte ham tilsyneladende rolig, skjøndt ikke uden Bekymringer for hvad Følgen heraf vilde blive for ham og for hans værende Familie.

Andet Kapitel.

Jeg dyrker ikke Solens Glands
Ei Stjernen, Maanen i dens Dands,
Ei Vind, ei Flod, ei Flamme;
Jeg falder ei andægtig ned
For Viisdom, Ret og Frihed;
Min Gud — igaar, idag den samme —
Hans Navn Jehova er.

Montgomery.

Robert Willoughbys Gang over Gaarden og imellem de Mænd, der stode paa Post udenfor den indre Port, havde været saa pludselig, at ikke Een gjenkjendte hans Person. Nogle Faa saae, at en Fremmed var i deres Midte; men Ingen havde et saa hurtigt Øie og en saa hurtig Tanke, at han kunde forvisse sig om, hvo den Fremmede var under denne Forklædning. Det lille hvide Flag, som de udfoldede, angav Sendebuddenes Ærinde; Resten blev overladt til Gisninger.

Saasnart Kaptain Willoughby forvissede sig om, at den Uro, der var opstaaet om Morgenen, ikke vilde lede til noget umiddelbart Resultat, sendte han Mændene bort med Undtagelse af en lille Vagt, der blev opstillet i Nærheden af den yderste Port under Sergeant Joyce's umiddelbare Kommando.

Denne var Een af disse Soldater, som mene, at Enkelt-

hederne ere det Væsentligste i Soldaterstanden, og da han saae, at hans Overbefalingsmand var i Begreb med at sende Nogen ud, var det hans Stolthed ikke at fremkomme med noget Spørgsmaal, men at give sig Skin af ikke at vide noget derom. Af samme Mening var Jamie Allen, der ligeledes hørte til Vagten; men det var et stort Savn for de tre eller fire Nyenglændere, at de ikke maatte spørge om: hvortil og hvorfor?

„Vent paa Befalingerne, Folk, vent paa Befalingerne!" bemærkede Sergeanten, i den Hensigt at berolige en Utaalmodighed, som var meget iøinefaldende. „Hvis den naadige Herre, Kaptainen, ønskede at gjøre os bekjendt med sine Bevægelser, vilde han sammenkalde en almindelig Parade og forelægge os Sagen, saaledes som vi vide, at han altid pleier at gjøre ved lignende Leiligheder. Der gaaer nu Fanen ud, som I kunne see! Skulde der nu følge Fred derpaa, ville vi lægge vore Geværer tilside og tage fat paa Plougene; skulde det blive en Capitulation — jeg kjender vor tappre gamle Befalingsmand altfor vel, til at antage det for muligt — men skulde det skee, ville vi nedlægge vore Vaaben som Mænd, og finde os deri saa godt som muligt."

„Og skulde nu Joel og den anden Mand, som jeg ikke kjender, blive scalperede?" spurgte En af Folkene.

„Da ville vi hevne deres Scalper. Det gjorde vi dengang Lord Howe faldt. — „Hevn hans Død!" raabte

vor Oberst, og vi trængte frem, indtil næsten Totusinde af os faldt foran Franskmændenes Lovegrave. O! det var et Syn, der var værd at see paa, og en Dag, der var værd at tale om!"

„Ja men I bleve dygtigt gjennemtærskede, Sergeant! som jeg har hørt af Mange, der vare der."

„Hvad gjør det? Vi lystrede Ordre. Hevn hans Død! blev der raabt, og vi styrtede frem, indtil der ikke var saa mange Mand tilbage i vor Bataillon, at de kunde bære de Saarede tilbage til Bagtropperne."

„Og hvad gjorde I saa med dem," spurgte en Yngling, der betragtede Sergeanten som en anden Cæsar — thi i Aaret 1776 kunde Napoleon ikke komme med i Betragtning.

„Vi lode dem ligge der, hvor de faldt. Unge Mand! Krigen bringer os den heldbringende Lære, at det er umuligt at udføre det Umulige. Krig er Menneskeslægtens store Læremester, og det er en erfaren Mand, som har gjort nitten eller tyve Felttog."

„Hvis han lever og kan drage nogen Nytte af sin Lærdom," bemærkede den første Taler med en spottende Latter.

„Hvis en Mand skal dø i Slag, er det bedre, at han dør forsynet med Kundskaber, end at blive skudt som en Hund, der er bleven for gammel, og ikke længere duer til Noget Ethvert Slag bringer en Mængde Lærdom ud af Verden, som er bleven erhvervet i Felten. Her kommer

Herren, som vil kunne bekræfte Alt, hvad jeg fortæller Eder, Folk. — Jeg var ifærd med at gjøre disse Folk begribeligt, Herre! at Armeen og Felten er den bedste Skole paa Jorden. Enhver gammel Soldat vil holde paa det, Deres Herlighed."

„Vi ere tilbøielige til at tænke saaledes, Joyce. — Ere Vaabnene blevne undersøgte i Formiddag?"

„Saasnart det var bleven Dag, gjorde jeg det selv, Herre!"

„Geværer, Patrontasker og Bajonetter, haaber jeg."

„Det Hele, Herre! Erindrer Deres Herlighed den Morgen, vi leverede Slaget ved Fort du Quesne?"

„Du mener Braddock's Nederlag, antager jeg?"

„Jeg kalder Intet et Nederlag, Kaptain Willoughby. Vi bleve haardt medtagne den Dag, Herre! men jeg er ikke enig med Dem i, at det var et Nederlag. Det er sandt, vi bleve drevne tilbage, og tabte mange Vaaben og megen Munition; men i Grunden holdt vi os ved vore Faner, skiøndt det var i Skoven. Nei, Herre! jeg kalder det paa ingen Maade et Nederlag."

„Du maa i det Mindste tilstaae, at vi bleve haardt trykkede, og det vilde endnu have gaaet os værre, havde et vist Kolonialkorps ikke været, der tappert modstod de Vilde."

„Ja, Herre! det tilstaaer jeg. Jeg erindrer Korpset og dets Anfører, Oberst Washington, med Deres Herligheds Tilladelse."

„Ja, det var det, Joyce. Og skulde Du tilfældig-

viis vide, hvad der er bleven af denne Oberst Washington?"

„Det er aldrig faldet mig ind at spørge derom, da han var en Provindsialist. Jeg tør sige, at han har et Regiment eller ogsaa en Brigade nu; han vil vist gjøre god Brug deraf."

„Du er endnu langt fra det, Joyce, Manden er øverstkommanderende General."

„Deres Herlighed spøger nok, eftersom Mange leve endnu, der stode over ham."

„Det er den Mand, som leder de amerikanske Vaaben i Krigen med Englænderne."

„Nu, Herre! paa den Vei kan han vistnok have gjort nogle hurtige Skridt. Jeg tvivler ikke paa, at en saa god Soldat veed, hvorledes man skal lystre Ordre."

„Deraf maa jeg antage, at Du er af den Mening, at han har Ret i den Sag, som han har antaget?"

„Guds Død, Herre! jeg tænker aldrig derpaa, og bryder mig ikke Noget derom. Hvis Herren har taget Tieneste hos Kongressen, saaledes som det nye Hovedqvarteer kaldes, saa maa han adlyde Kongressen, og hvis han tjener Kongen, maa han følge Hans Majestæts Befalinger."

„I denne betænkelige Sag spørger jeg Dig nu, Sergeant! paa hvilken Side Du i dette Øieblik anseer det for rigtigst at tiene?"

„Paa samme Side som Kaptain Willoughby, forhen i Hs. Majestæts 4de Infanteriregiment, til Tieneste."

„Hvis Alle ere af samme Mening som Du, Joyce, kunne vi holde os godt paa Høien, skiøndt to Gange saa mange Vilde trodse os, som vi see derhenne paa denne Klippe," svarede Kaptainen smilende.

„Og hvorfor skulde de ikke?" spurgte Jamie Allen alvorligt. „De er Herre her, og vi have ikke Tid eller Leilighed til at undersøge og forstaae det Rigtige eller Urigtige i Striden imellem det hannoveranske Huus og disse amerikanske Huse; vi ville derfor reise os, for at forsvare vor gamle Herres Huus og Familie. Herren vil velsigne vore Anstrængelser og lede os til Seier."

„Djævelen brænde mig nu, Jamie!" sagde Mike, som havde seet Majoren ved Porten, og nu fulgte hans Fader, rede til at hiælpe ham, hvis det skulde gjøres fornødent. „Djævelen brænde mig nu, Jamie! om Du kunde have sagt det bedre, hvis Du netop havde lettet Din Samvittighed for en rigtig Præst, og havde talt af et renset Hierte. Lad os holde fast ved Kaptainen, siger jeg, og Herren vil være paa vor Side."

Sergeanten tilnikkede ham sit Bifald, og den yngre Plinius, som ogsaa tilfældigviis var i Nærheden, yttrede det korte, betydningsfulde Ord: „Godt!" og knyttede sin Næve, hvilket blev taget som et Bifald fra hans Side.

Men Amerikanerne, der vare paa Vagt, og som Alle vare et Værktøi for Joels og Møllerens Ænker, lagde en Kulde for Dagen, der endogsaa overgik deres Klasses sæd-

vanlige kolde Opførsel. Disse Mænd meente det ærligt, men de vare blevne bragte paa Afveie ved en Demagogs Løgne, Machinationer og Bedragerier, og vare ikke længere Herrer over deres egne Meninger eller Handlinger.

Det faldt Kaptainen ind, at ikke Alt var rigtigt; men da han selv var en Fremmed af Fødsel, havde han tidlig iagttaget og længe kiendt dette Folks særegne Ydre og Phlegma, der i den Grad ligner de oprindelige Beboeres Stoicisme, at mange Forfattere have været tilboielige til at ansee Grunden til begge for at staae i Forbindelse med Klimaet.

Det nærværende Øieblik var dog ikke passende til at foranledige Stedets Herre til at foretage en Undersøgelse, eller maaskee Indtrykket ikke var stærkt nok; han vendte nu sine Øine mod de to Udsendinge, som bare Fanen, og der saae han Stof til nye Interesse, hvorved hans Tanker aldeles bleve bortvendte fra det, der nylig var foregaaet.

„Jeg seer de have sendt to Mænd ud, for at møde vore Udsendinge, Sergeant," sagde han. „Dette seer ud, som om de kjende noget til Krigsbrug."

„Ganske rigtigt, Deres Herlighed. De burde nu tilbinde Øinene paa Vore og føre dem indenfor deres egen Leir, førend de overhovedet tillode dem at see Noget, skiøndt der ikke vilde være stor Fordeel derved, da Strides er ligesaa vel bekjendt med enhver Tomme af denne Klippe, som jeg er med Haandgrebene."

„Hvilket vilde ophæve Nødvendigheden af den omtalte Formalitet."

„Man kan ikke vide det, Deres Herlighed. At binde for Øinene stemmer overens med Krigsreglerne, og jeg vilde binde for Øinene af enhver Fanebærer, førend jeg lod ham nærme sig, om ogsaa den hele fjendtlige Hær var opstillet paa begge Sider paa en Paradeplads. Meget er vundet, medens Intet tabes ved at overholde Reglerne."

Kaptainen smilede saavelsom alle Amerikanerne, der vare paa Vagt, og som havde altfor megen Skarpsindighed til ikke at indsee, at en Ting kunde blive overdreven saavelsom for lidet iagttaget. Jamie og Mike antoge begge Sergeantens Anskuelser som en Lov. Den Ene, fordi han havde kæmpet iblandt Linietropperne ved Culloden, og den Anden paa Grund af de mangfoldige Erfaringer, som han ved forskjellige Tilfælde havde giort paa sin egen grønne Ø. Imidlertid vare dog Alle altfor nysgierrige efter at iagttage Resultatet af Mødet, til at fortsætte Samtalen.

Robert Willoughby og Joel havde uden at betænke sig vandret henad Stien, der førte til Klipperne, idet de lode deres lille Fane flagre. Det lod ikke til, at deres Nærmelse frembragte nogen Forandring blandt de Vilde, som nu vare ifærd med at tilberede deres Frokost, indtil de vare komne Leiren paa to hundrede Alen nær. Da gik to røde Mænd dem imøde, efter i Forveien at have lagt deres Vaaben tilside. Det var denne Sammenkomst, der tildrog

sig Folkenes Opmærksomhed paa Hytten, og hvis Fortsættelse man iagttog med den høieste Interesse.

Mødet syntes at være venskabeligt; efter en kort Underholdning, i hvilken Tegn syntes at have været det virksomste Communicationsmiddel, gik de Fire i Forening videre, og vandrede forsigtigt hen imod Klipperne.

Kaptain Willoughby havde ladet sin Kikkert hente, og kunde nu let see Alt, hvad der foregik i Leiren ved hans Søns Ankomst. Majorens Bevægelser vare rolige og faste, og en Følelse af Stolthed bevægede Faderens Hjerte, da han bemærkede dette midt i en Scene, som vel var skikket til at bringe den fasteste Aand ud af Ligevægten. Joel røbede vistnok nogle Gysninger, skiøndt han holdt sig tæt til sin Ledsagers Side, og de gik nu i Forening ind i Centrum af den vilde Skare.

Kaptainen bemærkede ogsaa, at deres Ankomst ikke giorde nogen synlig Opsigt iblandt de røde Mænd. Endogsaa de, Majoren i Forbigaaende næsten rørte ved, saae ikke engang op, for at betragte ham, medens Ingen syntes at tale eller paa nogen Maade at iagttage ham. Kogningen og de andre Tilberedelser fortsattes, aldeles som om Ingen var traadt ind i Leiren. Kun de To, som vare gaaede ud for at møde Fanen, ledsagede dens Bærere, og førte dem igiennem hele Skarens Centrum. De standsede først paa den Side, der var modsat Høien, hvor der var

et aabent, fladt Rum paa Klippen, som de Vilde ikke havde fundet for godt at besætte.

Der standsede de Fire: Majoren vendte sig om, og saae tilbage som en Soldat, der undersøger Terrainet. Det syntes heller ikke som om Nogen beredte sig til at afbryde ham i en Forretning, som Sergeant Joyce erklærede baade var dristig og imod Krigsbrug.

Kaptainen meente, at de Vildes Stoicisme var overdreven, og der vaktes atter Mistro hos ham til disse Gjæsters virkelige Charakteer. Man saae dog tre til fire røde Mænd raadslaae sammen afsides i nogle Minutter. Derpaa nærmede de sig Fanebærerne, og en Forhandling fandt Sted imellem de to Partier. Disse Forhandlingers Natur kunde man naturligviis ikke kiende, skiøndt Raadslagningen syntes at være venskabelig. Efter et Par Minutters Samtale forlode Robert Willoughby og Strides, de to Mænd, som vare gaaede dem imøde, og de fire Anførere, som havde sluttet sig til, i Forening Toppen af Høien, og valgte en Fodsti, der førte ned til Møllerne. Efter kort Tids Forløb forsvandt de Alle.

Afstanden var vel ikke saa stor, at man ikke kunde see deres Bevægelser med det blotte Øie, skiøndt en Kikkert var nødvendig til at opdage Enkelthederne. Kaptain Willoughby havde stillet sit Instrument imellem Palisaderne, og han holdt sit Blik fæstet paa den sig fiernende Gruppe, saa længe som den var synlig; derpaa betragtede han sine

Ledsagere, som om han vilde læse deres Mening i deres Ansigter. Joyce forstod Udtrykket i hans Ansigt, og hilsende paa sin sædvanlige militære Maade, paatog han sig at tale, som om han gav et Svar.

„Det synes Alt at være rigtigt, Deres Herlighed, undtagen at de ikke have bundet dem for Øinene. Fanen er bleven mødt ved de yderste Poster og ført ind i Leiren; der har den kommanderende Officeer, eller en eller anden Vild, som træder i hans Sted, hørt hans Ærinde, og der er ingen Tvivl om, at nu Alle ere gaaede til Hovedquarteret, for at bringe Efterretning."

„Jeg bad min Søn, Joyce! —"

„Hvem, Deres Herlighed?"

Den almindelige Bevægelse viste Kaptainen, hvor fuldkomment hans Tilhørere vare blevne overraskede ved den uventede Efterretning om Majorens Nærværelse paa Høien. Det var for sildigt at kalde Ordene tilbage, og der var saa liden Udsigt til, at Robert skulde undgaae at blive kiendt af Joel, at Faderen ikke ansaae det for nødvendigt længere at skiule hans Nærværelse paa Høien.

„Jeg bad min Søn, Major Willoughby, der bærer Fanen," begyndte Kaptainen igien med Fasthed, „at løfte sin Hat paa en særegen Maade, hvis Alt syntes ham rigtigt, eller at giøre en vis Bevægelse med sin venstre Arm, hvis han saae Noget, som fordrede, at vi vare mere end almindeligt paa vor Post."

„Og hvilket Tegn har han givet Garnisonen, hvis det behager Deres Herlighed at lade os det vide?"

„Intet. Jeg troede han havde ifinde at give Signal med Hatten, da Anførerne først sluttede sig til ham, men han nølede og sænkede Haanden, uden at gjøre hvad jeg havde ventet. Og nu igien, da han forsvandt bag Klipperne, bevægede han den venstre Arm, skiøndt ikke saaledes, at det var et fuldkomment Signal."

„Syntes han at have Hastværk, Deres Herlighed, som om Fienden forhindrede ham fra at meddele sig?"

„Aldeles ikke, Joyce. Saavidt jeg kunde dømme, laae Ubestemthed til Grund derfor."

„Tilgiv mig, Deres Herlighed! Uvished vilde være et bedre Ord at anvende paa saa god en Soldat. Har Major Willoughby forladt Kongens Tieneste, siden han er iblandt os i dette Øieblik."

„Jeg skal fortælle Dig hans Ærinde en anden Gang, Sergeant; for Øieblikket kan jeg blot tænke paa den Fare, han udsætter sig for. Disse Indianere ere lovløse Kieltringer; man kan aldrig stole paa deres Ord."

„De ere slemme nok, Herre! men Ingen kan dog vel være saa slet at overse Flagets Rettigheder," svarede Sergeanten i en alvorlig og temmelig vigtig Tone. „End- ogsaa Franskmanden har altid respekteret vore Faner."

Sergeanten betragtede et Øieblik Leiren, derpaa fulgte hans Øie Skovene og Biergsiderne, som omgave den lille

Slette, indtil han vendte Ryggen imod den formodede Fiende og Ansigtet imod Skoven bagved Hytten.

„Hvis Deres Herlighed behager, kunne vi sende en Afdeling ud for at gisre en Demonstration.“ Joyce forstod ikke fuldkommen dette Ord, men det havde en militæriſk Lyd. „Dette kan ſkee paa følgende Maade: jeg kan føre en Afdeling bag om Huſet, og bruge Bækken ſom en beſkyttet Vei. Naar vi først ere i Skoven, vil det være en let Sag fra Siden af at iagttage Fienden, hvorpaa Afdelingen kan lade ſig lede af Omſtændighederne.‘

Dette lød meget krigeriſk, og Kaptainen følte ſig overbeviiſt om, at Joyce var Mand for at udføre ſin egen Plan; men han ſvarede ikke. Sukkende og ryſtende paa Hovedet gik han tilbage til Huſet. Kapelanen fulgte ham, og overlod til de Øvrige at iagttage de Vilde.

„Dit Forſlag, Sergeant! ſynes ikke at tilfredsſtille Hans Herlighed,“ ſagde Muurmeſteren, ſaaſnart Kaptainen var ſaa langt borte, at han ikke kunde høre det. „Det var dog militæriſk, ſaavidt jeg kan dømme efter hvad jeg ſelv ſaae i 45. At flankere og overraſke og iagttage og gisre Demonſtrationer og ſaadanne Kunſtgreb er Krigens Sjæl og een af de ſtore Landeveie til Seiren. Havde Chairlie's*) Folk giort flere Jagttagelſer og Omſvøb, vilde der ſidde en anden Familie paa Thronen, og Prindſen vilde have

*) Den almindelige Benævnelſe paa Prætendenten.

faaet, hvad der tilkom ham. Jeg kan meget godt lide Din Idee, Sergeant, og hvis dette Udfald bliver sat i Værk, haaber jeg, Du ikke vil forglemme, at Du har en gammel Ven her, der er villig til at deeltage deri."

„Det forekom mig ikke, at Kaptainen holdt meget af, at der blev spurgt om hans Søns Følelser og Grunden til hans Besøg her paa en saadan Tid," bemærkede En af Amerikanerne.

„Manden har Indvolde i Livet," raabte Mike, „og Folk af hans Slags mangle ikke Følelser. I vide ikke hvad det er at være Fader, ellers vilde I sukke i Eders Sjæl over at see Eders eget Barn i Klørne paa saadanne vilde Dievle som disse. Er han ikke en prægtig Mand, og vilde jeg ikke blive bekymret, hvis der mødte ham noget Ondt? Du har aldrig spurgt, Sergeant! hvorledes Majoren kom ind i Huset, og Du er oven i Kiøbet en militærisk Skildvagt?"

„Jeg antager, at han kom efter Kommando, Michael, og det passer sig ikke for de underordnede Officerer at spørge deres Overmænd om Noget, som er hændet udenfor den almindelige Vei. Jeg tager Tingene, som jeg finder dem og lystrer Kommando. Jeg haaber blot, at Sønnen, som er Stabsofficeer, ikke vil hæve sig over Faderen, hvilket vilde være upassende, skiøndt der maa tages Hensyn til Patentets Datum og Forrangen."

„Jeg tænker snarere, at hvis en Major i Kongens

kymrede, da hendes Mistanke imod Joel var bleven langt virksommere og alvorligere. Fra det Øieblik af, da hun havde hørt hvad der var passeret, begyndte hun at ahne alvorlige Følger for Robert Willoughby, skjøndt hun havde tilstrækkelig Kraft til at beholde sine Bekymringer for sig selv.

Da Joyce forlangte Audients, var Familien ved Frokostbordet, skjøndt Lidet blev spiist og endnu Mindre sagt. Sergeanten blev indladt, og han fortalte sin Historie med militær Nøiagtighed.

„Dette seer mistænkeligt ud," sagde Kaptainen efter et Øieblikks Eftertanke; „det synes mig at ligne et Forsøg paa at forlede os til at følge dem, for siden at overraske os ved et Baghold."

„Det er muligt, Deres Herlighed! eller ogsaa er det maaskee et ærligt Tilbagetog. To Fanger maa ansees for en betydelig Bedrift iblandt Vilde. Jeg har kiendt dem, som ansaae Een for en Seier."

„Vær ikke bekymret, Wilhelmine! Roberts Rang vil sikkre ham en god Behandling. Hvis de have taget ham til Fange, da er hans Udverling dem vigtigere end hans Død; men det er altfor hurtigt at afgiøre Noget derom. Sandsynligviis have Indianerne forsamlet sig ved Møllen for at raadslaae. Paa en Krigsgang blive alle de unge Folk sædvanligviis raadspurgte, førend noget vigtigt Skridt giøres. Det kan maaskee ogsaa være Anførernes Ønske at give vore Gesandter en Idee om deres Styrke."

„Alt dette er militæriſk, Deres Herlighed, og meget muligt. Bevægelſen ſyntes mig dog i Virkeligheden at vidne om, at de have et Tilbagetog for, eller at de have i Sinde at give ſig Skin deraf."

„Jeg vil ſnart kunne faae Sandheden at vide!" udbrød Kapelanen. „Jeg, en Fredens Mand, kan viſtnok gaae ud og forviſſe mig om hvad det er for Folk, og hvad deres Hensigt er."

„De, Woods! min kiære Kammerat, bilder De Dem ind, at en Stamme blodtørſtige Vilde ville agte Dem eller Deres hellige Kald. De har nok at giore med Kongens Tropper, og kan lade hans Fiender i Ro. De er ikke en Misſionær, ſom kan bringe et Krigsſkrig til Taushed."

„Jeg beder om Forladelſe, Herre!" bemærkede Sergeanten; „Hans Høiærværdighed har mere end halv Ret."

Her ſtod Kapelanen op, og forlod Værelſet i en Haſt, ubemærket af de to Talende.

„Der er neppe en Stamme i Kolonien, Deres Herlighed." vedblev Joyce, „der ikke har nogen Kundſkab om vort Præſteveæſen, og jeg kiender ikke noget Exempel paa, at de Vilde have behandlet en Præſt ilde."

„Bah! bah! Joyce, det altfor ſentimentalt for Eders Mohawker og Oneidaer og Onondagaer og Tuſcaroraer. De ville ikke bryde ſig mere om den lille Woods, end de bryde ſig om de ſtore Skove, igiennem hvilke de reiſe paa deres diævelſke Tog."

„Man kan ikke vide det, Hugo!“ bemærkede den ængstelige Moder. „Vor kiære Robert er i deres Hænder, og skulde Hr. Woods virkelig være tilbøielig til at paatage sig denne menneskekiærlige Sendelse, kan det da stemme overeens med vore Pligter som Forældre at modsætte os det?“

„En Moder er ganske Moder,“ sagde Kaptainen, idet han stod op fra Bordet, og kyssede kiærlighedsfuldt sin Kone paa Kinden; derpaa forlod han Værelset, og vinkede ad Sergeanten, at han skulde følge ham.

Kaptain Willoughby havde ikke været borte i mange Minutter, førend Kapelanen viste sig, iført sin Messeskiorte, og bærende sin bedste Paryk, en Hovedbedækning, som alle ældre Mænd paa hiin Tid ansaae for nødvendig, for at fremtræde med den behørige Værdighed og Anstand. Mistress Willoughby var meget glad derover. Hvis denne fortræffelige Kone nogensinde handlede urigtigt, skete det altid for hendes Børns Skyld; thi Bekymring for dem forledte hende undertiden til at overse Lighedslovens strænge Former.

„Vi skulle nu faae at see, hvo der bedst kjender Indflydelsen af det hellige Kald, Kaptain Willoughby eller jeg,“ bemærkede Kapelanen med lidt mere Vigtighed, end en saa ligefrem Mand sædvanlig pleiede at give sig. Jeg troer ikke, at den geistlige Stand er bleven indstiftet, for at blive traadt under Fødder af vilde Stammer, ligesaa lidt som den kan bringes til Taushed af Vantroende eller Kiettere.“

Det var sienspynligt, at den høiærværdige Hr. Woods

var i en betydelig opbidset Stemning, og dette var en usædvanlig Sindstilstand hos ham, der derfor vakte en Slags Ærefrygt hos de Tilstedeværende. Hvor dybt end de to unge Damer vare interesserede i Sagen, og hvor dybt end Maud isærdeleshed følte Alt, hvad der angik Robert Willoughbys Skiæbne, vovede de dog ikke at komme frem med Indvendinger, da de saae en Mand, som de fra Barndommen af havde lært at ære og agte, gaae frem paa en Maade, der saalidet stemmede overeens med hans almindelige Maneer. Hvad Mrs. Willoughby angik, saa vare hendes Følelser i den Grad vakte, at Woods aldrig havde forekommet hende saa apostolisk og lig en Helgen som i dette Øieblik, og det vilde ikke have været vanskeligt at overbevise hende om, at han handlede under Indflydelse af en vis overmenneskelig Indskydelse.

Dette var dog langtfra at være Tilfældet. Den værdige Præst havde et overdrevent Begreb om sit Kald, og, idet han indbildte sig, at det maatte kunne giøre et fordeelagtigt Indtryk endogsaa paa Vilde, aabenbarede han ikke Andet end sine sædvanlige Begreber om sin Værdighed. Han var fast overbeviist om, at han, en overeensstemmende med alle Former indviet Præst, langt snarere vilde have Lykken med sig i dette Foretagende end En, der blot var Diaconus; hvis en Biskop var tilstede, vilde han gierne have givet efter for dennes høiere Fordringer paa Hellighed. Angaaende Erkebiskopper, Erkediakoner, Kiøbsteddegne og Landsbydegne

og alt det øvrige verdslige Maskineri, som var bleven føiet til Kirken, nøder Sandhedskiærligheden os til at tilføie, at vor Præst ikke følte nogen speciel Ærbødighed derfor, da han betragtede dem mere som en Overflødighed, hvis Værdighed kunde bestrides, og hvis Nytte kunde betvivles. Han holdt strængt fast ved det guddommelige Ords Befalinger, dem tillagde han saamegen Vægt, at han var villig til i egen Person at vise, hvorlidet man havde at frygte for, at giøre denne Magt giældende i Ydmyghed og Sandhed endogsaa imod Indianere.

„Jeg vil tage denne Laurbærgreen i min Haand istedetfor en Oliegreen som et Symbol paa Fred," sagde den begeistrede Kapelan. „Det er ikke sandsynligt, at Vilde kunne skielne den ene Green fra den anden, og hvis de kunne, vil det være let at forklare dem, at Oliventræer ikke groe i Amerika. Det er et østligt Træ, mine Damer! og det leverer os den kostelige Olie, som vi bruge paa vor Salat. Jeg bærer dog den Olie med mig, som viser sig at være en Lindring for mange Sorger, den vil være tilstrækkelig."

„De vil befale dem at lade Robert vende tilbage til os uden Ophør," sagde Mrs. Willoughby alvorlig.

„Jeg vil befale dem at agte Gud og deres Samvittighed. Jeg kan nu ikke blive og forklare Dem den Maade, hvorpaa jeg har ifinde at gaae frem; men jeg har ordnet det Hele i mit Hoved. Det vil blive nødvendigt, at kalde Guddommen „den store Aand" eller „Manitou"

og at bruge mange poetiske Billeder; men det kan jeg i Nødsfald gjøre. At extemporere Prædikener er i Almindelighed ikke behageligt for mig, heller ikke anseer jeg det for ganske kanonisk for nærværende Tid; det skal ikke desto mindre vise sig, at jeg ogsaa veed at finde mig deri, naar det forekommer mig nødvendigt."

Det var saa sieldent, at Woods brugte saa prægtige Ord, eller paatog sig en Mine, der i mindste Maade udmærkede sig fra den yderste Simpelhed, at hans Tilhørere nu virkelig følte sig giennemtrængte af Ærefrygt. Og da han nu vendte sig om for at velsigne dem, hvilket skete med Høitidelighed og Kiærlighed, knælede de to Døttre, for at modtage hans Velsignelse.

Da dette var tilendebragt, forlod han Værelset, skraaede over Gaarden, og gik lige hen imod den yderste Port.

Det var maaskee heldigt for den høiærvædige Hr. Woods's Plan, at hverken Kaptainen eller Sergeanten befandt sig paa hans Vei, for at standse ham. Den Første vilde vistnok have giort det af Hensyn til sin Ven, og den Sidste ifølge Befalingerne. Men disse militære Personer vare i Bibliotheket i dyb Raadslagning angaaende det næste Skridt, der var nødvendigt at gjøre.

Farvandet var altsaa klart, da Ingen af Vagten troede at have tilstrækkelig Myndighed til at standse Kapelanen, især da han viste sig med Paryk og Messeskiorte. Jamie Allen havde af Høielighed paataget sig en Korporals Post,

og ved den første Opfordring lod han den ydre Port lukke op, og tillod Kapelanen at gaae ud, ledsaget af Skotlænderens egne ærbødighedsfulde Buk. Dette giorde Jamie, da han i Almindelighed viste Ærbødighed imod Religionen, skiøndt Messeskiorten altid opvakte hans Uvillie, og hvad det engelske Liturgi angik, saa ansaae han det for at være en Slags høitidelig Bespottelse af Gudstienesten.

Kaptainen viste sig ikke ude i Gaarden, førend Kapelanen, der iilsomt var gaaet over Klipperne, nu virkelig vandrede igiennem Leirens forladte Brædderkuur, som en Aand imellem Ruiner.

„Hvad Diævelen er det for et hvidt Dyr, jeg seer bevæge sig der imellem Klipperne?“ spurgte Kaptainen, der først vendte sit Blik i den Retning.

„Det synes at være en Indianer, Deres Herlighed, der har taget en Skiorte paa. Saasandt jeg lever, Herre! han har en opkrammet Hat paa Hovedet!“

„Nei, nei!“ afbrød Jamie ham, „De vil ikke denngang kunne giette Sandheden uden ved Hiælp af en Smule verdslig Aabenbaring. Den Ting, som Deres Herlighed seer der ude, er netop Kapelan Woods.“

„Woods? Det er Diævelen er det!“

„Nei, nei, Deres Herlighed! det er den høiærværdige Hr. Woods selv og slet ikke Diævelen. Han er i sin hvide Vams, skiøndt jeg ikke kan fortælle Dem, hvorfor han ikke bærer sin sorte Klædning, men der er han nu, spadserende

om imellem Indianernes Skuur, som om han gik imellem Stolene i sin egen Kirke."

„Og hvorledes kom Du til at lade ham gaae ud imod Ordre?"

„Nu, han prædiker saa ofte om Præsteskabets Befalinger, som man skal adlyde, og da jeg saae ham i den hvide Dragt, og da jeg vidste, at de have saamange Fastedage og Helligdage i den engelske Kirke, saa bildte jeg mig ind, at han havde et Stykke Bon, som han vilde fremsige dernede i Huset paa Sletten, og saa tænkte jeg, at i en saadan Nød vare Kirkebønner bedre end slet ingen Bønner."

Da det ikke var til nogen Nytte at beklage sig derover, var Kaptainen nødt til at finde sig deri, og han begyndte endogsaa at haabe, at der kunde komme noget Godt ud af dette Eventyr, da han saae Woods vandre uantastet igiennem den øde Leir. Han rettede Kikkerten imod Leiren, og iagttog med levende Interesse, hvad Resultatet vilde blive.

Kapelanen undersøgte først uden Frygt og med Omhyggelighed ethvert Skuur. En ængstelig Time forløb, uden at noget Tegn paa menneskelig Tilværelse viste sig i Retning af Møllerne.

Undertiden troede man at see en Røg, der begyndte at hæve sig op over Kanten af Klipperne, og som man ansaae for en Forløber for den ventede Brand; men nogle faa Øieblikke efter forsvandt baade Frygten og den indbildte Røg. Tiden gik, og den dybeste Ensomhed herskede endnu

over den hemmelighedsfulde Fieldkloft. Ikke en Lyd steg op derfra, ikke en menneskelig Skikkelse blev seet i Nærheden deraf, ikke et Tegn paa en fiendtlig Storm eller paa en venskabelig Tilbagekomst kunde opdages. I den Retning var Alt begravet i Taushed, som om Fieldkloften havde slugt sine Besøgere ligesom en Grav.

Tredie Kapitel.

Til at pryde min Bog har Naturen bestemt
Disse Menneskeslægtens straalende Navne,
Der drømmende komme giennem Verden saa nemt;
Der for Ret sværme ei, og for Uret dog Lidenskab savne.
Young.

Hr. Woods's Forsvinden medførte i Begyndelsen ikke nogen Ubehagelighed. En Time forløb, førend Kaptainen anssaae det for nødvendigt at berette sin Familie det Forefaldne, hvorpaa en almindelig Skræk overvældede Damerne. Selv Maud havde haabet, at de Vilde vilde respektere Præstens hellige Stand, skiøndt hun ikke vidste hvorfor, og her var nu en af de fornemste Grunde, hvorpaa hun støttede sit Haab med Hensyn til Robert Willoughby, gledet bort under hendes Fødder.

„Hvad kunne vi gjøre, Willoughby?“ spurgte den ømme Moder næsten fortvivlet. „Jeg vil selv gaae for at søge min Søn, de ville agte mig, en Qvinde, en Moder.“

„Du kjender Lidet til den Fiende, vi have at bestille med, Wilhelmine! ellers vilde saa rask en Tanke ikke være opstaaet hos Dig. Vi ville ikke overile os, nogle faa Timer ville bringe en Forandring, som kan lede os. Een Ting har jeg lært af Woods Udebliven. Indianerne kunne ikke være langt borte, og han maa være hos dem eller i deres Magt; ellers vilde han være vendt tilbage, efter at have besøgt Møllerne og Husene nedenfor Klippen.“

Dette syntes sandsynligt, og Alle følte, at det var en Trøst at indbilde sig, at deres Venner endnu vare i Nærheden af dem, og ikke vandrede igiennem Ørkenen som Fanger.

„Jeg føler mindre Bekymring end I Andre,“ bemærkede Beulah paa sin rolige Maade. „Hvis Robert er falden i Hænderne paa en amerikansk Skare, kan Evert Beekmans Svoger ikke være udsat for meget Ondt; hos brittiske Vilde vil han kunne skaffe sig Agtelse for sin egen Skyld, saasnart han kan gjøre sig kiendt.“

„Jeg har tænkt paa Alt dette, mit Barn!“ svarede Faderen tankefuld, „og der er Noget deri. Det vil dog være vanskeligt for Robert at bevise sin virkelige Charakteer under nærværende Omstændigheder. Og om der endogsaa var en Hvid iblandt dem, som kunde læse, saa har han intet Papiir hos sig til at understøtte sine Ord.“

„Men han lovede mig helligt at bruge Everts Navn, hvis han nogensinde skulde falde i Amerikanernes Hænder," bemærkede Beulah igien meget alvorlig, „og Evert har saa ofte sagt, at min Broder aldrig kunde være hans Fjende."

„Gud hiælpe os Alle, kiære Barn!" svarede Kaptainen og kyssede sin Datter. „Det er isandhed en grusom Krig, naar man behøver saadanne Midler til sin Beskyttelse. Vi ville imidlertid forsøge paa at være muntre, thi vi vide endnu Intet, der med Grund kan forurolige os. Alt kan endnu blive rigtigt før Solen gaaer ned."

Kaptainen betragtede sin Familie og forsøgte at smile, men han mødte ikke nogen tilsvarende Straale af Glæde paa noget Ansigt, heller ikke vare hans egne Anstrængelser meget heldige. Hans Kone var bekiendt for kun at være ulykkelig, naar Nogen, som hun elskede, var i Fare. Hun levede aldeles ikke for sig selv, men kun for sin Mand, sine Børn og sine Venner; der existerede ikke en mindre egennyttig Qvinde, eller som mere opoffrede sig for dem, hun elskede. Og nu Beulah med al sin Tillid til Everts Navn og med de dybe Følelser, som vare vaagnede hos hende som Ægtefælle og Moder — hun elskede dog sin Broder ligesaa omt som forhen.

Hvad Maud angik, da blev den Angst, hun følte, forsøget ved hendes Anstrængelser for ikke at lade den bryde ud, hvorved hendes Hemmelighed kunde blive forraadt; og hendes Ansigtstræk antoge et Udtryk af mork Fasthed, der

i Forening med hendes Skiønhed, gav dem en Storhed, som hendes Fader aldrig før havde seet paa hendes straalende Ansigt.

„Dette Barn lider mere for Roberts Skyld end nogen af os Andre," bemærke Kaptainen, idet han drog sin Yndling til sig, satte hende omt paa sit Knæ, og trykkede hende til sit Bryst. „Hun har endnu ingen Ægtefælle, der deler hendes Hjerte; al hendes Kiærlighed concentrerer sig i hendes Broder."

Det Blik, som Beulah kastede paa sin Fader, var ikke bebreidende, det var et Udtryk, hun aldrig vilde have tilladt sig imod ham; men Smerte og Krænkelse aabenbarede sig saa tydeligt deri, at det gav Moderen Anledning til at tage hende i sine Arme.

„Hugo! Du er uretfærdig imod Beulah," sagde den ængstelige Moder; „Intet kan bevæge denne kiære Pige til at forglemme sine Følelser for os."

Kaptainens øieblikkelige Forklaring og kiærlighedsfulde Kys bragte atter et Smiil tilbage paa Beulahs Ansigt, skiønt det skinnede igiennem Taarer. Alt dette blev dog strax forglemt; thi den Ene forstod den Anden, og Maud benyttede sig af denne Scene til at smutte ud af Værelset. Denne Flugt afbrød Samtalen, og efter at Kaptainen havde opmuntret sin Kone og Datter til at foregaae det ovrige qvindelige Personale med et Exempel paa Sielsstyrke, forlod han Huset, for at varetage sine Pligter iblandt Mandskabet.

Joels Fraværelse kastede en Skygge af Tvivl over de

Misfornøiedes Gemytter. Disse sidste vare forholdsviis talrige, thi de indbefattede de fleste af de indfødte Amerikanere paa Hyttehøien med Undtagelse af de Sorte og Joyce. Strides havde seet sig istand til lettere at opnaae sine Hensigter hos sine egne Landsmænd ved at indvirke saavel paa deres gode Egenskaber som paa deres slette. Mange af disse Mænd — ja endogsaa de fleste af dem — meente det ærligt; men deres Tilbøielighed for deres Fædrelands Sag blottede dem for Angreb, imod hvilke Mike og Jamie Allen vare følesløse. For det Første var Kaptain Willoughby en Engelskmand; for det Andet var han en gammel kongelig Officeer, og han havde en eneste Søn, der aabenlyst førte Vaaben imod Amerikas Uafhængighed. Det er let at indsee, hvorledes en Demagog lig Joel, der hos sine Kammerater fandt villig Gehør, kunde benytte saadanne Omstændigheder til sin egen specielle Fordeel.

Ikke destomindre havde han Vanskeligheder at kiæmpe med. Skiøndt det var sandt, at Pastor Woods endnu stedse holdt paa at bede for Kongen, var det bekiendt, at Kaptainen loe ad ham paa Grund af hans Ærbødighed for Cæsar; rigtignok var Robert Willoughby Major i den kongelige Armee; men Evert Beekmann var Oberst iblandt Amerikanerne; Godsherren var rigtignok født i England, men hans Kone og Børn vare fødte i Amerika, og man havde ofte hørt ham yttre sin Overbeviisning om Rigtigheden af

det Meste af det, hvorfor Amerikanerne kiæmpede — thi Alt vilde den værdige Kaptain endnu ikke indrømme dem.

Dernæst nærede de Fleste af Amerikanerne i Hytten ingen af Joels og Møllerens egennyttige og sneverhiertede Anskuelser, de ønskede i det Hele taget at handle rigtigt, og skiøndt underkastede visse Fordomme, der isærdeleshed udsatte dem for at føres bag Lyset af en Demagog, gave de ogsaa mange bedre Følelser Indpas, og vare ikke tilbøielige til at giøre sig skyldige i nogen aabenbar Uretfærdighed.

Den fuldkomne Redelighed, hvormed de vare blevne behandlede, havde ogsaa sin Indflydelse, ei heller glemte man Mrs. Willoughbys sædvanlige Venlighed imod deres Koner og Børn, eller Beulahs Blidhed, eller Mauds Skiønhed, Aand og ædle Følelser. Kort: da Kaptainen gik ud for at mønstre sine Folk, der nu alle vare forsamlede og under Vaaben indenfor Palisaderne, traf han snarere paa en vaklende, end paa en bestemt misfornøiet eller oprørsk Skare.

„Giv Agt!“ raabte Joyce, da Kaptainen traadte hen for Fronten af en Linie, som indeholdt Mænd af forskiellig Farve Figur, Alder, Klædedragt og Physiognomie, fra forskiellige Lande og med forskiellige Sæder, der paa en Maade repræsenterede hele Koloniens Befolkning paa den Tid; „giv Agt! præsenteer Gevær!“

Kaptainen tog høflig sin Hat af for at giengiælde

denne Hilsen, skiøndt han ikke kunde undlade at smile ad den Slagorden, som hans Dine mødte.

Enhver af Hollænderne holdt deres Gevær paa en Maade, der svarede til deres egen Fløimand, medens Mike havde opfundet en „Bevægelse," som enhver Anden end han selv vilde være i Forlegenhed med at giøre Regnskab for. Kolben af Geværet var rettet imod Kaptainen, aldeles i en lige Linie, medens Løbet laae paa hans Skulder. Da Manden fra Grevskabet Leitrim strakte sine Arme saa langt ud som muligt, indbildte han sig, at han giorde sine Sager bedre end Folk i Almindelighed. Jamie havde rigtige Begreber om en lodret Linie, da han saa ofte havde betient sig af Vaterpasset, skiøndt ogsaa han giorde sig skyldig i et lille Misgreb, idet han presenterede Gevær med Laasen udad. Hvad Yankeerne angik, da vare de temmelig nøiagtige i enhver Ting, undtagen med Hensyn til Takt og ret Linie: den Ene satte sit Gevær ned efter den Anden, omtrent paa samme Maade som de pleiede at følge deres Ledere i Meningsanliggender. Negrene kunne ikke beskrives. Det kunde heller ikke ansees for paafaldende, at det Hele mislykkedes, da Enhver af dem stak Hovedet frem for at see, hvorledes Bevægelserne toge sig ud, hvilket forhindrede Enhver især fra at have den fornødne Opmærksomhed for sine egne Pligter.

Sergeanten var saa fornuftig at indsee, at Folkene ved Øvelserne ikke havde bragt det til Fuldkommenhed, og saa-

snart som det var muligt, lod han dem derfor igien tage Gevær paa Skulder. Dette lykkedes ham fuldkomment med Undtagelse af, at netop Halvdelen lagde Geværet paa høire Skulder, den anden Halvdeel paa venstre.

„Det vil gaae bedre, Deres Herlighed! naar vi blive noget mere øvede," sagde Joyce undskyldende. „Korporal Strides har temmelig godt Begreb om Exercitsen, og han pleier at være vor Fløimand. Naar han kommer tilbage, vil det gaae bedre."

„Naar han kommer tilbage, Sergeant! Kan Du eller nogen anden Mand fortælle mig, naar dette vil skee?"

„Ja, Deres Herlighed!" svarede Mike saa ivrig som en Dreng. „Jeg kiender en Mand, der kan fortælle Dem det."

„Du! Hvad kan Du vide, som ikke er os Alle bekiendt, min gode Mike?"

„Jeg veed hvad jeg seer, og dersom Mr. Strides ikke er dernede, saa kiender jeg ham ikke."

Joel kom ganske rigtig tilsyne ved Porten, da Mike sluttede sin Tale. Hvorledes han var kommen der, vidste Ingen, thi man havde nøie holdt Udkig i Retning af Møllen, og dog stod nu her Opsynsmanden og forlangte at indlades, som om han var falden ned fra Skyerne.

Hans Bøn blev naturligviis ikke afslaaet, skiøndt den blev giort paa en meget uventet Maade, og Joel stod nu i mindre end et Minut foran sine gamle Kammerater ved Plougen og Hakken, om ikke hans Vaabenkammerater. Hans

Tilbagekomst blev forkyndt over Huset i en utrolig kort Tid ved Hiælp af Børnene, og alle Fruentimmerne kom ud fra Gaarden for at høre, hvad der var foregaaet, anførte af Mrs. Strides og hendes unge Barn.

„Har Du Noget at meddele mig privat, Strides?" spurgte Kaptainen, og vedligeholdt en tilsyneladende Koldblodighed, som han var langtfra at have, „eller kan Din Beretning blive giort her i Nærværelse af den hele Koloni?"

„Ganske som Kaptainen behager," svarede den snue Demagog, „skiøndt Folket ifølge mit Begreb har Ret til at kiende Alt i en Sag, som angaaer den almindelige Interesse."

„Giv Agt!" raabte Sergeanten, „med Pelotoner til Høire —"

„Det giøres ikke nødvendigt, Joyce!" afbrød Kaptainen ham, og vinkede med Haanden, „lad Folkene blive, hvor de ere. Du har havt Sammenkomst med vore Giæster derude, Strides?"

„Ja vist have vi, Kapitain Willoughby, og det er en fortvivlet Slags Giæster de! En styggere Samling af Mohawker og Onondagos har jeg aldrig før seet."

„Deres Udseende er mig aldeles ligegyldigt; hvad er Hensigten med deres Besøg?"

„Jeg mener høslige i deres Opførsel, og de fortjene Alt, hvad jeg siger om dem. Deres Ærinde er ifølge deres egen Tale at fængsle Kaptainen og hans Familie i Koloniernes Interesse."

Da Joel yttrede dette, kastede han et Blik langs med Linien af de Ansigter, som stode for ham, for at læse Virkningen af hvad han havde sagt. At det ikke blev spildt paa Nogle, var ligesaa sienspynligt, som at det blev spildt paa Andre. Kaptainen syntes det dog ikke at gisre Indtryk paa, og der spillede et vist vantro Smiil omkring hans Læber.

„Dette er altsaa ifølge Din Beretning det Diemed, i hvilket disse Mennesker ere komne til dette Sted," sagde han rolig.

„Ja, Herre, og et hæsligt Ærinde er det i saadanne Tider."

„Er der nogen befuldmægtiget Person iblandt dem, som paastaaer at have saadanne Rettigheder til at angribe Kolonien?"

„Der er een eller to hvide Mænd iblandt dem, hvis det er det Kaptainen mener; de paastaae at være formelig befuldmægtigede til at handle i Folkets Navn."

Ved enhver Allusion til Folket betragtede Joel bestandig sine specielle Tilhængere, for at lægge Mærke til den Virkning, Brugen af dette Ord frembragte. Ved den nærværende Leilighed vovede han endogsaa at vinke ad Mølleren.

„Hvis de handle ifølge høiere Befalinger, hvorfor holde de sig da saa langt borte? Jeg er ikke bekiendt som den Mand, der sætter mig op imod Lovene, saa at den, der er beklædt med deres Fuldmagt, behøver at frygte Modstand."

„Nu! jeg antager, at de betragte Sagen omtrent paa

følgende Maade. Der ere to Love virksomme for nærværende Tid, Kongens Lov og Folkets Lov. Jeg antager, at denne Skare kommer i Kraft af Folkets Lov, medens det er sandsynligt, at den Lov, Kaptainen mener, er Kongens Lov. Forskiellen er saa stor, at den Ene eller den Anden gaaer af med Seiren, eftersom Kongens Venner eller Folkets Venner ere stærkeste. Disse Folk sætte ikke ganske Lid til deres Lov, medens Kaptainen formodentlig antager det for det Sikkreste at have en Smule Tillid til sin."

„Og Alt dette blev sagt Dig, Strides, for at Du skulde gientage det for mig?"

„Ikke et Ord af det, det er Alt min egen Mening angaaende Sagen. Vi verlede kun faa Ord."

„Og nu," sagde Kaptainen, idet han lettede sit Bryst med et dybt Suk, „tor jeg vel spørge om Din Ledsager. Du har sandsynligviis forvisset Dig om, hvo han er?"

„Gud, Kaptain Willoughby! jeg blev ganske forvirret, da Sandheden saa pludselig overraskede mig. Jeg vilde aldrig i Verden eller udenfor Verden have kunnet kiende Majoren i denne Dragt. Men hans Gang ligner saameget Kaptainens, at jeg sagde til mig selv, da jeg fulgte efter ham: Hvem kan det dog være? og saa faldt Gangen mig i Tankerne, og jeg erindrede da den foregaaende Aften og den Fremmede, som var ude med Kaptainen, og hvorledes han opholdt sig i Værelset nærmest ved Bibliotheket og

saadant Noget; og da jeg saa kom til at see ham i Ansigtet, var det meget rigtig Majoren."

Joel løi dygtig i denne Forklaring; men han troede sig sikker, da der Ingen var, som kunde modsige ham?

„Nu har Du forklaret mig den Maade, hvorpaa Du gienkiendte min Søn, Strides, vedblev Kaptainen; jeg antager, at Du nu vil lade mig vide, hvad der er bleven af ham."

„Han er hos de Vilde. Da de ere komne saavidt, for at bemægtige sig Faderen, vilde det ikke være naturligt at lade Sønnen gaae fri, naar han saa at sige gik lige ind i Løvens Svælg."

„Og hvorledes kunne de Vilde vide, at han var min Søn? Kiendte de ham ogsaa paa Gangen?"

Dette Spørgsmaal kom Strides noget ubeleiligt, og han rødmede endogsaa en Smule. Han saae, at han var i en betænkelig Stilling, thi foruden Samvittighedens Røreise kiendte han tillige Kaptainen tilstrækkeligt til at vide, at han ikke var en Mand at spøge med, hvis hans Mistanke blev vakt. Han vidste, at han fortjente Galgen; og Joyce var den Mand, der vilde gjøre det af med ham i et Øieblik, hvis Kaptainen befalede det. Forræderen bævede over sin hele Krop ved denne Tanke.

„Ah! jeg er gaaet for rask frem i min Historie" sagde han hastig. „Det er maaskee det Bedste, at jeg fortæller Alt saaledes som det er gaaet til."

„Det vil være det simpleste og sikkreste. Forat der ikke skal skee nogen Afbrydelse, ville vi gaae ind i mit eget Værelse, hvorhen Joyce skal følge os, saasnart han har ladet Mændene gaae fra hinanden."

Dette skete, og inden et Par Minutter sad Kaptainen og Joel i Bibliotheksværelset, medens Joyce stod ærbødighedsfuld ved Siden af. Den gamle Soldat vilde aldrig tillade sig nogen Fortrolighed imod sine Foresatte.

Vi ville meddele Indholdet af Joels Beretning i vort eget Sprog, da vi foretrække det, saa mangelfuldt det end er, for Opsynsmandens, der paa en fortrinlig Maade aabenbarede hans listige, forræderiske og lave Tænkemaade.

Det synes saaledes, at Fanebærerne vare blevne venskabelig modtagne af Indianerne. De Mænd, imod hvilke de bleve førte paa Klipperne, vare Skarens Anførere, som behandlede dem med den tilbørlige Agtelse. Den pludselige Bevægelse blev forklaret som staaende i Sammenhæng med deres Maaltid, og Anførerne, ledsagede af Majoren og Strides, gik foran til Møllerens Huus. Her havde Majoren ved Hjælp af en hvid Mand til Tolk spurgt om Grunden til de Fremmedes Ankomst til Kolonien. Svaret var et aabent Forlangende om at overgive Hytten med Alt hvad den indeholdt til Kongressens Autoriteter. Majoren havde forsøgt at overbevise en hvid Mand, som erklærede, at han havde lovmæssig Fuldmagt til hvad han gjorde, om sin Faders fuldkommen neutrale Stilling, hvorpaa denne

Grund ifølge Joels Beretning til hans store Forbauselse blev modt med Angivelsen af Robert Willoughbys sande Charakteer og med det haanlige Spørgsmaal, om det var rimeligt at en Mand, som havde en Søn i den kongelige Armee og som havde holdt denne Søn skjult i sit eget Huus, vilde være ligegyldig for den kongelige Sags Lykke.

„De have der faaet en forunderlig snild Mand til Øvrighedsperson, kan jeg fortælle Dem," tilføiede Joel med Eftertryk, „og han gik ligesaa haardt ind paa Majoren som en Retslærd foran Skranken. Hvorledes han fandt det ud, at Majoren var i Høien, er noget forunderligt, eftersom Ingen af os vidste Noget af det; men man er nutildags i Besiddelse af overordentlige Midler."

„Og tilstod Major Willoughby sin sande Charakteer, da man beskyldte ham for at staae i Kongens Tjeneste."

„Javist gjorde han, og aldeles som en Mand af Ære. Han paastod, at hans eneste Ærinde herud var at see sin Familie, og at han havde i Sinde at vende tilbage til York saasnart han havde aflagt dette Besøg."

„Hvorledes modtog den Person, som Du omtaler, hans Oplysninger?"

„Nu! naar jeg skal tilstaae Sandheden, saa loe han deraf som en Skielm. Jeg troer ikke, at de lagde stor Vægt paa Noget af hvad Majoren fortalte dem. Jeg har aldrig seet Skabninger med saa vantroe Ansigter. Efterat de havde talt saalænge som de fandt for godt, befalede de at

Majoren skulde indesperres i et Spisekammer med en Soldat foran Døren til Skildvagt, hvorpaa de gave sig til at forhøre mig."

Joel vedblev derpaa sin Beretning — vel at mærke hans egen Beretning — om hvad der foregik imellem ham og de Fremmede. De havde noie udspurgt ham angaaende Høiens Forsvarsmidler, Garnisonens Styrke, dens Stemning, Antallet og Beskaffenheden af Vaabnene og Mængden af Ammunition.

„De kan forlade Dem paa, at jeg gav en god Beretning," vedblev Overopsynsmanden med en selvtilfreds Mine. „For det Første fortalte jeg dem, at Kaptainen havde en Lieutenant hos sig, som havde tjent under hele den franske Krig, derpaa angav jeg Antallet af Mændene til 51, da det var ligesaa let at sige dette som 30 eller 31. Hvad Vaabnene angaaer, saa fortalte jeg dem, at mere end Halvdelen af Geværene vare med dobbelt Løb; og at Kaptainen isærdeleshed havde et Gevær, der havde dræbt ni Vilde i een Fægtning."

„Der har Du taget meget feil Joel. Det er vel sandt, at en berømt Anfører engang faldt for dette Gevær, men selv dette er ikke en Gjenstand, der er værd at prale af."

„Nu! Den der fortalte mig det sagde, at To vare faldne for det, og jeg sagde strax ni, forat gjøre en god Historie endnu bedre. Ni Mand har en langt bedre Klang

ead to; og naar man først begynder at prale, maa man ikke tage det saa noie. Det forekom mig dog, at de bleve langt mere forvirrede, da jeg fortalte dem om Kanonen."

„Kanonen, Strides? Hvorfor vilde Du komme frem med saadan en Overdrivelse, som maa opklare sig, saasnart de rykke frem."

"Det ville vi faae at see, Kaptain, det ville vi faae at see. Kanoner kunne herlig dæmpe Indianernes Mod, og jeg tænkte derfor, at jeg vilde forsyne dem med en Serpundinger forat prøve deres Natur. De saae ud som Folk, der skulde henrettes, da jeg fortalte dem om Kanonen og de Bedrifter, den allerede havde udført."

"Og hvad var det for Bedrifter?"

"Jeg fortalte dem, at det var den selvsamme, som Kaptainen havde taget fra Franskmanden, hvorom vi Alle have hørt fortælle, og det var en fortvivlet Kanon, som Enhver veed, da den havde dræbt mere end hundrede Regulaire, førend Kaptainen lod fælde Bajonetterne og borttog den."

Dette var en meget listig Tale, eftersom den alluderede til den meest udmærkede Bedrift i Kaptain Willoughby's militære Liv, hvoraf han naturligviis ikke var lidet stolt. Enhver, der kjendte ham, havde hørt om dette Eventyr, og Joel var listig nok til at drage sig det til Nytte i sin Fortælling. Denne Fortælling tjente til i det Mindste for et Øieblik at berolige en vis, temmelig ubehagelig Mistanke, som begyndte at opstaae hos Kaptainen.

„Det var ikke nødvendigt, Strides, at fortælle Noget om denne Sag," bemærkede Kaptainen beskeden. „Den indtraf for længesiden, og maa vel allerede være forglemt. Desuden veed Du, at vi ikke have nogen Kanon, der kan understøtte vor Fortælling. Naar de faae Vished om at vi have villet føre dem bag Lyset i denne Henseende, vil Alt blive henført til den sande Grund, at vi have ønsket at skjule vor virkelige Svaghed for dem."

„Jeg beder Deres Herlighed om Forladelse, bemærkede Joyce; det forekommer mig, at Strides har handlet paa militær Maneer ved denne Leilighed. Det er overensstemmende med Krigskunsten, at den Beleirede paastaaer at være stærkere end han i Virkeligheden er, og selv Beleirerne vise undertiden et bedre Ansigt end de i Virkeligheden have. Militære Talangivelser gaae aldrig for at være saa paalidelige som Evangeliet, som Deres Herlighed vel veed, medmindre de blive angivne af en Uerfaren."

„Desuden, tilføiede Joel, vidste jeg hvad jeg sagde, da vi have en Kanon, der er færdig til at blive brugt, saasnart den kunde blive opstillet."

„Jeg troer jeg forstaaer Strides, Deres Herlighed! vedblev Sergeanten. Jeg har udhugget en „Brummebasse" som en Prydelse for Porten, i den Hensigt at sauge den midt over og sætte Stykkerne overkors over Indgangen, som Deres Herlighed ofte har seet i Garnisonerne, ligesom Messingziraterne paa Artilleristernes Huer. Denne Kanon er nu

færdig og malet, og jeg har i Sinde at kløve den og sætte den op i denne Uge. Jeg antager, at Joel har tænkt paa den."

„Sergeanten har Ret, den seer ud som en virkelig Kanon, ligesom den ene Katechismus ligner den anden. Mundingen er mere end en Fod bred, og seer ud til at kunne rumme en frygtelig Mængde Krudt."

„Men Kanonen er ikke paa sin Plads; og hvis den ogsaa var der, kunde den jo blot staae for et Syns Skyld," bemærkede Kaptainen.

„Stil kun Kanonen op, jeg svarer for, at ingen Indianer tør træde den imøde; den vil være ligesaa god som et Dusin Skildvagter. Hvad Opstillingen angaaer, saa tænkte jeg derpaa, førend jeg sagde en Stavelse derom. De nye Karrehjul i Gaarden ere ganske skikkede til at bære Kanonen, og Tømmermændene kunne i et Par Timer føie den bageste Deel til, og det saaledes, at ingen Indianer paa ti Alens Afstand skal kunne see Forskjel imellem denne og en virkelig Kanon."

„Det er indlysende, Deres Herlighed, sagde Joyce ærbødig, og det viser, at Korporal Strides — Joel holdt paa at han var Sergeant, men den virkelige Simon Pure gav ham aldrig nogen høiere Titel end Korporal — og det viser, at Korporal Strides forstaaer sig paa Krigen. Ved at opstille denne Kanon og bruge den med Klogskab — trække den tilbage i det rigtige Øieblik og vise den i

et andet — kan den være til stor Nytte saavel under en Beleiring som en Storm. Dersom Deres Herlighed vil undskylde mig min Frihed, vil jeg i al Ærbødighed bemærke, at det vilde være godt at stille Kanonen op paa dens Been og plante den ved Porten som en Mauer.'

Kaptainen tænkte et Øieblik derover, og lod derpaa Opsynsmanden fortsætte sin Fortælling. Resten af Joels Historie var snart fortalt. Han havde ifølge sin egen Beretning ført de Fremmede saa fuldkommen bag Lyset, idet han lod som om han slet ikke skjulte Noget, at de betragtede ham som en Slags Allieret, og ikke lode ham indesperre. Han blev rigtignok stillet under Opsigt, men dette skete saa skjødesløst, at han i det rette Øieblik var ilet ned over Kløften, i hvilken Retning man ikke havde ventet nogen Bevægelse, og saa fuldkommen skjult sig i Skovene, at enhver Forfølgelse vilde have været forgjeves, hvis man havde forsøgt nogen. Efterat have gjort en meget lang Omvei, som medtog flere Timer, gik han omkring hele Dalen, og naaede virkelig Hytten, beskyttet af Floden og Buskene, eller netop ad den samme Vei, ad hvilken han var gaaet med Mike, forat lede efter Maud Aftenen før Majorens Ankomst. Dette sidste Faktum havde Joel dog fine Grunde til at skiule.

"Du har ikke fortalt Noget om Woods, Strides," bemærkede Kaptainen, da Joel havde endt sin Fortælling.

„Hr. Woods! Jeg kan ikke fortælle Kaptainen Noget om ham, jeg antog han var her.“

Den Maade, hvorpaa Kapelanen havde forladt Hytten og var forsvunden i Kløften, blev nu forklaret for Opsynsmanden; men det var siensynligt, at denne havde forladt Mollen, og var vendt tilbage, førend Præsten udførte sit Foretagende.

Der laae et mørkt Udtryk i Joels Øine, da han hørte denne Efterretning, der vilde have vakt Uro hos Folk, som vare mere tilbøielige til Mistanke end de to gamle Soldater; men han var behændig nok til at skjule Alt, hvad han følte eller tænkte.

„Hvis Hr. Woods er gaaet til Indianerne i sin Messeskjorte,“ svarede Opsynsmanden, „er der ikke Noget at haabe for ham hvad Fangenskab angaaer. En af Beskyldningerne imod Kaptainen er den, at hans Kapelan ligesaa regelmæssig holder Bønner for Kongen, som han gjørde da det stemmede overeens med Lovene og den offentlige Mening.“

„Hørte Du dette, da Du blev forhørt af den omtalte Øvrighedsperson?“ spurgte Kaptainen.

„Omtrent dette og noget Mere angaaende det samme Punkt. Denne Mand klagede over en Geistlig, som beder for Kongen og den kongelige Familie, naar Landet fører Krig imod dem.“

„I denne Henseende adlyder den høiærværdige Hr. Woods kun Ordre,“ sagde Sergeanten.

„Men de paastaae det Modsatte. De foregive, at der nu er udgivet Befalinger at Ingen maa bede for den kongelige Familie.“

„Ah! maaskee Befalinger fra Øvrighedspersonerne; men Woods er Præst, og hans Overordnede ere i Kirken, og fra dem maae de Befalinger udgaae, som han adlyder.“

„Jeg tør sige, Deres Herlighed, at hvis Erkebispen af Canterbury eller den Øverstcommanderende i Kirken, hvem han nu er, vilde udstede en almindelig Befaling til alle Præster, at de ikke maatte bede for Kong Georg vilde den høiærværdige Hr. Woods ikke betænke sig paa at adlyde. Men det er en anden Sag, naar en Fredsdommer paatager sig at spille Fløimand for Kirken. det er ligesom naar en Søkaptain tager sig for at lade et Regiment manoeuvrere.“

„Stakkels Woods!“ udbrød Kaptainen „Havde han fulgt mit Raad, vilde han have ladet disse Bønner fare, og det vilde været bedst for os Begge. Men han er af Din Mening Sergeant, og tænker at en Lægmand ikke kan have nogen Magt over en Geistlig.“

„Og er dette ikke rigtigt, Deres Herlighed? Tænk hvilket Virvar Officererne af Landmilitsen vilde afstedkomme, hvis de paatoge dem at befatte sig med et regulairt Korps. Nogle af vore største Forlegenheder i den sidste Krig kom deraf, at saadanne ubehændige Folk paatoge sig at styre Maskiner, som de intet rigtig Begreb havde om. Hvad det angaaer at bede, Deres Herlighed, saa bryder jeg mig ikke

om hvem jeg beder for, saalænge det Hele er fastsat i de almindelige Befalinger, som komme fra det rigtige Hovedqvarteer, og det forekommer mig, at Hr. Woods bør dømmes efter samme Regel."

Da Kaptainen ikke ansaae det for nødvendigt at forlænge denne Samtale, lod han dem gaae. Han opsøgte derpaa sin Kone, forat gjøre hende bekjendt med Sagernes virkelige Stilling. Dette var en smertelig Pligt, skjøndt Mrs. Willoughby og hendes Døttre hørte Sandheden med mindre Bekymring, end Husbonden og Faderen havde ventet. De havde lidt saameget ved Uvisheden, at de nu følte sig lettede ved at erfare Sandheden. Moderen troede ikke, at Kolonicns Autoriteter vilde tilføie hendes Søn noget Ondt, som hun indbildte sig Alle i en vis Grad maatte elske, saaledes som hun elskede ham. Beulah tænkte paa sin egen Ægtefælle som Roberts Beskytter, medens Maud sammenligningsviis ansaae det for en Lykke at vide, at han var i Behold og endnu i Nærheden af hende.

Da denne ubehagelige Pligt var opfyldt, begyndte Kaptainen alvorlig at tænke paa sine militære Pligter; efter nogen Betragtning og efterat have hørt paa nogle flere Forslag fra Joyce, samtykkede han i at lade "Brummebassen" blive sat paa Hiul. Tømmermændene bleve øieblikkelig satte i Arbeide forat fuldføre dette Arbeide, som Sergeanten frivillig paatog sig at føre Overopsynet med.

Hvad Joel angik, saa tilbragte han den største Deel

af Formiddagen med sin Kone, Børn og Møllereu; Eftermiddagen kom, og det blev snart Aften førend han, som han før pleiede, lod sig see iblandt Folkene i Kolonien.

Imidlertid var Taushed udbredt over hele Naturen udenfor Palissaderne. Solen kastede sine skraae Straaler over den venlige Scene ligesom paa en Helligdag i Skovene, men intet Menneske blev nogetsteds seet. Ikke en fiendtlig Indianer eller Hvid viste sig, og Kaptainen begyndte at formode, at Skaren tilfreds med deres Fangst havde begyndt at vende tilbage til Floden, og opsat at tage ham selv til Fange til en anden Leilighed.

Henimod Aften blev han i den Grad bestyrket i denne Mening, at han var beskiæftiget med at skrive til nogle indflydelsesrige Venner i Albany og ved Mohawkfloden om at anvende deres personlige Indflydelse til Gunst for hans Søn, da Sergeanten omtrent Klokken ni, den Time da han havde faaet Befaling til at lade Vagten trække op for den første Halvdeel af Natten, viste sig i Døren for at aflægge en vigtig Beretning.

„Hvad nu, Joyce?“ spurgte Kaptainen; „ere Nogle af dine Folk sovnige og foregive Sygdom?“

„Endnu værre, Deres Herlighed, frygter jeg,“ var Svaret; „af de ti Mænd, som Deres Herlighed befalede mig at føre paa Vagt, savnes fire. Jeg betragter dem som Overløbere.“

„Overløbere! Det er i Sandhed alvorligt. Giv

Signal til en almindelig Mønstring. Folkene kunne ikke være gaaede tilsengs, vi ville undersøge dette."

Da Joyce ansaae det for en Samvittighedssag at adlyde Ordre, blev denne Befaling øieblikkelig udført. Fem Minutter efter kom der et Sendebud, forat anmode Kaptainen om at møde i Gaarden, hvor hele Garnisonen stod under Vaaben. Sergeanten stod foran den lille Skare med en Lygte, og havde Listen paa Folkene i Haanden. Det første Blik underrettede Kaptainen om, at hans Kræfter vare blevne betydelig reducerede, og han førte Sergeanten til Side, for at høre hans Beretning.

"Hvad er Resultatet af dine Undersøgelser, Joyce?" spurgte han med mere Bekymring, end han havde ønsket aabenlyst at forraade.

"Vi have mistet de halve Folk, Herre. Møllereu, de Fleste af Yankeerne og to af Hollænderne ere ikke tilstede, heller ikke findes Nogen af dem i deres Qvarterer. De maae enten være gaaede over til Fienden, Kaptain Willoughby, eller, misfornøiede med Sagernes Stilling, have taget deres Tilflugt til Skovene."

"Og forladt deres Koner og Børn, Sergeant? det vilde Mænd neppe gjøre."

"Deres Koner og Børn have ogsaa forladt Øien. Der findes ikke en Stump i Hytten, som tilhører Nogen af disse Overløbere."

Fierde Kapitel.

Hver Velstmand, der Din Død har hørt,
Har Skræk og Frygt til Bolingbroke ført.
Richard II.

Dette var en foruroligende Efterretning at modtage netop ved Nattens Frembrud og under de øvrige mislige Omstændigheder. Med Hensyn til de Folk, som endnu vare blevne tilbage, anfaae Kaptain Willoughby det for fornuftigt at anstille en Undersøgelse om deres Charakteer og Navn, forat forvisse sig om, paa hvilken Grund han stod, og overeensstemmende dermed at indrette sin Fremgangsmaade.

Saasnart han derfor kunde faae Sergeanten saalangt bort fra den lille Slagorden, at han var vis paa ikke at blive hørt, gjorde han ham dette Spørgsmaal.

„Vi have tilbage Michael O'Hearn, Jamie Allen, de to Tømmermænd, de tre Hollændere, som sidst kom til Kolonien og de to unge Folk, som Strides fæstede i Begyndelsen af Aaret," var Svaret. „Det udgjør netop femten Mand, naar jeg regner Deres Herlighed og mig selv med. Det skulde jeg tro er nok til at forsvare Huset i Tilfælde af en Storm, skjøndt jeg er bange for, at vi maae lade Alt hvad der hedder Udenværker i Stikken."

„Disse ere i det Hele taget de Bedste af vore Folk," svarede Kaptainen, „jeg mener de meest paalidelige. Jeg

mener, at vi ligesaa godt kunne stole paa Mike, Jamie og de Sorte som paa os selv. Ogsaa Joel er en dygtig Mand, hvis han blot vil gjøre sin Pligt, naar han kommer i Ilden."

„Korporal Strides er rigtignok en Soldat, der endnu ikke har staaet sin Prøve, Deres Herlighed, skjøndt Rekruter ogsaa undertiden gjøre Underværker. Jeg maa naturligviis nu reducere Vagten til det Halve af dens forrige Styrke, da Folkene maae have nogen Søvn."

„Vi maa tildeels forlade os paa Din og min Aarvaagenhed inat, Joyce. Du skal tage Vagten indtil Et, og jeg vil løse Dig af for den øvrige Deel af Natten. Jeg vil tale til Folkene, førend Du sender dem bort. Et opmuntrende Ord netop i dette Øieblik vil være os ligesaa nyttig som en heel Peloton."

Sergeanten var sjelden af anden Mening end hans kommanderende Officeer, og Planen blev øieblikkelig udført. Lampen blev stillet saaledes, at Kaptainen kunde see de forskjellige Ansigter, som stode i Rækken foran ham og han begyndte:

„Mine Venner," sagde han, „det synes at Nogle af vore Folk ere blevne grebne af en panisk Skræk, og have forladt os. Disse vildfarende Folk ere ikke alene selv flygtede bort, men de have ogsaa formaaet deres Koner og Børn til at følge dem. En Smule Eftertanke vil vise Eder, til hvilken Elendighed denne uoverlagte Flugt maa føre

dem. Da vi ere 50 Mile fra enhver større Koloni og mere end 30 fra enhver Hytte med Undtagelse af Jægernes Hytter, ville flere Dage medgaae, inden de kunne naae et Tilflugtssted, selv om det lykkedes dem at undgaae den vilde Fjende, som vi vide strøifer omkring i Skovene. Qvinderne og Børnene ville ikke besidde tilstrækkelig Kunst til at skjule deres Spor, eller tilstrækkelig Kraft til i mange Timer at udholde Hunger og Trætbed. Gud tilgive dem, hvad de have gjort, og lede dem igjennem de Farer og Lidelser, som true dem! Hvad os angaaer, da maa vi beslutte os til enten ganske at opfylde vor Pligt, eller efter Overeenskomst at trække os tilbage. Hvis der er Nogen iblandt Eder, som frygter for Følgerne af at staae under Vaaben og forsvare dette Hus, saa lad ham aabenlyst tilstaae det; han skal have Tilladelse til at reise bort med Alt hvad der tilhøre ham, og medtage Næringsmidler og Forsvarsmidler. Jeg ønsker ikke, at Nogen skal blive tilbage hos mig og Mine, der ikke gjør det med en god Villie. Natten er nu mørk, og ved at forlade Hytten i god Tid, kan han vinde et saadant Forsprung for enhver Forfølger, at han for Morgen kan være i forholdsmæssig Sikkerhed. Hvis der er nogen saadan Mand her, saa lad ham sige det ærlig og uden Frygt. Porten skal blive aabnet for ham."

Kaptainen standsede, men ikke een eneste Sjæl svarede: en almindelig Følelse af Troskab syntes at binde Enhver af Tilhørerne til hans Pligt. Negrenes sorte

Dine rullede langs med den korte Linie forat see, hvo der først vilde forlade sin Herre, og deres fornoiede Griin forraadte den Glæde, de følte ved at see Virkningen af Opfordringen. Mike's Følelser vare altfor stærke til at han skulde kunne tie, og han gav sine Følelser frit Løb.

„Ok! Ok!" mumlede Manden fra Grevskabet Leitim; „jeg ønsker Deserteurerne en lykkelig Reise. De ere det og mange gode Mile maae de reise igjennem Skovene med deres egen Samvittighed for Øine, der plager dem forat vende tilbage ligesom saamange Tyve, som de ere, enhver Moders Søn af dem, Koner og Alle. Jeg vilde aldrig gjøre det, nei! ikke om mit Hoved blev skalperet lige ned til mine Fodsaaler, og en Injin passede paa enhver Tomme, forat sye en Sommerdragt af mit Skind. Tale om Religion iblandt saadanne Kreaturer! Hvad? der er ikke saamegen Moral i Nogen af dem, at han kan komme igjennem den korteste Bøn, som Herren tillader en Christen at bede, Djævelen brænde dem! siger jeg, og det er mit venskabeligste Ønske for dem."

Kaptainen ventede taalmodig paa, at denne Monolog skulde faae en Ende; derpaa lod han Folkene gaae, efter endnu at have sagt dem nogle opmuntrende Ord, og takket dem for den Troskab, de havde viist. Imidlertid var det bleven mørkt, og Gaarden var endnu mere dunkel paa Grund af den Skygge, som Bygningerne kastede, end en aaben Plads vilde have været.

Da Kaptainen vendte sig til Siden, forat give Joyce sine sidste Befalinger, opdagede han ved Skinnet af den Lampe, som denne holdt, en Skikkelse, der stod i en ubetydelig Afstand, og kun ganske dunkelt skimtedes, da den holdt sig i Nærheden af Muren.

Det var klart, at det var en Mand, og da man maatte antage, at alle de vaabendygtige Mænd med Undtagelse af een eneste Skildvagt udenfor Gaarden, vare i den Skare, som endnu ikke var gaaet fra hinanden, indsaae begge de gamle Soldater i samme Øieblik Nødvendigheden af at forvisse sig om denne uventede Gjæsts Charakteer. Joyce hævede Lampen, da de rolig gik hen imod den ubevægelige Skikkelse, og dens Skin faldt skraat ned paa et Par vilde, mørktflammende Øine og en Indianers røde Ansigt."

„Nick!" udbrød Kaptainen; „er det Dig? Hvad har bragt Dig herhen igjen, og hvorledes er Du kommen igjennem Palissaderne? Kommer Du som en Ven forat hjælpe os eller som en Fjende?"

„Altfor mange Spørgsmaal, Kaptain, altfor meget ligne Squaw; spørge Alt paa engang. Gaa til Vogstue; Nick følge; fortælle Alt, han faaet at sige."

Kaptainen hviskede til Sergeanten, at han skulde undersøge om Vagten udenfor var aarvaagen; han gik foran ind i Bibliotheket, hvor han, som han ventede, fandt sin Kone og sine Døttre ængstelig ventende paa ham.

„O Hugo! jeg haaber, at det er ikke saa slemt, som vi frygtede!“ udbrød Moderen, da Kaptainen traadte ind i Værelset, ledsaget af Tuscaroraen; „vore Folk kunne ikke være saa hjerteløse at forlade os i et saadant Øieblik!“

Kaptainen kyssede sin Kone, sagde et Par opmuntrende Ord til hende, og pegede paa Indianeren. „Nick!“ udbrød alle tre Damer paa eengang, skjøndt Tonen i deres Stemme angav meget forskjellige Følelser, ved det uventede Syn af deres gamle Bekjendt. Mrs. Willoughbys Udbrud var ikke uden Glæde, thi hun ansaae Manden for sin Ven; Beulah's var fuldt af Bekymring, da lille Evert og vilde Blodbad pludselig krydsede den unge Moders kjærlighedsfulde Tanker, medens Maud's Tone havde meget af denne alvorlige Fasthed, af hvilken hun søgte at øse Kraft i en saadan frygtelig Prøvelsesstund.

„Ja Nick — frække Nick!“ gjentog Indianeren med sin dybe Stemme. „Gammel Ven, De ikke glad ved at see ham?“

„Det vil beroe paa Dit Ærinde,“ faldt Kaptainen ham i Talen. „Hører Du til den Skare, der nu ligger ved Mollen? — Men stop! hvorledes kom Du indenfor Palissaderne? svar mig først paa det.“

„Komme ind. Træ ikke godt til at standse Injin. Kan ikke gjøre det med Grene, hvorledes gjøre det uden. Behøves mange Geværer og mange Soldater til at gjøre

det. Dette ikke Garnison til at gjøre Nick bange, Kaptain. Altid fortælle ham, for mange Huller til at være fast."

"Dette er ikke Svar paa mit Spørgsmaal, Krabat. Paa hvilken Maade kom Du igjennem Palisaderne?"

"Paa hvilken Maade? Paa indianst Maade. Komme som Kat, springe som Hjort, snige mig igjennem som Slange. Nick stor Tuscarora-Høvding! ved vel, hvorledes Krigen gaaer, naar han graver Stridsøxen op."

"Og Nick har været længe nok i Garnisonen, og burde vide hvad Brug jeg kan gjøre af hans Ryg. Du maa erindre Tuscarora, at jeg har pidsket Dig mere end engang i mit Liv?" Dette blev sagt truende og maaskee med mere Heftighed, end Klogskab tilraadede. Tilhørerne studsede ved disse Ord, som om en pludselig og en ny Fare viste sig for deres Øine, og de ængstelige Blik, Kaptainen modte, viste ham, at han var gaaet for vidt.

Hvad Nick selv angik, da var den sig sammentrækkende Tordenskye ikke mørkere, end hans Ansigt blev ved de Ord, han hørte. Paa den moralske Kamp i hans Indre syntes det som om ethvert daværende Slag, han havde faaet, i dette Øieblik paany piinte hans Kjød, og fremkaldte en stærk Følelse af Vanære.

Kaptain Willoughby forbausedes over den Virkning, han havde frembragt, men det var for silde at høie af, og han ventede med rolig Værdighed, indtil Indianeren havde gjennemkjæmpet sin indre Kamp. Det varede mere

end et Minut, inden Nick gav noget Svar. Gradviis, men meget langsomt, forandredes Udtrykket i hans Ansigt. Tilsidst antog det et saa stivt Udtryk, som kun lang og streng Vane kunde give et menneskeligt Ansigt, og det blev ligesaa ubevægeligt som Marmor. Nu først fandt han det Sprog, han manglede.

„Hør!“ sagde Indianeren alvorlig; „Kaptainen gammel Mand. Faaet et Hoved lig Snee paa Klippen. Han tapper Soldat, men han ikke faae Viisdom nok for graae Haar. Hvorfor han lægge raa Haand paa Sted, hvor Pidsken har slaaet? Viis Mand aldrig gjøre det. Sidste Vinter han kold; Ild mangle til at gjøre ham varm. Megen Jis, megen Storm, megen Snee. Verden synes slet — skabt blot for Bjørn og Slange, som skjuler sig i Klippen. Vel. Vinter gaaet bort; Storm gaaet bort. Sommer kommer i dens Sted. Enhver Ting god, enhver Ting venlig. Hvorfor tænke paa Vinter, naar Sommer er kommen, og har jaget den bort med venlig Himmel?“

„Forat forebygge dens Tilbagekomst. Den, der aldrig tænker paa de onde Dage i sin Lykke, vil finde, at han har forglemt ikke blot en Pligt, men en Klogskabslære.“

„Han ikke viis,“ sagde Nick mørk. „Kaptain hvid Høvding. Han havde Garnison; havde Soldater, havde Gevær. Vel! han pidske Krigers Ryg; faae Blod til at komme. Det slemt nok. Værre dog at lægge Finger paa gammelt Saar, og lade Smerte og Skam komme tilbage igjen.“

„Maaskee det vilde have været mere høimodigt, Nick, ikke at have sagt Noget derom; men Du seer, i hvilken Stilling jeg befinder mig. En Fiende udenfor, mine Folk desertere; der holdes slet Udkig, og man finder Vei ind i selve Gaarden, uden at jeg veed paa hvilken Maade."

„Nick fortælle Kaptainen om Maade. Hvis røde Mand udenfor, skyde dem; hvis Besætning løbe bort, pidske Besætning; naar de ikke vide det, saa lære; men pidsk ikke gammelt Saar!"

„Godt, godt! lad os ikke tale Mere derom, Nick. Her er en Dollar, som Du kan skaffe Dig Rum for, og vi ville tale om andre Ting."

Nick lagde ikke Mærke til Pengene, skjøndt de i nogen Tid bleve holdt for hans Øine, for at friste ham. Da han saae, at Tuscaroraen nu handlede som Krieger og Høvding, hvilket Nick vel ved Leilighed gjorde og gjorde godt, stak han Gaven igjen til sig, og rettede sin Fremgangsmaade derefter.

„Jalfald har jeg Ret til at gjøre Fordring paa at faae at vide for det Første: hvorledes Du er kommen igiennem Palisaderne, og for det Andet: hvilket Ærinde der har bragt Dig hertil om Natten og saa pludselig."

„Spørg Nick, Kaptain. Alt han Ret til at spørge; men rør ikke gammelt Saar. Hvorledes jeg komme over Palisade! Hvor Deres Skildvagt til at standse Injin? Een ved Porten; vel, ingen rundt omkring den øvrige Plads.

Komme ind, op her, dernede, histovre. Ti, tyve tre Steder, antage ham Træ? Klattre over ham. Antage ham Palissade? Ogsaa klattre over ham. Hvad hjælpe det: Soldat udenfor ved Porten, naar Nick kommer over ved den anden Ende; Kommer ind i Gaarden ogsaa naar han ønsker det. Halv Port, halv ikke Port. Saa let, skamme sig ved at prale deraf, Kaptainen engang Nick's Ven — gik paa samme Krigsvei; det i gamle Dage. Begge Krigere, Begge gik imod fransk Garnison. Vel! Hvo krob ind lige ved Kanon, aabnede Port, førte blege Ansigter ind. Stor Tuscarora gjøre det; ikke pidske da, ikke tale om gammelt Saar i Aften."

"Alt dette er meget sandt, Wyandotté!" Dette var Nick's stolteste Tilnavn, og et vildt, men ubetydeligt Smil gik over hans Ansigt, da han atter hørte det i den Mands Mund, som havde kjendt ham, da dets Lyd var Fiendens Skræk. „Alt dette var meget sandt, Wyandotté. Jeg har altid agtet Dig derfor. Dengang var Du driftig som en Løve og listig som en Ræv. Du erhvervede Dig megen Ære ved denne Bedrift."

„Ikke gammelt Saar deri," udbrød Nick saa pludseligt, at Mrs. Willoughby følte sit Hjerte grebet af Angst. „Ikke kalde Nick Hund den Nat, han ganske Kriger dengang — ganske Ansigt ikke Ryg."

"Jeg har sagt, at Du blev hædret for din Opførsel

Nick og betalt for den. Lad mig nu faae at vide, hvad der har bragt Dig herhen iaften og hvorfra Du kommer."

Atter opstod der en Pause. Indianerens Ansigt blev efterhaanden mindre og mindre vildt indtil dets ondskabsfulde og hevngierrige Udtryk tabte sig, idet menneskelige Følelser af en blidere Natur fik Overhaand.

„Squaw god," sagde han endogsaa venlig og rakte sin Haand ud imod Mrs. Willoughby. „Faaet Søn, elske ham som et lille Barn, Nick kommen før, to Gange før med Budskab fra hendes Søn."

„Min Søn, Wyandotté!" udbrød Moderen; „bringer Du mig nu Tidende fra min Søn."

„Ikke bringe Tidende — altfor svært. Indianer ikke holde af at bære Vægt; bringe Brev."

De tre Damer udstødte et Udraab paa eengang, og rakte med en uvilkaarlig Bevægelse Haanden ud, forat modtage Brevet. Nick tog Budskabet ud af en Fold i sin Klædning, og lagde det i Haanden paa Mrs. Willoughby med en rolig Ynde, som en Hofmand forgiæves vilde have søgt at efterligne.

Brevet var kort, og var bleven skrevet med Blyant paa et Blad, som var revet ud af en eller anden Bog med grovt Papiir. Haandskriften blev dog strax erkjendt for at være Roberts Willoughbys, skjøndt der var ingen Adresse eller Underskrift. Papiret indeholdt blot Følgende:

„Stol paa Eders Forsvarsmidler, ikke paa noget

Andet. Der ere mange Hvide, forklædte som Indianere, i denne Skare. Man har Mistanke om hvem jeg er, om jeg ikke allerede er kjendt. Man vil underhandle med Eder, men det er det Klogeste at holde sig fast. Hvis Nick er ærlig, vil han sige Eder mere; hvis han er troløs, vil dette Brev blive viist, selv hvis han overleverer det til Fienden, fastgjør den indre Port, og stol mere paa Huset selv end paa Palissaderne. Frygt ikke for mig, mit Liv kan ikke være i nogen Fare."

Dette Brev blev læst af Alle, Maud vendte sig om, forat skjule de Taarer, som faldt paa Papiret, da hun gjennemlæste det. Hun læste det sidst, og fik derved Leilighed til at beholde det; og kostbar for hendes Hierte var denne Gave i et saadant Øieblik, da næsten enhver af hendes Følelser sammentrængte sig i denne ene, Bekymringen for den Fangne.

„Man henviser os til Dig, Nick, angaaende de enkelte Omstændigheder," bemærkede Kaptainen; „jeg haaber, at Du ikke vil fortælle os Andet end Sandhed. En Løgn er uværdig en Krigers Mund."

„Nick løi ikke om Bæverdammen! har Kaptain ikke fundet den god, som Indianeren siger?"

„Deri handlede Du ærligt, det indrømmer jeg Dig. Har nogen Anden seet dette Brev, end vi, Du og den Person som skrev det?"

„Hvilket Spørgsmaal? Hvis Nick siger nei, Kaptain

tænke han lyver. Endogsaa Ræv fortæller Sandhed undertiden, hvorfor da ikke Injin? Nick siger n e i."

„Hvor og naar forlod Du min Søn? Hvor er den røde Skare i dette Øieblik."

„Blege Ansigt altid Hastværk! Give ti, eet, fire Spørgsmaal paa eengang. Vel! svarer ham saaledes. Her nede ved Møllen; dernede ved Møllen, for en halv Time siden. Klokken fer, to, ti."

„Jeg forstaaer Dig, Du siger, at Major Willoughby var ved Møllen, da Du saae ham sidst, og at dette omtrent er en halv Time siden."

Tuscaroraen nikkede bejaende med Hovedet, men gav ikke noget Svar. Da han gjorde dette, rullede hans skarpe Øie over Damernes blege Ansigter paa en Maade, der atter vakte Kaptainens Mistillid, og han fornyede sine Spørgsmaal i en Tone, der havde mere tilfælleds med hans gamle militære Strenghed, end de venligere Maneer, som han havde antaget i de sidste Aar.

„Du kjender mig Nick," sagde han alvorlig, „og burde frygte min Vrede."

„Hvad Kaptain mene nu?" spurgte Indianeren rolig.

„At den samme Pidsk er i dette Fort, som jeg altid havde i det andet, hvor Du veed jeg opholdt mig. Jeg har heller ikke forglemt at bruge den."

Tuscaroraen betragtede Kaptainen med et forvirret

Udtryk, skjøndt hans Ansigt i det Hele syntes at være mere ironisk end vildt.

„Hvorfor nu tale om Pidsk?“ sagde han. „Endogsaa Hengeøie skjule i Almindelighed Pidsk, naar han seer Fienden. Soldat kan ikke fegte, naar Ryggen smerter. Naar Kampen er nær, da Alle gode Venner; naar Slaget over, da pidske, pidske, pidske. Hvorfor tale saaledes? Kaptain aldrig slaae Wyandotté!“

„Din Hukommelse maa være kort, siden Du kan sige Dette. Jeg troede, at en Indianer bedre erindrede sig, hvad der var foregaaet.“

„Ingen Mand vovede at slaae Wyandotté!“ udbrød Indianeren med Eftertryk. „Ingen Mand hverken blege Ansigt eller Rødhud — kan slaae Wyandottés Ryg og see Sol gaae ned.“

„Vel, vel! Nick, vi ville ikke disputere om dette Punkt, men lad det Forbigangne være forbiganget. Hvad der er skeet, er skeet, og jeg haaber, at det vil aldrig eftere hændes.“

„Det skeete med Nick, frække Nick — stakkels drukne Nick? aldrig med Wyandotté.“

„Jeg troer, jeg nu begynder at forstaae Dig, Tuscarora, og det glæder mig, at jeg har en Høvding og en Kriger i mit Huus istedetfor en stakkels Usling, som er udjaget af sin Stamme. Maa jeg have den Fornøielse at fylde Dig et Glas til Ære for vore gamle Feldttog.“

„Nick altid tør — Wyandotté kiender ikke Tørst.

Nick Tigger, forlange Rum, bede om Rum, tænke paa Rum, tale om Rum, lee for Rum, græd for Rum. Wyandotté kiender ikke Rum, naar han seer ham. Wyandotté beder ikke om Noget, nei! ikke om sin Skalp."

"Alt Dette klinger meget godt, og det er mig en stor Glæde Høvding, at modtage Dig i den Charakteer, som Du lader mig forstaae Du er kommen i. En Kriger med Wyandottés berømte Navn er altfor stolt, til at have en dobbelt Tunge i sin Mund, og jeg vil ikke faae Andet end Sandhed at høre. Fortæl mig da Alt hvad Du veed om denne Skare ved Møllen; hvad der har bragt den herhen, hvorledes Du er kommen til at møde min Søn, og hvad det næste Skridt vil være, som de ville foretage sig. Svar paa disse Spørgsmaal i den Orden, hvori jeg kom frem med dem."

"Wyandotté ikke Avis til at fortælle enhver Ting strax! Lad Kaptain tale som den ene Høvding taler til den anden."

"Fortæl mig da først, hvad Du veed om denne Skare ved Møllen; ere der mange blege Ansigter iblandt dem?"

"Put dem ned i Floden," svarede Indianeren kort; "Vand siger Sandhed."

"Du tænker, at Mange iblandt dem da vilde blive vadskede hvide."

"Wyandotté veed det. Naar reiste røde Krigere nogensinde som en Drift Svin? Een rød Mand der, som

den store Aand skabte ham; ved hans Side to røde Mænd, som Malning gjort dem, det fortæller Sporet strax."

"Du traf altsaa paa deres Spor, og har paa denne Maade sluttet Dig til dem."

Indianeren nikkede atter til Bekræftelse. Da Kaptainen bemærkede, at Tuscaroraen ikke havde i Sinde at tale, vedblev han med sine Spørgsmaal:

"Og hvorledes kunde Sporet forraade denne Hemmelighed, Høvding?" spurgte han.

"Taaen vendt udad — Skridt for kort — Spor for bredt — Spor for aabent — Gang for kort."

"Du maa have fulgt dem et langt Stykke, Wyandotté, forat have erfaret alt Dette."

"Følge dem fra Mohawk, naae dem ved Molle. Tuscarora holder ikke meget af at reise med Mohawk."

"Men ifølge Din Beretning kunne der ikke være mange Røde i Skoven, hvis Antallet af de Hvide er saa overveiende."

Nick rakte sin høire Haand frem fire Gange, og viste hver Gang alle Fingrene, derpaa rakte han den een Gang frem og viste blot Tommelfingeren og Pegefingeren.

"Det udgjør to og tyve Nick. Regner Du Dig selv med?"

Wyandotté en Tuscarora, han tælle Mohawker."

"Godt! ere der andre Røde iblandt dem?"

"Oneida, saaledes!" Og han rakte blot fire Fingre

frem. Derpaa rakte han blot een eneste Finger frem og tilføiede: „Onondoga saaledes!"

„To og tyve Mohawker, fire Oneidaer, og een eneste Onondoga udgjør i det Hele syv og tyve. Hvormange Hvide skal jeg føie dertil? Du talte vel ogsaa dem?"

Indianeren viste nu begge Hænderne, og strakte alle Fingrene frem. Denne Gestus gientog han fire Gange, derpaa rakte han hele den ene Haand frem og to Fingre paa den anden.

„Syv og fyrgetyve! Naar vi nu lægge dem til de Røde, faae vi i Alt fire og Halvfjerdsstyve. Jeg havde antaget dem for stærkere, Wyandotté."

„Ikke stærkere — ikke svagere — netop saaledes. Ogsaa en stor Mængde gamle Koner iblandt de blege Ansigter."

„Gamle Koner! Det er nok ikke bogstaveligt meent, Nick. Alle de, jeg har seet, synes at være Mænd."

„Faaet Skiæg, men tillige gamle Koner. Tale, tale, tale, gjøre Intet. Det hvad Injin kalder gamle Kone. Skaren usel Skare! Kaptain slaae dem, hvis han fegte som i gamle Dage."

„Nuvel! Dette er opmuntrende, Wilhelmine, og Nick synes at gaae ærligt til Værks imod os.

„Sporg noget mere om Robert, Hugo" sagde hans Kone, i hvis Moderhjerte Børnene altid havde den øverste Plads.

„Hører Du Nick! Min Kone ønsker at vide Noget om sin Søn."

Under den foregaaende Samtale havde der været et vist tvetydigt Udtryk i Indianerens Ansigt. Ethvert Ord, han havde yttret om Skaren, om dens Antal, og hans egen Maade at træffe sammen med dem paa var sandt, og hans Ansigt viste. at han gik ærligt til Værks. Kaptainen indbildte sig dog, at kunne opdage en skiult Vildhed i hans Øine og Miner, og han følte sig ubehagelig stemt, skiøndt han ikke kunne Andet end føste Lid til hans Ord.

Men saasnart Mrs Willoughby tog Deel i Samtalen opløstes den vilde Glands, der saa naturlig og hurtig gik hen over den Vildes solbrændte Træk, i et venligt Blik, og der vare Øieblikke, da man endogsaa kunde kalde hans Træk blide.

„Godt at have Moder," sagde Nick venlig. „Wyandotté ikke have Squaw — Kone død, Moder død, Søster død — Alle gangne til Aandernes Land — Høvding snart følge dem. Ingen lægge Steen paa hans Grav? Vandret paa Dødens Vei forlænge siden, men Kaptains Squaw siger Stands Nick; lidt for tidlig nu! tage Medicin og blive rask? Squaw skabt til at gjøre godt. Høvding altid lide Squaw, naar hans Sind ikke er vildt af Krig."

„Og dit Sind, Wyandotté! er nu ikke vildt," svarede Mrs. Willoughby alvorlig; „Du vil hjælpe en Moder til at faae hendes Søn ud af de grusomme Fienders Hænder,"

„Hvorfor mene grusom, fordi blege Ansigt klæder sig som Injin, og forsøger at bedrage?"

„Det er een Grund, men ieg frygter, der ere mange andre. Fortæl mig, Wyandotté, hvorledes kom Du til at opdage, at Robert var Fange, og hvorledes lykkedes det ham at give Dig dette Brev?"

Indianeren antog en stolt Mine noget blandet med Hovmod, thi han følte, at han beviste den røde Mands Overlegenhed over det blege Ansigt, idet han betragtede de Midler, ved hvilke han havde giort sine Opdagelser.

„Læse Bog paa Jord," svarede Nick alvorlig. „To Bøger altid aabne for Høvding, een paa Himmelen, den anden paa Jorden. Bog paa Himmelen fortælle Veir — Snee, Regn, Vind, Torden, Lynild, Krig; Bog paa Jorden forlælle hvad der skeer."

„Og hvad har denne Bog paa Jorden at bestille med min Søn, Wyandotté?"

„Fortælle Alt om ham. Majors Spor først seet ved Mollen. Ikke Moccasin — meest Stovle, Soldaterstovle lig Brev — sige meget i faa Ord. Først tænker: det Kaptain; men det for kort Derpaa vide; det Major."

„Det lyder meget godt Nick, afbrod Kaptainen ham, skiondt Du maa undskylde mig, hvis jeg siger, at det gaaer lidt vel vidt. Det synes umuligt, at Du skulde kunne see, at Fodtrinnet var min Sons. Hvorledes kunde Du være vis derpaa?"

„Hvorledes kunne? Hvo følger Spor fra Hiemmet hen til Hudsonfloden. Troer Nick blind og kan ikke see? Tuscarora læser sin Bog ligesaavel som blege Ansigt læser Bibel."

„Her saae Nick et Øieblik rundt omkring, hævede sin Pegefinger, lod Armene synke og tilføiede alvorlig: „Saae ham ved Bunkershill, kjende ham blandt ti, ser, totusinde Krigere. Kjender denne Fod, hvis jeg møder ham paa den salige Jagtgrund."

„Og hvorfor i Særdeleshed min Søns Fod? Støvlerne forandres ofte, det ene Par kan ikke altid være aldeles ligt med det andet, og den ene Støvle ligner saameget den anden, at det for mig synes umuligt. Denne Historie om Støvlen, Nick, indgyder mig Mistillid til Din hele Historie.

„Hvad Mistillid?" spurgte Indianeren hurtig som Lynet."

„Det vil sige Tvivl, Uvished — Mistillid."

„Troer ikke, ha?"

„Ja saaledes er det omtrent. Jeg vilde maaskee nærmere betegne det, hvis jeg sagde, at jeg ikke troer mere end det Halve."

„Nu, gammel Soldat altid føle Mistillid? Squaw aldrig? Spørg Moder, Ha! De tænker Nick ikke kjende Søns Spor — smukt Spor, ligt ung Høvdings."

„Jeg kan virkelig godt tænke mig, at Nick kan kjende

Roberts Spor, Hugo, bemærkede Mrs. Willoughby. Hans Fod kan kjendes iblandt tusinde. Du maa erindre, hvorledes Enhver pleiede at tale om hans smukke Fod, endogsaa da han var Dreng. Som Mand synes den mig endnu mere paafaldende."

"Gaa kuns videre Nick paa denne Maade, og min Kone vil troe Alt hvad Du siger. Der findes i Sandhed ingen Mistillid i en Moders Forkjerlighed. Du er en gammel Hofmand, og vilde gjøre Din Lykke i St. James."

"Major aldrig tale om Fod?" spurgte Nick alvorlig.

"Det erindrer jeg ikke, og har han talt om noget Saadant, maa jeg have hørt det. Men lad nu denne Historie fare: Du saae Fodtrin og erkiendte dem for min Søns. Forlangte Du Tilladelse til at komme ind i hans Fængsel, eller var Eders Samtale hemmelig?"

"Wyandotté for klog til at handle som Squaw eller som Dreng. See ham uden Øine, tale med ham uden Ord, høre ham uden Øre. Majoren skrev et Brev, Nick tage ham, Alt gjort med Øie og Haand, Intet med Tunge eller ved Raadslagningsild. Mohawk blind lig Ugle!"

"Kan jeg troe Dig, Tuscarora, eller forlede Djævlene Dig til at komme og bedrage os?"

"Gammel Kriger seer to Gange, før han gaaer; tænker to Gange, før han siger Ja. Alt godt, det rigtigt, Kaptain maa troe Alt, hvad Nick siger."

"Fader!" udbrød Maud med ukunstlet Iver, "jeg vil

indestaae for Indianerens Ærlighed. Han har saa ofte ledsaget Robert og været hos ham i saamange farefulde Scener, han kan aldrig have Hjerte til at bedrage ham eller os. Fat derfor Tillid til ham, han vil kunne være os til uendelig Nytte."

Endogsaa Kaptain Willoughby, skjøndt han var lidet tilbøielig til at bedømme Nick gunstigt, forbausedes over den Straale af mandig Ømhed, der udbredte sig over Indianerens mørke Ansigt, da han betragtede den heftige og skjønne Piges glødende Kind og straalende Ansigt.

„Nick synes tilbøielig til i det Mindste at ville slutte Fred med Dig, Maud!" sagde han smilende, og jeg veed da hvor jeg kan finde en Mægler, naar nogen Tvist skulde udbryde imellem os."

„Jeg har kjendt Wyandotté, kjære Fader, fra min Barndom af, og han har altid været min Ven. Han lovede mig i Særdeleshed at være tro imod Bob, og det glæder mig at kunne sige, at han stedse har holdt sit Ord."

Dette var kun at fortælle den halve Historie; Maud havde givet Indianeren mange Gaver, og især havde hun sørget for hans Fornødenheder, da det var bleven bekjendt, at han skulde være Majorens Ledsager, da denne det foregaaende Aar vendte tilbage til Boston. Nick havde kjendt hendes virkelige Fader, og havde været nærværende ved hans Død. Han kjendte følgelig hendes virkelige Forhold til Familien paa Hyttehøien, og, hvad der var langt vigtigere i den

nærværende farlige Stilling, han havde langt nøiere udgrundet hendes Hjertes Dyb, end vor Heltinde kunde siges selv at have gjort. Uden Tilbageholdenhed imod en saadan Mand havde Mauds Bekymring forraadt hende, og den skarpseende Tuscarora havde opdaget, hvad der var undgaaet Faderens, Moderens og Søsterens Jagttagelse. Havde Nick været En af de Hvide, med hvem han sædvanlig omgikkes, vilde hans Opdagelse have gaaet igjennem Kolonien med Spot og Overdrivelse; men denne Skovens Mand, thi en saadan var Wyandotté, havde trods sin Fornedrelse og talrige Feil altfor megen Takt til at gjøre en Qvindes Følelser til Gjenstand for Hentydninger og spøgende Bemærkninger. Mauds Hemmelighed vilde ikke have været sikkrere hos hendes egen Broder, havde der existeret en saaden Slægtning, der kunde have været hendes Fortrolige, end den var hos frække Nick.

„Nick, Pigens Ven," bemærkede Indianeren rolig; „Dette nok. Hvad Nick sige, Nick mene. Hvad Nick mene, han gjøre. Kom Kaptain; Tid til at forlade Squaw og tale om Krig."

Paa dette Vink, der var altfor tydeligt til at blive misforstaaet, lod Kaptain Willoughby Indianeren gaae ud i Gaarden, idet han lovede at følge ham, saasnart han havde havt en kort Samtale med Joyce, der nu blev kaldt til Raadet. Gjenstanden for deres Samtale var den Maade, paa hvilken Tuscaroraen var gaaet over Palissaderne, og Spørgsmaalet om man kunde have Tiltro til ham. Sergean-

ten var tilbøilig til at fatte Mistillid til alle Røde, og han raadede at fængsle Nick og holde ham i Forvaring i det Mindste indtil det blev Dag.

„Jeg turde næsten sige, Deres Herlighed, at Befalingerne lyde saaledes. Soldater, som føre Krig mod Vilde, giver man i Almindelighed det Raad at betale Forræderi med Forræderi, og Forræderi er en Rødhuds Haandværk. Der er nu O'Hearn, han vil kunne være en ypperlig Skildvagt, thi Krabaten er saa tro som det bedste Staal i Armeen, Hr. Woods's Værelse er ledigt, og det er saalangt af Veien, at Intet vil være lettere, end at holde den Vilde i god Forvaring der. Naar man desuden gaaer frem med Forsigtighed, vil han indbilde sig, at vi dermed gjøre ham en Ære."

„Vi ville see, Sergeant," svarede Kaptainen, „det seer just ikke godt ud, og dog maa det vist være det Klogeste, vi kunne gjøre. Lad os først gaae rundt og tage Nick med os for en Sikkerheds Skyld; sidenefter kunne vi bestemme os."

Femte Kapitel.

Et uviſt Noget ſtandſede hans Haand,
Rundtom man mærked' nær en Aand.
En Bøn fra Himlens mørkblaa Bund
Og op fra Jordens ſvangre Grund
Fortalte om den Ømhu ſmuk,
I Solſkin udviiſt og i Dug,
Om Alt, hvad Forhæng væved,
Da man for Faren rundtom bæved.
Mrs. Seba Smith.

Folkenes Deſertering vakte mange Bekymringer ikke alene hos Kaptainen, men ogſaa hos hans Støtte og Medhiælper, Sergeanten. En ſaadan Tilbøielighed er i Almindelighed ſmitſom, og Mænd forlade i Almindelighed en Sag, ſom begynder at blive uſikker. ligeſom Rotter ſom bekjendt forlade et ſynkende Skib. Det er derfor heller ikke overraſkende, at den Mistillid, ſom blev vakt hos de to gamle Soldater ved Tuscaroraens uventede Fremtræden, blev ſat i Forbindelſe med Beſætningens troløſe Frafald.

"Jeg troer, Deres Herlighed," ſagde Joyce, da de i Forening traadte ind i Gaarden, „at vi kunne ſtole paa O'Hearn og Jamie og Strides. Den Sidſte er det naturligviis en Selvfølge at vi kunne ſtole paa, da han er Korporal eller Sergeant, ſom han kalder ſig ſelv, og de to Forſte ſom Mænd, der ikke have noget andet Baand end

saadanne, der kunne binde dem til Familien. Men her er Korporalen, og kan tale for sig selv."

Da dette var sagt nærmede Korporal Strides — som Sergeanten haardnakket vedblev at kalde Joel, fordi Opsynsmanden ikke med Rette kunde gjøre Fordring paa nogen høiere Rang, da Joyce selv kun stod et Trin høiere — sig Kaptainen, idet han passede paa at iagttage den militære Hilsen, som det aldrig før var lykkedes Joyce at fratvinge ham trods hundrede Paamindelser i den Henseende.

„Det er en bedrøvelig Sag, Kaptain Willoughby," bemærkede Joel paa den meest snedige Maade, „og for mig er den aldeles uforklarlig! Det synes mig at stride imod Naturen, at en Mand forlader sin egen Familie og sit Hiem i Farens Stund. Naar en Medskabning undlader at beskytte sin Kone og Børn, kan man neppe antage, at han vil opfylde nogen anden af sine Pligter."

„Aldeles sandt, Strides," svarede den tillidsfulde Kaptain, „skjøndt disse Deserteurer ikke ere ganske saa slette, som Du fremstiller dem, da Du maa erindre, at de have taget deres Koner med."

„Jeg troer de have gjort det, Herre! Ja det maa indrømmes at være sandt, og det er det, som synes mig meest overordentligt. De Folk, som man meest skulde have kunnet stole paa, nemlig Familiefædrene, ere deserterede, medens de, som ere blevne tilbage, for det Meste ere ugifte."

„Hvis vi ugifte Folk ikke have vore egne Koner og Børn at fegte for, Strides," bemærkede Joyce med en Smule militær Strænghed, „have vi Kaptain Willoughby's Kone og Børn: ingen Mand, der ønsker at sælge sit Liv dyrt, behøver at søge om en bedre Bevæggrund."

„Jeg takker Dig, Sergeant," sagde Kaptainen bevæget. „Paa Dig kan jeg stole som paa mig selv. Saalænge som jeg har Dig og Joel her og Mike og de Sorte og de øvrige flinke Folk, som hidindtil have holdt ud med mig, vil jeg ikke fortvivle. Vi kunne forsvare Huset imod ti Gange saamange, som vi selv ere. Men det er nu Tid til at see efter Indianeren."

„Jeg vilde netop tale med Kaptainen om Nick," bemærkede Joel, der havde hørt paa denne Lovtale over hans egen Troskab med en meget urolig Samvittighed. „Jeg kan ikke sige, jeg holder af den Maade, hvorpaa han er gaaet imellem begge Partierne, og det har altid forekommet mig, som om denne Krabat nærede et dødeligt Had til Kaptainen, og naar en Injin nærer Had til Nogen, kan man være ganske vis paa, at han ogsaa bringer det til Udførelse."

„Jeg vil tilstaae, at det ogsaa er faldet mig ind, Joel; Nick og jeg have dog staaet paa en ganske god Fod med hinanden, naar man paa den ene Side betænker hans Charakteer, og paa den anden Side det Faktum, at jeg har været Kommandant i en Grændsefæstning. Hvis jeg har havt Leilighed til at pidske ham et Par Gange, har jeg ogsaa havt

Leilighed til at give ham mere Rum, end det har giort ham godt, ligesom ogsaa nu og da en Dollar."

„Deri troer jeg, at Kaptainen tager feil," bemærkede Joel med en Kundskab til den menneskelige Natur, der vilde have gjort ham Ære, hvis han selv vilde have benyttet sig af den. „Ingen er taknemmelig for Rum, naar Tørsten derefter er forbi, eftersom han veed, at han har taget en Fiende i sin Mave, og hvad Pengene angaaer, da var det omtrent det Samme som at give ham Rum, thi, saasnart han var kommen ned til Møllen, bleve de givne ud for Drikkevarer. En Mand vil søge at hevne sig for Rum ligesaavelsom for enhver anden Ting, især naar han føler sig fornærmet. Desuden antager jeg at Kaptainen veed, at en Fornærmelse bliver erindret længe efterat en Gunst er bleven forglemt."

„Dette kan vel være muligt, Strides, og jeg skal i Sandhed holde Die med Indianeren. Kan Du nævne nogen bestemt Handling, som har vakt Din Mistanke?"

„Troer Kaptainen ikke, at Nick har havt Noget at gjøre med Deserteurerne? Et Dusin Mennesker vilde neppe desertere alle paa eengang, medmindre en Enkelt var Drivefjedren i det Hele."

Dette var sandt nok, skjøndt Joel ansaae det for raadeligst, at lade alle sine egne Machinationer og Kunstgreb i denne Henseende være uomtalte.

Kaptainen blev gjort opmærksom ved dette Vink, og besluttede øieblikkelig at sætte sin første Beslutning

med Hensyn til Nik i Værk. Det var dog nødvendigt at gaae frem med Forsigtighed, da Hyttens Tilstand gjorde det vanskeligt at erholde et passende Fængsel, og behørig at bevogte det. Disse Omstændigheder bleve meddeelte Opsynsmanden, som gik foran hen til den Deel af Bygningerne, som hans egen Familie beboede. Her aabnede han Dørene, og viste med pralende Selvfølelse Phoebe og hendes Børn, der paa en Tid, da mange Andre havde viist sig trolose, laae rolige i deres sædvanlige Senge. Hans foregivne Hensigt var at tilbyde et lille Rum i hans egne Værelser til et Fængsel for Nick, idet han gjorde den Bemærkning, at den Vilde i Sandhed maatte være meget snild, hvis han kunde undslippe, naar saamange opmærksomme Øine vogtede paa ham.

„Jeg troer Dig, Strides," sagde Kaptainen smilende, da han gik bort fra Stedet, „hvis han kan undgaae Phoebe og hendes Børn, maa Krabaten være gjort af Quiksølv. Jeg har dog et bedre Fængsel til ham i Kikkerten. Det glæder mig at see et Beviis paa Din egen Troskab, ved at finde hele Din Familie i Seng, thi det har ikke manglet paa dem, som ogsaa have villet gjøre Dig mistænkt for mig."

„Mig! Nu, dersom Kaptainen ikke kan stole paa sin egen Opsynsmand, maa jeg spørge saadanne Folk, paa hvem han da kan stole? Mrs. Willoughby og de unge Damer vilde neppe holde trofastere ud end jeg selv, skulde jeg mene. Hvad i al Verden skulde kunne bevæge mig" —

Joel var i Begreb med at styrte sig i denne overflødige Strøm af Retfærdiggjørelse, der let vækker Formodning om Skyld; men Kaptainen afbrød ham, idet han sagde ham, at det var unødvendigt, anbefalede ham Aarvaagenhed og gik bort, forat søge Nick.

Indianeren blev funden staaende opreist, ubevægelig og taalmodig i Porten. Der brændte en Lampe, og Stedet blev brugt som et Slags Vagtstue; ved Skinnet af denne Lampe var det let at opdage, at den ene Portfløi endnu ikke var hængt op. Denne Fløi var dog støttet ved stærkt Tømmer, og Mange vilde i det Hele taget anse den for den sikkreste Halvdeel af Porten.

Da Kaptain Willaughby traadte derhen, bemærkede han, at Indianeren undersøgte denne Indretning. Denne Omstændighed vakte hans Uro, og fremskyndte hans Beslutning at sætte Indianeren under Forvaring.

„Nu Nick," sagde han og skjulte sin Hensigt under en tilsyneladende Ligegyldighed, „Du seer, at Porten er gjort godt fast; kraftige Hænder og aarvaagne Øine ville gjøre Resten. Det bliver nu silde, og jeg ønsker at see Dig bequemt indlogeret, førend jeg selv begiver mig til Ro. Følg mig, og jeg vil føre Dig til et Sted, hvor Du kan have det som Du vil."

Tuscaroraen forstod Kaptainens Hensigt, da han talte om at give ham et behageligt Logis, thi en Seng var Noget, som ikke hørte med til hans Fornødenheder; men han

kom ikke frem med nogen Indvending, og vandrede rolig i de Andres Fodspor, indtil Begge vare komme ned i den fraværende Wood's Soveværelse. Kapelanens Værelser vare ovenover Bibliotheket, og da de laae i den Deel af Bygningen, som var beskyttet af Klippen, havde de Tagvinduer, der vendte ud imod Skoven. Disse Vinduer vare saa høit oppe, at Kaptainen ansaae det for umuligt at undvige igjennem dem, og ved at sætte Mike og En af Plinierne paa Udkig, som hver fjerde Time kunde afløse hinanden, meente han at Tuscaroraen maatte blive holdt tilbage indtil det tilbagevendende Dagslys. Den Time, han meest frygtede Fare, var den, som gaaer umiddelbart forud for Dagens Frembrud, da Søvnen saa hviler tungere paa Skildvagternes Øine, og Hvile har forfrisket de Angribende.

„Her er det min Hensigt, at Du skal tilbringe Natten, Wyandotté," sagde Kaptainen med den største Artighed, som om han gjorde Husets Honneurs for en indbuden Gjæst. „Jeg veed Du forsmaaer en Seng, men her ere Tepper, og ved at sprede dem ud paa Gulvet, kan Du indrette Dig, som Du ønsker det."

Nick gjorde en bifaldende Bevægelse, og saae sig forsigtig omkring, idet han tillige omhyggelig vogtede sig for ethvert Skin af Nysgjerrighed, dog mere af Stolthed end af List. Ikke destomindre opfattede han alle Localiteterne med et eneste Blik.

„Det er godt," sagde han, „en Tuscarora-Høvding

aldrig tænke paa Søvn. Søvn kommer staaende, gaaende, hvor han vil, naar han vil. Hund æde, lægge sig derpaa ned at sove. Krigeren altid færdig. Godnat Kaptain! Imorgen see ham igjen."

„Godnat, Nick. Jeg har befalet din gamle Ven Mike, Irlænderen, at opholde sig i Dit Værelse, hvis Du maaskee skulde savne Noget inat. Du og Mike ere gode Venner troer jeg; derfor valgte jeg ham."

Indianeren forstod ogsaa dette, men ikke et vredt Blik, ikke et Smiil, eller noget andet Tegn forraadte, at han gjennemskuede Kaptainens Planer.

„Mike god," svarede han med Eftertryk. „Lang Tunge, kort Tanke. Sige Meget, mene Lidet. Hjertet sundt som gammel Eeg, Hovedet lig Tønder, brænde hurtigt, ikke meget stærkt."

Denne korte og træffende Skildring af Manden fra Grevskabet Leitrim aflokkede Kaptainen et Smiil, men da O'Hearn traadte ind i samme Øieblik, og denne havde hans fuldkomne Tillid, ansaae han det ikke for nødvendigt at svare. I næste Øieblik befandt de to værdige Venner sig i Besiddelse af Soveværelset, efterat Mike i Forveien havde faaet den høitideligste Paamindelse om at afholde sig fra at drikke.

Det var nu saa silde, at Kaptainen besluttede at lade den regelmæssige Nattevagt begynde. Han holdt en kort Raadslagning med Joyce, der tog den første Vagt, og der-

paa kastede han sig selv i sine Klæder paa en Madrats, imedens hans hengivne Ægtefælle gjorde det Samme ved Siden af sine Døttre og Dattersøn i et tilstødende Værelse. Kort efter ophørte Lyden af Fodtrin i Hytten, og den der ikke var bekjendt med Familiens virkelige Stilling, vilde have indbildt sig, at som forhen Midnatstimens Fred og Sikkerhed herskede paa Høien.

Klokken var netop to om Morgenen, da Sergeanten pikkede sagte paa Døren til den kommanderende Officeers Værelse. Lyden var dog stærk nok til at bringe Kaptainen paa Benene, og han spurgte øieblikkelig, om der var hændet noget Nyt.

„Intet undtagen Afløsningstiden, deres Herlighed," svarede Joyce. „Jeg er ligesaa frisk som et Regiment, der netop er marscheret ud af Kasernen, og jeg kan godt holde Vagt, indtil det bliver Dag. Men da deres Herlighed befalede at kalde paa Dem Klokken to, kunde jeg ikke Andet end gjøre det som De veed, Herre."

„Godt, Sergeant! jeg vil nu vadske mine Øine, og skal være hos Dig om et Minut. Hvorledes er Natten gaaet?"

„Ualmindelig rolig; ikke engang en Ugle har afbrudt Stilheden. Skildvagterne have holdt deres Øine aabne, thi Frygt for Skalpeerkniven er en god Vækker, men intet foruroligende Tegn er bleven seet. Jeg vil vente paa De-

res Herlighed i Gaarden, thi det Øieblik da Vagten afløses afbenyttes ofte af en listig Fiende, til at forsøge en Storm."

„Ja," sagde Kaptainen, idet han just hævede sit Ansigt op fra Vandet; „hvis det indtræffer at han veed, naar det skeer."

I næste Minut vare de to gamle Soldater begge ude i Gaarden, og ventede paa at Jamie Allen skulde vende tilbage med sin Rapport; thi Muurmesteren var bleven sendt rundt til Sengene, for at kalde paa de Folk, som skulde afløse Vagten. Det varede dog ikke længe, førend den gamle Mand kom hurtig ilende hen imod det Sted, hvor Joyce havde befalet ham at indfinde sig.

„Vor Herre være os naadig og tilgive os alle vore Synder!" udbrød Jamie, saasnart han var kommen saa nær, at han kunde høres, uden at hæve sin Stemme altfor høit; „de unge Folk fra Connecticut, som nu skulde trække paa Vagt, ere borte, og deres Senge ere ligesaa tomme som en Rødkjelks Rede, hvorfra Ungerne ere fløine bort."

„Mener Du, Jamie, at Drengene ere deserterede."

„Ja netop! og man behøver ikke at benævne det ved noget andet Navn. Huset Hannover synes at have sendt alle disse Knegte, Konerne og Børnene iberegnet, en Djævel i Livet, og opvakt en Misfornøielsesaand, der næsten overlader til os selv, med eget Liv og Blod at bringe denne frygtelige Krig tilende."

„Med deres Herligheds Tilladelse," sagde Sergeanten

„ønskede jeg at spørge Korporal Allen, om Deserteurerne ere gaaede bort med deres Vaaben og hele Equipering."

„Vaaben? Ja og Been og Alt hvad der tilhører dem, og endnu Mere, som er Lairdens lovlige Eiendom. De have ikke efterladt saameget som en Flintesteen."

„Vi kunne da vente at see alle disse Folk i Fjendens Rækker," bemærkede Sergeanten rolig, idet han tog sig en Priis af den Tobak, hvormed han havde forfrisket sig de øvrige Timer af Natten, da han var en altfor streng Militær, til enten at ryge eller skraae paa sin Post. „Det er et strengt Arbeide, Deres Herlighed, naar enhver Deserteur paa den Maade kan regnes for To. I Borgerkrige er en saadan Forandring og Omskiftning i Meninger meget almindelig, idet den samme Mand ofte skifter Farve to til tre Gange i samme Felttog."

Kaptain Willoughby modtog Efterretningen om denne nye Ulykke med en Mine, der udtrykte militær Stoicisme, skjøndt han i Virkeligheden mere følte som en Fader og Ægtefælle ved denne Leilighed end som en Helt. Vant til at beherske sig selv, lykkedes det ham dog at skjule sin store Bekymring, idet han øieblikkeig foretog sig at undersøge Ondets Størrelse.

„Joel skal løse mig af, sagde han, og han maa kunne kaste Lys over denne Sag. Lad ham øieblikkelig kalde, thi faa Minutter kunne være af den yderste Vigtighed."

Medens Kaptainen endnu talede, gik han over Gaar-

den, ledsaget af Sergeanten og Mureren, og da man ved saadanne Leiligheder ikke iagttager mange Ceremonier, traadte de Alle paa engang ind i Strides's Bolig. Stedet var tomt! Mand, Kone og Børn havde i Forening forladt Stedet, og det langtfra tomhændede. Den Maade, hvorpaa Værelset var bleven tomt, var det første Faktum, der ledede Kaptainen til at troe, at en Mand, som han saa længe og i saa høi en Grad havde sat Tillid til, vilde forlade ham i en alvorlig Forlegenhed.

Her var dog ikke nogen Vildfarelse, og for et Øieblik følte Ægtefællen og Faderen sit Mod synke, hvilket let kunde følge af den pludselige Overbeviisning om at hans Fjende maatte seire.

„Lad os anstille videre Undersøgelser, Joyce," sagde han, „og strax forvisse os om Ondets Udstrækning."

„Dette er et meget slet Exempel, Deres Herlighed, som Korporal Strides her har givet Folkene, og vi kunne vente at høre flere Desertioner. En subaltern Officeer burde have været for stolt til at gjøre dette! Jeg har altid bemærket, Sir, at naar en Underofficeer i Armeen skiftede Farve, var man vis paa at han tog en heel Peloton med sig."

Undersøgelsen bekræftede Sergeantens Mening. Efterat man havde foretaget en fuldstændig Undersøgelse af alle Folkenes Quarterer, forvissede man sig om, at alle de Hvide havde forladt Hytten med Undtagelse af Sergeanten, Jamie Allen og en ung Nyenglænder ved Navn Blodget. Enhver

havde taget sine Vaaben og Ammunition med, og forladt Værelserne ligesaa forsvarsløse, som de havde været, førend de toge dem i Besiddelse. Konerne og Børnene vare ogsaa gaaede bort, hvilket beviste, at Flugten var skeet med Overlæg og efter almindelig Overeenskomst.

Hyttens Forsvar blev saaledes overladt til dens Eier, Sergeanten, de to Plinier og en ung Descendent af samme Farve, Jamie Allen, Bledget og Mike, der endnu ikke var bleven afløst fra sin Post hos Indianeren; otte Mand i Alt, der dog mulig turde erholde nogen Hjælp fra de fire sorte Fruentimmer i Kjøkkenet.

Med et bedrøvet Ansigt mønstrede Kaptainen den lille Slagorden, thi Enhver undtagen Mike havde stillet sig op i en Linie; han mindedes det forskjellige Udseende, den havde havt den foregaaende Dag, da han tillige havde havt sin vakkre Søn hos sig, der ene var ligesaameget som en heel Skare. Hans Sorg forøgedes desuden ved den nedslaaende Følelse, at han havde havt dette store Tab uden at et eneste Skud var blevet affyret, forat forsvare hans kostbare Familie og hans lovlige Rettigheder.

„Vi maae lukke Porten til Gaarden, Joyce, og øieblikkelig stænge den," sagde Kaptainen, saasnart han fuldkommen havde overbeviist sig om sine Kræfters sande Tilstand Det vil være aldeles tilstrækkeligt, naar vi med denne Haandfuld Folk beskytte Huset, og vi maae opgive alt Haab om at forsvare Palissaderne. Det er Letheden

ved at komme igjennem den aabne Port, som har ført til al den Ulykke."

„Det troer jeg ikke, Deres Herlighed. Naar en Mand først har faaet i Sinde at ville desertere, er det forunderligt, hvilke Midler han kan finde paa til at udføre sine Ønsker. Der er ingen Tvivl om, at Korporal Strides jo har ført sin Familie med Pik og Pak igjennem begge Portene; thi da han var Underofficeer, have vore Folk neppe været tilstrækkelig disciplinerede, til at forstaae Forskjellen imellem en Underofficer, naar han er paa Vagt og naar han ikke er paa Vagt. Men der gives hundrede Maader at slippe bort paa, om der ogsaa ikke havde været Porte. Jamie, tag En af de Sorte, og stæng den indre Port. Hvad befaler Deres Herlighed forresten?"

„Jeg ønskede, jeg kunde være rolig med Hensyn til Tuscaroraen. Havde vi Nick til at hjælpe os som Bud og Spion, ja selv som Skarpskytte, vilde vi være meget stærkere. See selv efter Porten Sergeant, og følg mig saa til Woods Værelse."

Dette skete, og Kaptainen ventede paa sin Ledsager i Gangdøren. De stege op ad den snevre Trappe, og vare snart oppe paa Loftet, hvor de vare saa heldige at finde Døren til Tuscaroraens Fængsel lukket udentil, saaledes som de havde forladt den. Denne Forsigtighedsregel havde man iagttaget som en heldbringende Understøttelse for O'Hearn's Skarpsindighed.

Efterat Krogen var taget af, traadte Sergeanten tilside, og lod sin Overmand gaae foran, som det sømmede sig ifølge deres respektive Stilling. Kaptainen gik frem, idet han holdt Lampen foran sig, og fandt Værelset tomt. Baade Nick og Mike vare borte, skjøndt det ikke var let at opdage, hvorledes de havde forladt Stedet. Døren var lukket i Laas, Vinduerne vare tillukkede, og Kaminen var altfor snever, til at et Menneske skulde kunne gaae derigjennem.

Irlænderens Frafald smertede Kaptainen i høi Grad, medens det endog overraskede Sergeanten. Man havde antaget, at Mikes Troskab kunde bestaae sin Prøve, og for et Øieblik var Stedets Herre tilbøilig til at troe, at en Aand havde havt sin Finger med i Spillet, forat forføre hans Folk.

„Dette er Mere, end jeg kunde have ventet, Joyce," sagde han ligesaameget med Bedrøvelse som i Vrede. „Jeg kunde ligesaagodt have tænkt mig at gamle Plinius vilde forlade mig!"

„Det er overordentligt, Herre! men uden Krigstugt kan man aldrig være sikker. En ugentlig Exercits, og det blot et Par Timer hver Løverdag Eftermiddag, kan skabe et Slags Landsmilits, Kaptain Willoughby, men for Felttjenesten er det Intet. „Tael ikke om Folk, som have været indrullerede et Aar, Sergeant Joyce, sagde gamle Oberst Flanker til mig i den sidste Krig, bah! det vil tage et heelt Aar at lære en Soldat, hvorledes han skal spise. Eders tossede Krabater i Provinsialforsamlingerne troe, at fordi

en Mand har Tænder og en Mave og Appetit, at han da veed, hvorledes han skal spise; men Spisning er en Kunst, Sergeant, og militær Spisning fremfor Alt, og jeg paastaaer at en Soldat ikke lettere kan lære at spise, naturligviis som Soldat, Deres Herlighed, mente Obersten — end han kan lære at udkaste en Plan til et Felttog, ved at gjennemgaae Haandgrebene. Hvad mig angaaer, Kaptain Willoughby, saa har jeg altid tænkt, at en Mand brugte sine første fem Tjenesteaar til at lære at lystre Ordre."

„Jeg troede, at denne Irlænders Hjerte sad paa det rette Sted, Joyce, og jeg stolede ligesaameget paa ham som paa Dig"

„Paa mig, Kaptain Willoughby!" svarede Sergeanten i en nedslaaet Tone. „Jeg skulde mene, at Deres Herlighed vilde gjøre nogen Forskjel imellem Deres gamle Joyce, en Mand, der har tient 30 Aar i Deres eget Regiment, og den meste Tid i Deres eget Kompagni, og denne vilde Irlænder, som de blot har kjendt i ti Aar, og som aldrig har seet en Bataillon blive opstillet til virkelig Tjeneste."

„Jeg seer nu, at jeg har taget Feil, Joyce! men Michael havde eller syntes at have et saa skikkeligt Væsen, at han har ført mig bag Lyset. Det er dog nu for silde at angre; Krabaten er borte, der staaer nu blot tilbage at forvisse os om den Maade, hvorpaa han er flygtet bort. Mon

Joel ikke har aabnet Døren, og ladet ham og Indianeren undslippe sammen i Forening med de øvrige Deserteurer."

„Jeg lukkede denne Dør med mine egne Hænder Herre, paa militær Viis, og jeg veed at den blev funden saaledes, som jeg forlod den. Hr. Woods's Seng synes at være bragt i Uorden, maaskee kan dette føre os paa Spor."

Sengen førte ikke alene paa Spor, men løste Gaaden. Sengebaandet var borte, og begge Lagnerne og eet af Tepperne savnedes. Dette ledede dem til at undersøge Vinduerne, hvoraf det ene ikke var aldeles lukket til. En Kamin stod i Nærheden af dette Vindue, og ved Hjælp af den var det ikke vanskeligt at naae Kanten af Taget. Paa den indre Side af Taget var den allerede omtalte Gang, og naar man først var paa den, kunde man i fuldkommen Sikkerhed gaae rundt omkring Taget. Joyce steg op til Kanten, fulgt af Kaptainen, og naaede med ubetydelig Anstrængelse Gangen, hvorfra de gik videre rundt omkring Bygningerne, forat undersøge, om ikke Rebet hang ud, som de havde brugt til at stige ned ved. Det befandtes ogsaa at være Tilfældet saaledes som man ventede, og man tog det tilside, forat det ikke skulde blive benyttet til at føre Fienden ind i Huset.

Disse Opdagelser satte Michaels Brøde udenfor al Tvivl. Det var klart, at han var gaaet bort med sin Fange, og man kunde nu for Fremtiden vente at see ham i Beleirernes Række. Overbeviisningen om denne Sand-

hed var mere end ubehagelig for Kaptainen; thi Manden fra Grevskabet Leitrim havde været hele Familiens, og især hans Datter Mauds Yndling.

„Jeg tænker ikke, at Du og de Sorte ville forlade mig, Joyce," bemærkede Kaptainen, da han og Sergeanten ad den almindelige Vei gik ned i Gaarden. „Paa Dig kan jeg stole, som jeg vilde stole paa min ædle Søn, hvis han var her hos mig i dette Øieblik."

„Jeg beder Deres Herlighed om Forladelse — faa Ord tale bedst for en Mand, da Daad er hans Pligt — men, dersom Deres Herlighed vil have den Godhed at give Deres Befalinger, skal den Maade, hvorpaa de ville blive udførte, fortælle dem hele Historien."

„Derom er jeg overbeviist, Sergeant; vi maae sætte Skulder imod Skulder og dø i Breschen, hvis det gjøres fornødent, førend vi opgive Pladsen."

Imidlertid vare de to Soldater atter komne ned i Gaarden; hvor de fandt hele den tilbageblevne Styrke af det mandlige Kjøn; thi Folkene vare altfor urolige til at tænke paa at søge deres Leie, førend de bedre vare blevne forvissede om deres Sikkerhed.

Kaptain Willoughby befalede Joyce atter at stille dem op i Geled, hvorpaa han atter personlig tiltalte dem.

„Mine Venner," begyndte Kaptainen, „det vilde lidt nytte at forsøge paa at skjule vor virkelige Tilstand for Eder, eiheller vilde det strængt taget være ærligt. I see

her alle dem, paa hvem jeg nu kan stole med Hensyn til Forsvaret for mit Hjem og min Familie Mike er gaaet bort med de Øvrige, og Indianeren er undsluppen i hans Selskab. I kunne selv danne Eder en Mening om de Udsigter, vi have til at seire; men min Beslutning er fattet. Førend jeg aabner Porten for de hjerteløse Skurke derude, der ere værre end Skovens Vilde, eftersom de have alle deres slette, men ingen af deres gode Egenskaber, er det min Beslutning at lade mig begrave under Ruinerne af denne Bolig. Men I ere ikke bundne til at efterligne mit Exempel, og dersom Nogen iblandt Eder, Hvid eller Sort, fortryder at han er her i dette Øieblik, da skal han endnu have Tilladelse til at tage Vaaben og Ammunition med; der skal blive givet ham Føde, Portene skulle blive aabnede, og han kan frit søge sin Frelse i Skoven. Lad der for Guds Skyld ikke skee flere Desertioner. Den, der ønsker at forlade mig, kan nu frit gaae sin Vei, men efter dette Øieblik træder Krigsloven i Kraft, og jeg vil give Befaling til at nedskyde Enhver, der bliver opdaget i Forræderi, ligesom man nedskyder en slet Hund."

Denne Tiltale blev hørt i dyb Taushed: Ingen rørte sig. Ingen talede.

„Blodget!" vedblev Kaptainen, „Du har været i kortere Tid hos mig end Nogen af de andre Tilstedeværende, og kan ikke føle den samme Hengivenhed for mig og Mine som de Øvrige. Du er den eneste indfødte Ameri-

kaner iblandt os, Joyce undtagen — thi naar der er Tale om Fædreland regne vi ikke de Sorte for Noget — og Du maa føle, at jeg er en født Engelskmand, ligesom jeg frygter, at Resten af dine Venner have følt det. Maaskee burde jeg ikke bede Dig om at blive. Tag derfor Dine Vaaben, og reis saa hurtig Du kan til Kolonierne. Skulde Du naae Albany kunde Du gjøre mig en væsentlig Tjeneste, ved at modtage et Brev, som jeg vil betroe Dig, og som vil bringe os en kraftig Understøttelse.

Den unge Mand svarede ikke, skjøndt hans Fingre bevægede sig omkring Løbet af hans Gevær, og han hvilte sig snart paa den ene Fod snart paa den anden, ligesom En, hvis indre Følelser ere i Bevægelse.

„Jeg troer jeg forstaaer Dem, Kaptain Willoughby," sagde han tilsidst, „skjøndt jeg antager at de ikke forstaaer mig. Jeg veed at I Folk fra det gamle Land have ringe Tanker om os Folk fra det nye Land, men jeg antager, at det ligger i Tingenes Natur, og jeg tilstaaer, at Joel Strides's Opførsel har været af den Art, at den kunde give Dem Grund til at dømme os strængt men der er Forskiel imellem os ligesaavelsom imellem Engelskmændene og Nogle af os — jeg vil ikke sige, at jeg er en saadan Mand, men Handlinger tale tydeligere end Ord, og Alt vil tilsidst blive opklaret — men Nogle af os ville blive befundne at have opfyldt vore Forpligtelser ligesaavelsom andre Mænd."

„Godt svart, min Dreng!“ raabte Sergeanten hjertelig og saae triumpherende paa sin Chef, forat lykønske ham til, at han havde en saadan Mand. „Det er en Mand, der vil lystre Ordre igiennem Ild og Vand, det svarer jeg for, Deres Herlighed. Han bryder sig lidt om, hvem der er Statholder saalænge han kjender sin Kaptain og sit Korps.“

„Deri tager De Feil, Sergeant Joyce,“ svarede Yngligen fast. „Jeg holder med mit Fædreland, og jeg vilde øieblikkelig forlade dette Huus, hvis jeg troede, at det var Kaptain Willoughby's Hensigt at hiælpe Kronen. Men jeg har levet længe nok her til at vide, at han i det høieste er neutral, skiøndt jeg troer, at han snarere helder til Koloniernes Side end til Kronens.“

„Du har sluttet rigtig, Blodget,“ svarede Kaptainen. „Denne Uafhængighedserklæring behager mig ikke ganske, skiøndt jeg neppe kan dadle Kongressen for at have giort den. Jeg ønsker, at dette skal blive forstaaet, Joyce.“

„Ønsker De det, Herre? Aldeles som Deres Herlighed behager. Jeg vidste ikke, hvilken Side De ønskede at forsvare, heller ikke gjør det nogen stor Forskjel med de Fleste af os. Befalinger ere Befalinger, fra Kongen eller Kolonierne. Jeg vilde tage mig den Frihed at anbefale Deres Herlighed at forfremme denne unge Mand. Strides's Desertion har efterladt en ledig Plads iblandt Korporalerne,

og vi behøve en Anden til Vagten; det vilde neppe gaae an at gjøre en Neger til Korporal."

„Meget vel, Joyce, det skal skee, som du ønsker," afbrød Kaptainen ham en Smule utaalmodig; thi han saae, at han i Blodget havde at bestille med en Mand, der vurderede saadanne Ubetydeligheder efter deres sande Værd. „Lad det for Fremtiden være Korporal Allen og Korporal Blodget."

„Hører I Folk? Det er en Generalbefaling. Den afløste Vagt træder af og forsøger at nyde en Smule Hvile, da vi skulle opstilles igjen en halv Time før Dag."

Ak! den afløste Vagt ligesaavel som den, der løste den af, bestod blot af to Mand: Korporal Blodget og Plinius den Yngre, thi Plinius den Ældre blev paa Grund af hans Forretninger i Husholdningen betragtet som en Lediggjænger. Disse Fem tilligemed Kaptainen og Sergeanten udgjorde hele Besætningens Antal, det var den hele mandlige Styrke, som var bleven tilbage

Ikke destomindre befalede Kaptain Willoughby Joyce og dennes to Kammerater at gaae til deres Senge, idet han selv paatog sig den Forretning at holde Udkig, hvorved han fik Leilighed til at gjøre sig bedre bekjendt med sin nye Korporals Charakteer, end Omstændighederne hidtil havde tilladt.

Siette Kapitel.

For Dig de sægtede og døde,
Og deres Eed paa Dig blev lagt;
For Dig Trompetens Toner løde,
For Dig de Dødens Kalk har smagt.
Percival.

Det er bekjendt af Historien, at der før Revolutionskrigen herskede en almindelig Uvillie imellem Befolkningen i Ny-England og Beboerne af de tilgrændsende Kolonier. Det var denne Følelse, der et Aar senere end den Periode, hvorom vi skrive, bevirkede at Schuyler, een af de dueligste og bedste Mænd i Landet, traadte tilbage i Skyggen. Det var ganske naturligt, at en saadan Følelse opstod under en Revolution, og gjorde sig gjældende under de herskende Forhold. Skjønt Ny-England og Ny-York grændsede op til hinanden, var der en stor Forskjel imellem deres sociale Forhold. Man kunde neppe sige, at der med Undtagelse af de store Stæder i det Hele taget eksisterede nogen Adel i den første Provinds, medens den sidste, en erobret Provinds, havde optaget Formerne af det engelske System i sig og havde Godseiere og forskjellige andre Levninger af Feudalsystemet. Saa stor var den sociale Lighed i det Indre af Ny-Englands Provindser, at næsten alle de almindelige Forskjelligheder i det selskabelige Liv vare forsvundne, og alle Klasser paa en forbausende Maade stil-

lede paa samme Høide med Undtagelse af de meget lavtstaaende og nogle enkelte Exempler, hvor et Individ havde hævet sig over sine Naboer ved usædvanlig Rigdom, understøttet maaskee af en fornem Fødsel og udmærket Opdragelse.

Man kan let slutte sig til Resultaterne af saadanne Samfundsforhold. Vaner vare traadte i Stedet for Grundsætninger, og et Folk, der endogsaa var vant til at see Spørgsmaal om Huustugt enten henviste til Kirken eller til den offentlige Mening og som kjendte faa eller ingen af de almindelige Bestemmelser om socialt Samqvem, underkastede sig med særdeles Modbydelighed og haardnakket Modstand de Skikke, som følge af andre Samfundsforhold.

De Indfødte i Ny-England havde i 1776 stor Agtelse for Rigdomme, hvilket, som bekjendt, ogsaa for nærværende Tid er Tilfældet; men det stred aldeles mod deres Vaner og Fordomme at finde Smag i sociale Former. Da de ikke havde noget Samqvem med det, som man dengang kaldte den store Verden i Provindserne, forstode de heller ikke at vurdere deres Sæder eller Meninger, og som det sædvanlig er Tilfældet med Provindsialister, de gave sig Skin af at foragte Alt, hvad de hverken udførte eller forstode Dette gjorde dem strax utilbøielige til at erkjende Standsforskjellene; og naar de ved et Tilfælde kom til den tilgrændsende Provinds, gjorde de sig strax bemærkede derved, at de dadlede de Skikke, som de forefandt, og

med betydelig Selvtilfredshed sammenlignede dem med dem, som de havde forladt; stundom vistnok med Rette, men oftere i provindsiel Uvidenhed og indskrænket Skinhelighed.

En lignende Tingenes Stilling men efter en større Maalestok har især viist sig i den vestlige Deel af Ny-York siden Freden 1783, da den store Mængde af Indvandrere fra de ny-engelske Stater næsten har forvandlet denne Deel af Landet til en østlig Koloni. Erfarne Mænd, som vel indrømme, at der er vunden Meget med Hensyn til Vindskibelighed, nyttige Kundskaber for det praktiske Liv og industrielle Foretagender, beklage at Sammensmeltningen var saa hurtig og saa fuldstændig; thi det synes aabenbart at være en Naturlov, at intet Herligt, som har sin Oprindelse fra Mennesker, skal nydes aldeles, uden at der gjøres et Skaar deri.

Den Stilling, hvori Kaptain Willougby nu befandt sig, lod sig vistnok tilbageføre til Aarsager, som stode i Forbindelse med de Følelser og Vaner, vi ovenfor have omtalt. Det var ubehageligt for Joel Strides og et Par af hans Tilhængere at see, at den saa brede sociale Kløft, som virkelig laae mellem Godseierens Familie og deres egen, ikke blev snevrere, og en virksom Begjærlighed i Forening med Haab om at Godset vilde blive konfiskeret eller forladt, understøttede denne misundelige Rangsyge, der er den ubehageligste saavelsom den foragteligste af alle vore Laster. Da han aldeles ikke var istand til at bedømme Udstrækningen af det tomme Rum, der adskiller den fornemme Mand fra

den raa, uddannede og simple Mand, begyndte han at prædike hiin Lære om den misforstaaede overdrevne Lighed, der siger, at det ene Menneske er ligesaa godt som det andet, en Lære der intetsteds er gjort gjældende, selv ikke i den meest demokratiske af vor Tids Institutioner, eftersom den vilde tilintetgjøre alt Valg og gjøre det nødvendigt, at de offentlige Embedsmænd valgtes ved Lodkastning ligesom Medlemmerne af Juryen.

Under sædvanlige Omstændigheder vilde Strides's ondskabsfulde Machinationer sandsynligviis ikke have ledet til noget Resultat; men, understøttet af Tidens Meninger og Stemninger, var det ham ikke vanskeligt at undergrave sin Herres Popularitet ved uophørlig og i beleilige Øieblikke at henvende sig til sine Kammeraters Begjærlighed og Misundelse. Kaptain Willoughbys Retskaffenhed, Liberalitet og mandige Oprigtighed forstyrrede rigtignok ofte hans Planer. Men ligesom selv Stenen giver efter for den bestandige Gnidning, saaledes lykkedes det endelig ogsaa Joel at overvinde Indflydelsen af disse ophøiede Egenskaber ved Hjælp af Udholdenhed og List og visse Hjælpetropper, der ligefrem vare hentede fra Løgnens Fader.

I Fortællingens Løb vil Joels Indflydelse paa de sidste Begivenheder blive mere indlysende, og vi foretrække at opsætte Resten af Forklaringerne, indtil de kunne indtage deres egentlige Plads i Løbet af Fortællingen.

Joyce var saa fuldkommen afrettet efter Kommando

at han laae i en dyb Søvn tre Minutter efterat han havde lagt sig, og den Neger, der hørte til hans Vagt, efterlignede hans Iver i dette specielle Tilfælde med samme Koldblodighed. Hvad den tankefulde Skotlænder, Jamie Allen angik, da vare Søvn og han fremmede for hinanden den Nat. Sagen var den at Mikes Frafald ikke alene overraskede ham, men bedrøvede ham endogsaa. Han blev derfor tilbage i Gaarden, efterat hans Kammerater vare faldne i Søvn og talte med „Lairden" om denne Gjenstand.

„Det vilde jeg aldrig have troet om Michael," sagde han, „thi Manden havde saadant et ærligt Væsen og syntes at være saa tapper, at jeg ikke vilde have anseet ham for at være istand til at desertere. Mange Gange har jeg hørt ham sværge — thi Michael var flem til at bande, naar ingen af hans Overmænd var i Nærheden, som kunde dadle ham — ja ofte har jeg hørt ham sværge, at Madamen og hendes venlige Døttre vare hans Dines Stolthed, og deres Lyst ovenikjøbet."

„Den stakkels Fyr har givet efter for min Ulykkesstjerne, Jamie', svarede Kaptainen, „og undertiden forekommer det mig, at det vilde være bedre, om I alle havde efterlignet hans Exempel.'

„Undskyld min Fortrolighed, Kaptain Willoughby, men deri har De aldeles Uret ligefra Begyndelsen til Enden. Ingen Mand med Hjerte i Livet vilde forlade dem paa en saadan Tid, og om den Ting behøves der ikke at siges Mere. Jeg troer heller ikke at Lykke eller Ulykke har havt

Noget at gjøre med hans Frafald, med mindre det skulde være den Ulykke at være bleven født og opdragen i en vildledende Religion. Hvis De grundig undersøger Sagen, vil De finde at Michaels Katholskhed er den egentlige Grund til hans Frafald."

„Jeg indseer ikke, hvorledes Du kan faae det ud deraf, Allen; alle christelige Sekter lære os jo at holde fast ved vore Forpligtelser og at opfylde vore Pligter."

„Vistnok, vistnok! Sqvire Willoughby; alle Kirker stræbe tilsyneladende at lære saaledes: men De kan dog ikke nægte, at Rom bærer en Maske og at Katholicisme i det bedste Tilfælde kun er et slet Ansigt, hvormed man møder ved Gudstjenesten."

„Katholicisme betyder at man hører til den katholske Kirke."

„Netop, netop" afbrød Skotlænderen ham ivrig, , og det er netop det, jeg beklager mig over. Alle Protestanter — enten de ere det fuldkomment eller kun halvt, saaledes som Tilfældet er med den engelske Kirke — alle Protestanter ere enige i at fordømme det blotte Ord „Katholsk," hvilket er et Tegn og et Symbol paa den ryggesløse Qvinde fra Babylon."

„Da ere de enige i at fordømme, hvad de ikke forstaae, Jamie; det skulde gjøre mig ondt, hvis jeg ikke selv ansaae mig for et Medlem af den katholske Kirke."

„Dem selv! nei, Kaptain Willoughby, De er ingen

Katholik, skjønt De maaskee helder en Smule til den katholske Tro. Jeg veed at Hr. Woods, som nu er i Hænderne paa de Vilde, beder for Katholikerne og bekjender at han troer paa hvad han kalder den „hellige katholske Kirke;“ men jeg har da altid troet, at dette skete af almindelig christelig Kjærlighed; thi De maa dog tilstaae, Herre, at man er nødt til paa Prædikestolen at bruge et sømmeligt Sprog, om det ogsaa kun skulde være for et Syns Skyld.“

„Nu, nu Jamie; der vil vistnok komme en mere passende Leilighed til at afhandle Sager af den Natur, og vi ville opsætte denne Gienstand til en anden Gang. Om et Par Timer behøver jeg Din Tjeneste, og det vil være godt for Enhver, at han vedergvæget og lysvaagen tager fat paa Arbeidet. Gaa nu i Seng og husk paa, at der tidlig vil skee Opraab.“

Mureren var ikke den Mand, der satte sig op imod en saadan Befaling, naar den kom fra „Lairden;“ han fjernede sig derfor, og Kaptainen blev nu ganske alene tilbage midt i Gaarden, thi den unge Blodget var gaaet op paa Galleriet eller Gangen, der løb omkring Gaarden paa den indre Side af Taget, medens Negeren, der var paa Vagt, var bleven stillet i Porten. som det eneste Punkt, hvor Hytten mulig kunde indtages ved et coup-de-main.

Da den første af disse Poster var bedst skikket til at holde skarpt Udkig fra den indre Side af Bygningen, gik Kaptainen op ad de samme Trapper, han saa nylig var ste-

gen ned ad, og sluttede sig til den unge Rhode-Islænder paa hans Post.

Natten var stjerneklar, men det høie Punkt, paa hvilket de to Vagter vare stillede, var ikke gunstigt for Dem, til at faae Øie paa een eller anden skjult Fjende. Seet fra denne Høide smeltede den enkelte Gjenstand sammen med Jorden, hvorpaa den stod, skjøndt Blodget fortalte Kaptainen, at han ikke antog at Nogen kunde klattre over Palissaderne, uden at blive seet. Ved at gaae frem og tilbage paa Galleriet paa den sydlige Side af Firkanten, kunde han paa engang holde temmelig godt Udkig med Fronten og de to Sider. Dette kunde imidlertid ikke skee, uden at udsætte sig for betydelig Fare, da man næsten kunde anseе det for vist at Hovedet og Skuldrene af en Mand, der bevægede sig langs med Værket, maatte tildroge sig en Indianers Opmærksomhed udenfor.

Dette var den første Omstændighed, som Kaptainen lagde Mærke til, da han nærmede sig sin Kammerat, og Taknemmelighed bevægede ham til at gjøre denne opmærksom derpaa, for at han, idetmindste indtil en vis Grad, kunde vogte sig for denne Fare.

"Dette er formodentlig den første Vagt, Du har været paa, Blodget," sagde Kaptain Willoughby, , og det er ikke let at gjøre en ung Mand begribeligt, hvor vigtigt det er, bestandig at være paa sin Post mod de Vildes List."

"Jeg indrømmer Sandheden af Alt, hvad De der si-

ger, Herre," svarede Blodget; „skjøndt jeg ikke antager at der vil blive gjort noget Angreb paa dette Huus, førend det andet Parti har sendt en ny Fane ind, som Sergeanten kalder det."

„Hvad Grund har Du til at antage det," spurgte Kaptainen en Smule overrasket.

„Det synes ufornuftigt at ville udsætte sig for Fare, naar en lettere Vei til Erobring synes aaben. Det er Alt, hvad jeg meente, Kaptain Willoughby."

„Jeg troer jeg forstaaer Dig, Blodget. Du mener at det er lykkedes Joel og hans Venner saa godt at forføre mine Folk, at de nok kunne være tilbøielige til at vente lidt, om de ikke mulig kunde erholde nogle flere Fordele ad den samme Vei."

Blodget tilstod at det var hans Tanker, medens han tillige erklærede, at han ikke troede at Troløsheden vilde gribe videre om sig.

„Det vilde hellerikke let være muligt," svarede Kaptainen med et bittert Smiil, idet han gjenkaldte i sin Erindring, hvor mange der havde spiist af hans Brød og vare blevne pleiede i Sygdom og Medgang og som nu havde forladt ham i Noden; „medmindre de skulde overtale min Kone og mine Døttre til at følge dem, som have viist Veien."

Af Agtelse for sin Herre taug Blodget et Øieblik; derpaa lededes han af en vis ubehagelig Følelse til at tale.

„Jeg haaber at Kaptain Willoughby ikke nærer nogen Mistillid til Nogen af dem, som ere tilbage,' sagde han; „thi i saa Flad veed jeg, at det maatte være mig."

„Hvorfor just Dig, unge Mand? Med Dig har jeg i Sandhed Grund til at være tilfreds i enhver Henseende."

„Det kan ikke være Sergeant Joyce, thi han vil blive, indtil De befaler ham at gaae," svarede Ynglingen, ikke uden et vist Lune i Tonen, „og hvad Skotlænderen angaaer, da er han gammel, og Folk af hans Alder pleie ikke at vente saa længe, naar de have i Sinde at blive Forrædere. Alle Negerne elske Dem, som om De var deres Fader, og der er ingen Anden end mig tilbage, som kunde forraade Dem."

„Jeg takker Dig for denne korte Opregning af min Styrke, Blodget, thi den giver mig en Forsikkring om mine Folks Troskab. Dig vil jeg ikke nære Mistillid til, og de andre kan jeg ikke nære Mistillid til; og der er en Følelse af stor Tillidsfuldhed — hvad seer Du? hvorfor sænker Du din Bosse og staaer saaledes paa Vagt?"

„Der er en menneskelig Skikkelse, Herre, paa den høire Side af Porten, som forsøger paa at klavre over Palissaderne. Jeg har i nogen Tid havt Die paa den, og jeg føler at jeg er vis paa mit Sigte."

„Hold inde et Øieblik, lad os være visse i vor Sag, førend vi handle."

Den unge Mand sænkede Kolben af sit Gevær, og

ventede taalmodig og rolig paa, at hans Herre skulde bestemme sig. Det var ganske klart, at en menneskelig Skikkelse viste sig, som saaes langsom og forsigtig at stige, indtil den naaede Toppen af Palissaderne, hvor den syntes at standse for at see sig om. Om det var en Hvid eller en Rød, var vanskeligt at skjelne, skjøndt det af den hele Bevægelse var indlysende, at en Angriber eller en Spion forsøgte paa at komme over Udenværkerne.

„Vi kunne ikke skaane denne Krabat," sagde Kaptainen i en vis sørgmodig Tone; „det er meer end vi kunne tillade. Du maa skyde ham ned, Blodget. Saasnart Du har fyret, skal Du komme hen til den anden Ende af Galleriet, hvor vi ville iagttage Resultatet."

Da dette var aftalt, gik Kaptainen forsigtig bort fra Stedet, og i det Øieblik, han var kommen til det modsatte Hjørne af Galleriet, vendte han sig om, for at iagttage den unge Mands Fremgangsmaade.

Blodget forhastede sig ikke. Han ventede, indtil han var ganske vis paa sit Sigte, derpaa blev Dalens Stilhed pludselig afbrudt ved Knaldet af en Bøsse, og et Glimt oplyste Mørket. Skikkelsen faldt udad, ligesom en Fugl, der skydes ned af en Green, og blev liggende som en Kugle ved Foden af Palissaderne. Men intet Skrig eller Suk gav tilkjende, at et menneskeligt Væsen var bleven overrasket af en heftig og uventet Angest.

I næste Øieblik var Blodget ved Kaptain Willoughby's

Side. Hans Opførsel var et Pant paa hans Troskab, som man ikke kunde tage Feil af, og et varmt Haandtryk forvisstede Ynglingen om hans Herres Bifald.

Det var dog nødvendigt at være forsigtig, og med ufladelig Aarvaagenhed at opvebie Resultatet. Joyce og Folkene nedenunder vare strax komne paa Benene, og Sergeanten tilligemed de øvrige fik Befaling til øieblikkelig at møde paa Galleriet, medens Negeren blev alene tilbage, for at passe paa Porten. Tillige blev der sendt Bud til Fruentimmerne, for at berolige dem og fornemmelig for at befale de Sorte at gribe til Vaaben og stille sig ved Skydehullerne.

Alt dette skete uden Forvirring og med saa liden Støi som muligt, for at forebygge, at de, der vare udenfor, forstod hvad der gik for sig. Skræk holdt Negerne tause, og Disciplinen de andre. Da Enhver havde lagt sig i sine Klæder, varede det ikke et Minut, førend ethvert levende Væsen i Hytten var oppe og i Bevægelse.

Det er unødvendigt at tale om de inderlige Bønner og modstridende Følelser, med hvilke Mrs. Willoughby og hendes Døttre beredte sig til Kampen, og endogsaa den skjønne og fine Maud hærdede sine Nerver, for at møde den farefulde Storm. Skjøndt Beulah af Naturen var blid, fredelig og tilbøilig til at tilgive, vakte Omsorgen for den lille Evert alle moderlige Følelser hos hende og Noget,

der lignede Harme og som skulde betyde Mod, saaes som noget Nyt paa hendes sædvanligviis blide Ansigt.

Et Øieblik var tilstrækkeligt til at meddele Joyce og hans Kammerater Sagernes Stilling. Da der nu vare fire bevæbnede Mænd paa Galleriet, tog Enhver sin af Bygningens tre Sider, der vare udsatte for Angreb, at bevogte, og overlod til Husets Herre at gaae fra Post til Post, for at lytte til deres Raad og Meddelelser og tilkjendegive dem sine Befalinger.

I samme Øieblik som Sergeanten var kommen op paa Galleriet, blev han gjort opmærksom paa den mørke Gienstand, og en af hans Forretninger var den at holde Øie med den, for at forvisse sig om den bevægede sig, eller om der blev gjort noget Forsøg paa at bære Liget bort.

De amerikanske Indianere sætte hele et Slags Ære eller Skam i Erobringen eller Tabet af Scalper, og det er altid deres Praxis at bortfjerne dem, som ere faldne, for at undrage dem fra den sædvanlige Lemlæstelse, om de endogsaa derved udsætte sig for stor Fare. Regle Stammer anse det for en Skam at tillade, at et dødt Legeme blivar berørt af Fjenden, og mangen en Kriger har mistet sit Liv, idet han anstrængte sig for at frelse en Kammerats følesløse Legeme fra denne Vanære.

Saasnart den lille Uro var forbi, som var opstaaet i Hytten, idet Folkene ilede til deres Poster, herskede der rundtomkring en Stilhed ligesaa dyb som den, der gik forud

for Opraabet. Ingen Stoi kom fra Mollen, hverken Skrig eller Raab eller Signal til Kamp blev hørt; Alt laae i Nattens dybe Ro.

Saaledes forløb en halv Time, da en Lysstribe, som viste sig i Osten, forkyndte Dagens Nærmelse.

De tyve Minuter, som nu fulgte, vare i høi Grad ængstelige. Det langsomt frembrydende Dagslys aabenbarede gradviis den ene Gjenstand efter den anden i det lille Panorama, og baade vakte og bortfjernede Gisninger og Frygt. Først bleve de graae Palissader synlige, derpaa Kapellet med dets mørke Omrids, Kanten af Skovene, de forskjellige Hytter, som laae langs med den, Dværget paa Markerne og Træerne rundtomkring. Joyce holdt sit Blik fasthæftet paa Gjenstanden ved Foden af Palissaderne, idet han ventede, at der hvert Øieblik vilde blive gjort et Forsøg paa at bære den bort.

Tilsidst blev det saa lyst, at Øiet kunde overskue hele Overfladen af det naturlige Glacis udenfor Palissaderne, hvorved man fik Vished om, at der ikke var nogen Fjende i Nærheden. Da Rummet var fuldkommen aabent, med Undtagelse at nogle Frugttræer og Buske paa den grønne Plet — og ved at forandre Stilling paa Galleriet, kunde ogsaa disse sidste undersøges paa alle Kanter — var Intet lettere, end at skaffe sig Vished om dette Faktum. Da ogsaa de levende Hegn vare tynde og aabne, var det umuligt for noget Baghold eller nogen fremrykkende Afdeling

at skjule sig bagved den. Kort, Dagslyset bragte dem, der vare indenfor Palisaderne, den behagelige Vished at atter en Nat var tilbagelagt, uden at den havde bragt dem en Storm.

„Denne Morgen antager jeg, at vi ikke længer have Noget at frygte, Joyce," sagde Kaptainen, som havde lagt sit Gevær ned, og ikke længer følte Nødvendigheden af at holde den øverste Deel af sit Legeme skjult bag Taget. „Intet kan sees, der forraader et paatænkt Angreb, og der er ingen Fjende i Nærheden."

'Jeg vil anstille en nøiagtigere Undersøgelse, Deres Herlighed," svarede Sergeanten og steg op paa Mønningen af Huset, hvor han havde den uvæsentlige Fordeel, at han paa engang kunde see mere, men hvorved han tillige udsatte sin hele Person, ifald noget fiendtligt Gevær var saa nær, at Kuglen kunde naae ham. „saa ville vi være fuldkommen sikkre.'

Joyce var en Mand, der maalte sine fulde fer Fod, og da han netop strakte sig frem, for bedre at kunne see, kunde der ikke have fremstillet sig noget bedre Maal for en Skarpskytte, end han frembød.

Knaldet af en Bøsse hilste snart Besætningens Øre, derpaa fulgte den pibende Lyd af Kuglen, der suste gjennem Luften med Hytten. Men Skuddet kom saa langt borte fra, at det strax var klart, at Geværet var bleven affyret fra Kanten af Skoven. Derved fik man fuldkommen Vished om to vigtige Kjendsgjerninger: For det Første,

at Fjenden havde trukket sig tilbage og skjult sig i Skoven; for det Andet, at Huset noie blev iagttaget.

Intet tjener til i den Grad at prøve en ung Soldats Nerver, end den hvislende Lyd af et fjernt Skud. Jo langsommere en Kugle nærmer sig, desto mere Støi gjør den; og da Lyden varer længere ved, end man i Almindelighed forestiller sig, er den Uindviede tilboielig til at indbilde sig, at det farlige Sendebud netop kommer med et Ærinde til ham. Rummet synes tilintetgjort, og man har ofte seet uøvede Folk bukke sig ned ved et saadant stærktonende Skud, der formodentlig har været hundrede Alen borte fra dem.

Ved nærværende Leilighed bukkede den yngre Plinius sig ned under Taget; Jamie ansaae det for fornuftigt, at stille noget af sit eget Murarbeide, der heldigviis bestod i en hosstaaende Skorsteen, mellem sig og det Sted, hvorfra Skuddet kom; medens endogsaa Blodget saae op i Luften, som om han ventede at kunne see, hvorhen Kuglen gik.

Kaptain Willeughby tænkte slet ikke paa Kuglen; han saae efter Røgen i Kanten af Skoven, for at mærke sig Stedet, medens Joyce blev staaende med korslagte Arme paa Mønningen, og undersøgte Dalen i en anden Retning, vis paa, at en saa fjern Ild ikke vilde kunne være farlig.

Det viste sig, at Jamies Beregning var rigtig; Kuglen ramte Skorstenen, knuste en Steen og faldt ned paa Tagstenene. I næste Øieblik steg Joyce ned, og tog kold-

blodig det lille fladtrykte Stykke Bly i sin Haand, hvilket han spillede med i nogle Minuter med en Mine, som om han slet ikke offrede det nogen Tanke.

"Fjenden passer paa os, Deres Herlighed," sagde Joyce, "men han vil ikke angribe os for Dieblikket. Hvis jeg maa give et Raad, saa gjøre vi bedst i, blot at efterlade en enkelt Skildvagt paa Galleriet, da der Ingen kan nærme sig Palissaderne, uden at blive seet, hvis Skildvagten vedbliver at gaae frem og tilbage."

„Det tænkte jeg selv paa, Sergeant, vi ville først postere Blodget her. Vi kunne stole paa ham, og naar vi saa komme længere op paa Dagen, vil en mindre øvet Mand være tilstrækkelig. Han maa tillige gjøres opmærksom paa, at han skal holde Die med det Terrain, der er bagved Hytten, da Faren ofte kommer fra den Kant, hvorfra man mindst venter den."

Dette blev nu udført, og de øvrige Folk gik ned i Gaarden. Kaptain Willoughby lod Porten aabne, og gik udenfor henimod det livløse Legeme, der endnu laae, hvor det var falden, ved Foden af Palissaderne.

Han ledsagedes af Joyce og Jamie Allen; denne sidste bar en Spade, da man havde til Hensigt at begrave den Vilde, hvilket var den korteste Maade, hvorpaa man kunde blive fri for en ubehagelig Gjenstand.

Vore to gamle Soldater følte ingen Betænkeligheder ved at udsætte deres Personer, hvilket ellers saa let for-

virrer den, der endnu ikke er indviet i Krigskunsten. Da der var udstillet Skildvagter, frygtede de ikke for Farer, som slet ikke eristerede, og tillidsfulde gik de med faste Skridt, hvorhen Pligten kaldte dem. De aabnede ikke blot den indre Port og gik igjennem den, men ogsaa den ydre, idet den simple Forsigtighed at stille en Mand ved den første, var den eneste Forsigtighedsregel, man tog.

Da de vare udenfor Palissaderne, gik Kaptainen og hans Ledsagere strax henimod Liget. Solen stod netop nu op, og dens rige Straaler oplyste Høienes Top, skjøndt de lige Straaler af Lyset endnu ikke vare trængte ned i Dalen.

Der laae nu Indianeren, netop saaledes som han var falden, uden at nogen Kriger havde forsøgt paa at frelse ham fra Scalpeerkniven. Hans Hoved havde først naaet Jorden, og Benene og Kroppen vare styrtede over det paa en saadan Maade, at hans Form snarere var en forvirret Dynge af Been og Tepper, end en dristig Vild, der strækker sig i Dødens Hvile.

„Stakkels Fyr," udbrød Kaptainen, da de Tre nærmede sig Stedet, „jeg vil haabe, at Blodgets Kugle ærlig har udført sin Pligt, ellers maa han have stødt sig i Faldet."

„Ved Jupiter, det er ikke andet end en udstoppet Soldat," udbrød Joyce og vendte det kunstigt samlede Bundt med sin Fod; „og her er Drengens Kugle gaaet lige gjennem Hovedet! Det er Indianernes Djævelskab, Herre.

Det er bleven gjort, for at see, om vore Skildvagter sove eller ikke."

„Mig synes det snarere at ligne en Hvids Dumhed. Krabaten er bleven gjort, for at ligne en Indianer, men Folk af vor egen Farve have havt en Finger med i Spillet."

„Det være, som det vil, Herre, det er en Lykke, at den Yngste af os, har saa rask et Die og saa sikker en Finger. See, Deres Herlighed, her er den Pæl, hvormed man har stillet Figuren op paa Toppen af Palissaderne, og her er endnu Spor i Græsset af den bortilende Fjende, som opstillede Figuren. Krabaten synes at være smuttet bort i en Hast; hans Spor er saa fuldt, som om det var af et heelt Compagni"

Kaptainen undersøgte de Mærker, der vare blevne tilbage i Græsset, og var af den Mening, at mere end een Mand havde været beskjæftiget med at stille Lokkefuglen op, en Omstændighed, der i og for sig selv syntes rimelig, naar man tog Hensyn til Figurens Vægt og den Fare, de derved udsatte sig for. Det være, som det vil, han var glad ved den Tanke, at Ingen var bleven dræbt, og han nærede endnu det Haab, at det vilde være ham muligt at tilveiebringe et saadant Forlig med Angriberne, at det ikke skulde komme til virkelig Kamp.

„I ethvert Tilfælde vil jeg dog bære Busseмanden ind, Deres Herlighed," sagde Joyce, og kastede den udstoppede Figur paa sin Skulder. „Han vil i det mindste være

godt skikket til at blive stillet ved Kanonen, og kan bruges til at forskrække en eller anden af det andet Parti mere end den har forskrækket os."

Kaptain Willoughby gjorde ingen Indvendinger, skjønt han mindede Joyce om, at Fjenden sandsynligviis af Desærteurerne havde faaet nøiagtig Underretning om deres Forsvarsmidler og Styrke, tilligemed Historien om Trækanonen.

Hvis Joel og hans Medskyldige havde sluttet sig til Skaren ved Mollen, vare dens Anførere sandsynligviis bekjendte med Enhvers Navn, Alder, Charakteer og Sindsstemning, der var bleven tilbage i Hytten; og hverken Bussemænd eller Straamænd kunde regnes for Noget, naar det gjaldt om at modstaae en Storm.

Kaptainen gik sidst ind igjennem Palisadeporten og lukkede, laasede og spærrede den med sine egne Hænder, skjønt al øieblikkelig Frygt for Fjenden var ophørt. Han vidste vel, at det sandsynligviis nu vilde overstige hans nuværende Stridskræfter, at modstaae en kraftig Storm; men paa den anden Side følte han sig forvisset om, at Indianerne aldrig vilde nærme sig en palisaderet Fæstning ved høilys Dag, og udsætte sig for den Fare at miste en femten til tyve af deres Antal, inden de kunde indtage Pladsen. Dette stred aldeles imod deres Begreber om Krig, og hverken Ære eller Fordeel kunde bevæge dem til at forsøge det paa. Ifølge de Vildes Begreber maaltes Æren efter det Antal Scalper, som man havde taget eller tabt, og om man end-

ogsaa talte alle Qvinderne med, som vare blevne tilbage i Hytten, vilde der dog ikke være Hoveder nok, til at fuldstændiggjøre det nødvendige Antal, som udfordredes til at opveie dem, der sandsynligviis vilde tabes ved en Storm.

Alt dette afhandlede Kaptainen i faa Ord med Sergeanten, da han passerede over Gaarden, for at gaae til sin ængstelig ventende Kone og Døttre.

„Gud har seet i Naade ned til os og beskyttet os i Nat," sagde den taknemlige Mrs. Willoughby med taarefyldte Øine, da hun modtog og gjengjældte sin Mands varme Omfavnelse. „Vi kunne ikke være for taknemmelige, naar vi betragte disse kjære Børn og vor dyrebare lille Evert." Hvis Robert nu blot var hos os, vilde jeg være fuldkommen lykkelig."

„Saaledes er den menneskelige Natur, min lille Maud," svarede Kaptainen, idet han drog sin Yndling til sig og kyssede hendes straalende Pande. „Den blotte Tanke om at befinde sig i vor nuværende Forlegenhed vilde have gjort din Moder saa ulykkelig, som hendes værste Fjende kunde ønske — hvis der ellers existerer et saadant Uhyre i Verden, der kunde være hendes Fjende; og nu erklærer hun, at hun er henrykt, fordi Halsen ikke er bleven skaaret over paa os Alle i Nat. Vi ere sikkre nok for i Dog, tænker jeg, og ingen af Eder skal tilbringe en anden Nat i Hytten, hvis jeg kan gjøre Noget dertil. Hvis der er Noget, som

hedder Desertion, saa er der ogsaa Noget, som hedder Nomning."

„Hvad mener Du dermed, Hugo? husk paa, at vi overalt ere omgivne af øde og ubeboede Landstrækninger."

„Jeg kjender temmelig godt vor Stilling, min Kone, og har isinde med Guds Hjælp at benytte denne Kundskab til vor Fordeel. Jeg har isinde at stille gamle Hugo Willoughby ved Siden af Xenophon og Washington, og vise Verden, hvad en Mand er istand til paa et Tilbagetog, naar han har saadan en Kone, saadanne to Døttre og saadan en lille Dattersøn under sin Beskyttelse. Hvad Robert angaaer, da vilde jeg for min Part ikke ønske at have ham her. Den unge Dreng vilde berøve mig Halvdelen af Æren."

Damerne vare særdeles glade ved at finde, at deres Fader og Ægtefælle var stemt til at spøge, og snart satte de sig ned til en tidlig Frokost, for at spise hvad Enhver havde Appetit til.

Syvende Kapitel.

Jeg dog erindre vil,
Hvad disse Mænd har gjort; var de ei mine?
Har de ei stundom raabt: Held Dig! til mig?
Saa Judas og til Christus, dog han fandt
Hos Ell've Troskab — jeg hos Ell'vetusind ei.
Richard II.

Hvad Kaptain Willoughby havde sagt i tilsyneladende Spog, var forresten hans alvorlige Plan. Tanken om endnu at tilbringe en Nat i Hytten blot understøttet af ser Mænd, medens der var ti Gange saa stort et Antal udenfor, der belurede dem, og medens Hemmelighederne ved hans Forsvarsmidler vare blevne robede ved hans Tieneres Frafald, var ham i høieste Grad piinlig. Havde det kun været sit eget Liv, han udsatte for Fare, vilde militair Stolthed have bevæget ham til at blive, men, hvad der var ham anbetroet, var altfor kostbart til at blive udsat for Fare paa Grund af saa forfængelige Hensyn.

Aldrig saasnart var derfor Frokosten forbi, førend Kaptainen lod Joyce kalde, for at raadslaae med ham angaaende det paatænkte Tilbagetog. Sammenkomsten fandt Sted i Bibliotheket, hvorhen Sergeanten begav sig, da han havde modtaget sin Kommandants Befalinger. For Skaren udenfor følte man ikke nogen Frygt, saalænge Skildvagterne blot vare nogenlunde aarvaagne, og det endnu var heilys Dag.

„Jeg antager, Sergeant," begyndte Kaptain Willoughby, „at en Soldat af din Erfaring ikke behøver at blive underviist om, hvad der er en kommanderende Officeers næste Udvei, naar han finder, at han ikke er istand til at forsvare sig imod Fjenden."

„Det er at trække sig tilbage, Deres Herlighed. Naar man ikke kan gaae frem paa en Vei, maa man dreie til Siden."

„Du har sluttet rigtig; det er nu min Hensigt at rømme Hytten og forsøge min Lykke paa et Tilbagetog. Et snildt udført Tilbagetog forskaffer Anseelse, og ethvert Skridt synes mig at være at foretrække for, at udsætte de kjære Væsner i det andet Værelse for de Farer, der ere forbundne med en natlig Storm."

Denne Tanke syntes at overraske Joyce, skjøndt ikke paa nogen behagelig Maade, saavidt man kunde slutte af Udtrykket i hans Ansigt. Han betænkte sig et Øieblik, førend han svarede.

„Sendte Deres Herlighed Bud efter mig," spurgte han derpaa, „for at meddele mig Deres Befalinger angaaende dette Tilbagetog, eller ønskede De at høre, hvad jeg kunde have at sige derom."

„Det Sidste; jeg vil ikke udstæde nogen Befaling, førend jeg har hørt Din Mening angaaende Fremgangsmaaden."

„Det er en ligesaaster Pligt for en Underordnet, frit

at udtale sin Mening, naar han bliver spurgt derom, Kaptain Willoughby, som at adlyde i Taushed, naar han blot faaer Befalinger. Angaaende min Anskuelse om denne Sag, vil jeg bemærke, at det er bedre at blive, hvor vi ere, og forsøge paa at forsvare Huset mod disse Landstrygere, end at betroe os til Skoven."

„Du har naturligviis dine Grunde for denne Mening, Joyce?"

„Vistnok, Deres Herlighed. For det Første antager jeg, at det strider imod alle Krigskunstens Regler at romme en Fæstning, der er vel provianteret, uden at have bestaaet en Storm. Dette have vi endnu ikke gjort. Vel ere vore Rækker blevne fortyndede ved Desertioner, men aldrig har jeg hort, at en befæstet Stad eller et befæstet Huus har kapituleret paa Grund af nogle faae Deserteurer, og det forekommer mig, at det, at romme en Fæstning, kun er eet Skridt foran Kapitulation."

„Men vore Desertioner, Joyce, have ikke været faae, men mange; der har forladt os tregange saa mange, som de der ere blevne tilbage. Det er ligegyldigt, hvorfra Tabet er kommen, saalænge det er et Tab."

„Et Tilbagetog med Qvinder og Bagage er altid et vanskeligt Foretagende, deres Herlighed, især naar man har en Fjende i Ryggen! Desuden have vi en ode og ubebeet Egn for os, og Damerne kunne neppe udholde at gaae

saalangt, som herfra og til Mohawk; og ved den Flod ville de neppe være saa sikkre, som de for Øieblikket ere."

„Jeg har ikke havt iſinde at foretage en saadan Marſch, Joyce. Du veed, at der ligger en bequem Hytte blot en Miil herfra paa Bjergſkrænten, hvor vi for tre Sommere ſiden begyndte at hugge Træerne bort, for at indrette en Faare-Græsgang. Der er rigeligt Græs, og, naar vi først have naaet Hytten, og det kan lykkes os at drive en Ko eller to derhen, kunne vi forblive der i Sikkerhed en Maaned. Af Levnetsmidler og Klæder kunne vi bære saa meget paa vor Ryg at det kan være nok for os i flere Uger, især hvis vi blive understøttede af Kvæne."

„Det glæder mig at Deres Herlighed har tænkt paa den Plan," sagde Sergeanten, og hans Ansigt straalede, medens han hørte paa Kaptainen, „det vil være en herlig Operation, at angribe Hoien, naar vi ikke længere kunne holde os der. Mangelen af en saadan Indretning har altid været min eneſte Indvending imod denne Poſt, Kaptain Willoughby, thi det har stedſe forekommet mig, at vi her i denne øde og ubeboede Egn lignede et Regiment, opstillet med en Bjergkløft eller en Sump i Ryggen."

„Det glæder mig at høre, at dette Foretagende behager Dig, Sergeant, hvad saa end Grunden dertil er. Det er min Hensigt for Øieblikket at gjøre de nødvendige Anstalter til at rømme Hytten, medens det er lyst, og saasnart det bliver mørkt, da at rykke ud gjennem Porten, Paliſsa-

derne og over Bækken. Hvad nu, Jamie? det seer ud, som om Du havde noget Nyt at meddele mig?"

Jamie Allen traadte i dette Øieblik ind i en saadan Hast, at han havde overseet den almindelige Ceremoni at lade sig melde, eller at pikke paa Døren.

„Nyt!" gjentog Muurmesteren med et vist Smiil, „det er netop hvad jeg kommer at bringe Dem. Hvad mener De vel, mine Herrer, alle vore Folk ere i deres egne Hytter, kogende i deres Potter og stegende deres Flesk, som om den fuldkomneste Ro herskede i Dalen, og vi vare lige saa mange Herrer, der vente paa dem, at de skulle komme og gjøre hvad der behager os!"

„Jeg forstaaer Dig ikke, Jamie, hvem mener Du med vore Folk?"

„Netop Deserteurerne, Joel og Møllereu og Michael og Resten"

„Og Hytterne — og Potterne og Fleskket, det er Altsammen kaudervelsk for mig."

„Jeg veed, at jeg har, hvad Engellænderne kalde en Accent, men efter min Mening, Kaptain Willoughby, maa Ordene kunne forstaaes uden Lexicon. Jeg mener at Joel Strides og Daniel Møller og de Øvrige, som flygtede forgangen Nat, ere gaaede ind i deres egne Boliger, og have tændt Ild, have sat deres Potter og Kjedler over Ilden og begyndt paa deres huuslige Beskjæftigelser, som om Bæverdammen var en af Parkerne i London!"

„De have Fanden, have de! Hvis det er Tilfældet, Sergeant, maa vort Udfald ske paa en tidligere Tid end den omtalte. Jeg vil aldrig finde mig i en saadan Fornærmelse." Kaptainen var altfor overrasket ved denne Efterretning til at spilde mange Ord, han greb sin Hat og ilede ud, for selv at undersøge Sagen. Da Galleriet omkring Taget frembød den bedste Udsigt, vare han og hans Ledsagere i et Øieblik deroppe.

„Der kan Deres Herlighed med egne Øine see Røgen fra Joels Bolig; og dernede er en anden Røg fra hans Fætter Seths Bolig," sagde Jamie og pegede i den nævnte Retning.

„Der er rigtignok Røg, men Indianerne kunne have tændt Ild i Kjøkkenerne, for at lave Mad til sig selv. Det seer ud, som om de noiere ville indeslutte os, end de hidindtil have gjort, Sergeant."

„Det troer jeg ikke, Deres Herlighed. Jamie har Ret, eller ogsaa kunne mine Øine ikke skjelne et Mandfolk fra et Fruentimmer, der er vistnok et Fruentimmer i Joels Have, og jeg vil holde paa, at det er Phoebe, der graver Rødder op til sin sultne Mave!"

Kaptain Willoughby gik aldrig ud, uden at have sin lille Kikkert hos sig, og den blev snart rettet imod den omtalte Gjenstand.

„Ved Jupiter, Du har Ret, Joyce," udbrød han, „det er Phoebe, den Her, skjønt hun ikke graver Rødder op,

men ligger ganske rolig og luger! Aha, nu seer jeg Joel selv; den Skurk undersøger negle Hakker med en Koldblodighed, som om han eiede dem og Alt, hvad der omgiver ham. Det er den forunderligste Stilling af Verden at være i!"

Denne sidste Bemærkning var aldeles rigtig; deres Stilling, som opholdt sig i Hytten, var i Sandhed ganske mærkelig. En nøiere Undersøgelse viste, at alle Hytterne vare blevne tagne i Besiddelse, da Ingen af dem, som vare blevne tilbage indenfor Palisaderne, havde en egen Husholdning. Ved at bruge sin Kikkert og efterhaanden at rette den imod de forskjellige Boliger, opdagede Kaptainen, at næsten alle Deserteurene vare der. Ikke et eneste Mandfolk savnedes undtagen Mike.

Der vare de med Koner og Børn i rolig Besiddelse af deres forskjellige Boliger. Dog, dette var ikke Alt; deres Forretninger i Dalen syntes at tiltale dem i samme Grad, som forhen. Koerne bleve malkede, Svinene fodrede, Fjederkreaturene bleve kaldte sammen og fik at æde, og enhver Husholdning var beskjæftiget med de sædvanlige Tilberedelser til Frokosten.

Denne forunderlige Scene beskjæftigede Kaptainens Tanker i den Grad, at han forblev en heel Time paa Galleriet og iagttog Begivenhedernes Gang Frokosten, der indtraf noget sildigere end sædvanlig, og som blev afærdiget i en Hast, var snart forbi; derpaa begyndte de mere vigtige

Forretninger. En Ager, der var bestemt til at modtage Vintersæd, var allerede halv pløiet; derhen begav Joel sig med det nødvendige Spand, ledsaget af de Arbeidere, som i Almindelighed hjalp ham i denne specielle Green af Agerbruget. Tre Plouge vare snart i Bevægelse, og Alt gik med en saadan Regelmæssighed og Orden, som om Intet var indtruffen, der havde kunnet forstyrre Dalens Ro.

Derpaa hørtes Brændehuggernes Øxer fra Skoven, hvor de fældede Træer til den forestaaende Vinter, og en halv fuldendt Grøft havde ogsaa sine Arbeidere, som snart med Travlhed kastede Jord op, og glattede Siderne. Kort, man havde taget fat paa alle de standsede Arbeider med den fuldkommeste Regelmæssighed og Orden.

„Det er nogle Djævels Kunster, Joyce," sagde Kaptainen, efterat han næsten i en halv Time havde iagttaget en fuldkommen Taushed; „her ere alle disse Krabater beskjæftigede med en Nøiagtighed, som om jeg havde paalagt dem deres Arbeide, og med dobbelt saa megen Iver. Denne deres usædvanlige Flid er i og for sig et slemt Varsel."

„Deres Herlighed maa lægge Mærke til een Omstændighed: ikke en eneste af disse Skurke kommer indenfor et Geværs Skudvidde, thi at øde Kugler og Krudt paa en saa lang Afstand, vilde være aldeles unmilitairisk og fuldkommen unyttigt."

„Jeg har halvveis iſinde at splitte dem ad med en Salve," sagde Kaptainen tvivlende. „Kugler vilde gjøre

en fortræffelig Effekt iblandt disse Plougmænd, naar man blot kunde naae dem."

„Og tillige imellem Kreaturene," bemærkede Skotlænderen, der havde sin Opmærksomhed henvendt paa den økonomiske Side af dette Skridt, saavelsom paa den militaire. „En Kugle vilde ligesaa godt kunne ramme en Hest, som en Mand i en saadan Skjærmydsel."

„Det er sandt nok, Jamie, og det at fyre paa Mænd, som saa nylig have været mine Venner, er just ikke den Slags Krig, som jeg holder af. Jeg seer ikke at Skurkene have Vaaben hos sig, Joyce?"

„Ikke et Gevær, Herre, jeg lagde Mærke dertil, da Joel først førte sin Afdeling ud. Skulde det være muligt, at de Vilde have trukket sig tilbage?"

"Det troer jeg neppe, ellers vilde Strides og hans Venner have fulgt med dem. Nei, Sergeant, der stikker Noget under Alt dette, man har vistnok isinde at lede os i et Bagbold ved dette Skridt, og vi ville holde skarpt Udkig efter dem."

Joyce stod i nogen Tid og betragtede denne Scene i dyb Taushed, derpaa nærmede han sig Kaptainen paa sin sædvanlige formelle Maade og hilste ham paa militair Viis — en Ceremoni, som han punktlig havde iagttaget ved enhver passende Anledning, siden Besætningen kunde siges at have staaet paa Krigsfod.

"Hvis Deres Herlighed ønsker det," sagde han, „vil

jeg rykke ud med en Afdeling og bringe et Par af disse Deserteurer herind, hvorved vi kunne blive bekjendt med deres Hemmeligheder."

"En Afdeling, Joyce?" svarede Kaptainen og betragtede sin Undergivne med en vis nysgjerrig Mine, „hvilke Tropper vil Du foreslaae til dette Diemed?"

„Nu, Deres Herlighed, der er Korporal Allen og gamle Plinius, som ikke ere paa Vagt, jeg tænker at Sagen vil kunne gjøres med dem, hvis Deres Herlighed vilde have den Godhed at befale Korporal Blodget tilligemed de to andre Sorte, at danne et Slags Hjælpekorps, under Beskyttelse af et af Digerne."

„Ved saaledes at fordele mine Stridskræfter, vilde Kaptain Willoughby komme til at udgjøre den hele Garnison! Jeg takker Dig, Sergeant, for dit Tilbud, og dit Mod, men Forsigtighed vil ikke tillade det. Vi maae betragte Strides og hans Kammerater, som lige saa mange Skurke, og" —

„Det maa De," raabte Mike's velbekjendte Stemme fra det Gitter, som gik ind til Loftskamrene, ligeforan hvilket de to gamle Soldater stode og talte sammen, „det maa De, og hverken Sandheden eller Retfærdigheden eller jeg selv vil i nogen Maade lide noget Afbræk derved. O, dersom jeg maatte have min Billie med disse Æsler, skulde Hænder og Fødder blive bundne paa enhver af dem, og de skulde blive lagte under det prægtige Vandfald hist nede

ved Mollen, indtil deres Synder vare vadskede af dem. Sikken en Bekjendelse der vilde blive! ja det vilde der, og der vilde blive udkrammet saa mange Hemmeligheder, som kunde tilfredsstille et Vildsviins Samvittighed!"

Inden Mike var bleven færdig med denne Meningsyttring, var han kommen op paa Galleriet, hvor han sted og løftede op i sine Benklæder med et meget sigende Grin paa sit Ansigt, der gav hans massive Kinder og vældige Mund et eget listigt Udtryk, blandet med en Skikkelighed og Godmodighed, som man sjelden savnede hos den velmenende Fyr, naar han henvendte sig til Nogen af Kaptainens Familie.

Joyce saae paa Kaptainen, og ventede paa hans Befaling til at gribe den tilbagevendende Deserteur, men hans Foresatte læste strax Ærlighed i sin gamle Tjeners Ansigtstræk.

"Du har foraarsaget os megen Overraskelse, O'Hearn, og det af mere end een Grund," bemærkede Kaptainen, der ansaae det for klogt at paatage sig mere Alvor i sine Maneer, end hans Følelser virkelig retfærdiggjorde. "Du er ikke alene gaaet din Vei af Dig selv, men Du har endogsaa tilladt vor Fange at undslippe med Dig. Desuden fordrer din Maade at komme ind i Huset paa en Forklaring. Jeg vil høre hvad Du har at sige dertil, førend jeg tager nogen Beslutning med Hensyn til din Opførsel."

„Det er tale, jeg just vil! det vil jeg, og ligesaalænge, som det behager Deres Herlighed at høre. Ok, er denne frække Nick ikke en rigtig Udhaler? Djævelen brænde mig om jeg tænker, at hans Lige kan findes i hele Amerika, der dog vrimler af Injins og frække Karle! Vel, nu antager jeg, Sergeant, at De betragter mig som en Overløber, ligesom Mester Joel og hans Lige, hvis De skulde aabne Deres Hjerte og sige Deres sande Mening?"

„Du er bleven betegnet som en Deserteur, O'Hearn, og tilmed som En, der er deserteret fra sin Post."

„Post! havde jeg været det, skulde jeg ikke have rørt mig, og I havde da Ingen havt, der kunde bringe Eder Nyheder fra Majoren og Hr. Woods og de Vilde og Resten af Krybet."

„Min Son' er det muligt, Michael, har Du seet ham, eller kan Du fortælle os Noget om ham?"

Mike gav sig derpaa en hemmelighedsfuld vigtig Mine, lagde en Finger paa sin Næse og pegede paa Skildvagten og Jamie.

„Sergeanten betragter jeg som En af Familien," sagde Manden fra Grevskabet Leitrim, da han var bleven færdig med sin Pantomine, „men det sømmer sig ikke at bekjendtgjøre Hemmeligheder for et heelt Nabolaug. Og hvad nu gamle Nick eller frække Nick eller hvad de kalde ham, angaaer, ok! det er en prægtig Injin, De kan gaae gjennem hele Amerika, og ikke see hans Lige!"

„Det bliver ikke til Noget, O'Hearn. Hvad Du har at sige, maa siges tydeligt og paa den simpleste Maade. Følg med til Bibliotheket, hvor jeg vil høre din Beretning. Du følger med os Joyce."

„Lad ham komme, hvis han ønsker at høre vidunderlige Begivenheder," svarede Mike og gjorde Plads for Kaptainen, at denne kunde gaae nedad Trapperne, hvorpaa han fulgte ham, og talte medens han gik.

„Han vil aldrig eftere prale af sine Feldttog til mig og mine Lige, da han nu har seet, at jeg har overgaaet ham ti ja fyrretyve Gange og endnu mere, ok den Nick er en Djævel, uden at sige noget Ondt om ham."

„For det Første, O'Hearn," begyndte Kaptainen, saasnart de Tre vare alene i Bibliotheket, „maa Du forklare os Din egen Flugt."

„Min Flugt, dermed vil De dog vel ikke sige, at jeg er rendt bort fra Deres Herlighed og Missus og Miss Beuly og prægtige Miss Maud og Barnet?"

Dette blev sagt med saa megen Sandhed og Naturlighed, at Kaptainen ikke havde Hjerte til at gjentage Spørgsmaalet, skjøndt Joyces mere hærdede Følelser bleve mindre bevægede. Den Første følte endogsaa en Taare i Øiet og havde ikke længere nogen Mistanke til Irlænderens Troskab, saa uforklarlig end hans Opførsel syntes ham og maatte synes ham, naar han med Koldblodighed betragt de Sagen. Men Mikes Selvfølelse var bleven krænket, og

den kunde kun beroliges ved at give Forklaring over hvad der var forefaldet.

„Deres Herlighed taler ikke, naar jeg spørger om det samme?“ sagde han tvivlende.

„Naar jeg skal være oprigtig, Mike, saae det noget mistænkeligt ud, at Du ikke alene selv gik din Vei, men ogsaa forledte Indianeren til at gaae med Dig.“

„Gjorde det?“ sagde Mike eftertænksom. „Nei, det indrømmer jeg ikke, da jeg veed med mig selv, at Hensigten og Formaalet var godt, og dernæst tog jeg ikke Indianeren med mig, men der var mig selv, der gik med ham.“

„Jeg tænker næsten, Deres Herlighed,“ sagde Joyce smilende, „at vi ville sætte O'Hearns Navn paa dets gamle Plads paa Listen, og ikke sætte noget Mærke ved ham paa Afregningsdagen.“

„Det vil formodentlig blive Enden paa det, Joyce; Vi maae desuden have Taalmodighed, og lade Mike fortælle sin Historie paa sin egen Maade.“

„Det er en Historie jeg vil fortælle, det vil jeg! Ah, dertil er Nick netop skabt! See, han har givet mig fire Stokke, enhver af dem skal belyde en Historie, hver paa sin Viis. Dette er den første, og den betyder: Indvie Kaptainen i Hemmeligheden om din Bortgang, om hvorledes Du kom ud af Vinduet, og hvorledes Du nær havde brækket Halsen ved et Fald, fordi Din Fod gled, og hvorledes du kom ned af Taget ved Hjælp af et Reb, og hver-

ledes Du bandt et Stykke af det om din Hals, og holdt det fast i din Haand med et Greb, som om det havde været selve Kirkens Tro, og hvorledes Nick førte Dig til Hullet, igjennem hvilket begge kom, som om I havde været to Katte, der gik igjennem en Dør!"

Micke standsede, grinte og gav sig en fiffig Mine, da han fortalte den Maade, hvorpaa han var undkommen, hvorom hans Tilhørere forresten havde fuldkommen Kundskab, førend han begyndte.

"Kast nu denne Stok bort, og lad os faae at vide, hvor dette Hul er, og hvad Du mener dermed."

„Nei," svarede Mike og betragtede Stokken med en tvivlende Mine, „med Deres Herligheds Tilladelse vil jeg ikke kaste den væk, førend jeg har fortalt Dem, hvorledes vi kom ned i Bækken foran Skoven, og vadede opad til Skoven, hvor vi vare ligesom to Kloverhøver skjulte paa et Holeft. Denne Nick er rigtig skabt til at lege Skjul."

„Videre," sagde Kaptainen taalmodig, da han vidste, at det ikke var muligt at fremskynde Mikes specielle Maade at meddele sine Tanker paa. "Hvad skete der saa videre?"

„Det vil jeg; og Grunden kommer nu siden efter, som De skal see ved den anden Stok. Nick og jeg vare nu saaledes ganske alene i Kapelanens Værelse, og ingen af os havde Lyst til at drikke, Nick, fordi han var Fange og følte sig krænket og fuld af Værdighed, og jeg selv, fordi jeg var Skildvagt og Deres Herlighed veed, hvorefte Ser-

geant Joyce der havde fortalt mig, at hvis jeg gjorde min Skyldighed, kunde jeg maaskee blive Korporal, som var den næste Plads i Rang efter ham; i Særdeleshed da jeg var Skildvagt, og en drukken Skildvagt vanærer et Menneske baade paa Sjæl og Legeme, og Geværet ovenikjøbet."

"Og saa drak Ingen af Jer," faldt Kaptainen ham i Talen, for at fremskynde Fortællingen.

„Af den samme Grund, og af en endnu bedre, at vi Intet havde at drikke. Nu, siger Nick, Mike, siger han, Du lider godt Kaptainen og Missus og Miss Beuly og Miss Maud og Ungen? — Djævelen brænde mig, Nick, siger jeg, hvorfor gjør Du mig saadant et dumt Spørgsmaal. Du spørger om jeg kan lide dem, vel, spørg Dig selv om Du kan lide Din egen Slægt, der er af Dit eget Kjød og Blod, og Du har da faaet et Svar."

„Og Nick gjorde sit Forslag, efter at han havde faaet dette Svar," afbrød Kaptainen ham, „og det var — ."

„Her er det, efter Stokken. Vel, siger Nick, siger han, løbe vak med Nick og see Major, bringe Efterretninger tilbage. Nick, Kaptains Ven, men Kaptain ikke vide Noget derom, vilde ikke troe det. Jeg kan min Tro ikke fortælle Deres Herlighed alt, hvad Nick sagde paa sin egen Maneer, og saa vil jeg med Deres Herligheds Tilladelse fortælle det paa min Maneer."

"Som Du vil, Mike, fortæl blot."

„Nick er en rigtig Fyr! hans Idee var, at vi skulde

gaae ud af Vinduet og op paa Galleriet og tage Sengehaandet og andre Ting, og derpaa glide ned paa Jorden, saaledes som vi ogsaa gjorde! det gjerde vi ogsaa, saa sandt Deres Herlighed og Sergeanten staaer der, og ikke et Been gik istykker! Vel, siger jeg, Nick, Du er nu her, det er vist nok, men hvorledes tænker Du at komme ud herfra? Du vil nok klattre over Palissaderne og blive skudt af en Skildvagt, hvis der var en, hvilket der ikke var, Deres Herlighed, da alle vare lobne bort; eller har Du isinde at blive her, siger jeg, og blive taget til Fange igjen, i hvilket Tilfælde Du bliver to Fanger, eftersom Du allerede engang er bleven fanget, vil Du det, Nick, siger jeg? Saa talte Nick ikke, men han rakte sin Finger i Veiret, og gjorde Tegn til mig at jeg skulde følge, som jeg ogsaa gjorde, og vi krob igjennem Palissaderne, og en prægtig Vei havde vi langs over Engene og giennem Stierne, Resten af Veien."

„Du krob gjennem Palissaderne, Mike, der er ikke nogen saa stor Aabning."

„Hullet var rigtignok temmelig snevert, men det gik an, og desuden er det ligesaa godt til at komme ind igjennem, som til at gaae ud igjennem, eftersom jeg er kommen igjennem det for et Øieblik siden. Ok! Nick er en prægtig Fyr, og hvorledes troer De, at det Hul er kommet der, som tilintetgjør al den Forsigtighed, der blev anvendt paa at opstille Palissaderne?"

„Jeg vil ikke haabe, at det er gjort med Overlæg, O'Hearn?"

„Det blev gjort af Joel, og det paa den Maade, at han sangede en Pæl over og tog et Par Pinde ud, saaledes at Palissaden gaaer som en Dør. Ok! det er nydeligt Arbeide, men betyder ikke noget Godt."

„Det maa strax eftersees," udbrød Kaptainen, „viis os Veien, Mike, og før os hen til Stedet."

Da Irlænderen ikke var utilbøielig dertil, vare de Tre snart i Gaarden, hvorfra Mike førte dem igjennem Porten rundt om Bygningen indtil det Punkt paa den østlige Side, hvor Palissaderne nærmede sig Klippen. Det var det Sted, hvor den Sti, der førte ned til Vandfaldet, løb langs med Palissaderne, og det var selvsamme Vei, ad hvilken Kaptainen havde ifinde at foretage sit Tilbagetog, ligesom ogsaa Maud kom ind i Hytten ad den Vei hiin Aften, da Indianerne gjorde Indfald i Dalen.

Paa et bequemt Sted var Palissaden bleven sauget over saa langt nede ved Jorden, at Grønsværet, som var bleven løsnet, skjulte Beskadigelsen, medens Hovederne af de Pinde, som skulde have gjort Palissaden fast til Tværbjælken, vare i deres Huller, hvorved Alt havde Udseende af at være i fuldkommen Sikkerhed.

Ved at tage Grønsværet bort, og støde Stolpen tilside, forvissede Kaptainen sig om, at en Mand let derigjennem kunde komme udenfor Palissaderne. Da dette

var det mest afsides Sted paa hele Øien, var der ikke nogen Tvivl om, at Hullet var bleven brugt af alle Desertørerne, Konerne og Børnene iberegnede. Hvorledes det imidlertid var bleven bekjendt for Nick, forblev dog endnu en Gaade.

Kaptainen stod netop i Begreb med at give Befaling til at spærre denne Gjennemgang, da det faldt ham ind, at han mulig kunde bruge den, naar han vilde iværksætte sit eget Tilbagetog. Med denne Plan for Øie ilede han bort fra Stedet, at ikke noget lurende Øie udenfor skulde opdage hans Nærværelse der, og ahne Grunden. Da han var kommen tilbage til Bibliotheket, begyndte han igjen at udspørge Mike.

Da Løjtnanten vistnok i høi Grad generes af den Maade, hvorpaa Manden fra Grevskabet Leitrim udtrykte sig, ville vi for Kortheds Skyld berette Indholdet af hvad han nu yttrede.

Det syntes som om det var lykkedes Nick, at overbevise Mike om, at han, nemlig Tuscaroraen var en trofast Ven af Kaptainen og hans Familie, og at han var bleven indespærret af den første paa Grund af en falsk Opfattelse af Indianerens Følelsers virkelige Tilstand, til stor Skade for alle deres Interesser, og at der ikke kunde vises Willoughby's en større Tjeneste, end hvis Nick kunde faae Leilighed til at bortfjerne sig, og Irlænderen vilde gaae med ham.

Mike havde ikke den fjerneste Tanke om at desertere, da den Bevæggrund, som foranledigede ham til at forlade Hytten, var Ønsket om at see Majoren og, om muligt, hjælpe ham til at undslippe. Saasnart dette Haab var stillet Mike for Øie, gik han strax over paa Indianerens Parti, og indvilligede i Alt, hvad denne ønskede. Ligesom alle i høi Grad ivrige Mennesker, følte Irlænderen en brændende Begjærlighed efter at handle, og han fyldtes med en vis drengeagtig Fryd ved Udsigten til, uden deres Vidende at gjøre dem en stor Tieneste, som han elskede saa høit. Dette var nu Historien om Michaels tilsyneladende Desertion; der staaer tilbage at berette, hvad der hændte, efterat han havde forladt Høien.

Tuscaroraen førte sin Kammerat ud af Hytten omtrent en halv Time efter at man havde ladet dem være ene i Woods Værelse. Da dette skete efter Joels Flugt, ansaae Nick, der havde en Anelse om denne Begivenhed, det for raadeligt at lægge sig i Baghold en kort Tid, for at forvisse sig om Frafaldet endnu vilde gaae videre.

Efterat han havde faaet Visshed i denne Sag, vendte han sig imod Møllen. Da Nick nu havde taget en tilstrækkelig Omvei, for at undgaae at blive seet fra Huset, bekymrede han sig ikke om, at gaae lige ind i Skoven, eller at iagttage nogen af de Forsigtighedsregler, som man pleier at iagttage, naar der er en virkelig Fare forhaanden, og som alle Deserteurerne havde iagttaget; men han vandrede i Ro og

Mag over Engene, indtil han naaede Hovedveien, hvilken han saa fulgte, indtil han kom til Klipperne.

Alt dette skete paa en Maade, der viste, at han følte sig selv hjemme, og at han ikke frygtede for at falde i noget Bagheld. Dette kunde nu enten hidrøre fra hans Fortrolighed med Terrainet, eller fremgaae af Bevidstheden om, at han nærmede sig Venner, istedetfor Fjender.

Da Nick var kommen op paa Klippen, ansaae han det dog ikke for raadeligt at føre Mike videre, førend han havde taget nogle forebyggende Forholdsregler. Den hvide Mand blev derfor skjult i Kløfterne, medens Indianeren fortsatte sin Vei alene. Denne var borte en Time, efter hvilken Tids Forløb han vendte tilbage; og, efterat han havde givet Mike adskillige Regler angaaende Forsigtighed og Taushed, førte han ham nu til Møllerens Huus, i hvis Spisekammer Robert Willoughby var indespærret.

Dette Spisekammer havde et Vindue, men da det var saa lille, at det ikke var muligt at tage Flugten derigjennem, var der ikke stillet nogen Skildvagt ved det. For sin egen Bequemmeligheds Skyld, og for at have denne snevre Bolig for sig selv, havde Majoren paa en Maade givet sit Æresord paa, at han vilde forblive der indtil næste Solopgang. Derved havde Nick seet sig istand til at nærme sig Vinduet og underhandle med Fangen. Da dette var skeet, vendte han tilbage til Klipperne og førte Mike til det samme Sted.

Paa Grund af Mørket havde Major Willoughby ikke været istand til at skrive Noget Det, som han havde at meddele, maatte derfor gaae igjennem Irlænderens Pandes Ildprøve. Følgelig kom det ikke frem med nogen særdeles Klarhed, skjøndt det dog lykkedes Mike at gjøre sine Tilhørere Følgende begribeligt.

Majoren var i det Hele taget bleven vel behandlet, skjøndt der var bleven givet Vink om, at han vilde blive betragtet som en Spion. Flugt syntes næsten umulig, skjøndt han ikke aldeles opgav Haabet. Efter Alt, hvad han havde seet, var Skaren af en upaalidelig Charakteer, som vilde gjøre en Kapitulation i høi Grad vovelig, og han raadede derfor sin Fader at holde ud til det Sidste. Fra et militært Synspunkt betragtede han sine Overvindere som foragtelige, da de vare uden Overhoved, skjøndt mange af Folkene, især Indianerne, syntes vilde og ryggesløse Folk. Den hele Skare vogtede paa sin Tale, og lidet blev sagt paa Engelsk, skjøndt han var overbeviist om, at mange flere Hvide vare nærværende, end han i Begyndelsen havde troet. Woods havde han ikke seet Noget til, heller ikke vidste han Noget om hans Fængsling eller Opholdssted.

Alt dette lykkedes det Mike at gjøre Kaptainen begribeligt, skjøndt en stor Deel blev tabt ved den særegne Forvirring, som herskede i Overbringerens Hoved. Mike havde dog endnu et Ærinde, hvilket vi forbeholde for den Persons Øren, til hvem det specielt var sendt.

Disse Efterretninger fik Kaptain Willoughby til at vakle i sin Beslutning. Noget af den ungdommelige Ild vaagnede hos ham, og han raadslog med sig selv om Muligheden af at gjøre et Udfald og befrie sin Søn, som et foreløbigt Skridt til Seier, eller idetmindste til et heldigt Tilbageteg. Da han var bekjendt med hver Fodsbred af Terrainet, hvilket specielt begunstigede et saa dristigt Skridt, fandt Planen med hvert Minut større Naade for hans Øine, og modnede snart til en fast Beslutning.

Ottende Kapitel.

En anden Elskov har
Udi den skiulte Væv begyndt at spinde;
Men ak! den gyldne Traad alt vævet var,
Som vore Hjerter sammen skulde binde.
Willis.

Medens Kaptainen og Joyce udkastede deres Planer, gik Mike videre for at udføre det særdeles delikate Hverv, som Robert Willoughby havde betroet ham. Efterretningen om, at han var kommen tilbage, udbredte sig hurtig

i Huset, og mange vare de hjertelige Hilsener og Haandtryk, som den skikkelige Fyr erholdt af Plinierne og Klodrianerne, førend han fik Lov til at fuldføre sit Hverv; især paaskød Negerinderne, der havde faaet at vide, at Mike endnu ikke havde faaet Frokost, at han skulde indtage en lækker Frokost i en Slags Folkestue, førend de vilde tillade ham at fjerne sig.

Da Manden fra Grevskabet Leitrim havde en speciel Færdighed i at haandtere Kniv og Gaffel, gjorde han ikke nogen bestemt Indvending, og efter faa Minuters Forløb var han i fuldt Arbeide med at fortære en kold Skinke, tilligemed alle de øvrige væsentlige Bestanddele af en amerikansk Frokost.

De Sorte, Klodrianerne iberegnede, vare blevne betydelig forurolige ved Synet af den indtrængende Skare. De Sorte havde aldrig kunnet lide den hele Familie af røde Mænd, og denne Antipathie, der havde sin Oprindelse fra Farve, Haar og Vaner, var paa ingen Maade bleven formindsket ved Frygten for at blive scalperet.

„Hvorledes Du see ud, gamle Plin, uden Haar," havde store Klodrian faa Minuter før Mike viste sig i Kjøkkenet, bebreidende bemærket som Svar paa en Yttring af hendes Ægtefælle, at hun ansaae de Vildes Hensigter for at være mindre fjendtlige, end han i Begyndelsen havde indbildt sig; „hvorledes Du sige, dem ikke myrde og stjæle og sætte Ild paa, naar Du vide dem Injins! Natur være

Natur, det jeg høre Domine Woods sige tre Gange paa een Søndag. Hvad en Domine sige ofte, han mene, og der ingen Grund til at sige, de ikke komme for at gjøre Ondt."

Da store Klodrian var et Orakel blandt sin egen Stamme, blev der ikke indvendt Noget imod hendes Sætninger og Plinius den Ældre blev nødt til at give efter. Men Mikes Nærværelse, han, om hvem det var bekjendt, at han havde været i Nærheden af Fjendens Leier, om ikke i Virkeligheden inde i den, var en Omstændighed, som, da han tilmed var deres store Yndling, atter maatte give Samtalen nyt Liv.

Saasnart derfor Irlænderen havde sat sig til Bords, samledes alle Negerne ogsaa virkelig i Folkestuen, idet et Par vare begjærlige efter at tale, Resten efter at høre.

„Hvornær Du været ved de Vilde, Michael?" spurgte store Klodrian, idet hendes to store kulsorte Øine aabnede sig i en Grad, der stod i Forhold til den Interesse, som hun tillagde Svaret.

„Jeg gik saa nær, som der var Leilighed til, Klodrian, og det var nærmere, end saadanne Folk som Din Mand der vilde ønske at komme. Muligt, det var ligesaa langt som fra min Tallerken her hentil Døren, muligt at det ikke engang var saa langt. Der er en dygtig Flok, og jeg ønsker ikke at komme dem nærmere."

„Hvorledes de see ud i Mørke?" spurgte lille Klodrian. „afskyelig som ved Dagen?"

„Det var ikke min Sag at ſtandſe, for at beundre dem. Nick og jeg havde vor Forretning for os, og naar en Mand har Haſtværk, kan man ikke fornuftigviis antage, at han hvert Øieblik ſkal vende Hovedet om, for at ſee Alſlags."

„Hvad de gjøre ved Miſſer Woods? Hvad Vilde gjøre ved Domine."

„Viſtnok, Du Smaa; Spørgsmaalet er gjort paa Din egen Maade at ſpørge paa. En Præſt, ſelv om han blot var en Kjætter, kan ikke virke meget for ſit Kald i en ſaadan Menighed. Jeg tænker ikke, at Krabaterne ere ſaadanne Skurke, at de ſkulde ſcalpere en Præſt."

Derpaa fulgte en Strøm af uſammenhængende Spørgsmaal, ſom alle de Sorte med een Mund kom frem med, ledſaget af forſkjellige uheldvarſlende Blik og Udbrud af Latter, ſom vaktes ved deres lattermilde Natur, ſaaledes at denne Blanding af Følelſer blev ligeſaa latterlig ſom forunderlig.

Mike fandt det ſnart et altfor vanſkeligt Foretagende at forſøge paa at ſvare, og han tog da philoſophiſk den Beſlutning at indſkrænke ſine Anſtrængelſer til at tygge Drøv.

Skjøndt Skrækken virkelig var fremherſkende hos de Sorte, var den dog ikke aldeles ublandet med den Beſlutning, at døe med Vaaben i Hænderne, iſtedetfor at overgive ſig til de Vildes Medlidenhed. Had traadte paa en

Maade istedetfor Mod, skjønt begge Kjøn umærkelig havde indbrukket noget af det Mod, der resulterer af Vanen, og hvoraf Grændselivet meddeler Menneskene mere eller mindre i en Form, som passer til de Farer, der møde paa Grænserne. Denne Følelse indskrænkede sig ikke blot til Mandfolkene, thi især de to Klodrianer vare istand til at udføre Handlinger, som under Omstændigheder, der kunde vække deres Følelser, vilde blive ansete for heltemodige.

"Nu, Klodrianer." sagde Mike, da der ifølge hans egen Beregning endnu manglede omtrent tre Minuter, førend han kunde være færdig med den Frokost, der stod for ham, "I maae nu uden videre Spørgsmaal gjøre, hvad jeg siger Jer, I maae finde Damerne, Missus og Miss Beuly og Miss Maud, og I maae formelde min underdanige Respect til dem Alle — ikke det allerbitterste maae I overse nogen af de Tre, men udrette Jert Ærinde smukt, ret som Damer — og I maae formelde dem min Respect og Lydighed, siger jeg Eder, og sige at Michael O'Hearn beder om den Ære, at det maa tillades ham at ønske dem en god Morgen."

Lille Klodrian brød ud i Latter ved dette Hverv; imidlertid gik hun dog og udrettede det, hvorved hun behandlede Michaels Maneer og galante Taleform paa en temmelig fri Maade.

"O'Hearn har Noget at fortælle os fra Robert," sagde Mrs. Willoughby, der var bleven gjort bekjendt

med Irlænderens Bedrifter og Tilbagekomst, „lad ham komme ind, saasnart han ønsker det.“

Hermed endte lille Klodrians Sendelse.

„Og nu, mine Damer og Herrer,“ sagde Mike med Værdighed, da han stod op, for at forlade Folkestuen, „min Velsignelse og gode Ønsker til Eder Alle. Et dygtigt Maaltid har jeg faaet af Eders Hænder og af Eders Kjøkken, og det fortjener mange Tak. Med Hensyn til disse Injins, kunne I nu slaae Jer til Ro, da Ingen af Jer vil blive scalperet i Dag, saasom alle de Vilde ere samlede foran Møllen i Formiddag og holde stor Raadslagning, som jeg har hørt af Nick selv. En behagelig Dag kunne I nu nyde med Eders Hoveder og Eders Skuldre, og Eders Haar og Eders Hoveder.“

Mikes Griin, da han trak sig tilbage, viste, at han meente at være vittig, thi al den Munterhed, som følger med en fuld Mave, havde netop i dette Øieblik Overvægten i hans animalske Natur. Et Udbrud af Latter belønnede dette Indfald, og Partierne skiltes ad i godt Humeur med gjensidige velvillige Følelser.

I denne Sindsstemning blev Manden fra Grevskabet Leitrim ført ind til Damerne. Nogle faae foreløbige Forklaringer vare tilstrækkelige til at lede Mike paa den rette Vei, hvorpaa han strax begyndte paa sit Ærinde.

„Majoren er paa ingen Maade forknyt,“ sagde han, „og han befalede mig at bringe hans forbindtlige Hilsen

og underdanige Respect til hans Moder og Søstre. Fortæl dem Mike, sagde han, sagde Majoren, at jeg føler akkurat det samme for dem, som om jeg var deres egen Fader; og fortæl dem, at de skulle være ved godt Mod, og at Alt tilsidst vil blive bragt i Rigtighed. Det er en besværlig Verden vi leve i, men de, som gjøre deres Pligt mod Gud og Menneskene og Kirken, ville ikke undlade at vandre deres Vei gjennem Skjærsilden ned i Paradiset."

„Min Søn, min dyrebare Robert har vistnok aldrig sendt et Bud som dette, Michael?"

„Hver Stavelse og endnu en stor Mængde mere, som jeg har glemt," svarede Irlænderen, som rigtignok digtede, men indbildte sig at han begik et fromt Bedrag. „Det vilde have gjort Missus's Hjerte godt at have hørt Majoren, der mere talte som en Præst end som en Soldat."

Alle tre Damer saae noget forlegne ud, skjønt der spillede et muntert Smiil om Mauds Læber, der viste, at hun ikke var meget langt fra at vurdere Irlænderens Beretning til dens rigtige Priis. Mrs. Willoughby og Beulah, der vare mindre bekjendte med Mikes Væsen, kunde ikke strax gjennemskue hans Maade at sætte sine egne forvirrede Tanker istedetfor Andres.

„Jeg er bedre bekjendt med Mikes Sprog, kjære Moder," hviskede Maud, „maaskee det vilde være godt, hvis jeg tog ham med ind i Bibliotheket, og udspurgte ham lidt imellem os selv angaaende det, der virkelig er passeret.

De kan være vis paa, at jeg nok skal faae Sandheden at vide."

„Gjør det, mit kjære Barn, thi det gjør mig virkelig ondt at høre Robert blive stillet i et saa falsk Lys, og da Evert nu begynder at skjønne, kan jeg ikke finde mig i, at hans Onkel bliver saaledes fremstillet for den kjære Dreng."

Maud smilede ikke engang ad dette Beviis paa en Bedstemoders Svaghed, skjøndt hun følte og indsaae al den Taabelighed der laae deri. Hjertet var stedse saa overveiende i Alt, hvad denne fortræffelige Kone sagde og gjorde, at det ikke var let for dem, hun elskede, at see Andet end hendes Dyder, og allermindst faldt det hendes Datter ind, at dvæle ved nogen Tanke, der var sygefuld paa hendes Bekostning. Maud benyttede sig derfor af hendes Samtykke, gav rolig Mike et Tegn til at følge, og gik strax foran til det omtalte Værelse.

Ikke et Ord blev vexlet mellem dem, inden begge vare i Bibliotheket, hvorpaa Maud da omhyggelig lukkede Døren, og stod nu med et Ansigt saa blegt som Marmor og betragtede spørgende sin Ledsager.

Læseren maa erindre, at der, med Undtagelse af Woods og Joyce, ikke var en eneste Sjæl i Hytten, der vidste Noget om vor Heltindes virkelige Forhold til Kaptainen og hans Familie. Nogle af de ældste af de Sorte havde rigtignok engang nogle dunkle Ideer om den Sag, men

Tiden havde forstyrret deres Hukommelse, og Vane var virkelig bleven denne letsindige Stammes anden Natur.

„Det var rigtig snildt af Dem, Miss Maud," begyndte Mike, idet han igjen viste et af sine udtryksfulde Grin og blinkede med Øinene. „Det viser, at Venner ikke behøve anden Tale end deres Hjerter. Naar Ubeld og Misforstaaelser undtages, er jeg vis paa, at Michael O'Hearn hver Dag kan gjøre sig forstaaet af Miss Maud Willoughby, uden at sige et Ord."

„Du vil da være heldigere med Dit Minespil, Mike, end Du nogentid har været med Din Tunge," svarede den unge Pige, idet Blodet lidt efter lidt vendte tilbage i hendes Kinder, thi den tilfældige Brug af Navnet Willoughby bortfjernede hendes Frygt for at blive sat i nogen umiddelbar Forlegenhed; „hvad har Du at fortælle mig, som Du antager, at jeg har ahnet?"

„Bevares, Deres Lige behøver ikke at man siger til Dem, Miss Maud, at Majoren bad mig tale med Dem selv og sige Dem et Ord, der ikke maatte høres af nogen Anden."

„Dette er forunderligt — ja endogsaa paafaldende, men lad mig faae noget Mere at vide, skjøndt Budskabbringerne ogsaa er temmelig ualmindelig."

„Jeg tænkte nok, at De vilde sige det, naar De fik mig at høre. Det er mig selv, der er Bud, og hvor er der en Anden, der kan bringe Efterretninger, uden at spilde

nogen af dem underveis? Nick er en rigtig Fyr, det indrømmer jeg, men Majoren forstod sig en Million Gange bedre paa Sagen, end at han skulde have betroet en Injin saadant et Ærinde. Hvad Joel og de øvrige Landstrygere angaaer, saa ville vi male dem Alle i Mollen, førend vi jage dem bort. Lad dem ikke regne paa nogen Overbærelse, naar de ikke ønske at blive skuffede."

Det smertede Maud at tænke paa, at disse hellige Følelser, der stode i Forbindelse med Robert Willoughby, og som hun saa længe havde næret i sit inderste Hjerte, skulde behandles af en saa raa og ubehændig Haand, skjøndt hendes sidste Samtale med den unge Krige havde sagt saameget, medens saameget var bleven usagt, at hun næsten kunde knæle ned, og anraabe Mike om at forklare sig tydelig. Hendes qvindelige Tilbageholdenhed lærte hende ikke desto mindre at bevare sit Kjøns Anstand og vedligeholde Skinnet.

„Hvis Major Willoughby bad Dig om at meddele Noget til mig specielt," sagde hun med tilsyneladende Rolighed, „saa er jeg beredt til at høre det."

„Det var Djævelen til Ord, han sagde mig, Miss Maud, thi Alt blev hvisket imellem os, men det var netop det, som jeg vilde til at fortælle. Og her er min Stok, som Nick bad mig om at holde fast paa som en Paamind er, den er langt bedre for mig end en Bog, da jeg ikk kan læse en Stavelse Og nu Mike, sagde Majoren, sagd

han, forsøg paa at komme til at tale ene med den nydelige Miss Maud." —

„Nydelige Miss Maud!" afbrød den unge Pige ham uvilkaarlig.

„Ok; det er mig selv, som siger det, og der er en Mængde Grunde derfor; vi ville være enige om, at det er ganske rigtigt — med den nydelige Miss Maud selv, og lad ellers ingen Dødelig vide, hvad Du har for. Det var Majorens."

„Det er virkelig paafaldende! maaskee vil det være bedre, Michael, hvis Du ikke fortæller mig Andet, end netop hvad Majoren sagde. Et Budskab burde, saavidt muligt, meddeles med de samme Ord, hvormed det er givet."

„Ord! Der er ikke et eneste Ord i Alt det, jeg har at meddele Dem."

„Hvis et Budskab ikke bestaaer i Ord, i hvad da? Dog vel ikke i Stokke?"

„I dette," udbrød Mike hoverende, „og jeg indestaaer Dem for, at naar Sandheden tilsidst kommer for Lyset, vil dette lille Stykke Solv blive befundet at være ligesaa godt som fyrgetyve Injin-Scalper."

Skjøndt Mike lagde en lille Solv Snuustobaksdaase, som Maud strax erkjendte for at være Robert Willoughbys Eiendom, i den unge Dames Haand, saa var dog Intet mere indlysende, end den Omstændighed, at han var fuld-

kommen uvidende om den sande Betydning af det, som han gjorde.

Daasen var meget smuk, og hans Moder og Beulah havde ofte leet af Majoren, fordi han brugte en Artikel, der ikke ansaaes forat være passende for en Mand af den fine Verden, medens alle hans Venner vidste, at han aldrig brugte Snuus. Skjøndt han var saa langt fra at benytte sig af dette pirrende Middel, vilde han aldrig vise, hvorledes Daasen aabnedes, thi den havde en hemmelig Fjeder, ja han blev endogsaa forlegen, naar hans Søstre gjorde sig Umage for at udfinde den Maade, hvorpaa den aabnedes.

I det Øieblik Maud saae Daasen, bankede hendes Hjerte voldsomt. Hun havde en Ahnelse om, at hendes Skjæbne stod i Begreb med at blive afgjort. Imidlertid havde hun dog saa meget Herredomme over sig selv, at hun kunde tvinge sig til med Taalmodighed at høre paa Alt, hvad Mike havde at meddele hende.

„Major Willoughby gav Dig denne Daase," sagde hun, og hendes Stemme skjælvede uvilkaarlig. „Sendte han noget Bud med den? tænk Dig vel om, Ordene kunne være af den yderste Vigtighed."

„Det er Ordene? Vel, lidt af dem blev rigtignok verlet imellem os, paa Grund af at Indianerne vare i Nærheden; vi hviskede, gjorde vi, og ikke en Smule andet."

„Der maa dog have været noget Budskab."

„De er snild som en Slange, Miss Maud, som Fader O'Loony pleiede at fortælle os hver Søndag! var det Ord? Giv denne til Miss Maud, sagde Majoren, sagde han, og fortæl hende, at hun er i Besiddelse af min Hemmelighed."

„Sagde han det, Michael? For Himlens Skyld, vær vis paa, hvad Du siger mig."

„Irske Mike, Masser behøver Dig i en skrækkelig Hast," raabte den yngste af de tre sorte Mænd, og stak sit glindsende Ansigt ind igjennem Døren, men forsvandt næsten i samme Øieblik, som han havde forkyndt Grunden til at han forstyrrede dem.

„Forlad mig ikke, O'Hearn," sagde Maud, og snappede næsten efter Veiret, „forlad mig ikke, førend Du har forsikkret mig om, at her ikke er nogen Feiltagelse."

„Djævlen brænde mig, hvis jeg vilde have bragt den Daase, eller Budskabet eller noget Lignende, smukke Miss Maud, havde jeg tænkt, at det vilde gjort Dem saa ondt."

„Michael O'Hearn," raabte Sergeanten fra Gaarden i sin meest bydende militære Tone, og det paa en Maade, der ikke tillod noget afslaaende Svar.

Mike vovede ikke at tøve; i samme Øieblik befandt Maud sig alene midt i Bibliotheket, holdende Robert Willoughbys velbekjendte Snuustobaksdaase i sin lille Haand.

Portias velbekjendte Skrin i „Kjøbmanden fra Venedig", vakte neppe mere Nysgjerrighed paa deres Viis, end

denne lille Selvdaase vakte hos Maud. Under de spøgefulde Udflugter, som han bestandig gjorde, naar hun og Beulah bad ham om at blive indviede i dens Mysterier, havde han engang sagt til hende i en alvorlig og bevæget Tone: Naar Du bliver bekjendt med Indholdet af denne Daase, min kjære Pige, vil Du lære at kjende mit Livs store Hemmelighed. Disse Ord havde dengang gjort et dybt Indtryk paa hende, — det var under hans Besøg den foregaaende Sommer — men de vare for en Tid blevne forglemte under de verlende Begivenheder og mægtige Følelser, som siden vare fulgte derpaa.

Mikes Budskab ledsaget af selve Daasen tilbagekaldte dem dog i Mauds Erindring. og hun indbildte sig, at Majoren ansaae sig selv forat være i en eller anden Fare, og derfor sendte hende Daasen, paa det at hun kunde erfare, hvad dette var for en Hemmelighed. Maaskee han ønskede, at hun skulde meddele den til de Andre. Folk i vor Heltindes Stilling føle mere end de tænke, og det er muligt at Maud var kommen til en anden Slutning, havde hun i Ro og Mag kunnet tænke derover, eller havde hun befundet sig i en saadan Sindsstemning, at hun havde kunnet undersøge alle Omstændigheder paa en mere logisk Maade.

Nu var hun i Besiddelse af den længe attraaede Daase --- attraaet, idetmindste forsaavidt som hun ønskede at kaste et Blik ind i dens Indhold. Maud var ikke alene

uvidende om den hemmelige Maade, hvorpaa den aabnedes, men selv om hun havde været i Besiddelse af den, vilde hun dog have følt Betænkeligheder ved at benytte sig deraf.

Først tænkte hun paa at bringe Daasen til Beulah og spørge hende, om hun vidste, hvorledes man skulde faae fat paa Fjederen; derpaa gyste hun tilbage for den Fare, som muligen kunde følge af dette Skridt.

Jo mere hun tænkte over denne Sag, desto mere følte hun sig overbeviist om, at Robert Willoughby ikke vilde have sendt hende netop denne Daase, med mindre den paa en eller anden mere end almindelig Maade stod i Forbindelse med hende selv, og siden sin Samtale med ham i sit eget Værelse havde hun faaet en Ahnelse om hans sande Følelser. Disse Glimt havde ogsaa hjulpet hende til bedre at forstaae sit eget Hjerte, og alle hendes Følelser oprørtes, ved Tanken om at have et Vidne til en Forklaring, der mulig kunde have Hensyn til denne Gjenstand. Efter nogle faae Minuters Eftertanke besluttede hun sig til, i ethvert Tilfælde ikke at tale om Budskabet eller Gaven til nogen levende Sjæl.

I denne Sindsstemning, fuld af Angest, behagelige Tvivl, Frygt, Skam og Haab, men i det Hele taget hemmelig lettet ved Bevidstheden om en fuldkommen Ulskyldighed og Bevæggrunde, som Engle ikke vilde have skammet sig ved, stod Maud paa det selvsamme Sted, hvor Mike havde forladt hende, og dreiede Daasen imellem sine Hænder, da hun

tilfældigviis rørte ved Fjederen, og Laaget sprang op. At betragte Indholdet, var en saa naturlig Handling, at den gik forud for al Eftertanke.

Der saaes ikke andet, end et Papiir, ziirlig sammenlagt og saaledes presset ind i Daasen, at det fyldte hele Rummet. Bob har skrevet, tænkte Maud; dog, hvorledes kunde han det, det var jo mørkt, og han havde hverken Pen eller Papiir. Et andet Blik i Daasen gjorde denne Gisning endnu mere usandsynlig, da hun derved fik Øie paa den forgyldte Kant af den Slags Papiir, der i Almindelighed bruges til Breve, en Artikel, som det ligeledes ikke var rimeligt at han havde kunnet finde i Møllen eller i sin egen Lomme.

Det maa dog være et Brev, tænkte hun igjen, det maa følgelig være skrevet, førend han forlod Hytten, ja maaskee før han kom dertil, mulig Aaret iforveien, da han talte om, at Daasen indeholdt Nøglen til hans Livs store Hemmelighed,

Maud ønskede nu, at hun havde havt Mike, saa usammenhængende, uforstaaelige og forvirrede end hans Tanker vare, for at hun havde kunnet udspørge ham noget nøiere angaaende de Ord, som Budskabet indeholdt.

„Det er muligt, at det slet ikke var Bobs Hensigt, at jeg skulde aabne Daasen," tænkte hun, „og at han blot har meent, at jeg skulde beholde den, indtil han kom tilbage og fordrede den. Den indeholder en stor Hemmelighed, og

fordi han ikke ønsker at Indianerne skulle blive bekjendt med den, deraf følger ikke, at det er hans Hensigt at aabenbare den for mig. Jeg vil lukke Daasen igjen, og bevare hans Hemmelighed ligesaa godt, som jeg vilde have bevaret min egen."

Aldrig saasnart var dette tænkt, forend det var gjort. Et Tryk paa Laaget lukkede den, og bævende hørte Maud Fjederen smække i. Neppe var denne Handling udført, forend hun angrede den.

Bob vilde ikke have sendt Daasen uden en speciel Anledning, tænkte hun, og havde det været hans Hensigt, at den ikke skulde aabnes, vilde han have sagt det til O'Hearn Hver let vilde det ikke have været for ham at sige, og for Mike at gjentage: Bed hende om at beholde Daasen, indtil jeg forlan er den; den indeholder en Hemmelighed, og jeg ønsker ikke at Indianerne skulle lære den at kjende. Nei, han har sendt Daasen i den Hensigt, at jeg skulde undersøge dens Indhold. Hans Liv afhænger maaskee af, at jeg gjør det, ja! og af at jeg gjør det øieblikkelig.

Aldrig saasnart var denne Tanke opstaaet hos vor Heltinde, forend hun med Iver begyndte at lede efter den skjulte Fjeder. Maaskee Nysgjerrighed havde nogen Indflydelse paa den Utaalmodighed efter at komme efter Hemmeligheden, som hun nu robede; mulig en ømmere og endnu naturligere Følelse laae skjult bag det Hele. Det være

som det vil, hendes nydelige smaa Fingre havde aldrig været ivrigere beskjæftigede, og intet udvendigt Punkt af Daasen undgik deres Tryk. Men den skjulte Fjeder skuffede dog hendes Søgen. Daasen havde to til tre Ringe af fastbart drevent Arbeide paa hver Side af det Sted hvor den skulde aabnes, og imellem disse Zirater var Maud overbeviist om, at den lille Opbøining hun søgte, maatte ligge skjult. Hun begyndte derpaa regelmæssig og omhyggelig at undersøge dem, fast besluttet paa, at intet opbøiet Punkt skulde blive forsømt. Ligesom før, kom et Tilfælde hende til Hjælp, og i det Øieblik hun mindst ventede det, sløi Laaget tilbage og frembød atter Papiret for hendes Blik.

Maud havde været altfor urolig og bekymret med Hensyn til Gjenaabningen af Daasen, til at hun nu et Øieblik skulde tage i Betænkning at undersøge dens Indhold. Papiret blev taget ud, og hun begyndte langsom at aabne det, idet en let Skjælven gik igjennem hendes Skikkelse. Et Øieblik standsede hun, forat indaande den fine behagelige Duft, som syntes at gjøre det Indre helligt, derpaa begyndte hendes Fingre igjen paa Værket. Hvert Øieblik ventede hun at møde Robert Willoughbys bekjendte Haandskrift, men til sin Overraskelse saae hun, at en Lok Haar var, foruden det Stykke Papiir, hvori den var indlagt, det eneste, som Daasen indeholdt, og et Øieblik blev hun greben af en uendelig smertelig Følelse.

Hendes Blik blev ængsteligt og hendes Pande bleg; derpaa straalede hendes Øine, og en Rødme, der vel kunde lignes ved de Farver, hvormed den sig nærmende Morgenrøde oplyser Skyen, farvede hendes Kinder, da de lange Lokker faldt ned, idet hun holdt Haaret op for Dagslyset, og hun gjenkjendte en af disse skjønne Lokker, hvoraf saa mange i dette Øieblik faldt i rig Overflødighed ned om hendes eget yndige Ansigt. At frigjøre hendes Haar fra Kammen, og at lægge Robert Willoughbys Hemmelighed ved Siden deraf, for at sammenligne de glindsende Skatteringer, var et Øieblikks Værk, og dog var det tilstrækkeligt til fuldkommen at overbevise hende om Sandheden. Det var altsaa en Erindring om hende selv, som Robert Willoughby skattede saa høit, som han havde bevaret saa længe og som han kaldte sit Livs Hemmelighed.

Det var umuligt andet end at Maud maatte forstaae alt dette. Robert Willoughby elskede hende, han havde valgt denne Maade, at erklære hende sin Tilbøielighed paa. Den foregaaende Dag havde han været i Begreb med at gjøre det mundtligt, og nu benyttede han sig af det eneste Middel, som han havde til at udtrykke sig paa.

En Storm af ømme Følelser udgjød sig i Mands Hjerte, da hun i sit stille Sind overtænkte alt dette, og fra dette Øieblik af ophørte hun at skamme sig ved Tanken om sin egen Tilbøielighed. Vel vilde hun have bøiet lidt tilbage for at tilstaae sin Fader, Moder og Beulah

det; men hvad hende selv, Verden og Gjenstanden for hendes Tilbøielighed angik, da stod hun nu retfærdiggjort i sine egne Øine.

Det var en kostbar halv Time, som nu fulgte. For Øieblikket forsvandt alle nærværende Farer i Glandsen af de tilkommende Forhaabninger. Mauds Indbildningskraft malede Scener af Lykke, i hvilke huuslige Pligter, den elskede næsten forgudede Bob og hendes Fader og Moder, der vare lykkelige ved deres Børns Lykke, vare de fremherskende Træk, medens Beulah og den lille Evert fyldte Baggrunden af Maleriet, hvorover der udbredte sig yndige, milde Farver.

Men dette var Illusioner, der ikke længe kunde vedvare, og den frygtelige Virkelighed vendte tilbage med en desto alvorligere Bevidsthed om dens Tilværelse.

Imidlertid kunde hun dog nu elske Bob, uden at saare Nogen af sit Kiøns delicate Følelser, og inderlig, lidenskabelig og heftig takkede hun ham for den Maade, hvorpaa det var faldet ham ind at indvie hende i hans Hjertes sande Tilstand i et Øieblik, da han havde saa megen Grund til at tænke paa sig selv.

Det var nu paa Tiden, at Maud vendte tilbage til sin Moder og Søster. Daasen blev skjult med Omhyggelighed, efterat Haaret var bleven lagt i det samme Papiir, og hun ilede nu til Børnestuen. Da hun traadte ind i Værelset, fandt hun, at hendes Fader netop var kommen ind et Øieblik før hende. Kaptainen var alvorlig, og mere

tankefuld end sædvanlig; og hans Kone, der var vant til at læse sin Lykke paa hans Ansigt, saae strax, at Noget tyngede paa hans Sind.

„Er der hændet noget Overordentlig, Hugo," spurgte hun, „som foruroliger Dig?"

Kaptain Willoughby traf en Stol hen ved Siden af sin Kones, satte sig og tog hendes Haand, førend han svarede. Et Øieblik legede han med lille Evert, som sad paa hendes Knæ, ligesom for at udsætte en ubehagelig Pligt, og da først begyndte han at tale.

„Du veed, kjæreste Wilhelmine," begyndte Kaptainen endelig „at jeg aldrig har skjult nogen Fare for Dig, selv da Krigstjenesten var min Stand, og jeg kunde siges at gaae med Livet i Hænderne."

„Du har stedse fundet mig fornuftig, haaber jeg, idet jeg følte som Qvinde, og erindrede mine Pligter som Ægtefælle."

„Det har jeg, min Elskede, og derfor har jeg ogsaa altid talt frit og aabent med Dig"

„Vi forstaae hinanden, Hugo. Fortæl mig nu strax det Værste."

„Jeg er ikke vis paa at Du vil anse det for at være noget Slemt, da Bobs Frihed er Gjenstanden derfor. Jeg har ifinde selv at gaae ud i Spidsen for alle de hvide Folk, jeg har tilbage, for at befrie ham af hans Fjenders Hænder. Derved vil Du i en Tid af 6 til 7 Timer blive

ene i Hytten med de tre Sorte som Vagt og Fruentimmerne. Du behøver dog ikke at være bange for nogen Storm, da Alt vidner om, at vore Fjender have en ganske anden Hensigt; i den Hensende kan Du altsaa være temmelig rolig."

„Alle mine Bekymringer skulle være for Dig, min Mand. For os selv ere vi rolige."

„Det ventede jeg; og i den Hensigt at formindske disse Bekymringer, er jeg nu kommen for at fortælle Dig hele min Plan."

Kaptain Willoughby berettede nu temmelig udførlig det Væsentlige af hvad Mike havde meddeelt ham, og sin egen Plan, som vi allerede have givet et kort Uddrag af.

Planen var i enhver Hensende bleven vel overlagt i hans Hoved, og Alt lovede et heldigt Udfald. Folkene vare blevne gjorte bekjendte med det Foretagende, hvortil de skulde bruges, og Enhver af dem viste sig velstemt derfor. De havde derfor travlt med at udruste sig, og inden en halv Time vilde de Alle være færdige til at marschere ud.

Paa alt dette hørte Mistress Willoughby som en Soldats Kone, der er vant til de Farer, der ere forbundne med en Grændsekrig, skjøndt hun følte som en Qvinde. Beulah trykkede den lille Evert til sit Hjerte, medens hun vendte sit blege Ansigt mod Faderen med et Blik, der syntes at skuge enhver Stavelse. I Mands Bryst herskede

der en forunderlig Blanding af Frygt og vild Henrykkelse. At Bob blev befriet og gjengivet dem, vilde hensætte hende i en fuldkommen Lyksalighed, skjøndt det overskred hendes Kræfter ikke at frygte en eller anden Ulykke. Kaptainen fremstillede dog Sagen saa klart, hans Væsen var saa roligt og hans Dom saa vel prøvet, at hans Tilhørere følte langt mindre Bekymring, end man havde havt naturlig Grund til at vente.

Niende Kapitel.

Marsch, Marsch, Marsch!
Der de gik, hoit det lod,
Ho, ho! skjækt hver Mand
Vandred' ned til sin Død.

Loke.

Den Tid, som Maud havde anvendt til at tænke over Daasen og dens Indhold, havde Kaptainen anvendt til at forberede sit Foretagende. Joyce, den unge Blodget, Jamie og Mike anførte af deres Kommandant i egen Person, skulde ved denne Leilighed udgjøre den hele Styrke, og

Enhver af dem havde i den sidste halve Time havt travlt med at gjøre deres Vaaben, Ammunition og Levnetsmidler istand. Da Kaptain Willoughby derfor havde taget Afsked med sin Familie, fandt han Skaren beredt til at sætte sig i Bevægelse.

Den første store Vanskelighed bestod i usect at forlade Hytten. Joel og hans Ledsagere vare endnu ved deres Arbeide paa de fjerne Marker; men alle søgte de omhyggelig at undgaae den Side af Høien, som kunde bringe dem indenfor Skudvidde, og derved blev hele den Side, der var bagved Klippen ikke observeret, med mindre Indianerne vare i den Deel af Skoven.

Da Mike saa nylig var kommen ind ad den Vei, var det imidlertid rimeligt, at den hele Skare endnu opholdt sig i Nærheden af Møllerne, hvor de efter alle Beretninger skulde have deres Hovedquarteer. Det var derfor Kaptainens Plan, at gjøre sit Udfald langs med Bækken og naae Skoven under Beskyttelse af det levende Hegn paa Bækkens Sider, saaledes som det saa ofte var skeet siden de Vildes Indfald.

Den store Vanskelighed bestod nu i at forlade Huset og usect at naae Flodsengen. Dette Skridt blev dog for en stor Deel lettet ved Hjælp af Joels Udfaldsdør, da Opsynsmanden selv havde taget alle mulige Forholdsregler imod en Opdagelse, som her var saa let tænkelig. Ikke desmindre var dog Afstanden imellem Palisaderne og Foden af Klip-

perne en 40 til 50 Alen; dette Rum var aldeles ubeskyttet, og det skulde de passere, udsatte for at blive opdagede af ethvert speidende Die, som tilfældigviis kunde blive vendt i den Retning.

Efter længe at have tænkt derover, bleve Kaptainen og Sergeanten enige om, at betjene sig af følgende Fremgangsmaade

Blodget gik alene og ubevæbnet igjennem Aabningen og lod sig rulle ned ad Skraaningen, indtil han naaede Strømmen. Her blev han aldeles skjult af nogle tætte Buske, der følgende Bækkens Krumninger, gik langs med Klippens Fod. Naar han først havde naaet Buskene var der ingen Fare for at han skulde blive opdaget. Saasnart man havde faaet Visshed om at den unge Mand var nedenfor det østligste af de ydre Vinduer paa den nordlige Floi, det eneste af den hele Række, der havde Buske lige under sig, bleve alle Geværerne hidsede ned til ham, to ad Gangen, idet man sørgede for at Ingen viste sig ved Vinduet, medens man var beskjæftigede dermed. Dette var let at udføre, da et Ryk i Rebet var tilstrækkeligt, til at give det nødvendige Signal, naar Rebet skulde hidses op. Derpaa fulgte Ammunition og paa den Maade vare snart alle Angrebs- og Forsvarsmidler samlede paa Kanten af Bækken. Det næste Skridt var nu at sende Mændene ud, En for En, efterlignende den samme Forsigtighed, som Blodget havde iagttaget. Ethvert Individ havde sine egne Levnets-

midler med sig, og de Fleste af dem havde et eller andet Vaaben hos sig, saasom en Pistol eller en Kniv. Efter en halv Times Forløb stode de fire Mænd bevæbnede paa Bredden af Bækken, skjulte af Buskene og ventende paa deres Anfører. Der stod nu intet Andet tilbage for Kaptain Willoughby, end at give nogle Befalinger til dem, som han lod blive tilbage i Hytten, og at følge de Andre.

Plinius den Ældre blev paa Grund af sin Alder og sin Kundskab til Indianernes Krigsmaade udnævnt til Kommandant over Garnisonen under Kaptainens Fraværelse. Var der bleven en eneste Hvid tilbage paa Høien, vilde dette Hverv aldrig være bleven overdraget ham, da man ansaae det for at stride imod Naturens Love, at en Neger havde Noget at befale over en anderledes farvet; men det var nu ikke Tilfældet, og Plinius den Ældre blev følgelig udnævnt til Overbefalingsmand. Ikke desto mindre skulde han ikke alene adlyde sin gamle Herskerinde, men ogsaa de unge Damer, der udøvede en Autoritet over ham, der ikke kunde bestrides, uden at gjøre Vold paa alle Datidens gjældende Anskuelser. Ham meddeelte altsaa Kaptainen sine sidste Befalinger, idet han paalagde ham at være aarvaagen og fremfor Alt at holde Portene lukkede.

Saasnart dette var skeet, ilede Ægtefællen og Faderen til sin Kone og sine Børn, for at tage den sidste Afsked med dem. Da det var ham om at gjøre, ikke at vække altfor store Bekymringer ved sin Opførsel, skete dette kjær-

lighedsfuldt, maaskee høitideligt, men dog paa en saadan Maade at han opnaaede sin Hensigt.

„Jeg vil ikke see efter noget andet Signal eller Tegn paa et heldigt Udfald, Hugo," sagde den grædende Kone, „end Din Tilbagekomst i Selskab med vor kjære Søn. Naar jeg kan slutte Eder i mine Arme, vil jeg være lykkelig, om ogsaa alle Landets Indianere vare i Dalen."

„Forregn Dig ikke med Hensyn til Tiden, Vilhelmine; Dit kjærlighedsfulde Hjerte springer ofte i den Grad over Tid og Rum, at Du derved foraarsager Dig selv unødvendig Kummer. Husk paa, at vi maae gaae tilværks med stør Forsigtighed baade frem og tilbage, og der vil behøves flere Timer til at gjøre denne Omvei, som jeg har ifinde. Jeg haaber at see Dig før Solens Nedgang, men vi kunne godt blive opholdt saaledes, at det vil trække langt ud paa Natten. Det kan maaskee endogsaa blive nødvendigt at opsætte Hovedangrebet til det bliver mørkt."

Det var en sørgelig Efterretning for Damerne, men de hørte paa den med Rolighed, og de forsøgte at være saavelsom at synes fattede. Beulah modtog sin Faders Kys og Velsignelse med en Strøm af Taarer, og trykkede den lille Evert til sit Hjerte, da han forlod hende. Maud var den, der sidst blev omfavnet. Han førte hende endogsaa med blid Magt ud i Gaarden, idet han underholdt sig med hende underveis og opmuntrede hende til ved sin egen Rolighed og Fasthed at sætte Mod i Moderen.

„Jeg skal snart faae Robert indenfor Hytten,„ tilføiede han, „og det vil holde os Alle skadesløs for dobbelt saa stor en Fare — Alle undtagen Dig, lille Skjælm, thi Din Moder fortæller mig, at Du ifølge Eders Kjøns lunefulde Foranderlighed har viist Dig noget fremmed imod den stakkels Fyr!"

„Fader."

„O, jeg veed meget vel, at det ikke er alvorlig meent, men selv Beulah fortæller mig, at Du engang kaldte ham „Hr. Major."

„Gjorde jeg?" sagde Maud, skjælvende over hele sit Legeme, af Frygt for at hendes Hemmelighed for tidlig var bleven røbet ved hendes Forsøg paa at skjule den. „Hjertet og Læben følges ikke altid ad."

„Jeg veed det, mit kjære Barn, kun ikke hvor det angaaer mig. Behandl Sønnen som Du vil, Maud, jeg er vis paa, at Du altid vil elske Faderen." Han trykkede hende til sit Hjerte og kyssede hendes Pande, Øine og Kinder. „Du er i Besiddelse af Dine egne Papirer, Maud, og kan let sætte Dig ind i Dine egne Affairer. Ved at undersøge Sagen, vil Du kunne see, at enhver Skilling af Din Formue er bleven anvendt til at forøge den, og Du er nu, saa at sige, bleven et rigt Parti."

„Hvad skal det betyde, kjæreste Fader? Dine Ord forskrække mig!"

„Det maae de ikke, kjæreste Pige, man forsøger ikke Faren, ved at forberede sig til at møde den. Jeg har været Din Formynder, og jeg ønsker, at det skal være bekjendt, at jeg tro har opfyldt min Pligt. Tusindfold er jeg bleven betalt derfor, ved at eie et saa lydigt og elskværdigt Barn.'

Maud kastede sig til sin Faders Bryst og hulkede. Aldrig før havde han saa tydelig omtalt det sande Forhold, som existerede imellem dem; thi Papirerne, som hun var i Besiddelse af, havde talt for sig selv, og vare blevne givne hende i Taushed.

Men da han ikke syntes tilbøielig til i dette Øieblik at gaae videre, søgte den stakkels Pige at gjøre Vold paa sig selv, hvilket tildeels lykkedes hende; hun reiste sig op, modtog sin Faders Velsignelse, der blev meddeelt hende høitideligt og ømt, og saae ham drage bort med en Rolighed, der senere forbausede hende.

Vi maae nu forlade den interessante Gruppe, der blev tilbage i Hytten, og ledsage Eventyrerne paa deres Gang.

Kaptain Willoughby var nødt til at efterligne den Maade, hvorpaa hans Mænd havde forladt Palisaderne. Han havde ved denne Leilighed iført sig sin amerikanske Jagtblousse og vide Beenklæder, og da det var en Paaklædning, han sjelden benyttede, var der liden Sandsynlighed for at han skulde blive kjendt, hvis han blev seet. Joyce var ført en lignende Dragt, men hverken Jamie eller Mike kunde

overtales til at iføre sig en Paaklædning, der efter Begges Paastand i saa høi en Grad lignede Indianernes. Bledget var iført en Arbeiders almindelige Dragt.

Saasnart Kaptainen havde naaet Foden af Klippen, underrettede han gamle Plinius derom, ved at benytte sin Stemme med Forsigtighed, men dog høit nok til at blive hørt paa Galleriet omkring Taget lige over hans Hoved.

Den Sorte havde faaet den Instrux, at han skulde holde Die med Joel og dennes Kammerater, forat see om de i deres Bevægelser forraadte nogen Bevidsthed om, hvad der foregik i Hytten. Beretningen var gunstig; Plinius forsikkrede sin Herre, „alle Mænd arbeide, Herre, just som før. Joel humpe afsted efter Ploven, slingrende som sædvanlig. Ikke et Die vendt herimod, Massa."

Opmuntrede ved denne Efterretning, listede hele Skaren sig igjennem de Buske, der gik langsmed denne Deel af Klippens Fod, indtil de naaede Flodsengen.

Det var i September, og Vandet var saa lavt, at de med tørre Fødder kunde gaae langs med Kanten, uden at springe fra Steen til Steen. Denne Maneer betjente de sig dog af overalt, hvor Omstændighederne tillode det, i den Hensigt at efterlade saa faa Spor af deres Gang, som det var muligt. Forresten vare de fuldkommen dækkede, da Bækkens Krumninger forebyggede, at man i en længere Afstand kunde holde Die med den i dens hele Udstrækning

og da den tykke Kant af Buske paa hver Side virkelig skjulte Mændene for ethvert Blik fra Siden af.

Kaptain Willoughby havde fra først af frygtet en Storm fra den Kant. Huset laae imidlertid saa høit og havde derved en Fordeel, som en Fjende paa den flade Grund ikke kunde glæde sig ved; desuden frembød Klippen alvorlige Hindringer mod Alt, hvad der kunde ligne et Overfald paa den Deel af Fæstningsværkerne.

Imidlertid gik han nu i Spidsen for sine Folk, idet han holdt sit Blik skarpt fæstet paa den snævre Aabning i Fronten og ventede, at enhver Omdreining vilde vise ham en fremrykkende Afdeling af Fjenden. Intet saadant ubehageligt Møde indtraf, og de naaede Kanten af Skoven, uden at opdage nogen Fjende, og tilsyneladende uden at være blevne seete.

Fra den bageste Fløi af Hytten kunde man let overse en kort Strækning af Bækken lige under Kanten af Skoven. Dette Sted frembød en malerisk Udsigt; den begeistrede og smagfulde Maud havde udkastet en Skizze af Vandet, der som et Sølvbaand slyngede sig ind igjennem Skoven, og ofte havde hun kaldt paa de Andre, for at de skulde beundre den yndige malerisk Virkning deraf. Her gjorde Kaptainen Holdt, og gav gamle Plinius et Signal, for at underrette ham om, at han ventede paa Svar. Svaret var gunstigt, idet Negeren gav Tegn til, at Alt endnu stod sig vel.

Aldrig saasnart var dette skeet, førend den troe gamle Sorte ilede ned til Damerne, for at meddele dem den Efterretning, at Selskabet havde sikkert naaet Skoven, medens Eventyrerne vendte sig om, forlode Strømmen og fortsatte deres Vei paa en mere sikker Grund.

Kaptain Willoughby og hans Mænd havde nu begyndt deres Tog, og Enhver af dem følte Vigtigheden og Alvorligheden af sine Forpligtelser. Endogsaa Mike var nødt til at adlyde Befalingen om at være taus, da Lyden af en lydelig Stemme let kunde forraade en eller anden fjendtlig Speider, som mulig kunde ligge i Baghold, hvilken Vei man tog. Man vogtede sig endogsaa for at træde paa tørre Grene, at ikke deres Knagen skulde frembringe samme Virkning.

Lyden af Dyrene hørtes bagved Hytterne, hvor Kaptainen havde befalet at fælde nogle Træer, med det dobbelte Maal for Øie, at erholde Brænde og at udvide sine Haver. Den lille Aabning var næsten en Fierdingvei fra Sletten, da det var hans Plan at beholde et Belte af Skov omkring denne; den kunde nu være et halvt Dusin Dages Plovland stor, da man i 4 til 5 Aar havde arbeidet derpaa. At gaae imellem denne Aabning og Hytten vilde have været for vanskeligt, og det var derfor nødvendigt, at de rettede deres Gang saaledes, at de kunde komme omkring denne Aabning.

Den Sti, som Qvæget havde banet, fulgte man nø-

sten en Miil, da Mike var fuldkommen bekjendt med alle dens Krumninger. Kaptainen og Sergeanten havde dog hver et Lommekompas med, et Instrument, uden hvilket man ikke vovede sig langt ind i Skovene. Desuden kunde vore Eventyrere ogsaa slutte sig af Lyden af Drerne til deres relative Stilling, og da de gik rundt omkring den Plads, hvorfra de vare gaaede ud, var denne Lyd dem en bestandig Forvisning om deres Fremskridt og sandsynlige Sikkerhed.

Læseren vil sandsynligviis kunne forestille sig Beskaffenheden af det Terrain, hvorover Selskabet nu gik. Den egentlige Slette eller den gamle Bæverdam er allerede bleven beskreven. Dalen endte mod Syd i Klipperne ved Mollen, nedenfor hvilket Punkt den forandrede sin Charakter til en dyb Kloft. Mod Øst vare temmelig høie Bjerge, der strakte sig længere end Øiet kunde naae; mod Nord udstrakte det flade Land sig flere Mile, skjønt det laae mange Fod høiere end den udtørrede Bæverdam, medens bølgeformige Sletter, bevorede med rigelig Skov, udstrakte deres Flade vestlig, langs med den Vei vore Eventyrere gik, og vakte store Forhaabninger for Fremtiden. Den høieste Deel af dette bølgeformige Land var nærmest ved Hytten, og det var kun denne Deels Høide, der gav den hjemlige Scene Charakteren af en Dal.

Det var Kaptain Willoughby's Hensigt at naae Kammen af denne første Landryg, der kunde vise ham Veien, eftersom den endte i den Klipperække, der dannede Vand-

faldet, omtrent en Miil bagved Mollerne. Derved vilde han tillige komme langt bagved den Aabning, hvor Skovhuggerne arbeidede og han kunde omgaae hele Fjendens Stilling. Naar han først var ved den bratte Skrænt, der dannedes af denne Klippe, der her var bleven henkastet paa Sletten ved et eller andet geologisk Phænomen, kunde han ikke tage feil af Veien, thi disse Klipper maatte nødvendigviis lede ham lige til det Sted, hvor han vidste at den fjendtlige Skare havde opslaaet sin Leir.

Det varede en halv Time, inden Selskabet naaede den omtalte Fjeldryg, hvorpaa det forandrede sin Gang og gik næsten i sydlig Retning langs med den.

„Drerne lyde nærmere og nærmere, Sergeant," bemærkede Kaptain Willoughby, efterat man i lang Tid havde vandret i dyb Taushed. „Vi maae ikke være langt borte fra det Punkt, hvor Mændene arbeide."

„Har Deres Herlighed nogen Idee om Grunden til at disse Krabater ere saa usædvanlig flittige paa en Tid som denne? det forekommer mig, at det omtrent ligner et Baghold."

„Det kan ikke sættes i Forbindelse med et Baghold, Joyce, da man ikke vel kan antage, at vi have begivet os paa en Marsch. Du maa huske paa, at man ikke kan bruge noget Baghold imod en Besætning."

„Jeg beder Deres Herlighed om Forladelse, men kan der ikke ligesaa godt lægges et Baghold imod et Udfald, som imod Tropper, der ere paa Marschen."

„I den Henseende har Du maaskee Ret, og da Du nu omtaler det, finder jeg det ogsaa forunderligt, at man skulde beskjæftige sig saa flittig med at hugge Brænde i et saadant Øieblik. Vi ville standse, naar vi ere i Nærheden af dem, og Du og jeg ville da foretage en lille Recognoscering og forvisse os om, hvorledes Sagerne staae."

„Jeg erindrer, hvorledes Deres Herlighed anførte to af vore Kompagnier tilligemed et kongelig Irlandsk Kompagni — en Majors Kommando med Rette — for at observere Franskmændenes venstre Fløi Aftenen før vi stormede Fjendens Forskandsninger ved" —

„Din Hukommelse begynder at slaae Dig feil, Joyce," afbrød Kaptainen ham smilende; „det var langt fra at vi stormede disse Forskandsninger, thi vi tabte totusinde Mand for dem, og det lykkedes os aldeles ikke at kaste et Blik indenfor."

„Jeg betragter altid et militairt Forsøg, Deres Herlighed, som en Sag, der er bleven gjennemført. Et tapprere Angreb, end det vi gjorde, har jeg aldrig været Vidne til, og skjøndt jeg maa tilstaae, at vi bleve drevne tilbage, kalder jeg dette Angreb lige saa godt som en vellykket Storm."

„Som Du vil, Joyce; jeg erindrer, at jeg Morgenen før denne Storm førte tre Kompagnier ud, skjøndt det snarere var imod Centrum, end imod nogen af Flankerne.

Hensigten dermed var, at tage Maſken af et formeentligt Baghold "

„Det var netop det, jeg vilde omtale, Deres Herlighed. Generalen sendte Dem, som en gammel Kaptain, med tre Kompagnier, for at sprænge Fælden, førend han selv skulde sætte sin Fod i den."

„Det gjorde han rigtignok, og dette Skridt havde den forønskede Virkning."

„Bedre og bedre, Deres Herlighed. Jeg erindrer, at der blev fyret paa os, og vi tabte en ti til femten Mand, men jeg vovede ikke at afgjøre, om Marſchen var lykkedes eller ikke, da der ikke den næste Dag blev talt Noget om denne Affaire i Dagsbefalingen "

„Den næste Dag havde vi Andet at tænke paa. Det var en blodig og sørgelig Begivenhed for England og dens Kolonier."

„Ja vel, men det havde ikke Noget at gjøre med vort Skridt, der, som De selv siger, var nyttigt."

„Meget sandt, Joyce, skjøndt den store Ulykke den følgende Dag forhindrede, at et lille Held fra den foregaaende Morgen blev omtalt i Generalens Rapport. Men hvad skal alt dette sigte til? Jeg veed da, at det skal lede til Noget."

„Det var blot min Mening, Deres Herlighed, at det skulde være et ærbødighedsfuldt Vink om, at den Underord-

nede ifølge vore egne gamle Regler nu skulde sendes ud, for at recognoscere Aabningen, medens den Overstkommanderende bliver ved Hovedkorpset, for at dække Tilbagetoget."

"Jeg takker Dig, Sergeant, og skal ikke undlade at bruge Dig ved enhver passende Leilighed. For Øieblikket er det min Hensigt, at vi ville gaae begge To i Forening og at lade Mændene puste lidt ud i et passende Skjul."

Dette tilfredsstillede Joyce, der var fornøiet med at vente paa Befalinger. Saasnart Lyden af Øxerne viste, et Selskabet var rykket langt nok frem, og Grundens Beskaffenhed forvissede Kaptainen om, at han netop var der, hvor han ønskede at være, standsede man og lod Folkene blive tilbage skjulte i Toppen af et ombugget Træ. Denne Forsigtighed iagttog man, at ikke nogen omvankende Vild skulde faae et Glimt at see af deres Person, hvis de skentrede omkring i den aabne Skov under Kaptainens Fraværelse.

Da denne Forholdsregel var tagen, rykkede Kaptainen og Sergeanten, efterat de først havde undersøgt Fængkrudtet paa deres Gevær, med den fornødne Forsigtighed henimod Kanten af den aabne Plads, hvor Brændehuggerne arbeidede. Øxen var en tilstrækkelig Veiviser, og forend de vare gaaede langt frem, begyndte Lyset at skinne imellem Træerne, hvilket i og for sig var et Beviis for, at de nærmede sig en Aabning i Skoven.

"Lad os dreie til Venstre, Deres Herlighed," sagde

Joyce ærbødighedsfuld, „der er en bar Klippe her etsteds, hvorfra man kan overseе den aabne Plet, og hvor vi kunne faae et Glimt at see af Hytten. Jeg har ofte siddet paa den, naar jeg var ude med min Bøsse og var bleven træt; næst efter at være hjemme, kommer det at see Hjemmet."

„Jeg erindrer Stedet, Sergeant, og billiger Dit Forslag," svarede Kaptainen med en Iver, som han sjelden pleiede at forraade. „Jeg vil kunne marschere med et lettere Hjerte, efter endnu en Gang at have faaet et Glimt at see af Høien, og efterat have forvisset mig om, at den endnu er i Sikkerhed."

Da de vare af en og samme Mening, var der ikke noget Forunderligt i, at Begge med Iver saae efter det omtalte Sted. Det var en isoleret Klippe, der hævede sig femten til tyve Fod over Grundens Overflade, og som var omtrent dobbelt saa bred som den var høi — en af disse almindelige Høie i Skovene, der sædvanligviis ikke have nogen Interesse for andre end Geologen. En saadan Gjenstand var ikke vanskelig at finde i en aaben Skov, og deres Søgen blev snart belønnet med Opdagelse.

Did styrede nu vore to Soldater deres Fjed, og snart vare de ved dens Fod. Toppen af dette Klippestykke var som sædvanlig bedækket med Buske, medens ogsaa en rigelig Mængde skjød frem af den varme frugtbare Jord ved dens Fod, eller, for at tale mere correct, ved dens Forbindelse med Jorden.

Joyce steg først op, idet han lod sin Bøsse blive tilbage i Kaptainens Værge. Denne fulgte, efterat have raakt begge Geværerne op, eftersom ingen af dem var tilbøielig til at gaae et eneste Skridt, uden at have disse vigtige Hjælpetropper med. Her stod de nu ved hinandens Side, og betragtede gjennem Aabningerne i Buskene den Scene, der laae udbredt for dem.

Til sin store Forbauselse befandt Kaptainen sig i en Afstand af mindre end et Geværs halve Skudvidde fra Massen af den fjendtlige Skare. En regelmæssig Leir var bleven dannet rundt omkring en Kilde i Centrum af Aabningen, og Masser af Træer vare kastede sammen, for at danne en Slags Forskandsning, der vel uden Kunst, men tilstrækkelig var bleven udfyldt med Grene. Kort, man havde dannet en af disse stærke, men raa Skovleire, der ere saa vanskelige at indtage uden Artilleri, især hvis de ere vel forsvarede. Da den var anlagt i Centrum af den aabne Plads, kunde en Storm ikke foretages, uden at stille de Stormende blot, og Kilden forsynede bestandig Garnisonen med det nødvendige Vand. Der var en Methode og Orden i dette Arrangement, som forbausede begge vore gamle Soldater. Ingen af dem troede, at Indianerne havde taget deres Tilflugt til et saadant Foretagende; heller ikke vilde de sorgløse, raa og uvidende Hvide hos Mohawkerne have været istand til at fatte en saadan Plan, uden at have modtaget Raad fra en Person, der var bekjendt med Krigs-

brug paa Grændserne. Saadanne Personer vare vel ikke vanskelige at finde, og det var et Bevis paa, at Folk vare tilstede, som, enten med Rette eller Urette, gjorde Fordring paa Auctoritet.

Der var ogsaa noget Uventet i den Maade, hvorpaa de Fremmede slentrede omkring i et saadant Øieblik, uden tilsyneladende at befatte sig med Noget, eller berede sig til noget Foretagende. Joyce, der var en Mand af streng Orden, og som var vant til at tælle Tropper, talte ikke mindre end 49 af disse Dagdrivere, hvoraf de fleste slentrede omkring i Nærheden af Træ-Forskandsningen, skjønt ogsaa nogle Faa dreve omkring i Kanten af den aabne Plads, talende med Brændehuggerne eller gjørende nogle Bemærkger med Ligegyldighed, og tilsyneladende uden nogen bestemt Gjenstand for Øie.

„Det er det meest forunderlige Udseende af en militair Expedition, jeg nogensinde har truffen paa, Deres Herlighed," hviskede Joyce, efterat de To havde i Taushed staaet og undersøgt denne Stilling næsten eet Minut. „Jeg maa tilstaae, det er et temmelig godt Træ-Bryststværn, og der er Mænd nok til at forsvare det imod en haard Storm; men ikke noget, der ligner en Post, og ikke saa meget som en Skildvagt. Det er en Fornærmelse imod Krigskunsten, Kaptain Willoughby, og en saadan Fornærmelse imod os, at vi, hvis Alle følte den som jeg, ganske vist vilde indtage Fortet ved Overrumpling."

„Her er ikke Plads for overilede Handlinger eller heftige Følelser Joyce. Skjøndt jeg dog maa antage at vi, hvis min tappre Søn var her, kunde angribe disse Krabater med rimelig Udsigt til Seier."

„Ja, Deres Herlighed, og ogsaa uden ham. En dygtig Ild, et tre Gange gjentaget Hurra, og et kraftigt Angreb vilde drive enhver af disse Skurke ud i Skoven."

„Hvor de vilde forene sig og blive de Stormende, omringe os, og enten nøde os til at overgive os eller udhungre os. Intet Saadant maa i noget Tilfælde foretages, førend vi have udført vor Plan med Hensyn til Major Willoughbys Befrielse. Mit Haab om et heldigt Udfald er i høi Grad bleven bestyrket ved at finde, at Fjenden her har sit Hovedqvarteer, hvor han maa være en god halv Miil fra Mollen endogsaa i lige Linie. Har Du talt Fjenden?"

„Jeg kan omtrent see 49 af dem, og jeg skulde antage, at der ligger en otte til ti Stykker hist og her under Brændet, da jeg tilfældigviis opdager En og Anden, som løfter Hovedet op. See, lægger Deres Herlighed Mærke til den Manoeuvre?"

„Om jeg seer Noget, Sergeant? Jeg kan ikke opdage nogen synlig Forandring."

„Det er blot en Indianer, som bugger Brænde, Kaptain Willoughby, hvilket er ligesaa stort et Mirakel, som en hvid Mand, der lader sig male."

Læseren maa erindre, at hele denne fjendtlige Skare, der flentede omkring paa den aabne Plads, var i indiansk Dragt med Ansigt og Hænder af den bekjendte røde Farve, som udmærker Amerikas oprindelige Indbyggere. De to Krigere kunde opdage mange Kjendetegn paa, at dette Ydre kun var et bedrageriſk Skin, skjøndt de ansaae det for aldeles sandsynligt, at virkelige røde Mænd ogsaa havde blandet sig imellem de blege Ansigter. Men saa lidt respekterede de Nødvendigheden af at vedligeholde Skinnet i deres nærværende Stilling, at en af disse tilsyneladende Vilde virkelig var stegen op paa en Stamme, havde taget Øxen af Hænderne paa dens Eier og begyndt at hugge med en saadan Kraft og Behændighed, at Spaanerne floi saaledes tilside, at man godt kunde see, at ingen Anden end en ovet Øxemand fra det indre Amerika kunde maale sig med ham.

„Meget vel, Herre, af en Rødhud," sagde Joyce, „hvis der ikke er hvidt Blod eller Yankeeblod i den Karls Arme, saa vil jeg give Noget af mit eget, til at farve dem med. Gaa den Vei, Deres Herlighed, blot et Par Skridt, saaledes; naar De seer igjennem Aabningen, netop over det Sted, hvor denne efterglorte Indianer kaster sine Spaaner tilside, som om det var lutter Hvedekjærner, han strøede ud til Høns, vil De kunne faae Øie paa Hytten."

Dette var virkelig Tilfældet. Ved at forandre sin Stilling paa Klippen en Smule, fik Kaptain Willoughby alle Bygningerne paa Høien at see. Han kunde vel ikke

see Sletten udenfor Forskandsningerne, ikke heller alle Palisaderne, men hele den vestlige Fløi af Bygningen. Alt syntes at være roligt og trygt i den og omkring den, som om de høitideligholdt en Festdag i den vilde og øde Skov. Der var noget Imponerende i den høitidelige Taushed rundt omkring den, og Kaptainen saae nu, at hvis han var bleven forbauset og ubehagelig stemt ved den Hemmelighedsfuldhed, der ledsagede Fjendens Uvirksomhed og Ro, maatte de ogsaa føle omtrent det Samme, ved at betragte Hyttens rolige Udseende og Garnisonens tilsyneladende Tryghed. Men paa Grund af Joels Desertion og den Meddelelse, han havde kunnet give Fjenden, var det ikke at formode, at de Fremmede havde følt Indflydelsen af saadanne Tvivl i nogen høi Grad. Ak, saaledes som Sagerne stode, var det ikke sandsynligt at de længe kunde føle sig imponerede ved en tilsyneladende Ro.

Kaptain Willoughby følte sig utilbøielig til at løsrive sig fra Synet af denne Bolig, der indeholdt saa mange, der vare ham dyrebare. Endogsaa Joyce betragtede Huset med Glæde, thi det havde nu i saa mange Aar været hans Standqvarteer, og han saae fremad mod den Tid, da han der skulde lægge sine Been. Forbunden med sin gamle Chef ved et Baand, der var uopløseligt, forsaavidt som menneskelige Ønsker kunne styre menneskelige Begivenheder, var det umuligt, at Sergeanten i et Øieblik som dette kunde gaae bort fra det Sted, hvor de havde efterladt saa

mange dyrebare Væsner i Forsynets Varetægt, uden at føle sig bevæget.

Medens saaledes Enhver var beskjæftiget med sine egne Tanker, herskede der en fuldkommen Stilhed. Folkene vare blevne øvede saa godt i at tale sagte, at Intet af hvad de sagde, kunde høres paa Klippen. Ørerne alene afbrøde Skovens Taushed, og de Øren, der vare saa vente til denne Lyd, forstyrrede de ikke.

Midt under denne veltalende Taushed raslede Buskene paa Klippen, som om det kunde have været et Egern eller en Slange, der bevægede sig igjennem dem. Af de sidste havde Landet meget faa, og disse vare af en meget uskadelig Art. Medens der vrimlede af de første. Kaptain Willoughby vendte sig om i den Tanke, at det var et af disse smaa urolige Dyr, da hans Blik mødte et mørkt Ansigt og to flammende Øine næsten saa nær, at han kunde naae dem med Armene. At dette var en virkelig Indianer, var aldeles utvivlsomt, og da Faren ikke tillod nogen Opsættelse, drog den gamle Officeer en Dolk og havde allerede hævet sin Arm, for at slaae til, da Joyce standsede ham.

„Det er Nick, Deres Herlighed," sagde Sergeanten med et spørgende Blik; „er han Ven eller Fjende?"

„Hvad siger han selv," svarede Kaptainen, og lod tvivlende Haanden synke; „lad ham selv tale og gjøre os bekjendt med sin Charakteer."

Nick traadte nu frem og stod rolig uden Frygt ved

Siden af de to hvide Mænd, dog laae der noget Vildt i hans Blik og noget Ubestemt i hans Bevægelser. Han kunde i et Øieblik forraade Eventyrerne, og de indsaae det Usikkre i deres Stilling.

Men Nick var ved et Tilfælde kommen til at staae lige for den Aabning, gjennem hvilken man kunde see Hytten. Ved at vende sit hurtige Øie fra den ene til den anden af de to Soldater, fik han Øie paa Bygningen, og han holdt sit Blik fæstet paa den, ligesom fortryllet. Lidt efter lidt forlod Vildheden hans Ansigt, det blev menneskeligt og blidt.

„Squaw i Wigwam," sagde Tuscaroraen, idet han rakte Haanden ud og med Pegefingeren pegede paa Hytten. „Gammel Squaw — ung Squaw. God. Wyandotté syg, hun kurere ham. Blod i Injins Krop! tykt Blod — Aldrig forglemme Godt — Aldrig forglemme Ondt."

Tiende Kapitel.

Og hvert et Skridt er dristigt,
Og hvert et Fodtrin snildt,
Skelettet vandrer listigt,
Dets Die griner vildt;
Med Ho'det stolt det kneised,
Hvert Trin saa vide lød,
Den muldbedækte Beenrad
Kjækt vandred til sin Død.

Coxe.

Nicks Ansigt udtrykte tydelig hans Sindsstemning, og hans Ord havde heller ikke til Hensigt at skuffe. Aldrig forglemte Wyandotté det Gode eller det Onde, som blev gjort imod ham. Efterat han en kort Tid havde betragtet Hytten med Opmærksomhed, vendte han sig om og spurgte pludselig sine Ledsagere.

„Hvorfor komme her? Holde af at see Fjende mellem Dem og Wigwam?"

Da Alt, hvad Nick sagde, blev yttret i en sagte Tone, som om han tilfulde indsaae Nødvendigheden af at forblive skjult for dem, som vare i en saa farlig Nærhed, tjente dette til at indgyde Tillid, og forlede de to Krigere til at troe, at han var tilbøielig til at tjene dem.

„Kan jeg stole paa Dig som paa en Ven?" sagde Kaptainen, og saae Indianeren stift i Øinene.

„Hvorfor ikke ville troe? Nick ikke Helt — gaaet bort

— Nick aldrig komme tilbage igjen — Wyandotté Helt — hvo ikke troe Wyandotté? Yengeese altid troe stor Høvding."

„Jeg vil troe Dig paa Dit Ord, Wyandotté, og fortælle Dig Alt, i Haab om at gjøre Dig til vor Allierede. Men forklar mig nu først, hvorfor Du forlod Hytten sidste Nat — Venner forlade ikke Venner."

„Hvorfor forlade Wigwam? Fordi behøvedes. Wyandotté komme, naar han behøves, gaae, naar han behøves. Mike ogsaa gaae. Gik forat see Søn — komme tilbage — fortælle Historie?"

„Ja det gik omtrent saaledes, som Du siger, og jeg er tilbøielig til at troe, at alt dette er skeet i den bedste Hensigt. Kan Du fortælle mig Noget om Joel og de Andre, som have forladt mig?"

„Hvorfor fortælle! Kaptain betragte; han see Nogle hugge Brænde — Nogle pløie — Nogle luge — Nogle grave Grøfter. Alt som i gammel Tid. Begrave Stridsøxe — kjed af Krigsgang — hvorfor Kaptain spørge?"

„Jeg seer Alt, hvad Du fortæller mig. Du veed altsaa at disse Krabater have sluttet Venskab med den fjendtlige Skare?"

„Ikke behøve at vide — see. Betragt — Injin hugge Brænde, blege Ansigt see til, kalde det Krig?"

„Jeg seer til min Glæde, at disse malede Mennesker der ikke alle ere Indianere."

„Nei — Kaptain Ret — Fortælle ham saaledes i Wigwam. Men de Mohawk — Hund — Skurk, Nicks Fjende!"

Dette blev sagt, idet en Straale af Vildhed skjød ud af hans sorte Øie, og med en truende Haandbevægelse imod en virkelig Vild, som stod og lænede sig dorsk op til et Træ i en saa ubetydelig Afstand, at de paa Klippen kunde skjelne hans Træk. Det tankeløse Udtryk i denne Mands Ansigt robede tydelig, at han var aldeles uvidende om Farens Nærhed. Det udtrykte en Indianers ligegyldige Tankeløshed, naar han befinder sig i en fuldkommen rolig Tilstand, naar hans Mave er fuld, hans Legeme befinder sig vel og hans Sind er i en fredelig Stemning.

„Jeg tænkte ikke at Nick var her," bemærkede Kaptainen rolig og smilede lidt ironisk ad Tuscaroraen.

„Kaptain Ret — Nick ikke her Godt for Hund der. Altfor slet for Wyandotté at røre. Hvad Kaptain komme for. Ha! bedre fortælle Høvding — holde Raad uden Raadslagningsild."

„Da jeg ikke anseer det nødvendigt at skjule min Plan for Dig, Wyandotté — Nick synes at glæde sig, hvergang dette Navn blev udtalt af Andre — vil jeg ligefrem fortælle Dig det, skjøndt Du maa have Mere at berette mig. Hvorfor er Du her, og hvorledes har Du opdaget os?"

„Følge Spor — kjende Kaptains Fod — kjende Sergeants Fod — kjende Mikes Fod — see saa mange

Fodder, følge ham. Forlade saa mange," og han rakte tre Fingre i Veiret, „i Busfene — saa mange," og han rakte to Fingre i Veiret, "komme her." Fod fortælle, hvem komme her — Wyandotté Høvding — han følge Høvding."

"Hvornaar opdagede Du først vort Spor, Tuscarora?"

„Op her — dernede — hist ovre."

Kaptain Willoughby forstod dette, som om Indianeren havde krydset deres Spor eller seet det paa forskjellige Steder.

„Mange Spor, mange Fodder til at sige Alt. Wyandotté see Vens Fod, — hvorfor ikke følge, hvad?"

"Jeg haaber at alt dette forholder sig saaledes, gamle Kriger, og at Du virkelig vil bevise, at Du er vor Ven. Vi ere ude i Haab om at befrie min Søn, og vi kom herhen, for at see, hvad vore Fjender tage sig for."

Tuscaroraens Øine havde et gjennemtrængende forskende Udtryk, idet han lyttede, men han syntes at glæde sig ved at Sandheden var bleven ham fortalt. Han paatog sig en deeltagende Mine og spurgte, om Kaptainen vidste, hvor Majoren holdtes fangen. Nogle faae Ord forklarede Alt, og snart forstod man gjensidig hinanden.

„Kaptain Ret," bemærkede Nick. „Son endnu i Spisekammer, men mange Krigere rundt omkring, for at holde Øie med ham."

„Du kjender Stedet, Wyandotté, og kan gjøre os en

betydelig Tjeneste, hvis Du vil. Hvad siger Du, Høvding, vil Du endnu engang tage Tjeneste under Din gamle Kommandeur."

„Hvem han tjene? Kong Georg — Kongress — hvad?"

„Ingen af dem. Jeg er neutral, Tuscarora, i den nærværende Strid. Jeg forsvarer blot mig selv og de Rettigheder, som Lovene sikkre mig, og lader saa hvert Parti herske, som det vil."

„Det slemt. Aldrig neutral i varm Krig. bliver plyndret fra begge Sider. Altid være paa det ene eller paa det andet, Kaptain."

„Du har maaskee Ret! men en samvittighedsfuld Mand kan tænke at intet af dem har fuldkommen Ret eller fuldkommen Uret. Jeg ønsker aldrig at løfte Stridsøxen, naar min Sag ikke er retfærdig."

„Injin ikke forstaae det. Kaste Øxen til Fjenden — ligegyldigt hvad han sige — god Ting, slet Ting. Han Fjende — det nok. Tage Scalp fra Fjende — røre ikke Ven?"

„Det kan gaae an ved Din Maade at føre Krig paa, Tuscarora, men det vil neppe kunne anvendes paa min. Jeg maa føle, at jeg har Retten paa min Side, førend jeg kan beslutte mig til at gribe Sværdet."

„Kaptain altid tale saaledes, hvad? Naar han Soldat, og General sige ham skyde ti, fyrgetyve, tusinde Fransk-

mænd, han da sige: Stop General — ikke saa hurtig — lad Kaptain tænke. Med det Første han gaae og tage Scalper!"

Det overgik vor gamle Krigers Selvbeherskelse, at forhindre Blodet fra at strømme til Kinderne ved denne Bemærkning, thi han følte at Indianerens List havde indviklet ham i en tilsyneladende Modsigelse.

„Det var, da jeg stod i Armeen, Wyandotté," svarede han trods sin Forvirring, „da det var min første og høieste Pligt at adlyde mine Overordnedes Befalinger. Den Gang handlede jeg som en Soldat, nu handler jeg som en Mand, haaber jeg."

„Vel, indianſk Høvding altid i Armee. Altid høieste Pligt, og adlyde Overbefalingsmænd — adlyde Manitou og tage Scalp fra Fjenden. Krigsgang altid aaben, naar Fjenden er ved den anden Ende."

„Her er ikke Stedet til at afhandle saadanne Spørgsmaal, Høvding, ei heller have vi Tid dertil. Vil Du gaae med os?"

Nick nikkede til Tegn paa sit Bifald, og gav de andre Tegn til, at de skulde forlade Klippen. Kaptainen nølede et Øieblik, idet han med Opmærksomhed betragtede Scenen paa den aabne Plads.

„Hvad siger Du, Tuscarora? Sergeanten har foreslaaet at storme dette Bryſtværn."

„Ikke godt, Kaptain. De fyre, halloh, styrte frem

— vel, dræbe fire, sex, to — Resten rende væk. Injin nede ved Mollen høre Gevær, følge Røg — hvor Major da? Hente Major først — siden tænke paa Fjenden."

Medens Nick sagde dette, gjentog han sit Tegn til dem, at de skulde stige ned, og han blev adlydt i Taushed. Kaptainen gik nu foran tilbage til sine Folk, som man snart traf. Alle vare glade ved at see Nick, thi han var bekjendt for at have en sikker Bøsse, at være modig som en kalkunsk Hane, og at have et saadant Kjendskab til Skovene, at det ofte blev betragtet som et Slags Hexeri.

„Hvo anføre, Kaptain eller Injin?" spurgte Tuscaroraen paa sin korte Maade.

„Ok! Nick, Du er en rigtig Fyr," mumlede Mike, „Djævelen brænde mig. Jamie, om jeg ikke troer, at Krabaten vilde gjennemsøge alle Trætoppene, førend han skulde forfeile Majorens Bolig."

„Ikke en Stavelse maa blive yttret," sagde Kaptainen og løftede bydende Haanden. „Jeg vil føre an, Wyandotté skal gaae ved min Side og ganske sagte meddele mig sine Raad. Joyce skal anføre Bagtropperne. Blodget, hold Du skarpt Udkig til venstre Side og Du Jamie, gjør det Samme til høire. Jo mere vi nærme os Mollen, desto sandsynligere er det, at vi ville møde nogle omstreifende Vilde i Skovene, og vor Marsch maa ledes med den største Forsigtighed. Følg nu, og vær taus."

Kaptainen og Nick førte nu an, og den hele Skare

fulgte, iagttagende den Taushed, som var bleven dem paalagt. Den almindelige Maade, hvorpaa man marscherede paa en Krigsgang i Skovene, var En for En; en Skik, som havde faaet Navn af „indianſk Række"; Hensigten dermed var at formindske Sporet, og skjule Expeditionens Styrke, idet Enhver traadte i sin Forgængers Spor. Ved denne Leilighed fik Kaptainen dog Nick til at gaae ved sin Side, da han følte en vis Uro med Hensyn til Nicks Troskab, som han ikke ganske kunde blive Herre over. Det Paaskud, som han gav, var imidlertid meget forskjelligt fra den virkelige Grund, som Læseren nok kan formode. Ved at see Sporet af en Moccasin ved Siden af Sporet af en Støvle, kunde den, der tilfældigviis krydsede deres Spor, blive ledet til at antage, at det var Sporet af en eller anden Afdeling fra Møllen eller den aabne Plads Nick bifaldt strax denne Grund, og traadte uden Modsigelse, hen ved Siden af Kaptainen.

Der blev holdt vaagent Øie med alle Sider af Marschlinien, skjønt man haabede og troede, at man havde slaaet ind paa en Vei, der var altfor vestlig til at blive udsat for noget Møde. En Fjerdingvei nærmere ved Sletterne maatte have bragt dem indenfor Marodeurernes Tumleplads; men, ved at følge Kammen af Høien, vare de i en vis Sikkerhed, paa Grund af den Dorskhed, der rimelig vilde forhindre blotte Drivere fra at slentre opad Skraaningen.

Selskabet mødte heller ikke nogen Afbrydelse og naaede i Sikkerhed de Klipper, som vare en Fortsættelse af den Landryg, der dannede den steile Skraaning ved Vandfaldet — et Tegn paa at de vare gaaede langt nok mod Syd. Paa den Tid var den steile Fjeldvæg næsten ikke synlig, fordi det lave Land hævede sig, men dens Top var tydelig nok til at danne en god Maske.

Kaptainen og Nick stege nu ned paa det nedenfor liggende Plateau og bøiede mod Osten, i den Hensigt at komme ind paa Mollerne fra Bagsiden. Da Bygningerne laae i Fjeldkløften, kunde dette blot skee, ved pludselig at stige ned umiddelbar i deres Nærhed, og Terrainets Beskaffenhed gjorde Marschen temmelig sikker lige til man var i et Pistolskuds Afstand fra dem. Nick forsikkrede desuden sine Kammerater, at han flere Gange havde passeret dette Plateau, og at han intet Spor af Fodtrin havde mødt der; deraf sluttede han, at Fjenden ikke havde gjort sig den Ulejlighed at bestige de steile Klipper, som omgave de vestlige Sider af Kløften.

Med Forsigtighed nærmede man sig Klippens høieste Top, skjøndt deres venstre Side var vel beskyttet ved den steile Nedgang, som de allerede havde passeret fra Terrassen ovenfra. Derved havde de kun den høire Side og Fronten at holde Øie med, da den Omstændighed at de gik opad, og Landet bagved dem altsaa faldt af, ogsaa paa en Maade dækkede Bagtropperne. Der var derfor ikke noget

Overraskende i at de naaede Randen af Fjeldkloften eller Dalen, uden at blive opdagede. Da Stedet var gunstigt, slog Kaptainen strax ind paa en Sti, der snoede sig nedad, og som imod Bygningerne var beskyttet af tætte Buske.

Mølledalen var saa snever, at der blot var Plads nok til Bygningerne selv og tre eller fire Blokhuse for Arbeidsfolkene. Møllerne vare byggede saa nær som mulig ved Vandløbet, medens Arbeidernes Boliger vare anbragte paa Skrænten, eller paa de smaa Stykker fladt Land, som fandtes der. Paa Grund af den sidste Omstændighed stod Daniel Møllers Huus eller det, hvori man antog at Majoren endnu holdtes fangen, for sig selv og heldigviis lige ved Enden af den Sti, som man steg ned af. Alt dette var gunstigt, og var bleven beregnet som en materiel Fordeel af Kaptain Willoughby, da han fra Begyndelsen lagde Planen til nærværende Udfald. Da Hyttens Skorsteen lod sig tilsyne over Buskene, lod Kaptain Willoughby sin lille Skare gjøre holdt og gjentog sine Befalinger til Joyce med en Stemme, der ikke var meget høiere end en Hvisken.

Sergeanten fik Befaling til at blive i sin nærværende Stilling, indtil han modtog Signal til at rykke frem. Kaptainen selv havde til Hensigt at stige ned saa nær som muligt til Blokhusets Spisekammer og recognoscere, førend han gav det endelige Signal. Dette Spisekammer laae i en Sidefløi (lean-to) og da man havde havt til Hensigt af skaffe Skygge og Kjølighed paa Grund af den Mælk,

hvormed den i Almindelighed paa denne Aarstid var vel forsynet, stødte den lige op til Klippen, hvor den var halvt skjult af Buske og unge Træer.

Den havde blot et eneste lille Vindue, der var forsynet med Træstænger, for at holde Katte og andet saadant vildt Utøi ude, som var skadeligt for Mælken, men den var hverken forsynet med Loft eller Gulv, hvilket var en Overdaadighed, man ikke kjendte stort til i Blokhusene paa Grændsen. Den var forresten af stærke Blokke, sammenføiede med Kalk, og afgav et udmærket Fængsel, naar Døren blev godt bevogtet og Fangen var berøvet alle skarpe Værktøier.

Alt dette kjendte Faderen, da han drog ud, for at befrie sin Søn, og saavel det som selve Bygningernes Beliggenhed var bleven vel overlagt, da han beregnede alle mulige og sandsynlige Tilfælde.

Saasnart Kaptain Willoughby havde givet disse Befalinger, gik han ned ad Stien ledsaget blot af Nick. Han havde meddeelt dem sin Hensigt at sende Tuscaroraen forud, for at recognoscere, og derpaa selv at gaae ind i Buskene, for der at indlede en Forbindelse med Majoren igjennem Revnerne i Blokkene. Efterat have modtaget Nicks Beretning, var det hans Plan at lade sig lede af Omstændighederne og handle overensstemmende dermed.

„Gud velsigne Dig, Joyce," sagde Kaptainen og rystede hans Haand, da han var i Begreb med at stige ned, „det er et vanskeligt Foretagende, vi have for, som udfordrer

al vor Smildhed. Hvis der skulde hænde mig Noget, husk da paa, at min Kone og Døttre især ville stole paa Din Beskyttelse."

„Jeg skal betragte det som Deres Herligheds Befaling, og intet mere behøver at blive sagt til mig, Kaptain Willoughby."

Kaptainen smilede til sin gamle Følgesvend, og Joyce tænkte, at han aldrig havde seet sin Foresattes smukke mandige Ansigt straale af et saa roligt og venligt Udtryk, som i det Øieblik, da han gjengjældte hans Haandtryk. Nick og Kaptainen gik ned med den største Forsigtighed, uden at gjøre den mindste Støi. Mændene ovenfor lyttede i aandeløs Taushed, men disse to erfarne Krigere gjorde ikke mere Støi, end naar Katten lumskelig nærmer sig Fuglen.

Det Sted, hvor Joyce var bleven tilbage tilligemed de øvrige Folk, maa omtrent have været 50 Fod over Blokhusets Tag og næsten lodret over det snevre Rum, der, som bekjendt, var imellem Klipperne og Tilbygningen. Buskene og Træerne vare dog saa tætte, at de vilde have forhindret dem fra at faae det allerubetydeligste Glimt af Gjenstandene nedenunder at see, hvis Klippens Form havde tilladt det, ligesom de heller ikke hørte den mindste Lyd. Joyce indbildte sig ikke desto mindre at han hørte Buskene rasle, da Kaptainen gik ind i det snevre Rum, hvor han havde

ifinde at poſtere ſig, og han ſluttede deraf, at de ikke havde mødt nogen Modſtand.

En halv Times Taushed fulgte, der blot blev afbrudt af Vandets Fald over den naturlige Dæmning. Efter dette piinlige Tidsrums Forlob hørte man et Skrig foran Mollerne, og Skaren løftede deres Geværer i ubeſtemt Frygt for, at der var ſkeet en Opdagelſe, ſom vilde medføre en Afgjørelſe.

Der hændte dog intet Videre, ſom kunde beſtyrke denne Formodning, og et tilfældigt Udbrud af Latter, der aabenbart kom fra hvide Mænd, tjente til at berolige enhver Frygt.

En anden halv Time gik, hvori der ikke hørtes nogen Afbrydelſe. Imidlertid blev Joyce urolig, da der var hændet Noget, ſom man ikke havde forudſeet i de Inſtrurer, man havde givet ham. Han ſtod i Begreb med at overlade Kommandoen til Jamie, og ſelv gaae ned, for at reconnoſcere, da man hørte Lyden af Fodtrin, ſom kom opad Stien. Intet uden Mændenes ſtore Opmærkſomhed og den dybe Stilhed vilde kunne have gjort Lyden af Fodtrin, der neppe ſyntes at berøre Jorden, hørlige, men de bleve hørte i et Øieblik, da Enhvers Sands var vakt i høieſte Grad. Geværerne bleve ſænkede, forat modtage de Stormende, men ethvert blev løftet igjen, da Nick langſom kom gaaende dem imøde.

Tuscaroraen var rolig i ſine Maneirer, ſom om der

Intet var hændet, der kunde forstyrre den lagte Plan, skjøndt hans Øine funklede, da han saae sig omkring, som en Mand, der søger efter en fraværende Person.

„Hvor Kaptain? — hvor Major?“ spurgte Nick, saasnart han havde faaet Øie paa alle de tilstedeværende Ansigter.

„Det maae vi spørge Dig om, Nick,“ svarede Joyce, „vi have ikke seet Kaptainen og heller ikke modtaget nogen Befaling fra ham, siden han forlod os.“

Dette Svar syntes at sætte Indianeren i en større Forbauselse, end han i Almindelighed pleiede at forraade, og et Øieblik tænkte han efter i synlig Uro.

„Kunne ikke blive her altid,“ mumlede han. „Bedst gaae at see. Ved Leilighed kommer Larm, og da forsilde.“

Det var Sergeanten i høi Grad imod at forandre sin Stilling uden Befaling. Han havde faaet sine Instrurer, hvorledes han skulde bære sig ad i ethvert sandsynligt Tilfælde, men ingen angik det Tilfælde, at de nedenfor forbleve i fuldkommen Uvirksomhed. Ikke destomindre var der nu forløbet dobbelt saa lang Tid, som var nødvendig til at ende denne Sag, men intet Signal, Skud eller Kamproab havde naaet hans Øre.

„Veed Du Noget om Majoren, Nick?“ spurgte Sergeanten, bestemt paa at undersøge Sagen med Omhyggelighed, førend han tog en Beslutning.

„Major der — see ham ved Døren — mange Skildvagter. Alt godt — hvor Kaptain?"

„Hvor forlod Du ham? Du kan give den sidste Efterretning om ham."

„Gaa ind bag Spisekammer — under Klippen — mange Buske — alt rigtigt — Søn der."

„Det maa undersøges; maaskee hans Herlighed er falden i Afmagt, saadan Noget kan undertiden hænde, og en Mand, som fegter for sine egne Børn, føler ikke ganske det samme, Jamie, som en, der handler efter almindelige Grundsætninger."

„Ja, Du har Ret, Sergeant Joyce, og Du vil selv være saa artig og fornuftig at gaae og undersøge Sagen med dine egne Øine."

Dette besluttede Joyce at gjøre, idet han anmodede Nick om at følge med som Fører. Indianeren syntes med Glæde at indvillige deri, og man satte sig øieblikkelig i Bevægelse. Der behøvedes blot et Minut, forat naae den snevre Gang imellem Klippen og Tilbygningen. Buskene bleve forsigtig skudte tilside og Joyce gik ind. Han fik snart Øie paa en Jagtblouse, og vilde til at trække sig tilbage, i den Tanke at han havde begaaet en Feil, ved at foregribe Befalingerne. Men et nærmere Blik paa Kaptainen bortfjernede alle Betænkeligheder, thi han opdagede, at han sad paa en fremspringende Klippe med Legemet bøiet forover, tilsyneladende lænet op med Husets Planker. Dette syntes at bestyrke

Tanken om en Afmagt, og Sergeanten ilede skyndsomst frem, for at forvisse sig om Sandheden.

Joyce rørte ved Kaptainens Arm, men denne gav intet Livstegn. Derpaa reiste han Legmet op, lænede Ryggen imod Klippen og traadte forbauset tilbage, ved at see Ansigtets dødblege Farve. I Begyndelsen havde Tanken om en Afmagt været fremherskende hos Sergeanten, men, ved at forandre sin Stilling, fik han Die paa endeel Blod, hvilket strax tydede paa, at der var brugt Vold imod ham.

Skjøndt Sergeanten var en Mand med stærke Nerver og uforanderlig Charakter, skjælvede han dog stærkt, da han fik Vished om sin gamle, høitelskede Kaptains skrækkelige Tilstand. Ikke desto mindre var han altfor meget Soldat, til at forsømme Noget, som Omstændighederne fordrede. Ved fortsat Undersøgelse opdagede han et dybt og dødeligt Saar imellem to af Ribbenene, som sienlig var bibragt med en almindelig Kniv. Kniven var gaaet ind i Hjertet, og der var intet Spørgsmaal om, at Kaptain Willoughby jo var død. Han havde udaandet sit sidste Suk faa Skridt fra sin tappre Søn, der, uvidende om hvad der foregik, drømte lidt om dens Nærhed, der var ham saa dyrebar saavelsom om hans skrækkelige Endeligt.

Joyce var en Mand af mægtig Legemsbygning, og i dette Øieblik følte han, at han var i Besiddelse af en Kæmpes Kraft. Efterat han først havde forvisset sig om, at den saarede Mand virkelig havde ophørt at aande, lagde han

Armene over sine egne Skuldre, loftede Legemet op paa sin Ryg, og gik bort, uden just at være saa forsigtig, som da han kom, men dog med tilstrækkelig Omhyggelighed, for ikke at blive opdaget. Nick stod og betragtede hans Bevægelser med et undrende Blik, og saasnart der var Plads dertil, hjalp han ham med at bære Liget.

Paa denne Maade gik de To opad Stien, bærende deres livløse Byrde. Sergeanten gav Jamie tilligemed Folkene et Vink om, at de skulde gaae foran dem, og standsede ikke engang forat puste, førend han havde naaet Toppen af Klippen; der gjorde han holdt paa et Sted, hvor der ikke var nogen Fare for umiddelbar Opdagelse.

Legemet blev ærbødighedsfuldt lagt ned paa Jorden, og Joyce fornyede sin Undersøgelse med større Begemmelighed og Nøiagtighed, indtil han fuldkommen var bleven overbeviist om, at Kaptainen næsten for en Time siden havde ophørt at aande.

Dette var et sørgeligt Slag for den hele Skare. Ikke En tænkte i et saadant Øieblik paa at spørge om Maaden, hvorpaa deres fortræffelige Herre havde faaet sit Banesaar, men enhver Tanke var enten henvendt paa denne store Ulykke, eller paa Midlerne til at komme tilbage til Hytten. Joyce var Skarens Sjæl. Hans raa Ansigt anteg et alvorligt og bydende Udtryk, men ethvert Tegn paa Svaghed var forsvunden. Han udeelte sine Befalinger med

Hurtighed, og Folkene forskrækkedes endogsaa, naar han talte, saa utaalmodig efter at blive adlydt syntes han at være.

Geværerne bleve forandrede til en Bærebaare, Legemet blev lagt derpaa, og de fire Mænd løftede Byrden op, og begyndte at vandre tilbage i melankolsk Taushed. Nick førte an, idet han gjorde dem opmærksom paa Vanskelighederne ved Veien med en ivrig Opmærksomhed og paa en saa venlig Maade, at ingen af de Tilstedeværende nogensinde før havde seet Tuscaroraen saaledes. Han syntes endogsaa at være bleven en Qvinde, for at bruge et af hans egne karakteristiske Udtryk.

Ingen talte, og trods den Byrde, hvormed de vare belæssede, vandrede dog alle Mændene med en god Villie tilbage, og det med en Hurtighed, der langt overgik den, hvormed de gik ud.

Nick viste dem Veien med et sikkert Øie, idet han valgte en bedre Grund end den, som de hvide Mænd vilde have været istand til at finde paa deres Marsch. Han havde ofte som Jæger gjennemstreifet alle Høiene, og han var ligesaa fortrolig med alle Gangene i Skovene, som en Borger med Gaderne i sin Fødeby. Han tilbød sig ikke at bære; det vilde have stridt imod hans Vaner; men i alt Andet aabenbarede Indianeren en høi Grad af Iver og Omhu. Han syntes at frygte for, og det yttrede han ogsaa, at Mohawkerne skulde faae fat i den døde Mands Scalp — en Skjændsel, som han ligesaa omhyggelig søgte

at forhindre som Joyce selv; men Sergeanten havde dog mere sin Tanke henvendt paa de Overlevendes Følelser end paa noget Begreb om militair Stolthed.

Trods Folkenes alvorlige Mod var Tilbagetoget dog langt og besværligt. Afstanden i og for sig var over to Miil, og desuden havde de en Skovs Ujævnheder og Hindringer at kæmpe med.

Udholdenhed og Kraft overvandt dog alle disse Vanskeligheder, og efter to Timers Forløb nærmede Skaren sig til det Punkt, hvor det blev nødvendigt at gaae ned i Flodleiet, eller, ved at marschere over det aabne Land, at udsætte den sørgelige Processión for at blive seet af En eller Anden, som drev omkring bagved Hytten.

Et vist fortvivlet Mod havde ledet Mændene paa deres Tilbagemarsch, og de havde hverken tænkt paa at blive opdagede eller paa Følgerne deraf, en Omstændighed, der i høi Grad havde begunstiget deres Marsch; den Eventyrlige og Dristige møder ofte færre Vanskeligheder i sine Krigsforetagender, end den Forsigtige og Frygtsomme. Men en ny Forlegenhed frembød sig, der var langt vanskeligere at gaae imøde end enhver anden, som kom af personlig Fare. Man skulde nu møde den Afdødes kjærlighedsfulde Familie, en Kone og to Døttre skulde underrettes om det frygtelige Tab, der efter Guds Viisdom saa pludselig havde truffet deres Huus.

„Sæt Liget ned, og gjør Holdt," sagde Joyce og gav

sig en bydende Mine, skjønt hans Stemme skjælvede, „vi maae nu raadslaae sammen om vor næste Skridt.“

Der opstod en kort Pause, medens Skaren satte det livløse Legeme ned paa Græsset med Ansigtet opad og Lemmerne ordnede med Omhyggelighed, der vidnede om en dyb Ærbødighed for det følesløse Leer, endogsaa efterat den ædle Aand havde forladt det.

Mike alene kunde ikke modstaae sin stærke naturlige Tilbøielighed til at tale; den skikkelige Fyr tog en af sin afdøde Herres Hænder, kyssede den med inderlig Kjærlighed og talte som følger i en Tone, der mere blev dæmpet ved hans Følelse end ved nogen Frygt for Følgerne.

„Lidt behøvede Du en Præst eller den sidste Olie,“ sagde han, „Dine Lige have altid et reent Hjerte, og Kniven, som gik lige ind i Dit Hjerte, fandt Intet, som Du havde behøvet at skamme Dig ved. Sorg er kommen over mig, og Dit Tab er en ligesaaster Sorg for mig, som om jeg havde faaet den Efterretning, at gamle Irland var sunken ned i den salte Sø; Noget, som aldrig kan hænde, nei, ikke engang paa den sidste Dag, da Alle ere enige om, at Verden vil blive opbrændt og ikke druknet. Og hvem er der nu, der vil fortælle dette til Missus og til Miss Beuly og til den nydelige Miss Maud og til Ungen ovenikjøbet? Djævlen brænde mig, om Michael O'Hearn vil det, han har alt for meget af sin egen Sorg, til at han skulde rende omkring, og uddele den til Andre.

Sergeant, det vil blive Jer egen Pligt, og jeg ynker den Mand, som skal udføre den."

„Ingen skal see mig bøve tilbage for min Pligt, O'Hearn," sagde Joyce alvorlig, skjøndt han havde den yderste Anstrængelse behov, for at hindre Taarerne fra at bryde ud af en Kilde, der ikke havde været aabnet paa den Maade i de sidste tyve Aar. „Det vil haardt angribe min Følelse, det nægter jeg ikke, men Pligt er Pligt, og den maa opfyldes. Korporal Allen, Du seer Sagernes Stilling, den kommanderende Officeer er iblandt de Faldne, og Intet vilde være simplere, end vor Marsch, hvis Madam Willoughby ikke var — Gud velsigne hende og tage hende i sin hellige Varetægt — og de unge Damer. Vi maae nu raadslaae Lidt angaaende dem. Dig, som en ældre og erfaren Mand, affordrer jeg først Din Mening."

„Sorg er en uvelkommen Gjæst, enten den saa kommer ventet, eller uden iforveien at have meldt sig. Enkens og de Faderløses Hjerter ville blive haardt ramte, og kun Lidet formaaer al vor Raadslagning og Erfaring imod Naturens Følelser. Philosophie og Religion lærer os, at Legemet ikke er andet end en Klump Jord, naar Aanden har forladt den; men Hjertet er ikke skikket til at lytte til Viisdom, saalænge Sorgen er frisk, og det haarde Slag er kommen uventet. Jeg seer derfor ikke, at der er Andet at gjøre, end at sende et Bud iforveien, for at klare Veien en

Smule for Sandhedens Ankomst, der nærmer sig i Dødens Skikkelse."

„Det har jeg ogsaa tænkt paa; vil Du paatage Dig dette, Jamie, som en Mand af Aar og Besindighed?"

„Nei, nei! det vil være meget bedre at sende en yngre Mand. Alderen har svækket min Hukommelse, og jeg kunde let overse enkelte Omstændigheder paa en Maade, der ikke vilde passe sig ved denne Leilighed. Her er Bledget, en ung Mand med hurtig Forstand og let Tunge."

„Jeg vil ikke gjøre det, Mester, om jeg kunde blive Eier af ti saadanne Eiendomme som denne," udbrød den unge Rhode-Islænder, og foer virkelig tilbage, som om han traadte tilbage for en frygtet Fjende.

„Vel, Sergeant, Du har jo her Michael, som hører til en Kirke, der føler saa liden Sympathi for Protestantismen, at det nok kan formindske det Smertelige i dette Ærinde. Død staaer i nær Forbindelse med Religionen, og ved at betragte Sagen fra et religiøst Synspunkt, vil Michael nok kunne bringe sit Hjerte i en saadan føleslos Tilstand, at han ikke behøver at gjøre Andet end fortælle, hvad der er hændet, overladende til Gud i sin Naade at formilde Vinden for de klippede Faar."

„Hører Du, O'Hearn," sagde Sergeanten alvorlig; „Enhver synes at vente, at Du vil opfylde denne Pligt."

„Pligt! kalder Du det en Pligt for en Mand i min Stilling, at knuse Hjerterne paa Misus og Miss Beuly

og nydelige Miss Maud og Ungen? thi Unger har ogsaa Hjerter, ligesaavel som den stærkeste Mand, der vandrer paa Jorden. Djævlen brænde mig, om I faae saa meget som et Vink ud af min Mund om at Kaptainen er død og gaaet fra os for stedse og for stedse, Amen! I kunne sende mig ind, thi I ere Korporaler og Sergeanter og saa videre af den Slags, og jeg vil adlyde som en Soldat, eftersom han Selv vilde have ønsket det, var Aanden bleven i hans Legeme, hvilket den nu ikke er paa Grund af at den har forladt hans Sjæl paa Jorden og er afreist til Lykkalighedens Boliger med hans legemlige Deel. Den hellige Marie være ham naadig, her eller hisset — men Kaptainen var ikke den Mand, der ønskede, at en skikkelig Fyr skulde bedrøve hans egen Kone, og derfor vil jeg ikke have Noget at gjøre med et saadant Budskab, aldeles ikke."

„Nick gaae," sagde Indianeren rolig. „Brugt til at bringe Budskab — bringe ham endnu engang for Kaptain."

„Nu Nick, Du maa sandelig gjerne gaae, hvis Du er oplagt dertil," svarede Joyce, der heller vilde have modtaget denne Tjeneste af en Chineser, end selv i egen Person have bragt dette Budskab. „Husk paa, at Du taler mildt til Damerne og ikke altfor pludselig bryder ud med Din Efterretning."

„Ja — Squaw blødt Hjerte — Nick vide — havde Moder — havde Kone engang — havde Datter." —

„Meget vel; dette vil være en Fordeel, Folk, da Nick er den eneste gifte Mand iblandt os; og gifte Mænd forstaae bedst at omgaaes med Fruentimmer.“

Jovce havde nu en privat Samtale med Tuscaroraen, der varede i fem til ser Minuter, hvorpaa denne med lette Fjed ilede ned i Flodsengen; og snart var han skjult af Buskene paa den ene af dens Bredder.

Ellevte Kapitel.

Og vore Hjerters stærke Flamme,
Den varme, er den samme;
Vi alle hævne vil hans Blod;
Os alle var han lige god.

Sprague.

Skjøndt Nick begyndte med saa megen tilsyneladende Iver og Virksomhed, tog dog hans Tilfærdighed af i det Øieblik, han ikke længere kunde sees af dem, han havde forladt i Skovene. Forend han havde naaet Foden af Klippen, var hans Trav udartet til en langsom Gang, og da han virkelig var ved dens Fod, satte han sig ned

paa en Steen, for, som det syntes, at tænke over den Fremgangsmaade, han burde følge.

Medens Tuscaroraen saaledes sad der, udtrykte hans Ansigt de forskjelligste Følelser. I Begyndelsen var det vildt raat og hoverende, derpaa blev det venligere og mildere, maaskee angrende. Han drog sin Kniv ud af dens Tyreskinds Skede og betragtede Bladet med et Blik, der udtrykte Uro. Da han opdagede, at noget Blod havde samlet sig paa den nederste Deel af Bladet nærmest ved Skaftet, blev det omhyggelig borttaget ved Hjælp af Vand. Han lod Blikket glide hen over hele sin Person, for at forvisse sig om, at intet Andet kunde forraade hans frygtelige Hemmelighed; derpaa syntes han at blive roligere.

„Wyandotté's Ryg ikke mere smerte," hviskede han. „Gammelt Saar lægt; hvorfor Kaptain røre ham. Tænke Injin ikke faaet Følelse? Undertiden god Mand, undertiden ond Mand. Undertiden leve, undertiden døe. Hvorfor fortælle Wyandotté, han pidske igjen, just da de gaae til Fjendens Leir? Nei! Ryg nu gjøre godt; aldrig smerte mere."

Da denne Monolog var til Ende, reiste Nick sig op, kastede et Blik paa Solen, for at forvisse sig om, hvermeget der endnu var tilbage af Dagen, betragtede Hytten, som om han undersøgte Beskaffenheden af dens Forsvarsmidler, strakte sig, som om han var træt og liggede frem

bag Buskene, for at see, om de, som vare paa Marken, endnu arbeidede.

Da alt dette var gjort med stor Betænksomhed og Sindighed, ordnede han sin lette Dragt og beredte sig til at fremtræde for den Mands Kone og Døttre, som han tre Timer iforveien ubarmhjertig havde dræbt.

Nick havde ofte i de 30 Aar, som vare forløbne, siden han først blev pidsket, havt isinde at udføre denne forræderiske Daad; men havde aldrig fundet Leilighed til sikkert at udføre den. De følgende Straffe havde i nogle Aar forøget hans Lyst til Hævn, men Tiden havde fortæret en saa stor Deel af den, at han vist aldrig vilde have tilfredsstillet den, hvis ikke Offeret selv uheldigviis havde alluderet dertil.

Kaptain Willoughby havde været engelsk Soldat, og af det sidste Aarhundredes Skole. Af Naturen var han en menneskekjærlig og retsindig Mand; men han troede paa det militære Axiom at „de meest pidskede Regimenter ere de bedst fægtende" og maaskee tog han ikke saa meget feil med Hensyn til den lavere Klasses Charakteer i England. Men det var dog en uheldig Vildfarelse, at ville anvende den samme Sætning paa en amerikansk Vild, paa een, som i sin Tid selv havde ført Kommandoen, og som ikke havde mistet al Følelse af, at han var en Høvding.

Uheldigviis havde Kaptainen i det Øieblik, da Alt afhang af Tuscaroraens Troskab, mindet denne om sit gamle

Middel, hvorved han skaffede sig hurtig Lydighed, og, forat opmuntre ham, alluderet til sin forrige Straffemaade. „De gamle Saar smertede," som Nick vilde have udtrykt sig; den ubestemte Tanke, han i 30 Aar havde næret, levede pludselig op igjen, og Kniven gik ind i Offerets Hjerte med en Hurtighed, der ikke gav ham Tid til at bede om Naade for Guds Throne. Inden et halvt Minuts Forløb havde Kaptain Willoughby ophørt at aande."

Saadan var den Mands Daad, der nu gik gjennem Aabningen i Palissaderne og traadte ind i sit Offers forrige Bolig. En dyb Stilhed herskede i og omkring Hytten, og Ingen viste sig for at udspørge den uventede Gjæst. Med lydløse Fjed gik Nick rundt omkring indtil Porten, som han fandt lukket. Det var nødvendigt at banke paa, og dette gjorde han paa en saadan Maade, at en Portner virkelig viste sig.

„Hvem der?" spurgte den ældre Plinius indenfor.

„God Ven — Aabn Port — Komme med Budskab fra Kaptain."

Den naturlige Modbydelighed for Indianerne, som fandtes hos de Sorte paa Hvien, indbefattede ogsaa Tuscaroraen. Denne Modbydelighed var blandet med en vis Grad af Frygt, og det var vanskeligt for saa udannede og i det Hele taget saa uvidende Væsner at drage den rette Grændse mellem en Indianer og en Indianer. I deres overspændte Indbildning vare Oneidaer, Tuscaroraer, Mohawker, Onon-

dagaer og Irokeſere ſammenhobede i en broget Forvirring, thi for dem var en rod Mand en rod Mand og en Vild en Vild.

Det var derfor ikke forunderligt, at Plinius den Ældre tog i Betænkning at aabne Porten og indlade een af denne forhadte Stamme under Familiens nærværende Stilling, ſkjondt det var en Mand, der var dem Alle ſaa vel bekjendt. Heldigviis traf det ſig ſaaledes, at ſtore Klodrian var der i Nærheden, og hendes Mand kaldte derfor paa hende, at hun ſkulde komme hen til Porten, ved et af disſe Tegn, ſom meeſt blev brugt imellem dem.

„Hvem Du tænke derude?“ ſpurgte Plinius den Ældre ſin Ægtefælle med et betydningsfuldt Blik.

„Hvorledes Du tro gjætte, gamle Plin? Du tænke Negerpige ligeſom kloge Albany-Kone, at hun ſee igjennem en Port og vide enhver Ting og lidt Meer.“

„Nu, det frække Nick. Hvad Du ſige nu?“

„Du vis paa det, gamle Plin?“ ſpurgte Miſtreſs Klodrian med et ildevarſlende Anſigt.“

„Vis ſom Ore. Tale med ham — han onſke komme ind. Hvad Du mene?“

„Aldrig aabne Port, gamle Plin, forend Miſtreſs ſiger det. Du ſtaae her — der; læne Dig med Port af al Din Magt — der; nu jeg gaae og kalde Miſs Maud, hun alene i Biblithek, og vil vide hvad bedſt. Huſk paa, læne godt mod Port, gamle Plin.“

Plinius den Ældre tilnikkede bende sit Bifald, stillede modig sine Skuldre mod det massive Tømmer, og lig en anden Atlas, som bærer Himmelhvælvingen, støttede han en Port, der vilde have kunnet modstaae et Angreb af en Stormbuk.

Han blev imidlertid snart afløst, da hans „Lady" øieblikkelig kom tilbage med Maud, der aandeløs kom tililende, for at høre, hvad der var paafærde.

„Er det Dig, Nick?" sagde vor Heltindes blide Stemme igjennem Revnerne i Tømmeret.

Tuscaroraen foer sammen, da han saa uventet hørte disse velbekjendte Toner; et Øieblik var hans Aasyn mørkt, derpaa udtrykte det Medlidenhed og Sorg, og hans Svar blev givet med en mindre afbrudt og dybttonende Korthed end i Almindelighed,

„Det Nick — frække Nick — Wyandotté, Skovenes Blomst," saaledes kaldte Indianeren nemlig ofte Maud. „Faaet Efterretning — Kaptain sende ham. Mode Skaren — gaae med den — Ingen her, blot Wyandotté — Nick ogsaa see Major — sige Noget til unge Squaw."

Det afgjorde Sagen, Porten blev aabnet, og inden et halvt Minut var Nick inde i Gaarden. Store Klodrian kastede et stjaalet Blik udenfor, og opfordrede Plinius den Ældre til at gjøre det Samme, for at see det overordentlige Skuespil, hvorlunde Joel og hans Kammerater arbeidede paa Marken. Da de trak deres Hoveder tilbage, vare Maud

og hendes Ledsager allerede inde i Bibliotheket. Tanken om at han havde et Budskab at bringe hende fra Robert Willoughby havde bevæget vor Heltinde, til at søge dette Værelse; thi, da hun ikke satte stor Tillid til Sendebudets Delikatesse, bævede hun tilbage for den Tanke, at lytte til hans Ord i Andres Nærværelse.

Men Nick forhastede sig ikke med at tale; han tog den Stol, som Maud betegnede ham, satte sig og betragtede hende paa en Maade, der snart vakte hendes Uro.

„Hvis der er nogen Medlidenhed i Dit Hjerte, Wyandotté, saa sig mig, er der hændet Major Willoughby Noget?„

„Han vel — lee, tale, have det godt; bekymre sig om Ingenting. Han Fange; ikke røre hans Scalp„

„Hvorfor er Dit Blik da saa ildevarslende? Dit Ansigt synes at forkynde en Ulykke.„

„Slemme Efterretninger, naar Sandheden skal frem. Hvad Deres Navn, unge Squaw?„

„Du maa jo kjende mit Navn, Nick. Jeg hedder Maud. Din gamle Veninde Maud.„

„Blege Ansigt have to Navne. Tuscarora faaet tre. Undertiden Nick, undertiden frække Nick, undertiden Wyandotté.„

„Du veed at mit Navn er Maud Willoughby„ svarede vor Heltinde og rødmede ligeindtil Tindingerne, idet

hun var sig hemmelig bevidst, at det ikke virkelig forholdt sig saaledes, men foretrak dog som hidtil at bevare Skinnet.

„Deres Faders Navn hedde Meredith, ikke Willoughby."

„Store Gud! kjender ogsaa Du, Nick, denne store Hemmelighed."

„Det ingen Hemmelighed — vide Alt derom — Wyandotté der — See Major Meredith skudt — Han god Høvding — aldrig pidske — aldrig slaae Injin — Nick kjende Fader, kjende Moder — kjende Squaw som Pappuse."

„Og hvorfor har Du valgt netop dette Øieblik, til at fortælle mig Alt dette? Staaer det i nogen Forbindelse med Dit Budskab — med Bob — med Major Willoughby, vilde jeg sige?" spurgte Maud og snappede næsten efter Veiret.

„Ingen Forbindelse, sige Dem," sagde Nick noget heftig. „Hvorfor gjøre nogen Forbindelse, naar slet ingen Forbindelse er — Meredith; ikke Willoughby. Spørge Moder; spørge Major; spørge Kapelan — Alle sige Sandhed! Ikke behøve at være saa bedrøvet; aldeles ikke Deres Fader."

„Hvad kan Du mene dermed, Nick? Hvorfor seer Du saa vild — saa heftig — saa sørgmodig — saa bedrøvet ud? Du maa have slemme Nyheder at fortælle mig."

„Hvorfor slemme for Dem? Han ikke Fader — blot Faders Ven. De kan ikke gjøre derfor — Fader døe,

da De Pappuse — Hvorfor De nu bryde Dem om det."

Maud var nær ved at miste Veiret. En frygtelig Ahnelse om Sagens rette Sammenhæng opstod hos hende, skjøndt den naturligviis var indhyllet i Uvishedens Slør. Hun blev dødbleg og trykkede Haanden mod sit Hjerte, som om hun vilde dæmpe dets Slag. Derpaa gjorde hun en fortvivlet Anstrængelse, for at blive roligere, og gjenvandt atter saa megen Kraft, at hun kunde tale.

„O! er det virkelig saaledes, Nick! — er det muligt;" sagde hun, "er min Fader falden paa dette frygtelige Tog?"

„Fader dræbt for tyve Aar siden; hvorofte fortælle Dem det!" svarede Tuscaroraen heftig, thi i sin Iver for at lindre Stødet for Maud, for hvem denne forunderlige Vilde følte megen Kjærlighed, der var bleven vakt ved hendes Omhyggelighed og Venlighed imod ham ved saamange Leiligheder, indbildte han sig, at hvis hun vidste, at Kaptain Willoughby ikke var hendes virkelige Fader, vilde hendes Sorg over hans Tab være mindre.

„Hvorfor kalde det Fader, naar hiint Fader? Nick kjende Fader og Moder. Major ikke Broder."

Trods de Følelser, der næsten trykkede hende til Jorden, strømmede det forræderiske Blod atter til Mauds Kinder ved denne Hentydning, og hun bøiede sit Ansigt ned mod sine Knæe. Denne Bevægelse gav hende Tid til at samle sine Kræfter, og da hun indsaae, hvor vigtigt

det vilde være for Alle, at hun beherskede sig selv, fandt hun Kraft til at hæve sit Ansigt med en Deel af den Sjælsstyrke, som Indianeren ønskede at see.

„Skuf mig ikke længere, Wyandotté, men lad mig strax faae det Værste at høre. Er min Fader død? Ved Fader forstaaer jeg Kaptain Willoughby.„

„Forstaae da urigtigt --- ikke Fader, sige Dem. Hvorfor unge Squaw saameget ligne Mohawk?"

„Menneske! — er Kaptain Willoughby bleven dræbt?"

Nick betragtede opmærksomt Mauds Ansigt et halvt Minut og derpaa nikkede han bejaende. Trods hendes Beslutning at være stærk, laae vor Heltinde næsten under for dette Slag; i ti Minuter talte hun ikke, men sad med Hovedet bøiet ned i Skjødet i forvirrede Tanker, der truede med at gjøre hende afsindig. Heldigviis lettede en Strøm af Taarer hende, og hun blev mere rolig. Det faldt hende nu ind, at hun maatte vide mere, for at kunne gaae tilværks med den fornødne Klarhed, og hun udspurgte Nick, for at lokke Alt ud af ham, hvad den Vilde vilde finde for godt at aabenbare.

Mauds første Tanke var at gaae ud, for at møde Kaptainens Lig og for at forvisse sig selv om, at der virkelig ikke var noget Haab mere. Nicks Beretning havde været saa lakonisk, at Meget endnu var dunkelt, og Slaget var kommen saa pludselig, at hun neppe kunde troe Sandheden i dens fulde Udstrækning.

Men der stod endnu tilbage at meddele denne frygtelige Tidende til de kjære Væsner, der, skjøndt de frygtede saa meget, dog aldrig havde tænkt sig en Ulykke lig denne. Selv den følelsesfulde Mistress Willoughby, der saa ganske hængte ved dem, hun elskede, havde saalænge været vant til at see og vide, at hendes Mand ustraffet udsatte sig for Farer, at hun begyndte at føle, om ikke at tænke, at der var en vis Tryllekraft forbunden med hans Liv. Denne indgroede Tryghed skulde nu overvindes og Sandheden siges. At fortælle sin Moder, hvad der havde tildraget sig, følte Maud sig ikke istand til i dette Øieblik; hun vilde neppe under nogensomhelst Omstændighed have samtykket i at udføre dette melankolske Hverv, men saalænge der endnu var en Skygge af Tvivl tilbage, om hendes Fader virkelig var gaaet bort, forekom den blotte Tanke derom hende grusom. Hun besluttede derfor at sende Bud efter Beulah, og dette skete ved Hjælp af en af Negerinderne

Saalænge vi føle at der er Andre, som skulle opretholdes ved vor Kraft, føle selv de Svageste en Fasthed, som de ellers vilde mangle. Trods hendes fine men stærke Legemsbygning og bløde Charakteer var Maud dog en ung Qvinde, der var istand til de dristigste Foretagender. Hendes Opdragelse paa Grændsen havde hævet hende over de fleste af hendes Kjøns almindelige Svagheder, og faa Mænd vare istand til at vise et større Mod, naar Omstændighederne gjorde det nødvendigt. Det var nu hen-

des Plan at gaae ud og møde Liget, og ingen Befaling af hendes Moder vilde kunne have standset hende. I denne Sindsstemning var nu vor Heltinde, da Beulah traadte ind.

„Maud," udbrød den unge Kone, „hvad er der hændet? — hvorfor er du saa bleg — hvorfor sender Du Bud efter mig? bringer Nick Efterretning fra Mollen?"

„De allerværste, Beulah. Min Fader, min kjære, kjære Fader er bleven saaret, de have baaret ham til Udkanten af Skoven, der have de standset, for ikke at overraske os. Jeg vil nu gaae ud for at møde Folkene og bringe Fader ind. Du maa berede Moder paa denne sørgelige Efterretning — ja Beulah, paa det Værste, da Alt afhænger af Guds Viisdom og Godhed!"

„O, Maud, det er frygteligt," udbrød Søsteren og sank ned paa en Stol, „hvad skal der blive af Moder — af lille Evert — af os alle!"

„Den, der styrer Himlen og Jorden, vil tage os i sin Varetægt. Kys mig, kjære Søster; hvor Du er kold! fat Dig, Beulah, for Moders Skyld, tænk hvad hun maa føle, som vi ikke kunne føle, og tag derfor Mod til Dig."

„Ja, Maud, Du har Ret, ingen Qvinde kan føle saaledes som en Kone, med mindre hun er Moder" — Beulah kunde ikke tale ud, men faldt i Afmagt.

„Klodrian," sagde Maud og pegede paa sin Søster med et paafaldende Mod," hun maa have frisk Luft og

noget Vand — saavidt jeg veed, har hun noget Pulver hos sig. Kom Nick, vi have ingen Tid at spilde, Du maa være min Forer.

Tuscaroraen havde været en taus Jagttager af denne Scene, og om den ikke vakte Samvittighedsnag hos ham, vakte den dog Følelser, som han ikke havde kjendt. Synet af to saadanne Væsner, der lede under et Slag, som han havde fort, var nyt for ham, og han vidste ikke, hvad han mest skulde hengive sig til, enten en Følelse, der havde Noget tilfælleds med Anger eller en vild Harme over at Nogen turde vove at gjøre ham Bebreidelser, skjøndt dette kun skete derved, at de gave efter for en Sorg, der var saa naturlig under nærværende Omstændigheder.

Maud havde erholdt et Herredomme over ham, som han ikke vidste, hvorledes han skulde unddrage sig, og han fulgte hende ud af Værelset, idet han en Stund holdt sine Øine fæstede paa Beulahs blege Ansigt. Denne blev imidlertid efter faa Minuters Forløb vakt af sin Bedøvelse ved den Omhu og Opmærksomhed, som Negerinderne viste hende.

Maud led sig ikke opholde af Noget. Utaalmodig gav hun Tuscaroraen Tegn til at gaae foran og fulgte ham med en Hurtighed, der lignede hans egen springende Bevægelse. Hun gjorde ingen Vanskelighed ved at gaae igjennem Palissaderne, skjøndt Nick holdt Øie med Arbeiderne paa Marken og forvissede sig om, at deres Bortgang ikke var bleven bemærket.

Da de først vare komne paa Stien, som gik langs med Bækken, tænkte Maud ikke længere paa at iagttage nogen Forsigtighedsregel, men ilede hurtig afsted tildeels skjult af Buskene. Hendes Dragt var mørk og der var saaledes ikke nogen Rimelighed for, at hun skulde blive opdaget. Nicks Skovdragt, der lignede den hvide Jagtblouse, var netop indrettet saaledes, at han usect kunde gaae frem og tilbage.

Mindre end tre Minuter efterat Indianeren og Maud havde forladt Hoien, nærmede de sig den melankolske Gruppe, som havde gjort Holdt i Skoven. Vor Heltinde blev gjenkjendt, saasnart hun nærmede sig, og da hun ilede hen til Stedet, gjorde Alle Plads; hun kastede sig paa Knæ ved Siden af det livløse Legeme, badede den Dødes Ansigt med sine Taarer og bedækkede det med Kys.

„Er der ikke noget Haab? O, Joyce," udbrød hun, „er det muligt, at min Fader virkelig er død?"

„Jeg er bange, Miss Maud, at hans Herlighed har gjort sin sidste Marsch. Han fik Befaling at gaae bort herfra, og lig en tapper Soldat, som han var, har han adlydt, uden at knurre," svarede Sergeanten, idet han forsøgte at vise sig stærk, som det sømmede sig en Krieger; „vi have mistet en ædel og menneskekjærlig Anforer og De den kjærligste og ømmeste Fader."

„Ikke Fader," mumlede Nick bagved Sergeanten, som han til samme Tid ruskede i Armen, for at tilbrage sig

hans Opmærksomhed. „Sergeant kjende hendes Fader: han med — jeg med, da Irokeserne skjød ham.“

„Jeg forstaaer Dig ikke, Tuscarora, og jeg troer heller ikke at Du forstaaer os; jo mindre Du derfor taler, desto bedre er det for alle Parter. Det er vor Pligt, Miss Maud, at sige: Guds Villie skee, og den Soldat, der falder i Opfyldelsen af sin Pligt, er aldrig at beklage. Jeg vilde ret ønske, at den høiærværdige Hr. Woods var her, han vilde sige Dem alt dette paa en Maade, der ikke tillod nogen Modsigelse; jeg er kun en simpel Mand, Miss Maud, og min Tunge kan ikke yttre det Halve, af hvad mit Hjerte føler i dette Øieblik.“

„Ak Joyce, hvilken en Ven, hvilken en Fader har det behaget Gud at kalde til sig.“

„Ja, Miss Maud, det kan De sige med fuldkommen Ret; hvis hans Herlighed har forladt os ifølge høiere Ordre, vil han blive forfremmet til en Post, som aldrig vil trætte ham og aldrig faae Ende.“

„Saa om, saa venlig, saa trofast, saa retfærdig, saa kjærlighedsfuld,“ sagde Maud og vred sine Hænder.

„Og saa tapper, Miss Maud. Hans Herlighed, Kaptain Willoughby, var ikke af dem, der altid pralende tale og skrive om at fægte, men naar der skulde gjøres Noget, vidste Obersten altid, hvem han kunde overdrage det til. Armeen kunde ikke have mistet en tapprere Officeer, hvis han var bleven i Tjenesten.

„O, min Fader, min Fader,“ udbrød Maud og kastede sig i Sorgens Bitterhed over Liget og omfavnede det, som hun fra sin Barndom havde været vant til; „gid jeg kunde have dødet for Dig.“

„Hvorfor De altid blive ved saaledes?“ mumlede Nick igjen. „Ikke hendes Fader — det De vide, Sergeant.“

Joyce var ikke oplagt til at svare. Blot militair Stolthed havde givet ham Kraft til at undertrykke sine egne Følelser, men nu var det ham ikke længere muligt at beherske dem, hvorfor han blev nødt til at træde et Skridt tilside, for at skjule sin Svaghed. Store Taarer trillede ned over hans furede Ansigt ligesom Vand, der flyder ud af den revnede Egs Aabninger.

Jamie Allens charakteristiske Klogskab var nu virksom, og han gjorde Skaren opmærksom paa Nødvendigheden af at søge Beskyttelse i Hytten.

„Døden er til enhver Tid noget Skrækkeligt,“ sagde Muurmesteren, „men den rammer baade Ung og Gammel; og den Kummer, som den bringer, kommer fra Hjertet og er en Følge af Naturens Orden. Ikke destomindre skulle vi opfylde vor Pligt, saalænge vi blive i Kjødet, og det er nu Tid til at tænke paa at bringe Liget til et sikkert Sted, medens vi tillige maae tage Hensyn til vor egen Sikkerhed.“

Maud havde reist sig op, og da hun hørte denne Op-

fordring, vendte hun sorgmodig om, paatog sig en Mine af tvungen Fatning og gav Mændene Tegn til at gaae frem. Paa dette Vink blev Liget løftet op, og den melankolske Processjon vandrede videre.

For at undgaae at blive opdaget, gik Joyce foran ned i Flodsengen og lod Maud blive tilbage noget dybere inde i Skoven, iagttagende deres Bevægelser. Saasnart han og hans Kammerater vare i Vandet, vendte han sig om, og opfordrede Nick til at ledsage den unge Dame ind igjen paa tørt Land eller hen ad den Sti, ad hvilken de vare komne. Efter at have sagt dette, gik Sergeanten og hans Kammerater videre.

Maud stod og betragtede dette sørgelige Skuespil ligesom aldeles bevidstløs, indtil hun følte En røre ved sit Ærme og opdagede Tuscaroraen ved sin Side.

„Ikke gaae til Hytten," sagde Nick alvorlig, „gaae med Wyandotté."

„Ikke følge min dyrebare Faders Lig! ikke gaae til min elskede Moder i hendes Kummer! Du veed ikke hvad Du forlanger, Indianer — kom, lad mig gaae foran,"

„Ikke gaae hjem — ikke nødvendigt, ikke godt. Kaptain død — hvad gjøre uden Anfører? Komme med Wyandotté — finde Major — da gjøre noget Godt."

Maud feer overrasket sammen. Der syntes at være noget saa trøstende, saa venligt, saa gavnligt i dette Forslag, at det øieblikkelig fængslede hende.

„Finde Majoren," svarede hun, „er det muligt, Nick? Min stakkels Fader omkom, idet han gjorde dette Forsøg, hvorledes kan jeg da haabe at det vil lykkes mig?"

„Meget Haab — saa meget som behoves — Alt hvad behoves. Komme med Wyandotté — han stor Høvding — vise unge Squaw, hvor finde Broder."

Her aabenbarede sig Nicks store Snildhed. Han kjendte det qvindelige Hjerte saa vel, at han skyede enhver Hentydning til sin Kundskab om det virkelige Forhold imellem Robert Willoughby og Maud, skjøndt han saa nylig havde fremhævet den Omstændighed, at hun ikke stod i noget naturligt Slægtskab med Familien, som en Grund, hvorfor hun ikke skulde græmme sig. Ved saaledes at fremstille bende Majoren som en Broder, var der stor Rimelighed for at han kunde naae sit Maal.

Ved dette forunderlige Forslag følte Maud sit Hjerte bestormet af forskjellige Følelser. At befrie Bob, at føre ham ind i Hytten, at forskaffe sin Moder, Beulah og den lille Evert hans mandige Beskyttelse i et saadant Øieblik, fængslede hendes Indbildningskraft og tiltalte alle hendes ømme Følelser.

„Kan Du gjøre det, Tuscarora?" spurgte hun alvorlig og trykkede Haanden mod sit Hjerte, ligesom for at dæmpe dets Slag, „kan Du virkelig føre mig til Major Willoughby, saaledes at jeg kan have noget Haab om at befrie ham?"

„Ja vist — De gaae, han komme. Jeg gaae, han

ikke komme. Han ikke elske Nick, tænke alle Injin een Injin — tænke een Injin alle Injin. De gaae, han komme — han blive, finde mange Knive og dø ligesom Kaptain. Unge Squaw følge Wyandotté og see."

Mand behøvede ikke at høre mere. For at frelse sin inderlig elskede Bobs Liv, hvem hun saalænge havde elsket i Løndom, vilde hun have gaaet med En, som hun kjendte mindre til og havde mindre Tiltro til, end til Tuscaroraen. Ivrig gav hun ham Tegn til at gaae foran, og snart vare de paa Veien til Møllen, vandrende igjennem Skovens Labyrinther.

Nick var langtfra at iagttage de Forsigtighedsregler, som Kaptainen havde iagttaget paa sit ulykkelige Tog. Han var bekjendt med enhver Tomme Land i Nærheden af Bæverdammen og havde iagttaget de Vildes Stilling, derfor behøvede han ikke at gjøre den lange allerede beskrevne Omvei, men nærmede sig sit Maal ad den lige Vei. Istedetfor at gaae vestlig omkring Dalen og Aabningen, gik han lige den modsatte Retning over Floden paa denne Side af Sletten. Han vidste at der ikke var nogen Fjende paa denne Side af Dalen, og Hytternes og Ladernes Beliggenhed gjorde det muligt for ham at følge en Sti, der var langt nok inde i Skoven til at skjule hans Bevægelser. Ved at gaae denne Vei, havde Tuscaroraen baade den Fordeel at have en banet Sti den største Deel af Veien og den, kun at have en lille Miil at gaae.

Maud fremkom ikke med noget Spørgsmaal, bad ikke om nogen Standsning, yttrede ikke nogen physisk Svaghed: rask som Indianeren vandrede hun imellem Træerne, og fulgte ham lige i Hælene; neppe havde hun begyndt at tænke over den virkelige Natur af det Foretagende, som hun havde indviklet sig i, førend Strømmens Brusen og Terrainets Beskaffenhed viste hende, at de havde naaet Kanten af Kløften ved Møllerne.

Her bad Nick hende om at blive staaende et Øieblik, medens han gik hen til et beskyttet Punkt paa Klipperne, for at recognoscere. Det var det Sted, hvor Indianeren først havde observeret de Vilde, da de trængte ind i Dalen, og havde forvisset sig om deres virkelige Charakteer, førend han vovede sig ind iblandt dem. Ved nærværende Leilighed var det hans Hensigt at see, om Alt i og omkring Møllerne var forbleven i samme Tilstand, som da han sidst havde forladt Stedet.

„Kom," sagde Nick, og gjorde Tegn til Maud at hun skulde følge ham, „vi gaae — Narrerne sove og snakke. Major Fange nu; om en halv Time Major fri."

Dette var nok for den heftige, ædelmodige og kjærligheds-fulde Maud. Hun steg ned af Stien ligesaa hurtig, som hendes Ledsager kunde føre an, og efter et Par Minuters Forløb havde de naaet Bredden af Strømmen i Dalen paa et Sted, hvor en Krumning skjulte Bækken for dem, som vare i Møllen. Her var en uhyre stor Gran bleven lagt over

Strømmen, og da dens øverste Side var tilhuggen, dannede den en sikker Bro for dem, der havde et sikkert Øie og en sikker Fod. Nick saae sig om efter sin Ledsager, da han gik over Broen, for at see om hun kunde gaae over den; men et eneste Blik var tilstrækkeligt til at sige ham, at enhver Bekymring i den Henseende var unyttig. Efter et halv Minuts Forløb vare de begge i Sikkerhed paa den vestlige Bred.

„Godt," mumlede Indianeren, „unge Squaw god Kone for Krieger."

Men Maud lagde hverken Mærke til denne Kompliment eller det Udtryk i Nicks Ansigt, der ledsagede den, utaalmodig betydede hun blot Indianeren, at han skulde gaae videre. Nick betragtede alvorlig den begeistrede Pige, og der var et Øieblik, da han syntes at vakle i sin egen Beslutning; men da Maud gjentog sit Vink, vendte han sig om, og gik foran ovad Dalen.

Det var nu nødvendigt, at Nick gik frem med mere Varsomhed og Langsomhed. Snart blev han nødt til at forlade den almindelige Sti og bøie til Venstre, længere indad mod Klippen, for ikke at blive opdaget. Fra den Tid af at han havde passeret Broen, indtil han tog denne Forholdsregel, havde han gaaet langs ad hvad man pleiede at kalde den almindelige Hovedvei, hvor man altid var udsat for den Fare at møde et eller andet Bud, der gik til eller fra Dalen. Men Nick manglede ikke Stier, der

var Overflødighed af dem, og den, som han valgte, bragte ham snart hen til den, ad hvilken Kaptain Willoughby var stegen ned til Tilbygningen. Da Nick havde naaet det Sted, hvor Joyce havde gjort Holdt, standsede han; først lyttede han med Opmærksomhed, for om muligt at fange Lyden af nogen Støi, der tilfældigviis kunde være i en farlig Nærhed, derpaa henvendte han sig til sin Ledsagerinde.

„Unge Squaw dristig," sagde han opmuntrende, „nu behøve en Krigers Mod."

„Jeg kan følge, Nick; da det er kommen saavidt, hvorfor nu ikke stole paa mit Mod?"

„Fordi han her — dernede — Qvinde elske Mand, Mand elske Qvinde, det er rigtigt, men ikke vise det, naar Skalp er i Fare."

„Jeg forstaaer Dig maaskee ikke, Tuscarora, men min Fortrøstning er til Gud — han er en Hjælp, der kan opretholde enhver Svaghed."

„Godt — blive her — Nick komme tilbage om et Minut."

Nick steg nu ned ad Stien mellem Klipperne og Tilbygningen, for at forvisse sig om, at Majoren endnu var i sit Fængsel, førend han udsatte Maud for nogen unødvendig Fare. Snart forvissede han sig derom, hvorpaa han havde den Forsigtighed at skjule Blodpytten, ved at bedække den med Jord og Stene.

Efterat han med Omhyggelighed havde iagttaget sine

andre Forsigtighedsregler og efter at have lagt Saugen og Meiselen tilligemed de andre Redskaber, som vare faldne ud af Kaptainens Haand, da han modtog det dødelige Stik, paa en saadan Plads, at man let kunde faae fat paa dem, steg han op ad Stien til Maud.

Ikke et Ord blev vexlet imellem vor Heltinde og hendes Fører. Denne anmodede hende om at følge og gik nu foran ned til Hytten. Snart traadte begge ind i det snevre Rum, og paa et Vink af sin Ledsager satte Maud sig ned paa det selvsamme Sted, hvor hendes Fader var bleven funden, og hvor Kniven var gaaet ind i hans Hjerte. Alt dette syntes dog ikke at gjøre noget Indtryk paa Nick. Ethvert Træk af Vildhed havde forladt hans Ansigt, og for at bruge hans eget figurlige Sprog, hans Saar smertede ikke længer; Udtrykket i hans Øie var venligt og blidt, men det aabenbarede ikke noget Tegn paa Anger.

Tolvte Kapitel.

Det blege Ansigt aabenbared
En vis, en næsten overjordisk Skjønhed.
Naar hun sig vendte om, og hendes Blik,
I Taarer badet, nu paa mig blev fæstet;
Et Suk hun gvalte, og fra Hjertes Dyb
Et sønderrevet Udbrud lod: „O! han er død!"
Hillhouse.

Maud havde været saa alvorlig og saa spændt, at hun neppe havde tænkt over det Forunderlige og Nye i hendes Stilling, førend hun var kommen til at sidde, saaledes som det blev beskrevet i Slutningen af forrige Kapitel. Da begyndte hun rigtignok at tænke paa, at hun havde indladt sig i et Foretagende, hvis Forsigtighed kunde drages i Tvivl, og at undre sig over, hvad Nytte hun skulde gjøre. Hun tabte dog ikke Modet, ei heller sank hendes Haab. Hun saae, at Nick var alvorlig og ivrig beskjæftiget som en Mand, der har til Hensigt i ethvert Tilfælde at udføre sit Forehavende, og Maud var fast overbeviist om, at dette Forehavende var Robert Willoughby's Befrielse.

Saasnart Maud var kommen til Sæde, og Nick havde faaet hende sat i en saadan Stilling, som han ønskede, fortsatte han sin Dont med den største Iver. Det er bleven sagt, at Tilbygningen ligesom Hytten var bygget af Blokke — en Omstændighed, som man havde taget i

Betragtning, da man indespærrede Majoren der — men Blokkene i Tilbygningen vare langt tyndere end i Hovedbygningen; paa begge Steder vare de af den almindelige hvide Gran, der vel er temmelig varig til dette Brug, men som let giver efter for skarpe Instrumenter. Nick havde en smal Sang, en stor Meisel og sin Kniv. Med Meiselen begyndte han forsigtig at aabne et Hul, der kunde sætte ham i Forbindelse med det Indre, ved at bortfjerne en Smule af den Kalk, som fyldte Rummet mellem Blokkene. Dette medtog blot et Øieblik. Da Nick var færdig, satte han et Øie til Hullet for at kaste et Blik indenfor. Han hvisfede Ordet: „Godt," traadte tilside og indbød Maud ved et Tegn, til selv at see igjennem Hullet. Dette gjorde ver Heltinde, og hun saae nu Robert Willoughby sidde og læse nogle faa Fod fra hende med en rolig Mine, der strax viste, at han var aldeles uvidende om den skrækkelige Begivenhed, der saa nylig var foregaaet i hans Nærhed.

„Squaw tale," hvisfede Nick, „Stemme sød som Gjærdesmutten — gaae til Majors Øre lig Fuglesang. Squaw tale Musik til unge Kriger."

Maud bævede tilbage, hendes Hjerte bankede voldsomt, hun traf Aanden besværlig, og Blodet strømmede til hendes Kinder. Men et alvorlig Vink af Nick mindede hende om, at her ikke var Tid til Betænkning, og hun satte sin Mund til Hullet.

„Robert — kjære Robert," sagde hun halv hvisken de, „vi ere her — vi ere komne for at befrie Dig."

Maud kunde i sin Utaalmodighed ikke vente længer, men hendes Die fulgte umiddelbar hendes Mund. At hun var bleven hørt viste sig klart af den Omstændighed, at Bøgen faldt af Majorens Haand, hvilket viste, hvor fuldkommen t han var bleven overrasket.

Han kjender endogsaa min Hvisken, tænkte Maud, og hendes Hjerte bankede endnu voldsommere, da hun bemærkede, at den unge Soldat saae sig om med den største Forbauselse ligesom En, der indbilder sig at have hørt en Skytsengels Stemme. Imidlertid havde Nick bortfjernet et stort Stykke Kalk, og ogsaa han saae ind i Spisekammeret. For at gjøre Sagen forstaaelig for Willoughby, stak Indianeren Meiselen igjennem Aabningen og tiltrak sig snart hans Opmærksomhed, ved at bevæge den frem og tilbage. Denne gik øieblikkelig frem, og, idet han satte sit Die til den store Aabning, fik han Die paa Nicks rødbrune Ansigt.

Willoughby vidste, at denne Indianers Nærværelse paa et saadant Sted og under saadanne Omstændigheder gjorde det nødvendigt at være forsigtig. Han talte derfor ikke, men efterat han først havde gjort et Tegn mod Døren til sit snevre Fængsel, for saaledes at gjøre opmærksom paa Skildvagternes umiddelbare Nærhed, spurgte han hvisken de om Grunden til hans Besøg.

„Komme, for at befrie Major," hviskede Nick.

„Kan jeg stole paa Dig, Tuscarora? undertiden synes Du at være en Ven, undertiden en Fjende. Jeg veed, at Du giver Dig Skin af at staae paa en god Fod med dem, som holde mig fangen."

„Det godt — Injin vide, hvorledes see til to Sider — Kriger maa gjøre det, hvis stor Kriger."

„Jeg vilde ønske, jeg havde et Beviis for, at Du mener det ærligt med mig, Nick."

„Pige bevise det!" hviskede den Vilde, idet han greb Mauds lille Haand og stak den igjennem Aabningen, førend den forbausede Pige var sig fuldkommen bevidst, hvad han havde iſinde.

Willoughby kjendte Haanden ved det første Blik. Han vilde have gjenkjendt den i denne ensomme Skov paa dens Fyldighed og dens Fiinhed, dens Symmetri og dens Hvidhed; men en af Fingrene bar desuden en Ring, som Maud i den senere Tid meget havde brugt! det var en Diamantring, som Maud havde faaet at vide havde været hendes virkelige Moders Ynglingsprydelse.

Det var derfor ikke overraskende, at han greb det Pant, der paa en saa forunderlig Maade blev budt ham, og bedækkede det med Kys, førend Maud havde Aandsnærværelse eller Kraft nok til at fordre det tilbage. Det vilde hun dog ikke gjøre i et saadant Øieblik, uden at gjengjælde alle de Beviser paa den brændende Kjærlighed, der var ble-

ven udsst over hendes egen Haand, ved blidt at trykke den, som havde grebet hendes.

„Dette er saa forunderligt, Maud, saa ganske overordentligt," hviskede den unge Mand, saasnart han kunde faae et Glimt at see af den unge Piges Ansigt. „Hvorfor er Du her, min Elskede, og i et saadant Selskab?"

„Mig vil Du vel fæste Lid til, Bob — Nick kommer som Din Ven. Hjælp ham alt hvad Du kan og vær taus. Naar Du er bleven fri, vil der være Tid til at erfare Alt."

Majoren gav et Tegn paa sit Samtykke og traadte et Skridt tilbage, for at forvisse sig om, paa hvilken Maade Nick havde ifinde at gaae frem. Imidlertid brugte Indianeren sin Kniv, og bragte strax Meiselen ind til Fangen, som greb den og begyndte at skjære paa den modsatte Side. Det gjaldt om at faae Saugen ind, og for at iværksætte dette, udfordredes der endeel Anstrængelse.

Ved Flid og ved at skjære foroven og forneden, erholdt man dog efter faae Minuters Forløb Plads nok. Nick stak da Saugen igjennem Aabningen, thi det overgik hans Behændighed at haandtere et saadant Redskab med Færdighed.

Imidlertid arbeidede Willoughby med Iver og Allvor som en Fange, der siner et Glimt af Frihed. Ikke destomindre gik han frem med Klogskab og Forsigtighed. Det Tæppe, som man havde givet ham til hans Seng, hang

paa et Søm; han var nu saa forsigtig at tage dette Søm ud og befæstede det ovenover det Sted, hvor han var beskjæftiget med at gjennemsauge Blokken, for at han kunde ophænge Tæppet saaledes, at det skjulte, hvad han havde for, i Tilfælde af at han skulde faae et Besøg udenfra.

Da Alt var færdigt og Tæppet var hængt op paa sin Plads, begyndte han at gjøre lange tunge Drag med Saugen, for at dæmpe Lyden. Dette var et farligt Foretagende, men da Arbeidet gik for sig bagved Tæppet, formindskedes Støien dog noget derved.

Alt som Arbeidet gik fremad, voxede Willoughbys Haab, og han havde snart den Fornøielse at høre af Nick, at det var Tid at stikke Saugen ind et andet Sted. Et heldigt Resultat medfører ofte Sorgløshed, og alt som Foretagendet gik fremad, arbeidede Willoughbys Arm med større Hurtighed, indtil en Lyd udenfor Døren underrettede ham om, at han kunde vente sig et Besøg. Der var netop saa megen Tid, at han kunde ende det sidste Skaar og lade Tæppet falde ned, førend Døren gik op. Saugspaanerne vare omhyggelig bleven bortfjernede, eftersom Arbeidet var skredet fremad, og deraf var Intet bleven tilbage, som kunde forraade Hemmeligheden.

Der maa ikke have været en Fjerdedeel af et Minut mellem det Øieblik, da Willoughby satte sig ned med Bogen i Haanden, og det, da Døren gik op. Skjøndt dette Mellemrum var noget kort, var det dog tilstrækkeligt for Nick

til at borttage det sidst afskaarne Stykke og bortfjerne Saugen. Denne sidste Forandring gjorde, at Tæppet kom til at hænge saa tæt op imod Væggen, at det ganske skjulte Hullet.

Den Skildvagt, som traadte ind, var efter det Ydre en Indianer, men i Virkeligheden en enfoldig Landmand.

„Det forekom mig, at jeg hørte Lyden af en Saug, Major," sagde han ligegyldig; „Alt synes dog at være roligt og paa sin Plads her!"

„Hvorfra skulde jeg vel faae saadant et Værktøi?" svarede Willoughby koldt, „og hvad er her at sauge?"

„Lyden var dog saa naturlig, som om Snedkeren selv kunde have gjort det."

„Maaskee Mollen er bleven sat i Bevægelse ved en af Eders Drivere, og De har hørt den store Saug, der i en Afstand omtrent kunde lyde som en lille nærved."

Manden betragtede et Øieblik vantro sin Fange; derpaa gik han til Døren med en Mine, som om han var bestemt paa at forvisse sig om Sandheden, og kaldte paa en af sine Kammerater, at han skulde komme hen til ham.

Willoughby saae, at der ikke var nogen Tid at spilde. I et Øieblik var han igjennem Hullet, lod Tæppet falde ned for det, omslyngede Mauds slanke Liv med den ene Arm og skjød Buskene tilside med den anden, idet han fulgte Nick fra det snevre Rum mellem Tilbygningen og Klip-

ven. Det syntes Majoren mere om at gjøre at bære Maud bort fra Stedet end at frelse sig selv. Hendes Fødder berørte neppe Jorden, da han steg op til det Sted, hvor Joyce havde gjort Holdt.

Nick standsede et Øieblik, løftede Fingeren og lyttede med Opmærksomhed. Hans øvede Øre opfangede Lyden af Stemmer i Tilbygningen, som neppe var 50 Fod borte. Folkene kaldte hinanden ved Navn, og derpaa hørte man paa en Stemme nedenunder, at Een rakte Hovedet ud af Aabningen.

„Her er Din Saug og her er det, som den har udrettet," udbrød denne Stemme.

„Og her er Blod," sagde en anden, „see, under disse Stene er der en heel Blodstrom."

Maud bævede, som om hendes Sjæl skulde forlade sit jordiske Klædebon, og Willoughby gav utaalmodig Nick Tegn til at gaae videre. Men den Vilde syntes for et Øieblik at være forvirret. Faren nedenunder voxte imidlertid, og den nærmede sig sienssynlig saa stærkt, at han vendte sig om og ilede op ad Skraaningen. Øieblikkelig naaede de Flygtende den nedadførende Sti, som adskilte sig fra den bredere, hvorpaa de vare, og ad hvilken Maud og Nick saa nylig havde passeret Klippen paatvers. Nick slog ind paa denne Sti, og nu skjulte Buskene deres Personer for Enhver, der mulig kunde fortsætte Løbet opad. Der var imidlertid et aabent Rum længere nede, og den smilde Vilde

ſtandſede under en tæt Buſk, idet han anſaae Flugt for aldeles unyttig, hvis deres Forfølgere virkelig fulgte dem lige i Hælene.

De havde ikke ſtaaet der længere end et halvt Duſin Secunder, forend de hørte den opadſtigende Skares Stemmer lige over deres Hoveder. Willoughby følte Lyſt til at ile ned ad Stien med Maud i ſine Arme, men Nick ſtillede ſin egen Perſon iveien, for at forhindre en ſaa raſk Bevægelſe. Der var ikke nogen Tid til Forhandlinger, og Lyden af Stemmer, der talte altfor tydelig Engelſk, til at Mændene ikke ſkulde være af engelſk Fødſel eller engelſk Oprindelſe, hørtes disputere om hvilken Retning man ſkulde tage der, hvor de to Stier ſkiltes ad.

„Vælg den nederſte Sti," raabte en af de bageſte, „han render nedad Strømmen, for at naae Kolonierne ved Hudſon, det har han gjort engang før, ſom Strides ſelv har fortalt mig."

„Fanden tage Strides," ſvarede en Anden længere fremme, „han er en foragtelig Skurk, der elſker Frihed ligeſom et Vildſviin elſker Korn: for at leve godt. Jeg ſiger, gaa ad den øverſte Sti, den fører ham op paa Høien og bringer ham i Nærheden af hans Faders Garniſon."

„Her er Fodtrin paa den øverſte," bemærkede en Tredie, „ſkjøndt de ſynes at gaae nedad Høien, iſtedetfor at gaae opad."

„Det er Sporet af de Krabater, der have hjulpet

ham til at slippe bort. Opad Hoien, og vi skulle have dem Alle inden ti Minuter. Rask opad.«

Dette afgjorde Sagen. Det forekom Willoughby at idetmindste et Dusin Mennesker rendte opad Stien over hans Hoved, ivrige efter at forfølge ham, og anticiperende et heldigt Udfald.

Nick ventede ikke længere, men ilede ned ad Klippen og var snart paa den brede Sti, der gik langsmed Kanten af Strømmen, og som var den almindelige Vei til og fra Hoien. Her vare de Flygtende rigtignok udsatte for den Fare, at møde en eller anden af de Vilde, men heldigviis blev ingen seet eller mødt, og snart vare de i Sikkerhed over Broen.

Nick dreiede pludselig med Nord, gik ind i Skoven igjen, fulgte den Sti, ad hvilken han saa nylig var stegen ned i Dalen. Ikke engang her standsede man. Willoughby havde slynget en Arm omkring Mauds Liv og bar hende frem med en Hurtighed, som hun med sine egne Kræfter ikke vilde have været istand til. Mindre end ti Minuter efter at Fangen var undvegen, naaede Flygtningene Klippen ved Vandfaldet. Da det var rimeligt at ingen af de Vilde var gaaet i den Retning, var det ikke længere nødvendigt at skynde sig saa stærkt, og Maud kunde nu standse lidt, for at drage Aande.

Denne Hvile var imidlertid kort, da vor Heltinde selv følte, at Majoren ikke kunde være sikker, førend han var in-

denfor Palisſaderne. Forgjæves ſøgte Willoughby at berolige hendes Frygt og at forſikkre hende om, at han efter Omſtændighederne var meget ſikker her; Mauds Nerver vare blevne ſatte i en pirrende Bevægelſe, og desuden havde hun endnu den frygtelige Tidende tilbage at berette ham, der tyngede paa hendes Sind og ſatte alle hendes naturlige Drifter og Følelſer i en end ſtærkere Bevægelſe.

Snart gav Nick Tegn til at gaae videre, og nu begyndte de Tre at gaae rundtomkring Dalen, ſaaledes ſom det allerede blev beſkreven, da Maud og hendes Ledſager gik udad. Da de havde naaet et gunſtigt Sted, ſtandſede Indianeren endnu engang og yttrede, at det var hans Hensigt at gaae til Kanten af Skoven for at recognoſcere. Begge hans Ledſagere hørte denne Efterretning med Glæde, thi Willoughby længtes inderlig efter directe at ſige Maud, hvad han ſaa nylig havde tilkjendegivet hende ved Hjælp af Daaſen, og at afvinge hende ſelv den Tilſtaaelſe, at hun ikke var bleven fornærmet; medens Maud ſelv følte Nødvendigheden af at meddele Majoren den melankolſke Begivenhed, der endnu ſtod tilbage at fortælle. Med disſe vidt forſkjellige Følelſer ſaae vore to Elſkende Nick forlade dem, idet enhver af dem følte ſig utaalmodig, urolig og ubehagelig ſtemt.

Willoughby havde fundet et Sæde for Maud paa en Træſtamme, han ſatte ſig nu ved hendes Side, tog hendes Haand og trykkede den taus til ſit Hjerte.

„Nick har da været os tro, kjæreste Maud," sagde han, „trods al min Tvivl og Mistanke"

„Ja, han lod mig vide, at Du vanskelig vilde sætte Lid til ham, og det var Grunden, der bevægede mig til at ledsage ham. Vi tænkte begge, Bob, at Du vilde stole paa mig!"

„Gud velsigne Dig! Gud velsigne Dig, elskede Maud, men har Du seet Mike? har han talt med Dig? — kort, har han leveret Dig min Daase."

Mauds Følelser vare blevne satte i en saa heftig Bevægelse, at Willoughbys Kjærlighedserklæring, saa dyrebar den end var for hendes Hjerte, ikke frembragte de ydre Tegn, der ialmindelighed lægges for Dagen af den ømme og fiintfølende Qvinde, naar hun for første Gang lytter til dette indsmigrende Sprog. Hun tænkte kun paa den frygtelige Hemmelighed og paa den bedste og mindst stødende Maade at meddele Majoren den paa. Farven paa hendes Kinder blev derfor ikke synderlig mørkere, da dette Spørgsmaal blev gjort hende, medens hendes Øie vedblev at være fæstet paa hendes Ledsagers Ansigt med et Udtryk af alvorlig Ømhed.

„Jeg har seet Mike, kjæreste Bob," svarede hun med en Fasthed, der havde sin Grund i den altopslugende Tanke, som beskjæftigede hende, „og han har viist mig, givet mig Daasen."

„Men har Du forstaaet mig, Maud? Husk paa, at Daasen indeholdt mit Livs store Hemmelighed!"

„Det husker jeg nok — ja, Daasen indeholdt Dit Livs store Hemmelighed."

„Men — Du kan ikke have forstaaet mig, Maud, — ellers vilde Du ikke see saa adspredt, saa udeltagende ud — jeg er ikke bleven forstaaet, og jeg er ulykkelig!"

„Nei, nei," afbrød Maud ham heftig, „jeg forstaaer Alt, hvad Du ønskede at sige mig, og Du har ikke nogen Grund til at være" — Mauds Stemme svigtede hende, thi hun erindrede den frygtelige Efterretning, hun skulde bringe ham.

„Det er saa forunderligt, det ligner aldeles ikke Din almindelige Opførsel, Maud, der maa være en eller anden Misforstaaelse. Daasen indeholdt intet Andet end Dit eget Haar, min Elskede."

„Ja, intet Andet. Det var mit Haar, jeg kjendte det i det Øieblik, jeg saae det."

„Og fortalte det Dig ingen Hemmelighed? Hvorfor var Beulahs Haar ikke med deri, hvorfor var Dit Haar og Dit alene mig saa dyrebart, Maud? Du har ikke forstaaet mig."

„Jo jeg har, kjæreste Bob, Du elsker mig, Du ønskede at sige mig, at vi ikke ere Broder og Søster, at vor Tilbøielighed var langt stærkere — at den vilde binde os til

hinanden for hele Livet. See ikke saa nedslagen ud, Bob, jeg forstaaer Alt, hvad Du ønskede at sige."

„Dette er ganske forunderligt! det ligner aldeles ikke Dig selv, Maud, jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke derom, jeg sendte Dig denne Daase, min Elskede, for at sige Dig, at Du havde hele mit Hjerte, at jeg Dag og Nat tænkte paa Dig, at Du var Gjenstanden for hele min Tilværelse, og at jeg vilde være ligesaa ulykkelig uden Dig, som lykkelig med Dig, kort at jeg elsker Dig, Maud, og aldrig kan elske nogen anden."

„Ja, saaledes forstod jeg Dig, Bob." — Og trods den altopslugende Følelse af den frygtelige Hemmelighed, kunde hun ikke undgaae at rødme — „det var altfor tydeligt til at jeg skulde tage feil deraf."

„Og hvorledes blev min Erklæring optagen? Fortæl mig det strax, kjære Pige, med Din sædvanlige Sandhed og Aabenhed — kan Du, vil Du elske mig igjen?"

Dette var et ligefremt Spørgsmaal, og ved en anden Leilighed vilde det have frembragt en Scene af Forlegenhed og Nølen, men Maud glædede sig ved den Tanke at det stod i hendes Magt at formilde det voldsomme Slag, som hun stod i Begreb med at tilføie ham, ved at berolige ham angaaende dette vigtige Punkt.

„Jeg elsker Dig, Bob," sagde hun, idet den ømmeste Følelse straalede i hvert Træk paa hendes Engleansigt, „jeg har elsket Dig i mange Aar — hvorledes kunde det være

anderledes, jeg har neppe seet nogen Anden, jeg kunde elske, og hvorledes kunde jeg see Dig og forblive følesløs."

"Velsignede Maud; men det er saa forunderligt — jeg er bange, Du ikke forstaaer mig — jeg taler ikke om en saadan Tilbøielighed, som Beulah føler for mig, som en Broder føler for en Søster, jeg taler om den Kjærlighed, som min Moder føler for min Fader, om Kjærlighed mellem Mand og Kone."

Et Suk fra Mauds Bryst standsede den heftige unge Mand, som modtog sin Ledsagerinde i sine Arme, da hun halv afmægtig bøiede sit Hoved imod hans Bryst.

„Er det Vrede, kjæreste, eller er det Samtykke?" spurgte han, forvirret over Alt, hvad der var foregaaet."

„O Bob. Fader — Fader — Fader!"

„Min Fader! — Hvad er der paafærde med ham, Maud? — hvorfor bringer Tanken om ham Dig i en saadan Tilstand?"

„De have dræbt ham, kjæreste, kjæreste Bob, og Du maa nu være Fader, Mand, Broder og Søn. Vi have ingen Anden tilbage end Dig,"

En lang Pause fulgte. Slaget var frygteligt for Robert Willoughby, men han bar det som en Mand. Mauds uforklarlige og unaturlige Opførsel var nu bleven ham klar, og efterat de havde udviist en uudsigelig Ømhed imod hinanden, en Ømhed, der blev forøget ved det, der havde tildraget sig, blev der ikke sagt mere om Kjærlig-

hed. En fælleds Sorg syntes inderligere at binde deres Hjerter sammen, men det var unødvendigt, med Ord at dvæle ved deres gjensidige Kjærlighed. Robert Willoughbys Sorg blandede sig med Mauds, og da han trykkede hende til sit Hjerte, bleve deres Ansigter bogstavelig badede i hinandens Taarer.

Det varede nogen Tid, førend Willoughby kunde spørge eller Maud give nogen Forklaring. Derpaa fortalte den Sidste kortelig Alt, hvad hun vidste, og hendes Ledsager lyttede med den største Opmærksomhed. Sønnen ansaae Tilfældet for ligesaa paafaldende som bedrøveligt, men der var ingen Tid til at anstille Undersøgelser.

Det var maaskee en Lykke for vore Elskende, at Nicks Foretagende holdt ham saalænge borte. Endnu i 10 Minuter var han borte, derpaa vendte han langsom, tankefuld og en Smule urolig tilbage. Ved Lyden af hans Fodtrin slap Willoughby Maud af sine Arme, og Begge antoge en saa rolig Mine, som deres Følelser vilde tillade.

„Bedre gaae," sagde Nick paa sin korte Maade, „Mohawk meget rasende."

„Saae Du noget Tegn derpaa?" spurgte Majoren, uden ret at vide, hvad han sagde.

„Altid gjøre Injin rasende at miste Scalp. Fange rende væk, bære Scalp med sig."

„Jeg tænker næsten at Du gjør mine Overvindere Uret, De vare langt fra at have noget saa Gruesomt ifinde

og de behandlede mig meget godt efter Omstændighederne, især her midt inde i Skovene."

„Ja, skaane Scalp, fordi de tænkte, Reb færdigt. Aldrig stole paa Mohawk — alle slette Injin."

En af de største Feil hos de Vilde i Amerikas Skove var den, at de tænkte det samme om deres Nabostammer som Englænderne, som bekjendt, tænkte om Franskmændene og vice versa, som Tydskerne tænke om begge, og Alle tænke om Yankeerne. Kort Pawneen, Osagen og Pottawattomien mener, at hans Stemme indeholder Alt, hvad der er udmærket, ligesom en Bourgeois mener at Paris indeholder Alt, hvad der er fuldkommet — ligesom Cockney'en mener det Samme om London, og de oplyste Borgere i Amerika om deres Fædreland, medens de fjendtlige Stater ubarmhjertig overgives til saadanne Væsners omme Omsorg, der føre Nationer saavel som Individer ned i Fordærvelsens Afgrund. Skjøndt saaledes Nicks Aand var bleven frigjort ved hans Ophold hos de Hvide i Sammenligning med andre af hans Stamme, var der dog blevet nok tilbage af Barndommens Indtryk, til at give alle hans Medbeileres Handlinger den værste Udtydning, og sine egne den bedste. Under Indflydelse af en saadan Aand var det ogsaa, at han advarede sine Ledsagere imod, at sætte nogen Tillid til Mohawkernes Medlidenhed.

Major Willoughby havde dog nu tilstrækkelig Opfordring til at bryde op, uden at tage noget Hensyn til nogen fjendt-

lig Hensigt af dem, som for nylig havde holdt ham fangen. At hans Flugt vilde vække en ondskabsfuld Lyst til Hævn, var let tænkeligt, men hans elskede, dybt nedbøiede Moder og den taalmodige bedrøvede Beulah stode bestandig for hans Øine, og, saa snart Nick førte an, ilede han glad afsted, idet Maud lænede sig til hans Arm. At sige, at det elskede, trofaste Væsen, der klyngede sig op til ham, ligesom Viinranken læner sig op til Træet, var forglemt, eller at han ikke havde bevaret en levende Erindring om Alt, hvad hun saa naturlig og uskyldig havde tilstaaet ham, vilde ikke være fuldkommen nøiagtigt, skjøndt det saaledes vakte Haab skinnede i en lang Afstand under den nærværende Sorg, ligesom Solens Straaler oplyse Himlens Dyb, medens dens umiddelbare Aasyn er skjult ved en Solformørkelse.

„Saae Du noget Tegn paa, at man bevæbnede sig imod Huset, Nick?" spurgte Majoren, da de Tre i nogle Minuter havde vandret rask fremad i Kanten af Skoven.

Tuscaroraen vendte sig om, nikkede og saae paa Maud.

„Tal ligefrem, Wyandotté." —

„Godt," afbrød Indianeren ham med Eftertryk, idet han paatog sig en Værdighed, som Majoren aldrig havde seet. „Wyandotté kommen, Nick gaaet aldeles bort. Aldrig see frække Nick mere ved Bæverdam."

„Det glæder mig at høre det, Tuscarora, og Du kan gjerne tale frit ud, som Maud siger."

„Tænker da, bedst at være færdig. Mohawk mere

vred, end om ham havde mistet ti — tre — ser Scalper. Injin kjende Injins Følelser. Blege Ansigt kan ikke standse Rodhud, naar Blodet i Kog."

„For Guds Skyld, skynd Dig da, Wyandotté! Lad mig idetmindste dse, forsvarende min elskede Moder!"

„Moder; Godt! Helbrede Tuscarora, da Døden grinede ham i Ansigtet. Hun ogsaa min Moder."

Dette blev sagt med megen Eftertryk og paa en Maade der forvisede hans Tilhørere om, at de havde en sikker Bundsforvandt i den krigerske Vilde. Ingen af dem drømte i dette Øieblik om, at denne samme lunefulde Skabning dette lidenskabelige Væsen, der i sin Vildhed hævnede al sin indbildte Uret, var Aarsagen til det frygtelige Slag, der saa nylig havde ramt dem.

Der var endnu en Time til Solens Nedgang, da Nick førte sine Ledsagere til det faldne Træ, over hvilket de igjen skulde passere Strømmen. Her standsede han, pegende paa Hyttens Tag, som han just skimtede igjennem Træerne, som om han vilde sige, at han nu havde opfyldt sin Pligt som Fører.

„Tak, Wyandotté," sagde Willoughby, „hvis det er Guds Villie, at vi sikkre skulle komme igjennem denne Fare, skal Du blive vel belønnet for Din Tjeneste."

„Wyandotté — Høvding — trænge ikke til Dollar. Har været Injin Bud — nu bleven Injin Kriger. Major følge — Squaw følge — Mohawk har Hastværk."

Dette var nok, Nick ilede hurtig ud af Skoven — hvis Maud ikke havde været, vilde han have begyndt paa sit sædvanlige springende Trav — fulgt af Willoughby; denne havde igjen slynget sin Arm om Mauds Liv, som han ilede afsted med, idet han neppe tillod hendes lette Skikkelse at berøre Jorden.

I dette Øieblik hørtes fire til fem Skud i Retning af Mollen og langs med den vestlige Ende af Engene. Det ene Skud syntes at svare det andet og nu hørtes det djævelske Hyl, det bekjendte Kampraab, langs med den modsatte Side af Bygningerne. At dømme efter Lyden, vrimlede Engene af Angribere, der stormede mod Palissaderne.

I dette frygtelige Øieblik viste Joyce sig paa Galleriet omkring Taget og raabte med en Stemme, der maatte kunne høres paa det fjerneste Punkt af Dalen.

„Til Vaaben, Folk," raabte han, „hist komme Skurkene, skyd ikke, førend de forsøge paa at gaae over Palissaderne."

Der var rigtignok en Slags Praleri i dette Opraab blandet med et alvorligt Mod, som baade Vane og Natur havde bidraget til at nære hos Sergeanten. Veteranen kjendte sin Garnisons Ubetydelighed og han indbildte sig, at krigerske Raab fra ham selv maatte kunne veie op imod de Hyl, der hævede sig fra Markerne ligefor Huset.

Nick og Majoren ilede fremad, altfor alvorlige og spændte til at tale. Den første maalte Afstanden med Øret

og meente, at der endnu var Tid nok til at naae Hytten, hvis der ikke blev spildt noget Øieblik. At naae Foden af Klippen medtog netop et Minut, at stige op til Hullet i Palissaderne halv saa lang Tid og at komme derind igjennem kun faa Secunder.

Maud blev ligesaameget slæbt afsted, som hun selv løb, og det Øieblik, da de Tre hurtig ilede rundt omkring til Porten, udsatte dem for betydelig Fare. De bleve sete, og 50 Rifler bleve affyrede saa at sige paa Kommando. Kuglerne ramte Træblokkene i Hytten og Palissaderne, men ingen af dem blev saaret. Paa Willoughbys Opfordring blev Porten aabnet, og i næste Øieblik vare alle Tre inde i Gaarden.

Trettende Kapitel.

O, nei! De bort ei svandt,
De milde Ord, der fordum lod saa omme,
Det Smiil, som Hjerter vandt,
De Træk, hvor Sjælens Tanker saaes at dromme;

Alt komme skal tilbage,
Og atter knyttes skal hvert kjærligt Baand;
Bort alle Smerter drage,
Og Sorgen længes skal udaf Din Haand.

Da skal jeg Begge skue:
Ham, der med Ømhed skjærmed hvert mit Fjed,
Og hende, Gravens Tue
I feireste Ungdomsskjønhed dækked til.

Bryant's Past.

Den følgende Scene var ligesom en Orkan, der foer hen over Dalen. Joyce var bleven paa Galleriet, opmuntrende sin lille Garnison og forsøgende at indjage sine Fjender Skræk indtil det sidste Øieblik. Salverne havde naaet Palissaderne og Bygningerne, men endnu var han ikke bleven saaret. Lyden af Majorens Stemme nedenunder og Raabet, at Miss Maud og Nick vare ved Porten, frembragte en pludselig Forandring i alle hans Forsvarsplaner. Sergeanten løb selv ned, for at modtage Ordre fra sin nye Kommandant, medens alle Negrene, baade Mandfolk og Fruentimmer, ilede ned i Gaarden for at møde deres unge Herskab.

Det er ikke let at beskrive det Minut, som nu fulgte, efter at Willoughby og Maud vare blevne omringede af de Sorte. Disse Naturvæsners Henrykkelse stod i Forhold til den Sorg, de nylig havde følt. Deres Herres Død og Master Bobs og Miss Mauds Fangenskab havde de anseet som en almindelig Tilintetgjørelse af Willoughbys Familie, men her oplivedes nu Haabet igjen og det ligesaa uventet, som Ulykkerne før vare komne. Under disse Skrig, Taarer, Klager og utilbageholdne Udbrud af Henrykkelse kunde Joyce neppe finde et Øieblik til at opfylde sin Pligt.

„Jeg seer, hvorledes Sagen forholder sig, Sergeant," udbrød Willoughby, „Stormen gaaer nu for sig, og Du ønsker at erholde de nødvendige Befalinger."

„Der er ikke et Øieblik at spilde, Major Willoughby, Fjenden er allerede ved Palissaderne, og der er ikke En paa sin Post undtagen Jamie og unge Blodget."

„Hver paa sin Post, Folk, hver paa sin Post. Huset maa i alle Tilfælde forsvares. For Guds Skyld, Joyce, giv mig Vaaben, jeg føler at det, som man har gjort imod min Fader, maa hævnes."

„Robert! kjære, kjære Robert," sagde Maud og slog sine Arme omkring hans Hals, „her er ikke Øieblikket for saadanne bittre Følelser. Forsvar os, som jeg veed Du vil, men forsvar os som en Christen."

Et Kys var Alt, hvad Tiden tillod, og Maud ilede ind i Huset, for at søge sin Moder og Beulah, idet hun

følte, at Efterretningen om Bobs Tilbagekomst mulig kunde formilde det frygtelige Slag, som de nu maatte lide under.

Willoughby havde ikke Tid til at trøste sin nedbøiede Familie. Hytten skulde forsvares imod en Skare af Fjender, og Knaldet af Bøsserne fra Galleriet og Marken udenfor forkyndte, at Kampen havde begyndt at blive alvorlig.

Joyce rakte ham en Bøsse, og begge stege nu hurtig op paa Galleriet. Her fandt de Jamie Allen og Blodget ladende og fyrende saa stærkt de kunde, og snart sluttede alle Negrene sig til dem. Syv Mand vare nu samlede paa Galleriet, tre vare stillede i Fronten og to paa hver Fløi, og Majoren gik selv uophørlig fra det ene Sted til det andet, hvorhen Omstændighederne kaldte ham. Da Nick ikke forstod at bruge Skydevaaben, blev han posteret ved Porten som Portner eller Vogter.

Det var saa usædvanligt, at Vilde angreb ved høi lys Dag, med mindre det kunde lykkes dem at indtage ved Overrumpling, at Angriberne selv vare lidt forvirrede. Den pludselige Følelse af Harme over Fangens Flugt havde givet Anledning til Stormen, og det var ganske imod de fornemste Hvides Ønske, skjøndt disse bleve dragne med ind i Begivenhedernes Strøm, og maatte lade som om de bifaldt, hvad de virkelig misbilligede. Disse pludselige Udbrud vare temmelig almindelige i Indianernes Krige, og bevirkede ofte mærkelige Nederlag. Ved nærværende Leilighed kunde der dog ikke hænde dem noget Værre, end at blive drevne til-

bage, og Anførerne, der vare Demagoger, som skyldte Tidens nødvendige Udskeielser deres Anseelse, fandt sig gjerne deri, om dette ogsaa skulde blive Følgen deraf.

Angrebet var heftigt, men altfor uforsigtigt; i det Øieblik Salven var bleven affyret paa Majoren, brøde de Stormende ud af deres Skjul, og Sletterne vrimlede af Mænd. Det var det Øieblik, da Forsvaret var overladt til Allen og Blodget, ellers vilde en saadan Uforsigtighed have kostet Fienden betydelig. Under nærværende Omstændigheder nedskjød den Sidste en af de dristigste blandt Indianerne, medens Muurmesteren fyrede med god Villie, men med mindre synlig Virkning.

De Krigsraab, som fulgte efter dette Beviis paa Besætningens tilsyneladende Magt, var en vild Blanding af Harme og Henrykkelse, og Stormen mod Palissaderne var almindelig og hurtig. Da Willoughby opstillede sin Forstærkning, vare Palissaderne besatte med Mænd, idet nogle stege over, andre fyrede fra Toppen, andre hjalp hinanden med at klattre over, og En faldt ned indenfor Palissaderne, atter et Offer for Blodgets ufeilbare Sigte.

Den Salve, der nu kom fra Taget kastede de Vilde tilbage, de fleste af dem faldt udad og søgte Beskyttelse paa deres sædvanlige hurtige og behændige Maade. Tre til fire ansaae det dog for sikkrere, at falde indenfor Palissaderne og søgte umiddelbar deres Tilflugt under Bygningens Sider.

Disse Mænds Plan, der vare fuldkommen beskyttede imod Garnisonens Ild, saalænge denne ikke gjorde noget Udfald, gav dem udenfor en Idee og frembragte, hvad der hidindtil havde manglet, Noget der lignede Orden og Enighed i deres Angreb. Fra begge Sider bleve nu Geværerne affyrede med Forsigtighed og ikke paa eengang, idet den angribende Skare søgte Skjul, saagodt de kunde, bag Træer og Gjærder, og Garnisonen blot saae ud over Randen af Taget, naar Nødvendigheden fordrede det.

I det Øieblik Angrebet begyndte, forlode alle Kaptain Willoughbys forrige Folk, der vare deserterede, deres forskjellige Beskjæftigelser i Skoven og paa Markerne og samlede sig i og omkring Hytterne med deres Koner og Børn. Joel alene saaes ikke. Han havde søgt sine Venner blandt Anførerne for Skaren bag en Stak Hø i en ærbødighedsfuld Afstand fra Huset, og som han sikkert kunde nærme sig til, ved at følge Strømmen og Buskene paa dens Sider. Det lille Raad, som blev holdt paa dette Sted, fandt netop Sted i det Øieblik, da de Stormende, som vare faldne indenfor Palissaderne saaes at samle sig og liige sig langs med Muren.

„Naturen giver Eder et Vink om, hvorledes I skulle handle," bemærkede Joel, idet han gjorde sin fornemste Kammerat opmærksom paa denne Omstændighed, da de Alle laae og kigede over Toppen af en Høstak efter Hytten. „De seer de Folk, som ere under Tagrenderne, de ere

langt sikkrere der, end vi ere her; og hvis det ikke var for et Syns Skyld, vilde jeg ønske, at jeg var hos dem. Dette Huus vil aldrig blive indtaget uden igjennem en fortvivlet Kamp, thi Kaptainen er en gammel Kriger og synes gjerne at lugte Krudt, — Læseren maa erindre, at Ingen undtagen Folkene i Huset vidste af, at Veteranen var død — og han tænker ikke paa at overgive sig, saalænge han har et Skud Krudt tilbage. Hvis jeg havde tyve Mand — nei tredive vilde være bedre, hvor disse Krabater ere, tænker jeg nok at Pladsen skulde blive indtagen i et Par Minuter, og Friheden vilde da faae sin Ret, og Eders Monarchimænd vilde blive tilintetgjorte, som de fortjene."

„Hvad gjøre da?" spurgte Anføreren blandt Mohawkerne i sit korte engelske Gutturalsprog. „Ikke skyde, kunne ikke dræbe Planker."

„Nei, Høvding, det er fornuftigt og uimodsigeligt! men blot den halve Deel af den indre Port er hængt, og jeg har med Forsæt indrettet Sagerne saaledes, at de Støtter, som fastholde den Portfløi, der ikke er hængt, kunne tages bort ligesaa let, som man tager Klinken fra en Dør. Havde jeg kun en rigtig Mand her, saa skulde Sagen nok blive gjort og det i en Hast."

„Gaa selv," sagde Mohawken, ikke uden et Udtryk af Mistillid og Foragt.

„Enhver har sit Kald, Høvding, min Forretning er

Fred og Politik og Frihed, medens Eders er Krig; imidlertid kan jeg lede Eder og dem, som holde af at kæmpe, paa Spor, og vi ville da faae at see, hvorledes Sagen kan løbe af. Død og Ulykke, hvor de Djævle paa Taget feie omkring med deres Bøsser! det skulde ikke overraske mig, hvis de skjøde En eller Anden, eller selv bleve trufne."

Dette var Joel Strides's Raadslagning om et Slag. De indianske Anførere gave imidlertid deres almindelige Signal, for at bringe deres unge Mandskab mere under Kommando og sendte Bud i forskjellige Retninger, hvorpaa de forlode Høstakken og opfordrede Joel til at følge dem.

Resultaterne af disse Bevægelser viste sig snart. De dristigste af Mohawkerne ilede ned i Strømmen, norden om Bygningen, og vare snart ved Foden af Klipperne. En smule Recognoscering viste dem, at det Hul, som Joel havde udpeget, ikke var bleven lukket, siden Willoughby og hans Ledsagere vare komne derigjennem. Anførte af deres Høvding listede Krigerne sig opad Skraaningen og begyndte at krybe indad det samme Hul, igjennem hvilket saa mange Deserteurer den foregaaende Nat vare vandrede ud, ledsagede af deres Koner og Børn.

Indianerne i Fronten havde faaet Befaling til at beskjæftige Besætningens Opmærksomhed, medens denne Bevægelse udførtes. Paa et givet Signal opløftede de deres Krigshyl, traadte frem af deres Skjul, fyrede en ny Salve og syntes at gjøre et nyt Angreb paa Palisaderne. Dette

Dieblik blev valgt til at gaae igjennem Hullet, og de syv første Vilde kom ogsaa sikkre indenfor Palisaderne. Den ottende blev skudt af Blodget i selve Hullet. Liget blev øieblikkelig trukket ud ved Benene, og Alle trak sig tilbage under Beskyttelse af Klippen.

Willoughby fattede nu Stormens Charakteer. Joyce tilligemed endeel af de øvrige fik Befaling at passe paa Hullet, medens han selv gik ned i Bibliotheket, ledsaget af Jamie og Blodget, iagttagende den nødvendige Grad af Forsigtighed. Vinduerne vare heldigviis lukkede op, og en pludselig Salve drev alle Indianerne paa Flugten, som havde søgt Beskyttelse under Klipperne.

Disse Mænd flygtede dog ikke længere end til Strømmen, hvor de samlede sig under Beskyttelse af Buskene og vedligeholdt en spredt Ild imod Vinduerne. I nogle Minuter indskrænkede Kampen sig til dette Sted, og ved ofte at ile fra det ene Vindue til det andet langs med Bagsiden af Huset, sendte Willoughby Folkene under Buskene flere Salver, der ikke forfeilede deres Virkning.

Skjøndt hele Tabet havde været paa de Stormendes Side, havde dog adskillige af Garnisonen, Willoughby og Joyce medindbefattede, faaet endeel høist ubetydelige Saar. Næsten et Dusin af de Stormende vare blevne ramte, skjøndt kun fire vare rigtig blevne dræbte. Stormen havde nu varet en Time, og Aftenens Skygger sænkede sig over Dalen. Molleren Daniel var bleven sendt af Joel, for at

sprænge den Mine, som de i Forening havde lagt, men han begik det sædvanlige Misgreb, som alle Uindviede begaae: han holdt sig tilbage, lod de Andre først gaae igjennem Hullet og blev følgelig trængt tilbage i Forening med den store Hob, og flygtede med den ind under Buskene ved Floden.

Willoughby raadførte sig i al Korthed med Joyce og begyndte nu alvorlig at træffe de nødvendige Anstalter til Forsvaret om Natten. Ved en Smule Behændighed og ikke uden at udsætte sig for personlig Fare bleve de kugelfaste Vinduesskodder paa den nordlige Fløi af Hytten alle lukkede, hvorved den Deel af Bygningen blev aldeles uindtagelig. Da det var gjort, og Dørene til Forraadskamrene vare omhyggelig lukkede, lignede Hytten et Skib i stærk Kuling med klosrebede Seil.

Fjenden indenfor Palissaderne var magtesløs, da efter al Sandsynlighed Steenmuren forebyggede ethvert Forsøg paa at stikke Ild paa Bygningen. I denne Henseende havde man imidlertid Noget at befrygte paa Taget, da Indianerne hyppig bruge Pile dertil, og man havde derfor bragt Vand op paa Galleriet, for at det ved Leilighed kunde benyttes.

Alle disse Forberedelser toge nogen Tid, og det var fuldkommen mørkt, førend man var færdig dermed. Willoughby havde nu et Øieblik til at samle sine Tanker i,

da Ilden var aldeles ophørt og der intet Videre var tilbage at gjøre.

„For Øieblikket kunne vi være sikkre, Joyce," bemærkede Majoren, da han og Sergeanten stode sammen paa Galleriet, efter at have holdt Raad om Tingenes nærværende Udseende, „og jeg har nu en høitidelig Pligt at opfylde — min dyrebare Moder — og min Faders Lig!"

„Ja, Herre, jeg vilde ikke tale derom, saalænge det behagede Deres Herlighed at tie desangaaende. Madam Willoughby er dybt nedbøiet, som De vel kan tænke Dem, og min gamle tappre Chef han døde i sin Rustning, som det sømmer sig en Kriger."

„Hvor har Du bragt Liget hen? — Har min Moder seet det?"

„Gud velsigne Dem, Herre, Madam Willoughby har ladet Hans Herlighed bringe ind i sit eget Værelse, og der er nu hun og Miss Beulah — saaledes kaldtes Evert Beekmans Kone af Alle paa Høien — og de knæle og bede, som De veed at Damerne altid gjøre, naar der hænder Noget, som gjør et stærkt Indtryk paa deres Følelser. Gud velsigne dem begge, sige vi Alle og tænke, ja og bede tillige."

„Meget vel, Joyce. Endogsaa en Kriger tør fælde en Taare over sin egen Faders Lig. Gud alene veed, hvad denne Nat vil bringe, og jeg kan ikke faae et saa gun-

stigt Øieblik som dette, til at opfylde en saa høitidelig Pligt."

„Ja, Deres Herlighed," — Joyce indbildte sig, at Majoren efter Kaptainens Død havde arvet denne Titel — „Ja, Deres Herlighed, de Bud, som den høiærværdige Hr. Woods pleiede at læse for os om Søndagen, fortælle os Alt derom, og jeg antager, at det er ligesaa stor en Pligt for en Christen at erindre sig Budene, som det er for en Soldat at lystre Ordre. Gud velsigne Dem, Herre, og lede Dem paa Deres Gang. Jeg har havt en Prøve derpaa med Miss Maud og veed, hvad det er. Det er slemt nok, at miste en gammel Anfører paa en saa pludselig Maade, uden at man ovenikjøbet skal behøve at føle, hvorledes saa elskværdige Damer som de, vi have i Huset, ere tilmode. Hvad disse Skurke her udenfor Palissaderne angaaer, saa behøver De ikke at bryde Dem om dem; det vil være en let Sag for os at holde dem i Aande, i Sammenligning med hvad De har at udføre."

Af den bedrøvede Mine, hvormed Willoughby fjernede sig, kunde man slutte, at han tænkte det Samme som Sergeanten. Øieblikket var imidlertid gunstigt, og Opsættelse var der ikke at tænke paa. Willoughby besluttede derfor at gaae, for at trøste sin Moder, selv medens han græd med hende over Liget af ham, De havde tabt.

Uagtet den vilde Tummel, som havde hersket, ikke blot udenfor, men ogsaa indenfor Fæstningen, var dog den Deel

af Huset, som Enken og hendes Døttre beboede, taus som Graven. Alle Tjenestefolkene vare enten paa Galleriet eller ved Skydehullerne, ladende Kjøkkener og Spisekammere tomme. Majoren traadte først ind i et Forværelse, som laae imellem et Pulterkammer og det Værelse, som hans Moder ialmindelighed opholdt sig i. Dette var den almindelige Vei man gik, for at komme til hendes Værelse.

Her standsede han og lyttede næsten et Minut, i Haab om at fange en eller anden Lyd indenfra, der kunde forberede ham paa den Scene, han gik imøde. Ikke en Hvidsken, ikke en Klagelyd, ikke et Suk hørtes, og han vovede at pikke sagte paa Døren. Da man ikke lagde Mærke dertil, ventede han endnu et Minut ligesaa meget af Frygt som af Ærbødighed, og aabnede derpaa Døren med samme Ærbødighed, som om han traadte ind i et elsket Væsens Gravhvælving. En eneste Lampe kastede Lys over dette høitidelige Steds Hemmeligheder.

Midt i Værelset laae den mandlige Skikkelse af Øyhavsmanden til hans Tilværelse udstrakt paa et stort Bord. Ansigtet vendte opad og Lemmerne vare lagte i en sømmelig Orden, som det i almindelighed skeer med dem, som de Efterlevende endnu bære Ømhed for. Der var dog ikke gjort nogen Forandring i hans Klædedragt; Kaptainen laae i den Jagtbluse, hvori han var draget ud, og den røde Blodplet, som vanzirede den ene Side, var omhyggelig bleven skjult ved store Klodrians Opmærksomhed. Overgan-

gen fra Livet til Evigheden havde været saa pludselig, at det sædvanlige velvillige Udtryk endnu laae i hans Ansigt, og kun den Bleghed, der var fulgt paa den friske, naturlige Farve, røbede at Søvnen ikke var en sød Ro, men Dødens Søvn

Faderens Lig var den første Gjenstand, som mødte Majorens Blik, han gik frem, bøiede sig forover, kyssede med Ærbødighed den marmoragtige Pande, drog et dybt Suk, idet han anstrængte sig for at undertrykke et umandigt Udbrud af sin Sorg. Derpaa vendte han sig om, for at søge de andre elskede Ansigter. Der sad Beulah i et Hjørne af Værelset, som om hun søgte et Skjul for sit Barn; hun trykkede det op til sit Hjerte, idet hun med Smerte holdt sit Blik fæstet paa den livløse Skikkelse, som hun altid havde elsket med en Datters Kjærlighed. Broderens Nærværelse drog neppe hendes Blik bort fra det sørgelige Skuespil; da dette endelig skete, bøiede den ungdommelige Kone sit Ansigt ned mod sit Barn og brast i en krampeagtig Graad.

Hun var Majoren nærmest, han gik derfor hen til hende og kyssede hende paa Halsen med inderlig Kjærlighed. Meningen blev forstaaet og Beulah, som ikke var istand til at see op, udstrakte sin Haand, for at gjengjælde det broderlige Tryk, den modtog.

Maud laae i Nærheden deraf paa Knæ ved Siden af Sengen. Hendes hele Stilling vidnede om at hun havde fordybet sig i Andagt og Bøn. Skjøndt Willoughby's

Hjerte længtes efter at løfte hende op i sine Arme, for at trøste hende og bede hende læne sig til ham i Fremtiden, som til sin jordiske Støtte, følte han for megen Ærbødighed for hendes nærværende Beskjæftigelse, til at afbryde den ved sin egen uærbødige Iver. Hans Øie vendte sig derfor fra den elskede Gjenstand og søgte ivrig efter Moderen.

Mrs. Willoughbys Skikkelse havde undgaaet Sonnens første Blik paa Grund af den Stilling, hvori hun sad. Den nedbøiede Kone sad i en Krog af Værelset, hvor hendes Person tildeels skjultes af Vinduesgardinet, skjønt dette aabenbar mere var en Virkning af Tilfældet end gjort med Forsæt.

Willoughby bævede tilbage, da han kastede det første Blik paa sin elskede Moders Ansigt, og han følte en iisnende Kulde gjennembæve hans hele Skikkelse. Der sad hun opreist, ubevægelig, uden Taarer, uden nogen af disse Svagheder, der lette en mindre nedbøiende Smerte; hendes milde Ansigt var vendt mod Lampens Skin, og Øiet fæstet paa den Dødes Aasyn.

I denne Stilling havde hun siddet flere Timer, ingen som Omhu fra Datterens Side, ingen Opmærksomhed af hendes Tjenestefolk, intet Udbrud af hendes Sorg havde frembragt nogen Forandring deri. Endogsaa de Stormendes Krigsskrig var gaaet hen over hende som det flygtige Vindpust.

„Min Moder! min stakkels nedbøiede Moder," udbrød

Willoughby ved dette Syn, idet han ilede frem og knælede ved hendes Fod.

Men Bob, Yndlingen Bob, hans Moders Stolthed og Glæde blev upaaagtet. Det Hjerte, som saalænge havde slaaet blot for Andre, som aldrig syntes at nære noget Ønske undtagen for dem, der vare Gjenstand for hendes Kjærlighed, var ikke stærkt nok til at modstaae det Slag, der saa pludselig havde ramt hende! Der var dog Liv nok til at opretholde Skikkelsen for en Stund, og Villien udøvede endnu sin Magt over den blot animalske Deel.

Hendes Søn berøvede hende Udsigten til Liget, og hun skjød ham tilside med en Utaalmodighed, han aldrig før havde bemærket. Dybt greben tog Majoren hendes Hænder med en kjærlighedsfuld Bevægelse, bedækkede dem med Kys og badede dem bogstavelig med Taarer.

„O Moder — kjæreste, kjæreste Moder," udbrød han, „kan Du ikke kjende mig? Robert, din taknemmelige og kjærlige Søn! Hvis Fader er traadt frem for den Guds Aasyn, som han dyrkede og tjente, er jeg dog bleven tilbage, for at understøtte Dig paa Dine gamle Dage. Støt Dig til mig, min Moder, næst vor Fader i Himlen."

„Vil han nogensinde vaagne op igjen, Robert?" hviskede Enken, „Du taler for høit og kan let vække ham før Tiden. Han lovede mig at bringe Dig tilbage, og han

holdt altid sine Løfter, han havde en lang besværlig Gang. See, hvor blidt han sover."

Robert Willoughby bøiede sit Hoved ned imod sin Moders Knæ og sukkede dybt. Da han atter løftede sit Ansigt, saae han Maud hæve sine Hænder mod Himlen, som om hun vilde nedkalde den Trøst over hendes Moder, som hendes Aand saa brændende bad den Almægtige om. Derpaa betragtede han igjen sin Moders Ansigt, i Haab om at see et Udtryk, der rørede den tilbagevendende Fornuft. Det var forgjæves; den sædvanlige Blidhed, den sædvanlige milde Kjærlighed var der, men blandet med en vis unaturlig Sygelighed, der grændsede nær til Afsindighed.

Et ubetydelig Udbrud af Skræk kom fra Beulah, og da Willoughby vendte sig mod sin Søster, saae han at hun trykkede Evert endnu tættere til sit Bryst, medens hendes Øine vare fæstede paa Døren. Da han vendte sit Blik i den Retning, opdagede han Nick, der sagte havde listet sig ind i Værelset.

Wyandottés uventede Fremtræden kunde nok forurolige den unge Moder. Siden han var kommen ind i Hytten, havde han malet sig til Krig, og skjøndt dette vidnede om, at det var hans Hensigt at fægte for at forsvare Hytten, gav det ham dog et vildt og skrækindjagende Udseende. Dette Besøg havde dog ikke noget fjendtligt Øiemed. Nick var kommen, ikke alene af Venskab, men ogsaa for med venlig

Deeltagelse at see til Familiens qvindelige Medlemmer, der altid havde staaet saa høit i hans Venskab, trods det frygtelige Stød han havde bibragt deres Lykke. Men han havde været vant til at see, at der blev gjort en streng Adskillelse mellem Individer og Farver, og vilde, hvis andre Eiendommeligheder havde været indrømmede, ikke have taget i Betænkning at trøste Enken, ved at tilbyde hende sin egen Haand til Støtte.

Da Majoren begreb Hensigten med Indianerens Besøg, lod han ham gaae frem paa den Maade han vilde, i det Haab at det skulde vække hans Moder til bedre Bevidsthed om Gjenstandene omkring hende.

Nick gik rolig op til Bordet og saae sit Offer ind i Ansigtet med en Koldblodighed, der viste at han ikke følte nogen Anger. Imidlertid tog han dog i Betænkning at røre ved Liget, og han løftede sin Haand, som om dette var hans Hensigt, men drog den igjen tilbage, som om Samvittigheden var bleven vakt hos ham.

Willoughby lagde Mærke til denne Bevægelse, og for første Gang vaktes der en dunkel Mistanke til ham. Maud havde fortalt ham Alt, hvad hun vidste om hans Faders Død, og gammel Mistillid vaagnede op igjen, men dog saa svagt, at der ikke kom noget umiddelbart Resultat ud deraf.

Naar denne Bevægelse undtages, vilde det skarpeste Blik og den noieste Undersøgelse ikke have kunnet opdage noget Tegn paa Følelse hos Indianeren. Den livløse Skikkelse,

der laae for ham, var ikke mindre bevæget, end han selv syntes at være, forsaavidt det menneskelige Die kunde gjennemtrænge ham. Wyandotté var ubevæget. Han troede, at han ved paa denne særegne Maade at helbrede Saarene paa sin egen Ryg, havde gjort, hvad der sømmede sig en Tuscarorakriger og en Høvding. Det civiliserede Samfunds saakaldte Christne maae afholde sig fra at yttre Rædsel over dette Exempel paa vild Retfærdighed, saalænge de følge deres forskjellige Samfunds Love for at hevne deres egen indbildte Uret, brugende Bagtalelsens Dolk istedetfor Scalpeerkniven og sønderrivende deres Offere ved Hjælp af Guld og Magt, ligesom Markens vilde Dyr, paa alle Maader og Maneer, som lovlig Hevnbegjerlighed enten retfærdiggjør eller taaler, idet de ofte overskride hine brede Grændser og søge at sikkre sig for Straf ved Meened og Svig.

Nicks Undersøgelse af Liget skete uden nogen Ilfærdighed eller heftig Bevægelse. Da han var færdig, vendte han sig rolig om, for at betragte den Afdødes Døttre.

„Hvorfor græde? — hvorfor frygte," sagde han, idet han nærmede sig Beulah og lagde sin mørke Haand paa hendes sovende Barns Hoved. „God Squaw — god Papuse. Wyandotté sørge for dem i Skovene. Snart gaa til blege Ansigts By og sove rolig."

Dette blev sagt i en raa Tone, men det var vel meent. Saaledes opfattede Beulah det ogsaa, og hun forsøgte med et taknemmeligt Smiil at betragte det Væsen,

fra hvem hun vilde have vent sig bort med den største Rædsel, hvis hun i Aanden havde kunnet seet den frygtelige Hemmelighed, der laae begravet i hans eget Bryst. Indianeren forstod hendes Blik og med en opmuntrende Bevægelse gik han hen til den Kone, som hans egen Haand havde gjort til Enke.

Wyandottés Fremtræden frembragte ikke nogen Forandring i hendes Udseende eller Opførsel. Indianeren tog hendes Haand og talte.

„Squaw meget god." sagde han med Eftertryk. „Hvorfor see saa sorgfuld ud — Kaptain gaaet bort til sit Folks salige Jagtgrund. Alle Gode der — Høvdings Tid kommen, maatte gaae."

Enken kjendte Stemmen og ved en hemmelig Tankeforbindelse tilbagekaldte den i hendes Erindring de svundne Scener og frembragte en øieblikkelig Gjenopliven af hendes Evner.

„Nick, Du er min Ven," sagde hun alvorlig, „gaa, tal med ham og see, om Du kan vække ham."

Indianeren bævede tilbage, da han hørte dette forunderlige Forslag. Denne Svaghed varede dog blot et Øieblik, og han blev idetmindste tilsyneladende ligesaa rolig som før.

„Nei," sagde han, „Squaw nu forlade Kaptain. Alle Krigerne gaae den sidste Sti alene, behøve ikke Ledsager. Hun nu og da see til Graven, og derpaa blive lykkelig."

„Lykkelig," svarede Enken, „hvad er det, Nick? — hvad er „lykkelig," min Søn? det forekommer mig at være en Drøm — jeg maa dog have kjendt, hvad det var, men nu har jeg ganske forglemt det. O, det var grusomt, grusomt at myrde en Ægtefælle og Fader, var det ikke, Robert? hvad siger Du, Nick? Skal jeg give Dig mere Medicin? Du vil doe Indianer, hvis Du ikke tager den. Husk paa, hvad en christen Kone siger til Dig og vær lydig. Her, lad mig holde Koppen — der! nu vil Du leve."

Nick traadte et Skridt tilbage og betragtede det endnu skjønne Offer for sin ubarmhjertige Hevn paa en Maade, som Ingen før havde bemærket. Hans lange Ophold blandt de Hvide lod ham ikke være uvidende om Betydningen af det frygtelige Malerie, der laae udbredt for hans Øine, og han begyndte bedre at fatte Virkningerne af det Slag, han saa overilet havde ført, et Slag han i flere Aar havde overtænkt, skjøndt det tilsidst blev ført efter en pludselig og heftig Indskydelse. Enken lagde dog ikke Mærke til denne Forandring,

„Nei, nei, Nick," tilføiede hun hurtig, næsten hviskende, „væk ham ikke! Gud vil gjøre det, naar han kalder sine velsignede Børn til sin Trones Fod. Lad os Alle lægge os ned og sove hos ham. Robert, min ædle, ædle Dreng. læg Dig der ved hans Side; Beulah, sæt Dig med lille Evert ved den anden Side; Maud, Din Plads er ved

Hovedet, jeg vil sove ved hans Fødder, medens Nick skal vaage og lade os vide, naar det er Tid at staae op og bede."

Den almindelige, dybe, næsten troldomsagtige Opmærksomhed, hvormed Alle i Værelse lyttede til disse omme, men rørende Phantasier af en saa reen og ukunstlet Aand, blev afbrudt ved saa djævelske Hyl og saa fæle og vilde Skrig, at det i Virkeligheden syntes, som om den sidste Basun lød, og Menneskene traadte frem af deres Grave til Dommen. Willoughby ilede ud af Værelset og Maud fulgte, i den Hensigt at lukke og laase Døren, da hendes Liv blev omslynget af Nicks Arm, og hun følte sig baaret frem mod Larmen.

Fjortende Kapitel.

Den visse Fred os Døden bringer,
Dog — samme Stund vi ei den naae:
Sin Lee den uden Forskjel svinger,
I Kongeslot, i Armods Vraa!

Sands.

Maud havde ikke synderlig Tid til Eftertanke. Hylene og Skrigene bleve fulgte af de Kæmpendes Raab og

Knaldet af Riflerne. Nick ilede saa hurtig afsted med hende, at hun ikke kunde fremkomme med noget Spørgsmaal eller nogen Indvending, førend hun befandt sig ved Døren til det lille Pulterkammer, hvor hendes Moder pleiede at opbevare de til Husholdningen henhørende Artikler, der kun fordrede liden Plads,

Nick satte hende ind i dette Værelse, og derpaa hørte hun at Nøglen blev dreiet om. Et Øieblik stod Wyandotté og tænkte paa, om han skulde forsøge paa at bringe Mrs. Willoughby og hendes anden Datter ind i samme sikkre Lukaf. Da han imidlertid ansaae dette Forsøg for frugtesløst, saasom Stemmerne udenfor, hvoriblandt han skjelnede Robert Willouhbys fulde og mandige Stemme, der opmuntrede Besætningen, kom nærmere og nærmere. oploftede han sin Stammes Krigsraab som Svar paa Mohawkernes og styrtede sig ind i Kampen med en Rasendes Fortvivlelse og en Dæmons Lyst.

For at forstaae Grunden til denne pludselige Forandring er det nødvendigt at gaae nogle Øieblikke tilbage i Tiden.

Medens Willoughby var hos sin Moder og Søster, havde Mike Vagt ved Porten. Resten af Besætningen var enten ved Skydehullerne eller paa Galleriet omkring Taget. Da Mørket tiltog, fik Joel tilstrækkeligt Mod til at krybe igjennem Hullet og naaede virkelig Porten. Uden ham havde man anseet det for umuligt at sprænge Minen, og

man havde overtalt ham til at udsætte sig for denne Fare under den Betingelse, at man ikke vilde forlange af ham, at han i den Grad skulde gjøre Vold paa sine Følelser, at trænge ind i en Gaard, hvor han havde seet saa mange lykkelige Dage.

Den Maade, hvorpaa denne Forræder havde isinde at give en Familie til Priis for Vildes stintfølende Barmhjertighed, var i høieste Grad simpel. Man vil erindre, at kun den ene Portfløi paa den indre Port var hængt, den anden var bleven sat paa sin Plads, hvor den var bleven fastgjort ved en Støtte Denne Støtte bestod af et eneste Stykke Tømmer, hvis ene Ende hvilede paa Jorden og hvis anden var støttet imod Centrum af Porten. For at forebygge at denne øverste Deel skulde glide, havde man slaaet Træpinde ind i Portens massive Planker ligefor Enden af den. Den nederste Ende af Støtten var stillet op imod et Klippestykke, som Naturen tilfældigviis havde anbragt paa dette Sted. Da Arbeidet var bleven gjort i en Hast, havde man anseet det for nødvendigt at slaae Kiler ind imellem den nederste Ende af Støtten og Klippen, for at tvinge Porten ind i dens rette Plads, da den ellers let kunde være bleven drevet til den ene Side og følgelig ved Anvendelse af tilstrækkelig Kraft udvendigfra væltet overende.

Joel havde deeltaget i alle disse Indretninger, og han kjendte følgelig baade deres stærke og svage Side. Benyttende et beleiligt Øieblik havde han løsnet Kilerne, uden

dog at tage dem bort fra deres Plads, men han havde brugt den Forsiglighed at gjøre et Stykke tyndt, men stærkt Reb fast ved den sværeste af de tre Kiler, og dette Reb havde han skjult i Snavset og snoet om en Pæl, der var drevet ned i Jorden tæt ved Muren, hvorfra han havde ført det udenfor igjennem et Hul, der var anbragt ved den ene af Hængslerne. Alt dette var gjort med saa megen Omhyggelighed, at han havde undgaaet tilfældige Jagttageres Aarvaagenhed, og netop for at han kunde hjælpe sine Venner ind i Gaarden, efterat han selv havde sørget for sin egen Sikkerhed ved Flugt.

Den Omstændighed, at Ingen havde gaaet paa den Side af Porten, hvor den uophængte Fløi stod, forhindrede at det halvt begravede Reb blev bragt i Uorden ved et tilfældigt Fodtrin.

Saasnart Joel havde naaet Muren, undersøgte han først, om han var sikker for Skud fra Skydehullerne. Da han havde forvisset sig herom, listede han sig rundt indtil Porten og havde en Raadslagning med Mohawkernes Høvding om, hvorledes Minen skulde sprænges.

Rebet blev funden paa dets Plads, og ved sagte at trække i det forvisfede Joel sig snart om, at han havde taget Kilen bort, og at man med Kraft i en Hast kunde vælte Portdøren. Han gik imidlertid frem med Forsigtighed. Han anbragte en Løftestang ved Foden af Portfløien, løftede den saameget tilbage, at han var vis paa, at den

vilde falde indenfor den anden Fløi, og da forkyndte han den alvorlige Kriger, der med Opmærksomhed havde fulgt hans hele Fremgangsmaade, at det var Tid at komme ham til Hjælp.

Et Dusin hvide Skurke af de Vildes Skare vare forsamlede ved Porten, og et tilstrækkeligt Antal af dem bleve anbragte til at vælte Porten. Planen var denne; medens man havde sat Pæle op imod den øverste Deel af Portfløien for at bringe den i samme Linie som den oploftede Deel, blev Haandspigere og Brækjern, hvoraf Joel havde været saa forsynlig at medtage en betydelig Deel, anbragte mellem Hængslerne og Muren, for at kaste den Hele over paa den anden Side.

Mike var uheldigviis bleven sat til Skildvagt ved Porten. Et mere uheldigt Valg kunde man aldrig have gjort, da den skikkelige Fyr havde altfor megen Selvtillid og altfor liden Betænksomhed, til at troe at Portene kunde sprænges.

Han havde tændt sin Pibe og sad og røg ligesaa rolig som sædvanlig, naar han hengav sig til denne Nydelse, da den uhængte Portfløi styrtede ind imod den Side, hvor han sad, og kun skaanede hans Hoved derved, at den øverste Kant lagde sig imod Muren.

I samme Øieblik sprang et Dusin Indianere igjennem Aabningen og løb ind i Gaarden, oploftende det allerede beskrevne Hyl. Mike fulgte, bevæbnet med sin Shillelah, thi

sit Gevær lod han i sin Overraskelse blive tilbage, og han begyndte nu at slaae om sig med en Alvor, derpaa ingen Maade formindskede Støien.

I samme Øieblik affyrede Joyce, tappert understøttet af Blodget og Jamie Allen, en Salve fra Taget ned i Gaarden, og nu blev Kampen almindelig. Saavidt vare Sagerne komne, da Willoughby ilede ud i Gaarden, fulgt et Par Øieblikke efter af Nick.

Det er ikke let at beskrive den Scene, som nu fulgte. Det var et Haandgemænge i Mørke, oplyst af og til ved Glimt af Geværerne og gjort frygteligt ved Skrig, Forbandelser, Suk og Krigsraab. Mike klarede virkelig Gaardens Centrum, hvor han snart forenede sig med Willoughby, hvorpaa det lykkedes dem begge i Forening at storme Døren for at naae deres egen Skare paa Taget. Det var imidlertid ikke muligt for den unge Soldat at blive her, da han vidste at hans Moder, Beulah og, saavidt han antog, ogsaa Maud vare udsatte for de Vilde nedenunder.

Under en heftig Regn af Kugler samlede han hele sin Styrke og var i Begreb med at angribe Skaren nede i Gaarden, da Lyden af en Tromme udenfor standsede Alt.

Den unge Blodget, der under den korte Kamp havde udviist en Helts Tapperhed og en Veterans Koldblodighed, sprang ved denne Lyd ubevæbnet ned af Trapperne, ilede

upaagtet forbi den forbausede Skare i Gaarden og styrtede hen imod den yderste Port.

Neppe havde han faaet Tid til at aabne den, førend et Troppekorps marscherede ind, anført af en høi, mandig Officeer, som ledsagedes af en, hvem den unge Mand, trods Mørket erkjendte for at være Woods i sin Præstekjole. I næste Øieblik vare de Fremmede, idetmindste 50 i Tallet, rykkede ind i Gaarden med militair Holdning, og opstillede nu deres Slagorden i Gaardsrummet.

„I Himlens Navn, hvem ere I?" raabte Willoughby ud af et Vindue, „tal strax eller vi fyre."

„Jeg er Oberst Beekman i Spidsen for nogle regulaire Tropper," var Svaret, „og hvis De, som jeg formoder, er Major Willoughby, veed De, at De er sikker. I Congressens Navn befaler jeg alle gode Borgere at holde inde med Fjendtlighederne, eller de ville blive straffede for deres Ulydighed."

Disse Ord endte Krigen; i næste Øieblik trykkede Beekman og Willoughby hjertelig hinandens Hænder.

„O, Beekman," udbrød den Sidste, „i hvilket Øieblik har Gud sendt Dig herhid! Himlen være lovet, uagtet Alt, hvad der er hændet, vil Du finde Din Kone og Dit Barn i Behold. Stil Skildvagter ved begge Portene, thi Forræderi har her været virksom, og jeg vil fordre streng Retfærdighed.

„Saa sagte, min gode Ven" sagde Beekman og tryk-

kede hans Haand, „Din egen Stilling er af en noget delicat Natur, og vi maae gaae frem med Maadehold. Jeg erfarede netop i rette Tid, at en Skare var ilet herhen med onde Hensigter, og, da jeg havde erholdt den nødvendige Fuldmagt, ilede jeg til den nærmeste Garnison, fik et Compagni og begyndte min Marsch, saa snart som muligt. Havde vi ikke mødt Mr. Woods, der drog til Kolonierne, for at hente Hjælp, vilde vi være komne for silde. Gud være lovet, jeg tænker, at vi ere komne i rette Tid."

Sagen var den, at Indianerne havde tilbageviist den ivrige Kapelan som en Affindig, og tvunget ham til at begive sig til Kolonierne, da deres Ærbødighed for denne ulykkelige Klasse af Væsner gjorde, at de ugjerne lode ham slutte sig til deres Fjender. Han gav Beckman saa mange Oplysninger, at denne fremskyndede sin Marsch, og ilede afsted med sin Skare, saaledes at han ankom til Porten paa en Tid, da et Minut senere vilde kunne have kostet hele Garnisonen Livet.

Skjøndt Beckman længtes efter at see Beulah og sit Barn, havde han dog en Soldats Pligter at opfylde, og dem vilde han ikke forsømme. Der blev posteret Skildvagter rundt omkring, og Befalinger givne til at tænde Lamper og gjøre Ild midt i Gaarden, for at man kunde faae Visshed om Kamppladsens virkelige Tilstand.

En Saarlæge, der havde ledsaget Beckmans Compagni, var allerede beskjæftiget, saavidt Mørket vilde tillade det.

Da man kunde disponere over mange Hænder, og det var let at finde brændbare Materialier, varede det ikke længe, inden det forønskede Lys oplyste det frygtelige Skuespil.

Et Dusin Legemer laae udstrakte i Gaarden, hvoraf 3 til 4 vare bestemte til aldrig mere at reise sig i dette Liv. Af de øvrige havde ikke mindre end 4 faaet Pandeskallen skamferet af O'Hearn's Shillelah. Skjøndt disse Saar ikke vare dødelige, gjorde de dog Krigerne uduelige til at kæmpe. Af Besætningen var ikke en eneste falden paa den Deel af Kampppladsen. Ved nærmere Undersøgelse forvissede man sig dog om, at den stakkels gamle skotske Murer var bleven dræbt af et Skud gjennem et Vindue, og det af det sidste Skud, der var bleven fyret.

Ved nærmere at undersøge dem af de Stormende, der vare faldne, opdagede man at Daniel Møller var med blandt dem. Nogle faa af Mohawkerne saaes med flammende Øine i Hjørnerne af Gaarden forbinde deres forskjellige Saar paa deres egen raa Maneer; det lykkes dem i det Hele taget næsten ligesaa godt at naae Lægekunstens store Formaal, som dem, der havde modtaget Videnskabens Lys.

Yderst faa Ulykke af de Stormende fandtes der dog, da Lygterne bleve tændte. Nogle havde listet sig igjennem Porten, førend Skildvagterne vare blevne opstillede; andre vare komne op paa Taget, hvorfra de paa forskjellige Maader vare krøbne ned paa Jorden, medens nogle Faa havde skjult sig

i Bygningerne, indtil et gunstigt Øieblik gav dem Leilighed til at undslippe. Blandt alle de Tilbageblevne fandt man ikke et eneste Individ, der kunde gjøre Fordring paa nogen Auctoritet. Kort, efter fem Minuters Undersøgelse vare baade Beekman og Willoughby overbeviste om, at der ikke længere existerede nogen Magt, som kunde gjøre dem Herredømmet over Hytten stridigt

„Vi have for længe opsat at lindre deres Frygt, som ere os saa dyrebare, Major Willoughby", bemærkede Beekman endelig; „hvis Du nu vil føre mig til den Deel af Bygningen, hvor min Moder og min Kone ere, vil jeg følge Dig."

„Holdt, Beekman, der staaer endnu tilbage at meddele Dig et sørgeligt Budskab — nu, bliv ikke forskrækket — for mindre end et Qvarteer siden forlod jeg vor Beulah og Din Dreng i fuldkommen Velgaaende; men min hæderlige, agtede og elskede Fader er bleven dræbt paa den forunderligste Maade, og Du vil finde hans Enke og Døttre grædende over hans Liig."

Denne nedslaaende Efterretning frembragte en Standsning, som Willoughby brugte til at forklare ham Alt, hvad han vidste om sin Faders Dødsmaade, hvilket indskrænkede sig til den Smule, han havde været istand til at faae ud af Maud.

Saasnart denne Pligt var opfyldt, gik Mændene i Forening til de Sørgendes Værelse, hver med et Lys i Haanden.

Der undslap Willoughby et uvilkaarligt Udraab, da han saae, at Døren til hans Moders Værelse stod aaben. Han havde haabet, at Maud vilde have havt Aandsnærværelse til at lukke og laase den, men her fandt han den staaende paa vid Væg, ligesom for at indbyde Fjenderne til at træde ind. Lyset derinde var ogsaa bleven slukket, men ved Hjælp af Lampen saae han Spor af Blod i Forværelset, og paa den Vei som han var nødt til at tage. Dette foranledigede ham til at fremskynde sine Skridt og øieblikkelig stod han i Dødens Hal.

Skjøndt Kampen havde været kort, havde dog Begjerligheden efter Scalper ført nogle af de Vilde ind i denne Helligdom. I det Øieblik Indianerne vare komne ind i Gaarden vare nogle af de vildeste iblandt dem styrtede ind i Bygningerne og trængt ind i de indre Gemakker, for at besudle dem med deres blodige Gjerninger. Den første Gjenstand, som Willoughby saae, var en af disse vilde Krigere, der laae udstrakt paa Gulvet, medens en levende Indianer med et halvt Dusin blødende Saar lænede sig over ham; denne Sidstes Øiestene funklede som en Tigers, der pludselig træder en Fjende imøde.

Majoren greb uvilkaarlig til det Gevær, som han bar, men det næste Blik sagde ham, at den levende Indianer var Nick. Derpaa kastede han et roligere Blik rundtomkring og saae hele den frygtelige Virkelighed, der laae udbredt for hans Øine i dette Værelse.

Mrs. Willoughby sad paa den Stoel, hvor hun sidst var bleven seet, og var aldeles død. Der blev imidlertid ikke fundet noget Tegn paa Vold, og der var ikke længer nogen Tvivl om, at hendes trofaste Aand havde givet efter for det Slag, som havde adskilt hende fra hendes Mand og fulgt ham til den anden Verden.

Beulah var bleven skudt, ikke, som man sidenefter saae, med Willie, men af en af disse Kugler, der i saa stort et Antal fløi rundt omkring i Huset. Kuglen var gaaet igjennem hendes Hjerte og hun laae, trykkende den lille Evert til sit Bryst, med hiint Udtryk af rolig, uforanderlig Kjærlighed, der havde udmærket enhver af hendes uskyldige og følelsesfulde Handlinger. Drengen selv havde Nicks tigeragtige Tapperhed at takke for, at han forblev uskadt.

Tuscaroraen havde seet en Skare af 6 Indianere ile hen imod dette Værelse, og han fulgte med en instinktmæssig Følelse af deres Hensigter. Da Anføreren traadte ind i Værelset og fandt tre Lig, oplostede han et Hyl, der forraadte hans Fryd ved Udsigten til en Gevinst af saamange Scalper; I det næste Øieblik, da han havde indviklet sine Fingre i Kaptain Willoughbys Haar, faldt han for et Slag af Wyandotté. Derpaa udslukkede Nick Lampen, og der fulgte nu en Scene, som selv ingen af Deltagerne vilde kunne have beskrevet. Atter en Mohawk faldt, og efter at Resten havde lidt betydelig af Nicks skarpe Kniv saavelsom af de Saar, de gjensidigen bibragte hinanden, trak de sig

tilbage og overlode Kampplads'en til Tuscaroraen. Denne mødte Majorens forvildede Blik med et vildt Smiil, idet han pegede paa Ligene af de elskede Væsner og sagde:

„See! — alle beholde Scalp! Død Intet — Scalp Alt."

Vi ville ikke forsøge paa at beskrive Ægtefællens og Broderens smertelige Følelsers Udbrud. Det var et Øieblik af vild Smerte, der nedbrød alle Mandighedens sædvanlige Skranker, skjøndt det var et Øieblik, der ikke saa sjelden er indtruffet i en amerikansk Grændsebolig. Beekmans rolige, men dybtfølende Natur modtog et Stød, der næsten frembragte en Opløsning af hans jordiske Væsen. Det lykkedes ham dog at løfte Beulahs endnu varme Legeme op fra Gulvet og at trykke det til sit Hjerte. Til Lykke for hans Fornuft brød en Strøm af Taarer, som Qvinder udgyde, frem, snarere fra hans Sjæl end fra hans Øine, og vædede hendes endnu ydige og blide Ansigt.

Hvis vi sagde at Robert Willoughby ikke følte den store Sorg, som saa pludselig ramte en Familie, der saa ofte var bleven fremstillet som et Exempel paa gjensidig Kjærlighed og Lykke, vilde vi ikke lade ham vederfares Retfærdighed; han vaklede næsten under dette Slag, og dog fordrede hans Hjerte nøiere Underretning. Indianeren betragtede med Opmærksomhed den smertebevægede Beekman, tildeels med Forundring, men snarere med Deeltagelse, da han følte sin Arm greben af en Jernhaand.

„Maud? — Tuscarora!“ stønnede Majoren snarere end han hviskede ham i Øret, „veed Du Noget om Maud?“

Tuscaroraen nikkede bejaende og gav den anden et Tegn at han skulde følge. Han førte ham til Pulterkammeret, tog Nøglen frem og aabnede Døren, og i næste Øieblik laae Maud grædende ved Robert Willoughbys Bryst. Han vilde ikke føre hende ind i Værelset til de Døde, men tvang hende med om Magt, til at følge ham ind i Bibliotheket.

„Gud være lovet,“ udbrød den heftige Pige, idet hun løftede sine Hænder og taarefyldte Øine mod Himlen. „Jeg veed ikke, bryder mig ikke om at vide, hvem der er Seierherre, eftersom Du er i Behold.“

„O, Maud, elskede Maud, vi maae nu være Alt for hinanden. Døden har bortrevet de Andre.“

Dette var en pludselig og uvilkaarlig Meddelelse, skjøndt det under nærværende Omstændigheder var bedst at det skete saaledes. Det varede længe, inden Maud kunde høre en kort Beskrivelse af hvad der var foregaaet, men hun bar det dog bedre, end Willoughby havde vovet at haabe; Spændingen havde været saa stærk, at hendes Aand var styrket til at møde ethvert menneskeligt Onde. Den Sorg, som kom bagefter var byb og gribende, skjøndt den blev mildnet ved saa mange ømme Erindringer og søde Forhaabninger.

Vor Skildring vilde ikke have været fuldstændig, hvis vi ikke havde berettet den Catastrophe, der ramte Hyttehøien, men efterat have opfyldt denne smertelige Pligt, foretrække

vi at kaste et Slør over Resten af denne frygtelige Nat. Negerindernes Skrig, da de erfarede deres gamle og unge Herskerindes Død, forstyrrede Stedets Taushed for et Par Minuter; derpaa leirede en dyb Stilhed sig over Bygningerne og betegnede dem tydelig som Sorgens Huus. Ved nærmere Undersøgelse erfarede man ogsaa, at Store Klodrian var bleven dræbt og scalperet, efter at have skudt en Onaidaer. Plinius den Yngere faldt ogsaa, fægtende som et vildt Bæst, for at forsvare Indgangen til Damernes Værelser.

Da Lyset den følgende Dag vendte tilbage, erholdt man en nøiagtigere Forestilling om Dalens virkelige Tilstand. Hele den indtrængende Skare med Undtagelse af de Døde og Saarede havde i en Hast trukket sig tilbage, ledsaget af de fleste af Deserteurerne og deres Familier. Oberst Beekmans Navn, hans bekjendte Indflydelse og virkelige Auctoritet havde frembragt denne Forandring, thi de irregulaire Tropper, som havde foretaget denne Expedition, foretrak at skjule deres Medvirkning ved dette Foretagende for det vovelige Forsøg, at fordre deres egennyttige Handlinger og grusomme Bedrifter belønnede som patriotiske Tjenester, saaledes som det ofte skee under Revolutioner.

De Hvide havde ikke yttret noget Tegn til, at de vilde fornærme noget Medlem af Familien, men anspurede af Joel havde de anseet Leiligheden gunstig til at berømmeliggjøre deres egen Patriotisme, medens de tillige skaffede

sig selv Midler ihænde til at opnaae Lykkens Gunstbeviisninger. Det Angreb, der var bleven gjort paa Hytten, var et af disse ubevogtede Udbrud af indiansk Vildhed, der saa ofte har trodset Disciplinens Baand.

Nick var intetsteds at finde; da man sidst saae ham, var han beskjæftiget med at forbinde sine Saar med indeansk Taalmodighed og indiansk Behændighed, og siden var han omtrent ved Midnat gaaet ud i Skoven, for at søge Urter og Rødder til dem.

Da han ikke kom tilbage, frygtede Willoughby, at han skulde ligge ene og forladt og lide, han besluttede derfor at lade søge efter ham, saasnart han havde udført den sidste sørgelige Pligt imod de Døde.

Der forløb dog to Dage, førend denne Pligt kunde udføres. Ligene af de Vilde, som vare faldne, bleve begravede Morgenen efter Stormen; men Ligene af Jamie Allen og af Hovedpersonerne af Familien bleve af from og kjærlighedsfuld Omhu først begravede den omtalte Dag.

Ligbegjængelsen frembrød et rørende Skue. Kaptainen, hans Kone og Datter bleve lagte Side om Side i Nærheden af Kapellet, de første og de sidste af deres Stamme, der nogensinde kom til at hvile i Armerikas vilde Skove. Hr. Woods holdt Ligtalen, og maatte kalde hele sin aandelige Kraft tilhjælp, for at holde sig opret, medens han holdt denne høitidelige Gudstjeneste. Willoughby havde slynget sin Arm om Mauds Liv, der forsøgte at takke ham for

denne ømme Omhu med et Smiil, men hun formaaede det ikke. Oberst Beekmann holdt den lille Evert i sine Arme og stod ved Graven med et Ansigt, der robede smertenedbøiet Mod — et af vor Natur meest rørende Skuespil.

„Jeg er Opstandelsen og Livet, sagde Herren," lød gjennem den stille Dal som en Stemme fra Himlen, og gjød Trøst i de Sørgendes nedbøiede Sind. Maud hævede sit Ansigt fra Willoughbys Skulder og løftede sine blaae Øine mod den skyfrie Hvælving ovenover hende, anraabende om Naade, og i hendes Blik laae from Resignation. Ligesom af en fælleds Drift rykkede Troppерne i Baggrunden nærmere, og den dybe Taushed viste disse raae Væsners Ønske, ikke at tabe en Stavelse.

En rød Plet dannede sig paa hver af Woods Kinder, eftersom han fortsatte Talen og hans Stemme blev stærkere, indtil de laveste Toner naaede klart og tydelig til ethvert Øre. Just som Ligene skulde sænkes ned i deres to Grave, Kaptainen, hans Kone og Datter bleve nemlig lagte i en og samme Grav, nærmede Nick sig med lydløse Skridt den lille sørgende Skare. For faa Minuter siden var han kommen ud af Skoven, og da han forstod Hensigten med Ceremonien, nærmede han sig saa hurtig, som hans Svaghed og Saar vilde tillade det. Han lyttede med spændt Opmærksomhed til Kapelanens Ord, og aldrig vendte han sit Øie bort fra hans Ansigt, undtagen for at

kaste et Blik paa Ligkisterne, som nu laae der i deres sidste Hvilested.

„Jeg hørte en Stemme fra Himlen sige til mig: skriv: fra nu af være de velsignede, som dø i Herren, saa siger Aanden, thi de hvile fra deres Gjerninger," vedblev Kapelanen, og hans Stemme begyndte at bæve. Nu blev Tuscaroraens Blik saa skarpt som Pantherens, naar den opdager sit Offer. Taarerne strømmede ned ad Wood's Kinder, og for et Øieblik holdt han inde.

„Hvorfor de Qvinde?" spurgte Nick vild, „frelse alle Scalp."

Denne forunderlige Afbrydelse frembragte ikke nogen Virkning. Beekmann gav først sine Følelser frit Løb, Maud og Willoughby fulgte ham, indtil Woods selv lukkede Bogen og græd som et Barn, da han ikke var istand til at modstaae den dobbelte Indflydelse af Sympathiens Magt og sin egen Kjærlighed.

Det varede flere Minuter, inden de Sørgende atter kunde fatte sig. Da de imidlertid havde gjenvunden den nødvendige Rolighed, knælede Alle ned paa Græsset, Soldaterne medindbefattede, og Slutningsbønnen steg op til Guds Throne.

Denne andægtige Handling gjorde det muligt for de Sørgende at vedligeholde en større tilsyneladende Rolighed, indtil Gravene vare tilkastede. Tropperne rykkede frem

og affyrede tre Salver over Kaptainens Grav, hvorpaa Alle trak sig tilbage til Hytten. Maud havde taget den lille Evert fra hans Faders Arme og idet hun trykkede ham til sit Bryst, syntes det moderløse Barn tilbøielig til at slumre der. Saaledes gik hun tilbage ledsaget af Faderen, der nu elskede denne Dreng som sin eneste Skat.

Willoughby blev længst tilbage ved Gravene, og Nick alene var i Nærheden af ham. Den dybe Sorg, han havde været Vidne til, havde gjort et dyb Indtryk paa Indianeren, og han følte sig greben at en ubehagelig Stemning, der var uforklarlig for ham selv. Det var en af denne forunderlige Naturs Luner, at han skulde ønske at trøste dem, som han i saa høi Grad havde fornærmet.

Han nærmede sig derfor Willoughby, og, da han, ved at lægge sin Haand paa hans Arm, havde faaet ham til at vende sit Blik mod hans eget røde og udtryksfulde Ansigt, sagde han:

„Hvorfor saa bedrøvet, Major? Kriger aldrig dø mere end engang — maa dø engang."

„Der ligger min Fader, min Moder og min eneste Søster, Indianer — er det ikke nok til at bøie det stærkeste Hjerte? ogsaa Du kjendte dem Nick — kjendte Du nogensinde bedre Mennesker?"

„Squaw god — begge Squaw god — Nick ikke see nogen blege Ansigts Squaw, han holde saa meget af."

„Jeg takker Dig, Nick! denne ukunstlede Anerkjendelse

af min Moders og Søsters Dyder er mig langt behageligere end Verdens beregnende og formelige Medfølelse."

„Ingen Squaw saa god som den gamle der — hun ganske Hjerte — elske alle undtagen sig selv."

Dette var saa charakteristisk for hans Moder, at Willoughby forbausedes over den Vildes Skarpsindighed, skjondt et Øieblikks Eftertanke sagde ham, at et saa langt Bekjendtskab maatte have gjort en Hund fortrolig med dette skjonne Træk hos hans Moder.

„Og min Fader, Nick," udbrød Majoren bevæget — „min ædle, retfærdige, liberale og tappre Fader! ham kjendte Du ogsaa godt og maa have elsket ham."

„Ikke saa god som Squaw," svarede Tuscaroraen kort og ikke uden en vis Afsky i sin Mine.

„Vi ere sjelden saa gode som vore Koner og Mødre og Søstre, Nick, ellers vilde vi være Engle paa Jorden. Men naar man tager Hensyn til de Svagheder, der klæbe ved os Mænd, var min Fader god og retfærdig."

„Altfor meget pidske," svarede den Vilde alvorlig, „faae Injins Ryg til at smerte."

Disse forunderlige Ord forbausede Majoren mindre i dette Øieblik, end flere Aar senere, da han kom til at tænke over denne paa Begivenheder og Samtaler saa svangre Uge. Det samme var ogsaa Tilfældet med hvad der fulgte.

„Du er ingen Smigrer, Tuscarora, som jeg stedse

har fundet i Alt, hvad jeg har havt med Dig at gjøre. Hvis min Fader nogensinde straffede Dig med Haardhed, maa Du i det mindste tillade mig at antage, at det var fortjent."

„Altfor meget pidske, siger jeg," afbrød den Vilde ham heftig. „Ingen Forskjel om Høvding eller ikke. Røre alt for haardt ved gamle Saar. God stundom, ond stundom. Ligne Veir — nu Solskin, nu Storm."

„Her er ikke Tid til at afhandle dette Punkt. Du har fægtet tappert for os og jeg takker Dig. Uden Din Hjælp vilde disse elskede Væsner være blevne lemlæstede, og Maud, min egen elskede Maud vilde have sovet ved deres Side."

Nicks Ansigt blev nu igjen lutter Blidhed, og han gjengjældte Willoughbys Haandtryk med Ærlighed og Inderlighed. Her skiltes de ad. Majoren ilede tilbage til Maud, for at trykke hende til sit Hjerte og trøste hende ved sin Kjærlighed. Nick gik ind i Skoven og vendte ikke mere tilbage til Hytten. Hans Vei førte ham i Nærheden af Graven. Paa den Side, hvor Liget af Mrs. Willoughby laae, kastede han en Blomst, som han havde plukket paa Engen; medens han truede med Fingeren ad den anden, som skjulte hans Fjende. Deri var han sin Natur tro, der lærte ham aldrig at forglemme en Tjeneste eller at tilgive en Fornærmelse.

Femtende Kapitel.

Min Vei mig fører gjennem Evigheden,
Dog end jeg kun et Embryo er,
En Spire kun, ikkun en ringe Gnist;
Men snart den fylde skal Uend'ligheden.
Loxe.

Der forløb en fjorten Dage, inden Willoughby tilligemed sit Selskab kunde rive sig løs fra en Skueplads, hvor han havde nydt saa megen huuslig Lykke, men over hvilken Døden saa ødelæggende var gaaet hen. I den Tid gjorde de Tilbageblevne det nødvendige Arrangement for Fremtiden. Beekman var bleven gjort bekjendt med det Forhold, der var imellem hans Svoger og Maud, og han raadede til en sieblikkelig Forening.

„Værer lykkelige, medens det er muligt," sagde han i en sørgelig Tone, „vi leve i urolige Tider, og Himlen veed, naar vi skulle see bedre. Maud har ikke en eneste Slægtning i hele Amerika, med mindre der tilfældigviis skulde være nogen i den brittiske Armee. Skjøndt vi alle ville gjøre os en Fornøielse af at beskyte den kjære Pige, vil hun dog vistnok selv foretrække at være i Nærheden af dem, som Naturen har bestemt til hendes Venner. Jeg vil altid betragte hende som en Søster, ligesom Du altid vil være en Broder for mig. Ved strax at blive forenede, vil ethvert Skin af noget Upassende blive undgaaet, og

med Tiden kan Du da med Guds Hjælp indføre Din Kone hos hendes engelske Slægtninge."

"Du forglemmer, Beekman, at Du giver dette Raad til En, der er Fange paa sit Æresord, og som formodentlig vil blive behandlet som en Spion."

"Nei, det er umuligt. Schuyler, vor ædle Anfører, er baade retfærdig og en Gentleman. Han vil ikke taale noget Saadant. Din Udveerling kan let iværksættes, og jeg tør nok selv indestaae for, at jeg er istand til at beskytte Eder."

Willoughby havde ikke Noget imod at følge dette Raad, og han fremstillede det for Maud som den sikkreste og klogeste Forholdsregel, de kunde tage. Vor Heltinde vilde dog paa ingen Maade give sig Skin af at være lykkelig saa hurtig efter det Tab, hun havde lidt, og det var derfor ingenlunde let for hendes Elsker at overtale hende. Maud var aldeles fri for Affectation, medens hun i høieste Grad havde Sands for Alt, hvad der hørte til qvindelig Anstand. Hendes Forhold til Robert Willoughby var af den ommeste og fortroligste Natur, det var bleven helliggjort ved de Scener, de havde gjennemlevet, og hun ønskede ikke nogen Hemmeligholdelse. Sin Kjærlighed, sin lidenskabelige, altopslugende Tilbøielighed vilde hun ikke tage i Betænkning at tilstaae, men hun kunde ikke staae Brud, saalænge Blodpletterne paa det Arnested, hvorom-kring de sad, endnu vare saa friske. Endnu saae hun de

Afdødes Skikkelser paa deres sædvanlige Plads, hørte deres Latter, deres kjærlighedsfulde Stemmer, Moderens Hvisken, Faderens spøgende Dadel og Beulahs venlige Kalden.

„Og dog, Robert," sagde Maud, thi nu kunde hun nævne ham ved dette Navn og lade det fortvivlet fortrolige Bob fare, „og dog, Robert, vilde der være en veemodig Glæde i at aflægge vore Løfter for det Alter, hvor vi ofte have bedet i Forening med de Elskede, som nu ere borte."

„Kjære, dyrebareste Maud, der er ogsaa en anden Grund, hvorfor vi ikke kunne forlade dette Sted uden som Mand og Kone. Beekman har tilstaaet, at der formodentlig vil opstaae Spørgsmaal blandt Auctoriteterne i Albany angaaende Beskaffenheden af mit Besøg her. Han vil da ikke behøve at tage sin Tilflugt til høiere Beskyttelse, naar jeg viser mig som Brudgom istedetfor som Spion."

Ordet Spion afgjorde Sagen. Alle almindelige Hensyn maatte vige for den derved vakte Frygt, og Maud indvilligede frit i at lade sig vie endnu den selvsamme Dag.

Vielsen blev naturligviis foretaget af Woods, og det lille Kapel var Vidne til, at Taarer af bittre Erindringer blandede sig med det Smiil, hvormed Bruden modtog sin Mands kiærlige Omfavnelse, efterat Velsignelsen var blevven udtalt. Alle følte dog, at en Opsættelse vilde have været uklog under nærværende Omstændigheder. Maud

saae en vis hellig Høitidelighed i en Ceremoni, der stod i en saa nøie Forbindelse med hine sørgelige Scener.

Et Par Dage efter Brylluppet forlode Alle, der vare blevne tilbage af dem, som saa nylig havde færdedes i Hytten, i Forening Dalen. Alle værdifulde Gjenstande bleve pakkede sammen og transporterede paa Baade, som laae i Bækken nedenfor Møllen. Alle Koerne, Svinene ɔc. bleve samlede og drevne til Kolonierne, og Hestene bleve holdte i Beredskab til Maud og de øvrige Fruentimmer, som skulde følge Veien til Stanwix. Kort, Høien blev aldeles forladt som et Sted, der var uskikket til at blive beboet under en saadan Krig. Ikke andre end Agerdyrkere kunde eller vilde blive tilbage, og Beekman ansaae det for klogest, i de paafølgende Aar at overlade Stedet aldeles til Naturen.

Der gik det Rygte, at Regjeringen havde lagt Beslag paa nogle Godser, og Willoughby ansaae det derfor for at være sikkrere at overdrage Eiendommen til En, der var vis paa at undgaae en saadan Forholdsregel. Lille Evert havde billige om ikke lovmæssige Fordringer paa en Deel af Kaptainens Gods. Der fandtes ikke noget Testament, og Sønnen arvede altsaa Faderen overensstemmende med Loven. Woods, der forstod sig paa saadanne Ting, opsatte et Document, der blev udfærdiget overensstemmende med alle Former, ifølge hvilket alle de til Bæverdammen hørende Eiendomme bleve overdragne til Barnet. Hans

egne 30,000 Pund, som han havde arvet efter sin Moder, og Mauds Formue afgav, uden at tale om Majorens Embede, en tilstrækkelig Underholdning for det nygifte Par.

Da Alt dette var bragt paa det Rene, og Kapitalerne vare gjorte frugtbringende, befandt Willoughby sig i Besiddelse af imellem 3 og 4000 Pund om Aaret foruden sin Gage af den brittiske Regjering, en betydelig Formue paa den Tid. Ved at gjennemsee Regnskabet over Mauds Formue, kunde han ikke andet end beundre den strænge Retfærdighed og Liberalitet, hvormed hans Fader havde besørget disse hendes Affairer. Enhver Hvid af hendes Indkomster var bleven lagt til Kapitalen, og under hendes lange Mindreaarighed var saaledes den oprindelige Kapital næsten voxet til det dobbelte. Uden selv at vide det, havde han ægtet en af de rigeste Arvinger, som dengang fandtes i de amerikanske Kolonier. Selv Maud vidste ikke Noget deraf, men det glædede hende i høi Grad paa hendes Mands Vegne, da hun erfarede det.

I behørig Tid naaede man Albany, dog ikke uden at møde de sædvanlige Vanskeligheder. Her skiltes det lille Selskab ad. De tilbageblevne Plinier og Klodrianer erholdt alle deres Frihed, der blev rigelig sørget for deres Fornødenheder, og gode Pladser fundne til dem hos Slægtninge af de Familier, til hvem de oprindelig havde hørt. Mike yttrede, at det var hans Bestemmelse at træde ind i et Korps, der udtrykkelig var bestemt til at fægte imod

Indianerne. Han havde en lang Regning at opgjøre med dem, og, da han hverken havde Kone eller Børn, tænkte han, at han ligesaa godt kunde more sig paa den Maade, som paa enhver anden

„Hvis deres Herlighed skulde komme et eller andet Sted i Nærheden af Grevskabet Leitrim," sagde han til Svar paa Willoughbys Tilbud, om at beholde ham hos sig, „vilde jeg nok reise med, eftersom en Mand nok kan lide nu og da at see gamle Ansigter igjen. Mange Tak for den Pung med Guld, den kan jeg bruge til at kjøbe Scalper for, thi Djævlen brænde mig, om jeg ikke vil fortsætte den Haandtering i nogen Tid. Tre Snit af en Kniv, et halvt Dusin Stød i Siden og en Kugle, som streifer Hovedet, minder en Mand om, hvad der er hændet ham, ikke at tale om Kaptainen og Mrs. Willoughby og Miss Beuly, Gud velsigne dem og bevare dem alle Tre! og hvis der var saadant Noget som et Stykke af en Kirke i dette Land, vilde jeg ikke bruge disse Penge til Knive, det vilde jeg ikke, og jeg vilde lade Scalperne gaae Fanden i Vold."

Dette var i Korthed Michael O'Hearns Anskuelser. Willoughby kunde ikke ved nogensomhelst Grund forandre hans Beslutning, men han tog afsted, besluttet paa at berømmeliggjøre sin Bane, ved at forskaffe sig saamange indianske Scalper, som han kunde faae fat paa, som en Ud-

soning for den Uret, der var bleven tilføiet „Madam Willoughby og Miss Beuly."

„Og Du, Joyce," sagde Majoren i en Samtale, han havde med Sergeanten, kort efter at de havde naaet Albany; „jeg haaber, at vi ikke skulle skilles. Ved Oberst Beekmans Indflydelse og Iver er min Udvexling allerede bleven iværksat, og jeg tænker at reise til New York i næste Uge. Du er en gammel Soldat og det er nu Tider, da en god Soldat er meget værd. Jeg tænker, jeg let kan forskaffe Dig en Officeerspost i et af de nye Provinsialregimenter, som man er ifærd med at danne."

„Jeg takker Deres Herlighed, men jeg er ikke istand til at modtage Deres Tilbud. Jeg tog Tjeneste hos Kaptain Willoughby for min Levetid, havde han levet, vilde jeg have fulgt ham, hvorhen han havde ført mig. Men denne Tjenestetid er nu forbi, og jeg er nu som en Rekrut, førend han tager Haandpenge. I et saadant Tilfælde har en Mand altid Ret til at vælge sit Regiment. Jeg forstaaer mig ikke meget paa Politik, men naar det gjælder om at affyre et Gevær for eller imod sit Fædreland, har en fri Mand Ret til at vælge. Uden at bebreide Dem, Major Willoughby, der havde taget Tjeneste paa den anden Side, før Krigen begyndte, vil jeg dog, naar jeg skulde vælge imellem disse to, hellere kæmpe imod en Englænder, end imod en Amerikaner."

„Du kan maaskee have Ret, Joyce, men min Pligt

binder mig, som Du siger. Jeg haaber at Du handler overensstemmende med Din Samvittighed, ligesom jeg er vis paa at jeg gjør. Vi skulle dog aldrig mødes i Felten, hvis jeg kan forhindre det. Jeg staaer i Underhandling om en Oberstlieutenants Post, og vil ikke en Time længere kæmpe imod disse Kolonier, hvis det staaer i min Magt at undgaae det."

„Imod denne Stat, med Deres Tilladelse, Major Willoughby," svarede Sergeanten. „Det glæder mig at høre det, Herre, thi, skjøndt jeg ønsker mine Fjender gode Soldater, ønskede jeg dog ikke at have min gamle Kaptains Søn iblandt dem. Oberst Beekman har tilbudt at gjøre mig til Sergeantmajor i hans eget Regiment, og vi samles begge i næste Uge."

Joyce var en Mand der holdt sit Ord. Han blev Sergeantmajor og tilsidst Lieutenant og Adjudant ved det omtalte Regiment. Han fægtede i de fleste Hovedslag og trak sig efter Freden tilbage med udmærket Berømmelse. Ti Aar senere faldt han i en af disse morderiske Kampe med Indianerne, der indtraf i de første Aar efter Fredens Slutning, som en graahaaret Infanterikaptain. Hans Dødsmaade kan man vistnok ikke beklage sig over, da han altid havde ønsket sig en saadan Død; men det var et forunderligt Tilfælde, at Mike stod over hans Lig og befriede det fra at blive lemlæstet; thi Manden fra Grevskabet Leitrim havde gjort Krigsstanden til sin Erhvervsgreen,

lod sig hverve igjen, saasnart han var bleven fri, og lagde Scalper op ved alle passende Leiligheder.

Blodget havde ogsaa fulgt Joyce i Krigen. Denne unge Mands Raskhed og Forstand i Forening med et prøvet Mod bragte ham snart fremad, og ved Revolutionens Ende var han bleven Kaptain. Hans Aand, hans Maneer og Kundskaber gik frem med ham, og han endte sin Bane for faa Aar siden som en udmærket Politiker i en af de nye Stater og som Landeværns-General — ikke nogen stor Forfremmelse for En, der havde været Korporal i Hytten og Lovgiver. Ringere Folk have ofte spillet alle disse Roller iblandt os, og det blev sagt med Sandhed ved General Blodgets Ligbegængelse — Noget, som ikke altid indtræffer ved saadanne Leiligheder — „at atter en Helt fra Revolutionen var gaaet bort."

Beekman saaes aldrig smile fra det Øieblik af, han først fik Øie paa Beulahs døde Legeme, der laae med den lille Evert i sine Arme. Han tjente tro næsten lige til Krigens Slutning, og faldt i et Slag nogle faa Maaneder før Freden. Hans Søn var gaaet forud for ham, efterladende sin Onkel som lovlig Arving til de samme Eiendomme, denne tidligere havde overdraget til ham, eftersom Konfiskationer dengang vare gaaede af Mode.

Willoughby og Maud naaede i Sikkerhed New York, hvor den første traadte ind i sit Regiment igjen. Her mødte vor Heltinde sin Grandoncle, General Meredith, den første af hendes egen Slægt, som hun havde seet siden sin Barn-

dom. Hun blev modtaget paa en kjærlig Maade, og da der var nogen Lighed i Aar, Udseende og Maneer, overførte hun paa denne ærværdige Slægtning Meget af den Kjærlighed, som hun troede for stedse var gaaet med ned i hendes dyrebare Faders Grav. Ogsaa han fattede en stor Kjærlighed for sin elskværdige Niece, og ti Aar senere ved hans Død fandt Willoughby sine Indkomster næsten fordoblede.

Efter et halvt Aars Forløb berettede de Aviser, der kom fra England, at Sir Robert Willoughby, Baronet, forhen Major i det —te Regiment, var ved et Kjøb bleven forfremmet til Oberstlieutenant i hans Majestæts —te Infanteriregiment. Dette gjorde det muligt for Willoughby at forlade Amerika, til hvilken Verdensdeel han ikke senere blev sendt under Krigen.

Om Krigen selv er der ikke her nogen Anledning til at tale; dens Fortsættelse og Slutning er længe bleven behandlet af Historien. Amerikas Uafhængighed blev anerkjendt af England 1783. Og umiddelbar derpaa begyndte Republikanerne at bemægtige sig deres vidtudstrakte Besiddelser ved Fredsforhandlinger. I 1785 blev det første store Angreb gjort paa det vidtudstrakte Øde i hiin Bjergregion, hvor vi have henlagt Scenen for denne Fortælling.

Indianerne vare for en stor Deel blevne bortdrevne ved Begivenhederne under Revolutionen, og Eierne af de Godser, som Kronen havde belehnet dem med, opsøgte deres Eiendomme i de ubeboede Skove. De isolerede Familier,

der havde taget deres Tilflugt til Kolonierne, begyndte nu at vende tilbage til deres forladte Eiendomme, og snart saae man Røgen af Skovbrand fordunkle Solen. Whitestown, Utica i Nærheden af gamle Fort Stanwix, Cooperstown, der i flere Aar var Sædet for Domstolen i en Egn paa flere tusinde Qvadratmile, alle bleve til mellem 1785 og 1790. Saadanne Steder som Oxford, Binghamton, Norwick, Sherburne, Hamilton og mange flere, der nu ligge rundt omkring i de Egne, vi have beskrevet, existerede ikke engang af Navn paa den Tid; thi i den Tid fulgte Navnene og Landkortene først, naar Stederne vare byggede, medens nu det Modsatte er Tilfældet.

De ti Aar, der forløb mellem 1785 og 1795, frembragte Vidundere i disse Bjergegne. Gunstigere Landstrækninger laae adspredte imod Vest, men Mangelen af Veie og den store Afstand fra Handelspladsene forhindrede, at de bleve tagne i Besiddelse. Den Strøm af Udvandrere, der, strax efter at Freden var bleven sluttet, i adskillige Aar ilede mod de vestlige Kolonier, udgjød sig over de i vort første Kapitel omtalte Grevskaber — Grevskaber for nærværende Tid; et Grevskab, ja endogsaa et Brudstykke af et Grevskab paa hiin Tid.

The New York Gazette, et Blad, der hyppig berettede virkelige Begivenheder, forkyndte i sit Nummer af 11te Juni 1795: „Hans Majestæts Paketbaad, der just er ankommen — det varede et halvt Aarhundrede, førend dette Lands Journalister kunde lære at bruge det Udtryk

„Hans brittaniſke Majeſtæts Paketbaad" iſtedetfor „Hans Majeſtæts," ligeſom mange af dem endnu kunde behøve at lære endeel Smag og ſund Menneſkeforſtand — har blandt andre Paſſagerer bragt Generallieutenant Sir Robert Willoughby med Gemalinde, der begge ere fødte i denne Stat. Vi ønſke dem til Lykke, at de ere komne tilbage til deres Fædreland, hvor vi forſikkre dem, at de ville blive hjertelig modtagne trods de gamle Uenigheder. Major Willoughbys Omhu for amerikanſke Fanger erindres med Taknemmelighed, ei heller har man forglemt, at han ønſkede at træde over i et andet Regiment, for at undgaae at tjene længere i dette Land."

Man maa indromme, at det var et meget betydeligt Skridt fremad paa den Tid, naar Maadehold, Sandhed og Anſtand blev iagttaget ved ſaadanne Leiligheder. Virkningen deraf var, at den engelſke Generals Navn blev nævnt over hele Staten, thi en Baronet frembragte dengang ſtørre Senſation i Amerika, end en Hertug nu vilde gjøre. Men Følgen var ogſaa, at Mange af hans Faders og hans egne gamle Venner ſamledes omkring ham, og tolv Aar efter Krigens Slutning blev han ſaa vel modtaget i New York, ſom om han havde fægtet paa den anden Side. Den franſke Revolution og Udbredelſen af de ſaakaldte jakobinſke Grundſætninger bortfjernede tidlig den Uenighed, der havde herſket mellem en ſtor Deel af Amerikas Whigger og Englands Toryer, idetmindſte paa den amerikanſke Side af Vandet, og Forſynet kan ene vide, hvad Følgen vilde være bleven,

hvis man grundig havde forstaaet denne Følelse paa den anden Side. Vor Fortælling byder os imidlertid at forbigaae alle politiske Spørgsmaal, og berette Slutningsscenen. Sir Robert og Lady Willoughbys Besøg i deres Fødeland havde deels sin Grund i deres Følelser, deels i et vist Hensyn til den fremtidige Omsorg for deres Børn. Baronetten havde kjøbt Familiens gamle Gods i England, og da han havde to Døttre, men kun een Søn, forekom det ham, at den amerikanske Eiendom, kaldet Hytte-Høien, vilde betydelig formere den Kapital, som han havde været istand til at lægge op af sine Indkomster. Desuden følte baade han og hans Kone en inderlig Længsel efter at gjensee de Steder, hvor de først havde lært at elske hinanden, og som endnu gjemte Levningerne af saa mange, der vare dem dyrebare.

Man leiede derfor Kahytten i en passende Slup, og Selskabet, der bestod af Sir Robert, hans Gemalinde, en Tjener, en Tjenestepige og en Art amerikansk Coureer, som han havde engageret til denne Reise, gik ombord den 25de Juli. Den 30te om Eftermiddagen naaede Sluppen i god Behold Albany, hvor en Vogn var bleven leiet, for at man til Lands kunde tilbagelægge den øvrige Deel af Veien. Man tog Veien over Fort Stanwix, som Uttica endnu ialmindelighed kaldtes. Vore Reisende naaede den den tredie Dags Aften, eftersom Sandørkenen, som man nu kan tilbagelægge paa mindre end en Time, dengang tog mere end det Halve af den første Dag. Da man i Fort

Stanwix havde fundet en temmelig god Landevei, fulgte vore Reisende denne, indtil de naaede en Kro, der forenede mange af den almindelige Civilisations Bequemmeligheder med Grændselivets Simpelhed. Her fik de at vide, at de kun havde et Dusin Mile til Høien.

Det var nødvendigt at tilbagelægge Resten af Veien til Hest. Mellem Landeveien og Dalen laae der et stort ubeboet Gods, gjennem hvilket der ikke var anlagt nogen offentlig Vei. Der var imidlertid fuldt op af Fodstier, og Floden blev uden Vanskelighed funden.

Det var heldigt, at Høien laae paa et ikke synderlig frequenteret Strøg, da den ellers vistnok ikke vilde være forbleven urørt; og da Squatters vare sjeldne paa den Tid, saae Willoughby, saasnart han naaede den Sti, der fulgte Strømmens Krumninger, at den sjelden var bleven betraadt i de 19 Aar, som vare forløbne, siden han sidst havde seet den. Dette blev tydeligere, jo længere de kom frem, indtil de naaede Møllen, hvor han fandt, at Ødelæggelsens Aand, der har saa stort et Spillerum under de løse Samfundsforhold, der existere i alle nye Lande, havde været virksom. Alle Bygningerne ved Vandfaldet vare blevne brændte, sandsynligviis ligesaa meget fordi nogle ryggesløse Drivere her havde fundet Leilighed til at frembringe Ødelæggelse, som af nogen anden Grund. At det var skeet ifølge en øieblikkelig Indskydelse, indlyste af den Omstændighed, at Ødelæggelsen ikke gik videre. Noget af Maskineriet var dog blevet bragt bort, for at blive anbragt

paa et andet Sted, ifølge et Princip, der er temmelig vidt udbredt i alle Grændsekolonier, hvor en Eiendom, som for en Tid er bleven forladt, betragtes som aldeles opgivet.

Willoughby og Maud følte en forunderlig Blanding af Smerte og Glæde, da de naaede Klipperne og fik det første Glimt at see af den gamle Bæverdam. Alle Bygningerne stode der endnu og syntes i Aarenes Løb ikke synderlig forandrede. Portene vare blevne lukkede, da Stedet blev forladt 1776, og da Hytten ikke havde noget Vindue, gjennem hvilket man kunde komme ind udenfra, var Boligen selv bleven aldeles urørt. Halvdelen af Palissaderne vare rigtignok raadnede; men Hytten selv havde modstaaet Tidens Ødelæggelser. Man havde forsøgt paa at tænde Ild i dens Sider, men Steenmurene havde forhindret denne Ødelæggelse, og et Forsøg paa at kaste en Brand op paa Taget var mislykkedes, da Tagskjægget ikke havde fænget. Ved nærmere Undersøgelse fandt man den indre Port fuldkommen lukket, Nøglen blev funden, med den aabnede man Porten, og kom saaledes ind i Gaarden.

Hvad var det ikke for et Øieblik, da Maud fra et engelsk Hjems Overdaadigheder traadte ind i denne saalænge og saa vel erindrede Skueplads for hendes Ungdom! Der groede høit Græs i Gaarden, men dette forsvandt snart for Leerne, som man havde bragt med til at benytte i paakommende Tilfælde. Hele Huset kunde nu tages i Øiesyn. Hytten stod fuldkommen i samme Tilstand, som da den

blev forladt, med Undtagelse af en ubetydelig Smule Støv, som i Tidens Løb havde samlet sig.

Maud var endnu en smuk blomstrende Kone, ligesaa følelsesfuld og uskyldig, som da hun forlod disse Skove, skjøndt hendes Følelser rigtignok vare blevne modererede en Smule ved hendes Samqvem med den store Verden. Ved Willoughbys Arm gik hun fra Værelse til Værelse, idet hun forbød de Andre at følge. Alle de almindelige Møbler vare blevne tilbage i Huset, da man havde ventet, at det efter faa Aars Forløb igjen vilde blive beboet, og dette hjalp til at bevare Identiteten. Bibliotheket var næsten ganske uforandret; Soveværelserne, Dagligværelserne, ja endogsaa hendes Malerstue bleve befundne saaledes, som de kunde have seet ud efter nogle faa Maaneders Fraværelse.

Taarer strømmede ned over Lady Willoughbys Kinder, da hun gik fra det ene Værelse til det andet og gjenkaldte i sin Mands Erindring de forskjellige Begivenheder, som disse Vægge havde været tause Vidner til.

Saaledes hengik et Par Timer, i hvilke uudsigelig Ømhed blandede sig med en vis hellig Sorg. Efter denne Tids Forløb havde Tjenestefolkene, af hvilke man havde fæstet en god Deel, taget Kjøkkenet og de øvrige dertil hørende Værelser i Besiddelse, og Hytten blev atter bragt i en beboelig Tilstand. Snart fik man den Efterretning, at Meierne, som man havde bragt med, hvis man skulde komme til at trænge til dem, havde slaaet en bred Sti til Kapellets Ruiner og Familiens Grave.

Solen var nær ved sin Nedgang, og Timen passede til den melankolske Pligt, der stod tilbage. Uden at tillade Andre af følge med, gik nu Willoughby i Forening med Maud hen til Gravene. Disse vare blevne opkastede under nogle Buske, som den stakkels Jamie Allen havde plantet efter Mauds Anviisning. Hun havde tænkt sig, at man vel engang kunde komme til at trænge til et saadant Sted. Disse Buske, Hyldetræer og Syrener, havde naaet en betydelig Størrelse i den rige Jorbund; de skjulte næsten ganske det indvendige Rum — 50 Qvadratfod — for ethvert, udenfra indtrængende Blik. Græsset var imidlertid bleven afmeiet overalt, og der var bleven gjort en Aabning, saaledes at man kunde komme ind til Gravene. Da Willoughby naaede Aabningen, stødte han ved at høre Stemmer indenfor. Han var i Begreb med at henvende Bebreidelser til de Folk, som vare derinde, da Maud trykkede hans Arm og hviskede:

„Hør, Willoughby, disse Stemmer have en forunderlig Klang for mine Øren! vi have hørt dem før.„

„Jeg siger Dig, Nick — gamle Nick eller frække Nick, eller hvad Dit Navn er,„ sagde En indenfor med en betydelig irsk Dialekt, „at Mureren Jamie Allen ligger foran Dig i dette Øieblik under denne Smule Grønsvær — og det er hans Herlighed og Missus og Miss Beuly, som ere begravne her. Ak! Du er en rigtig Fyr, Nick, god til at tage Scalper; men Du forstaaer Dig ikke Noget paa

sig imod det nærliggende Kapel, og han syntes at føle sig lettet, da en Raslen i Buskene forkyndte, at Fodtrin nærmede sig. Der var ikke bleven verlet flere Ord, førend Syrenerne bleve skudte tilside, og Woods, en kraftig lille Olding, traadte ind i det aabne Rum. Willoughby havde ikke seet Kapelanen, siden de reiste til Albany, og den gjensidige Hilsen var ligesaa varm, som Gjensynet var uventet.

„Jeg har levet et Slags Eremitliv, min kjære Bob, siden Deres velsignede Forældres Død," sagde Præsten og bortviskede en Taare af sine Øine, „nu og da opmuntret ved et dyrebart Brev fra Dem og Maud — jeg kalder Eder begge ved de Navne, som jeg gav Eder i Daaben — og da det hed, jeg, Maud, tager Dig, Robert, da I stode for Alteret i den lille Kirke — tilgiv mig, hvis jeg er altfor fortrolig imod en høitstaaende Officeer og hans Gemalinde. —"

„Fortrolig!" udbrød Begge i eet Aandedrag, og Maud rakte sin fine hvide Haand ud imod Kapelanen med bebreidende Alvor — „vi, som bleve døbte af Dem, og som have saa megen Grund til bestandig at erindre Dem og elske Dem."

„Godt, godt, jeg seer, at I ere Robert og Maud endnu," sagde han og bortviskede Taarerne, der strømmede ned over hans Kinder. „Jeg bragte Eder begge ind i Guds synlige Kirke paa Jorden, og I bleve døbte af En, som var bleven ordineret af Erkebiskoppen af Canterbury selv" — Maud smilede lidt skjelmsk — „og som aldrig har for-

glemt sit Ordinationsløfte, ligesom han ydmyg troer og haaber. Men I ere ikke de eneste Christne, som jeg har døbt — nu tæller jeg ogsaa Nicolas iblandt dem —"

„Nick?" afbrød Sir Robert ham.

„Wyandotté!" føiede hans Kone til med lidt mere Delicatesse.

„Jeg kalder ham nu Nicolas, eftersom han er bleven døbt med dette Navn; der er ikke længere nogen Wyandotté eller frække Nick. Major Willoughby, jeg har en Hemmelighed at melde Dem — jeg beder om Forladelse, Sir Robert — men De maa undskylde gamle Vaner — maa jeg bede Dem gaae denne Vei."

Willoughby var borte med Kapelanen i en heel halv Time, imidlertid græd Maud over Gravene, og Resten stod hos i ærbødighedsfuld Taushed. Nick stod i en saa fast og ubevægelig Stilling, at en Steen neppe kunde have været ubevægeligere. Ikke destomindre var hans Mine nedslagen, og hans Blik sænket, ja hans Bryst bevægede sig endogsaa stærkt. Han vidste nu, at Kapelanen underrettede Willoughby om den Maade, hvorpaa han havde dræbt hans Fader.

Endelig vendte Herrerne langsomt tilbage til Gravene; Generalen med en glødende, heftig og mørk Mine, Woods rolig og fuld af Haab. Willoughby havde ved hans Bønner og Grunde ladet sig bevæge til Tilgivelse, hvilken han modstræbende meddeelte, maaskee ligesaa meget af en Følelse af christelig Pligt som af Mangel paa en passende Gjenstand til at lade Gjengjældelsen gaae ud over.

„Nicolas," sagde Kapelanen, „jeg har fortalt Generalen Alt."

„Han vide ham!" udbrød Indianeren med forbausende Kraft.

„Ja, Wyandotté, og smerteligt var det for mig at erfare det; Du har gydt Bitterhed i min Sjæl."

Nick var frygtelig rystet. Hans tidligere Anskuelser kjæmpede en frygtelig Kamp med dem, der i de senere Aar vare blevne ham bibragte; Resultatet blev en vild Blanding af hans Følelse af indiansk Retfærdighed og hans Underkastelse under den nye ufuldkommen begrebne Troes Bud. Et Øieblik seirede den første; med faste Skridt gik han hen imod Generalen og lagde sin egen blanke og skarpe Tomahawk i den Andens Haand, lagde sine Arme over sit Bryst, bøiede Hovedet en Smule og sagde med Fasthed:

„Slaae til — Nick dræbe Kaptain — Major dræbe Nick."

„Nei, Tuscarora, nei," svarede Sir Robert Willoughby, og hans hele Sjæl gav efter for denne Yttring af ydmyg Underkastelse," Gud i Himlen tilgive Dig, saaledes som jeg nu tilgiver Dig."

Der spillede et vildt Smiil omkring Indianerens Læber, og han greb begge Willoughbys Hænder. Derpaa mumlede han Ordene: Gud tilgive! hans Øine vendte sig opad mod Skyerne, og han faldt død ned paa sit Offers Grav. Man anteg sidenefter, at denne stærke Bevægelse havde fremskyndet Enden paa en uhelbredelig Sygdom i Hjertet.

Derpaa fulgte nogle faa Minuters Forvirring. Med bart Hoved og sorgfuldt glødende Ansigt traf Mike en Bundt forunderlige afskyelige Gjenstande op af sin Lomme og lagde

dem ved Indianerens Side. Det var Menneskescalper, som han selv havde samlet under sine mange Felttog, og som han nedlagde som et Slags Sonoffer paa den Faldnes Grav.

„Fanden komme efter Dig, Nick," udbrød han, „havde jeg vidst saadant Noget om Dig, vilde jeg ikke gaaet i Felten i Dit Selskab, og det var en slem Gjerning, og et Par hundrede Skriftemaal ville neppe kunne afvaske den af Din Sjæl. Det er ogsaa en Ynk, at Du er død uden Syndsforladelse af saadan en Præst, som jeg har talt til Dig om. Havde det ikke været et Brud paa godt Kammeratskab, kunde jeg have lagt Din Scalp ved Siden af de andre, som et forsonende Offer for den naadige Herre, Missus og Miss Beuly."

„Det er nok," afbrød Sir Robert Willoughby ham med en bydende Mine, som Mikes militaire Vaner ikke kunde modstaae, „Mennesket har angret og faaet Tilgivelse. Min elskede Maud, det er nu Tid at forlade dette melankolske Sted, siden ville vi igjen faae Leilighed til at besøge det."

Woods tog tilsidst Hytten i Besiddelse som et Slags Eremitbolig, for der at tilbringe Resten af sine Dage. Han havde gjort sig megen Umage med at omvende Nick, for at belønne ham for den Maade, hvorpaa han havde fægtet til Forsvar for Damerne. Nu længtes han efter at redde Irlænderen fra den Overtro, som han ansaae for en ligesaa usalig Vildfarelse som Hedenskabet. Mike samtykkede i at tilbringe Resten af sine Dage paa Høien, hvor Alt ved deres forenede Bestræbelser blev sat i den forrige Stand.

Sir Robert og Lady Willoughby tilbragte en Maaned i Dalen. Nick var bleven begravet indenfor Buskene, og selv Maud var nu kommen saavidt, at hun kunde betragte denne forunderlige Samling af Grave med et christeligt Blik forenet med Qvindens inderlige Smerte. Den Dag, da Generalen og hans Gemalinde forlode Dalen for stedse, aflagde de det sidste Besøg ved Gravene. Maud græd her en Time, derpaa slyngede hendes Mand sin Arm omkring hendes Liv og drog hende blidt bort, idet han yttrede, da de forlode Gravene:

„De ere i Himlen, min Elskede, og see vistnok i Kjærlighed ned paa Gjenstandene for saa mange af deres jordiske Tilbøieligheder. Wyandotté levede overensstemmende med sine Vaner og Begreber og døde heldigviis, efterat hans Samvittighed var bleven ledet og oplyst af den guddommelige Maade. Lidet ville dette Livs Gjerninger blive erindrede blandt dem, som have været den sande Gjenstand for dets velsignede Indflydelse. Hvis denne Mand var ubarmhjertig i sin Havn, saa erindrede han ogsaa min Moders Omhu og blødte for hende og hendes Døttre. Uden ham vilde mit Liv ikke være bleven velsignet med Din Kjærlighed, min dyrebare Maud! Han forglemte aldrig en Gunstbeviisning og tilgav aldrig en Fornærmelse.

Ende.

